

CARL HIAASEN

HURRIKÁN

Carl Hiaasen

Hurrikán

JLX
KIADÓ

A mű eredeti címe:
Stormy weather

Copyright © 1980
by Carl Hiaasen

Fordította:
Sinka Erika

Szerkesztő:
Dr. Münz András

Főszerkesztő:
LAUX JÓZSEF

Hungarian translation © 1997 JLX Kiadó

Minden jog fenntartva / All rights reserved

Számítógépes tördelés: Szűcs Bt. Dunakeszi

ISBN 963 305 057 X

Kizárólagosan terjeszti a Betűvarázs Kft.
1046 Budapest, Reviczky u. 36.
Telefon: 169-5331

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. - 170986
Felelős vezető: Miké Ferenc

***Donnának, Camillenek,
Hugonak és Andrewnak***

Köszönetnyilvánítás

Ezoterikus ismereteikért szeretnék hálás köszönetet mondani a barátaimnak, köztük John Kippnek (aki szakértője a koponyagyűjteményeknek), Tim Chapmannek (aki mindent tud az önkéntes jelentkezőkön kipróbált kutya edzőpórázok hatásáról) és Bob Branhamnak (aki értő gondozója a dél-amerikai szelídítetlen koatimundiknak). S hálával tartozom a Miami Heraldnál dolgozó tehetséges kollégáknak is, akik az Andrew hurrikánról szóló tudósításaikkal, írásaikkal gazdag anyagot kínáltak e regény megírásához.

A regény kitalált történet. A szereplők egyike sem létező, valóságos személy. A történetek is a képzelet szülöttei, bár a hurrikán gerjesztette turistainváziót, a majmokat megtámadó parazitákat és az elnöki látogatást illetően van valóságalapjuk.

Augusztus 23-án, a hurrikánt megelőző napon Max és Bonnie Lamb korán keltek, kétszer szeretkeztek, majd a busszal beutaztak Disney Worldbe. Este visszatértek a Peabody Hotelbe, külön-külön lezuhanyoztak, a kábelcsatornán bekapcsolták a híreket, s arról értesültek, hogy a vihar egyenest Florida délkeleti csücske felé tart. A meteorológus figyelmeztette az embereket, hogy hosszú idő óta az egyik leghevesebb hurrikánra számíthatnak.

Max Lamb az ágy lábánál állva meredten figyelte a műholdfelvételen látható csipkés szélű, vöröses, az óramutató járásával ellentétes örvénylést. - Jézusom, odanézz! - mondta a feleségének.

Egy hurrikán, s pont a nászutunkon! - gondolta Bonnie Lamb. Miközben bebújt a takaró alá, hallotta, hogy odakint a parkolóban eső veri a bérelt autókat. - Ez már a vihar előszele? - kérdezte. - Ez az eső?

A férje bólintott. - Nagyon közel van.

Bonnie-t nyugtalanította a férje látható idegessége. Jól tudta, hiábavaló lenne valami gyakorlati ötlettel előállni, mondjuk azzal, hogy pattanjanak fel egy repülőre, s irány a La Guardia. A férje nem ijedős férfi, a szállodát öt éjszakára és hat napra foglalták le, s ha törik, ha szakad, addig is maradnak. Erre kapták a kedvezményt, pénzt nem várhatnak vissza.

- Valószínűleg bezárják a parkot is - mondta Bonnie.

- Disneyt? - Max Lamb elmosolyodott. - A Disneyt sohasem zárják be. Nincs az a járvány, éhínség vagy hurrikán, hogy ez megtörténjék. - Felkelt, hogy erősebbre vegye a hangot. - S különben is, ez a nyavalyás háromszáz mérfölddel arrébb van. Itt legfeljebb csak még több esőre számíthatunk.

Bonnie Lamb csalódottságot érzett ki a férje hangjából. Max csípőre tett kézzel, meztelenül állt a képernyő előtt, a válla és a combja lángolt, megkapta a nap a vízmosásoknál. Nem kimondott sportember, de a csúszdákon egész ügyesen mozgott. Bonnie azt találgatta, vajon ez szállt-e a fejébe, hisz úgy pózol most, mint valami újsütetű főiskolai bajnok. Korábban azt is látta, amikor lopva a bicepszeit feszegette a tükör előtt, és szemrevételezte meztelen testét. Lehet, hogy ez is hozzátartozik a nászúthoz.

A tévében helyszíni videófelveteleket mutattak, az idősebbeket telepítették ki Miami Beach-en a házaikból, lakásaikból. Sokan cicákat, pudlikat szorongattak a karjukban.

- Szóval, holnapra marad Epcot? - kérdezte Bonnie Lamb.

A férje nem válaszolt.

- Drágám? - próbálkozott újra. - Epcot marad?

Max Lamb teljesen belefeledkezett a látottakba, szórakozottan csak annyit mondott: - Hát persze.

- Esernyőket hoztunk?

- Igen, Bonnie, a kocsiban vannak.

Bonnie szólt, hogy kapcsolja ki végre a tévét és bújjon ágyba. Amikor Max becsusszant a takaró alá, Bonnie odabújt hozzá, megcsipkedte a fülét, ujjaival beletúrt a férfi selymes mellkasszőrzetébe.

- Találd ki, mi nincs rajtam - súgta.

- Pszt - mondta Max Lamb. - Hallgasd az esőt.

Edie Marsh Palm Beach-ből Dade megyébe igyekezett, hogy az elkövetkező hat hónap során megpróbáljon összefeküdni egy Kennedyvel. Gondosan eltervelte, hogyan fogja elcsábítani valamelyik ifjút, hogy utána megfenyegethesse, szalad a rendőrségre, s előad egy szaftos, perverz történetet, amelyet erőszakტéttel és kínzásokkal fűszerez. Az ötlet akkor körvonalaзódott benne, amikor a televízió közvetítette William Kennedy Smith bírósági tárgyalását, s láthatta, hogy a híres klán tagjai micsoda megkönnyebbüléssel fogadták a felmentést; széles mosollyal, fantasztikus fogsoraikat villogtatva ragyogtak a kamerák előtt, a tekintetük azonban Edie Marshnak valami egyébről is árulkodott. Volt alkalma látni már ezt a pillantást tevékeny huszonkilenc éve során; olyanok néznek így, akik örülnek, hogy ép bőrrel úsztak meg valamit. Még egy botrányt nem viselnének el, pláne nem gyors egymásutánban. A következő alkalommal a Kennedy család fejvesztetten kap a csekkfüzetéhez, hogy elsimítsák a bajt. Edie mindent pontosan kiszámított.

Kiűritette a barátja bankszámláját, az Amtrak szuperexpresszszel megérkezett a West Palmra, ahol talált magának egy olcsó lakást. A napjait alvással, áruházi lopással, körömlakkozással töltötte. Esténként a hídon átkelt a gazdagok szigetére, ahol kitartóan lebzsel az Au Bárban és a többi előkelő klubban. Gavalléros borravalót adott a mixereknek és a pincéernőknek, hogy azonnal riasszák, mihelyt az egyik Kennedy, akármelyik Kennedy feltűnik a színen. Ilymódon hamar megismerkedett két Shriverrel és egy Lawforddal, ezeket azonban Edie csak bemelegítő csiklógyakorlatoknak tekintette. A nagy mutatványt az öreg Joe Kennedy anyai egyenes ági leszármazottjának tartogatta. Valamelyik bulvárlap közölte a családfájukat, Edie ezt kitűzte a konyhája falára, a Far Side naptár mellé. Már az első pillanatban eldöntötte, olyan Kennedyvel, aki

csak benősült a családba, nem fekszik le; a komoly pénzek a közeli genetikai örökösök környékén vannak, s természetes, hogy a botrányhősök is őket környékezik meg. Statisztikailag a legjobb célpontnak Ethel és Bobby fiai ígérkeztek, belőlük volt a legtöbb. Edie akár törött üvegcserepeken át meztelenül is szívesen kúszott volna oda az ifjabb Johnhoz, ám nevetségesen kis eséllyel lehetett arra számítani, hogy a férfi kíséret nélkül feltűnjék a Palm Beach valamelyik pálmafás bárjában.

Ezenkívül Edie Marsh gyakorlatias gondolkodású nő volt. Az ifjabb John Kennedy filmszillagokkal szórakozott, ő pedig nem az. Csinosnak persze csinos. És szexi is a mélyen kivágott Versace trikójában. John azonban jó, ha egyetlen pillantásra méltatná. Ám az unokatestvérek, Bobby fiainak sorában kedvére arathat. Addig fuvolázik rajtuk, míg keresztbe nem áll a szemük, s már lehet is telefonálni egy ügyvédnek.

Sajnos, a hat hónapig tartó fárasztó bár vadászat csak két Kennedyt hozott az útjába. És egyikük sem akart Edie-vel hálni, ezt a lány fel nem foghatta. Az egyik fiatalember szabályos randevúra hívta, ám miután hazakísérte, még csak meg sem csöcsörészte. Elrebegett egy jó éjszakátot, s megköszönte a kellemes estét. A kifogástalan úriember, dühöngött Edie. Ilyen az én szerencsém. Elkeseredetten próbálta jobb belátásra bírni, gyakorlatilag nekiszögezte a kocsai ajtajának, csókolta, dörzsölte, szorongatta. Semmi! Megalázó volt. Miután az ifjú Kennedy távozott, Edie Marsh bevonult a hálósobába és alaposan megnézte magát a tükörben. Talán elkenődött a sminkje, vagy gusztustalanul beragadt valami a fogai közé, s ez riasztotta el a srácot. De nem, remekül nézett ki. Dühösen kibújt a lopott ruhából, s a testét vizsgálgatva azt gondolta: - Ez a kis szarjankó talán úgy gondolta, hogy még ennél is jobbat érdemel? S még hogy a Kennedyk sármosak! Ez pont olyan karizmatikus, mint a zabkása. Még fel sem szolgálták a homárt, s már halálra untatta. Edie a legszívesebben felpattant volna az asztal tetejére, hogy teljes hangerőből azt kiabálja: - Ki a bús francot érdekel a délbostoni analfabéták száma? Jackie-ről és a görögéről mesélj!

Mint kiderült, ez a kudarccal végződött este volt Edie utolsó esélye. A Palm Beachen véget ért a nyár, s a dugni vágyó Kennedyk most mind Hyannisba teszik át a székhelyüket. Edie anyagilag le volt robbanva, nem vadászható tovább.

A műholdas hurrikánjelentés új ötletet adott. A vihar nyolcszáz mérföldnyire, a Karib szigeteknél örvénylett, amikor felhívott egy Snapper nevű férfit, akit rövid időre nemrég kivontak a forgalomból gondatlanságból elkövetett emberölésért. Snapper az álláról kapta a

becenevét, egy csősz törte el, s rosszul forrt össze. Edie Marsh megbeszélte vele egy találkozót az egyik bárba. Snapper meghallgatta Edie tervét, s azt mondta, ennél nagyobb baromságot még életében nem hallott. Először: mert a hurrikán ide feltehetően nem ér el, másodszor: mert valaki könnyen megütheti a bokáját.

Három nappal később, amikor kiderült, hogy a vihar Miami felé tart, Snapper felhívta Edie Marshot, s közölte, a fene eszi, mégsem ártana foglalkozni a dologgal. Ismer valakit, aki ért az ilyesmihez.

A pasast Avilának hívják, korábban műszaki ellenőrként dolgozott a Dade Megyei Építésfelügyelőségénél. A Miami déli részét átszelő Dixie autósútráda melletti egyik autóboltban találkoztak. Ahhoz képest, hogy milyen közel volt a hurrikán, az eső csak szemerkélt, a felhők azonban semmi jót nem ígértek, alacsonyan szálltak, s fenyegetően sárgállottak.

Avila kocsijával folytatták az utat, Snapper mellette ült, Edie pedig hátul. A Sugar Palm Hammocks nevű település felé tartottak, ahol valami szadista ösztöntől vezérelve százhatvannégy családi házat zsúfoltak össze tizennyolc hektárnyi területen. Avila minden különösebb kommentár nélkül lassan végighajtott az utcákon. A lakosok többsége lázas tempóban funérlemezeket erősített az ablakokra.

- Kert egy szál se - jegyezte meg Snapper.

- Hivatalosan kertmentes övezetnek hívjuk - felelte Avila.

- Jól hangzik - jegyezte meg Edie Marsh a hátsó ülésen. - Olyan ház kell nekünk, amit a vihar a földig rombol.

Avila magabiztosan bólintott. - Bármelyiket kiválaszthatja. Ezek mind összedőlnek.

- Ez tuti?

- Az bizony, szépségem, tuti.

Snapper hátrafordult Edie Marshoz és azt mondta: - Avila már csak tudja. Ő vette át a házakat.

- Remek - mosolygott Edie, s letekerte az ablakot. - Akkor hát válasszunk ki egy szépet.

Az illetékes hatóságok tanácsát megfogadva turisták ezrei hagyták maguk mögött Florida öbleit. Az észak felé kivezető út egyetlen összefüggő gépkocsioszlop, féklámpák villognak, amerre a szem ellát. Jack Fleming és Webo Drake a Big Pine teljes sörkészetét elfogyasztották. Most ott araszoltak egy Greyhound busz mögött félúton a Seven Mile hídon. A jármű meghibásodott, s leállt. Jack Fleming és Webo Drake kiszálltak a kocsiból - Jack apjának az autójából -, s üres Coors sörösdobozokat

dobáltak a vízbe. A két fiatalember még mindig kába volt a Key West-i Turtle Kraals nevű bárban átmulatott éjszaka után. Pokoli izgalmas kalandnak ígérkezett a közelgő hurrikán, lesz mit mesélni a fiúknak a Kappa Alphában. A baj csak az, reggelre kiderült, hogy egy fityingjük sem maradt, a sörből is kifogytak, Jack apja pedig még tegnapra várta vissza a vadonatúj Lexusát.

S most itt vesztegelnek a világ leghosszabb hídján, s a félelmetes trópusi hurrikán csak pár órányira van tőlük. A szél sivítva füttyült az Atlanti óceán fölött, ilyet eddig még egyikük sem hallott. Majd ledöntötte őket a lábukról, amikor kiszálltak a kocsiból. Webo egy újabb sörösdobozt hajított a beton korlát felé, a szél azonban belekapaszkodott, s keményen visszafelé vágta. Természetesen abban a pillanatban versenyezni kezdtek, hogy kinek biztosabb a karja. Jack Fleming baseball sztár volt a középiskolában, s így a dobásai lendületesebbek voltak, mint Webo Drake-é, aki maga nem nagyon jeleskedett ebben a játékban. Jack vezetett, nyolc dobozból hat átrepült a korláton, amikor egy kéz, egy hatalmas, barna, vizes kéz kapaszkodott meg a betonban.

Webo Drake idegesen a rémült cimborájára pillantott. Jack Fleming azt kérdezte: - Na most mi van?

Egy szakállas férfi mászott át a korláton. Magas volt, sűrű, ezüstös haja csimbókókban lógott a vállára. Mezítelen mellkasát keskeny, rózsaszín ragtapaszok tarkították. Egyik karja alatt több tekercs koszlott kötelet szorongatott. Terepszínű nadrág és fűző nélküli katonai csizma volt rajta. A jobb kezében egy összeroppantott sörösdobozt és egy döglött mókust fogott.

- Kubai? - kérdezte Jack.

Webo Drake halálra rémült.

Jack halkan odasúgta Webónak: - Komolyan. Fix, hogy tutajos.

Ez elképzelhető volt. Többnyire errefelé szálltak partra a menekültek. Jack hangosan odakiáltotta a köteles férfinak: - Usted Cubano?

A férfi meglóbálta a sörösdobozt, s visszakérdezett: - Usted un seggfej?

A természetéhez illő dörgő hangon harsogott. - Ti húgyagyúak - üvöltötte túlharsogva a szelet -, mit képzeltetek, hogy ezeket a szemeteket a vízbe hajigáljátok? - A férfi közelebb lépett, s berúgta Jack apja kocsijának a hátsó ablakát. Az üres dobozt és a döglött mókust behajította az ülésre. Ezután a farmernadrágja szíjánál fogva megragadta Webo Drake-et. - Száraz a gatyád? - kérdezte.

A busz utasai az ablakokhoz nyomták az orrukat, hogy lássák, mi történik. A Lexus mögötti bérelt minibuszban ülők gyorsan bezárták az

ajtókat, sokat gyakorolhatták már ezt a mozdulatot.

Webo Drake azt felelte, igen, száraz a gatyája. Mire az idegen azt mondta: - Akkor neked adom a szemem, nesze. - Ezzel a mutatóujjával a bal szemgödreből könnyedén kipattintott egy üveggömböt és gondosan Webo egyik nadrágzsebébe csúsztatta. - Kilazult ebben a zuhatagban - magyarázta.

Jack Fleming nem fogta fel a helyzet komolyságát, s az apja luxuskocsijának hátsó ablaka felé bökött. - Ezt meg miért csinálta?

Webo remegő hangon azt mondta: - Jack, hagyd.

A félszemű férfi Jack Fleming felé fordult. - Tizenhárom rohadt dobozt számoltam meg odalent a vízben, a kocsidon meg csak egy lyuk van. Ezt olcsón megúszta.

- Felejtjük el - ajánlotta Webo Drake.

Az idegen azt mondta: - Elengedlek benneteket, fiúk, mert még nagyon fiatalok és rettenetesen ostobák vagytok.

Előttük a busz motorja felköhögött, a jármű megugrott, s araszolni kezdett előre. A köteles férfi kinyitotta a Lexus hátsó ajtaját és lesöpörte az üvegcserepeket az ülésről. - El kell jutnom az útig - közölte.

Jack Fleming és Webo Drake azt felelték, természetesen, uram, szívesen elvisszük. Csak negyvenöt perc múltán merték megkérdezni a félszeműtől, hogy mit keresett a Seven Mile híd alatt.

- Vártam - felelte az.

- Mire? - kérdezte Webo.

- Ha nem esik nehezedre, kapcsolj be a rádiót.

Minden adó a hurrikánnal foglalkozott. A legfrissebb hírek szerint a vihar a Bahamákon át kelet, egyenesen Key Largo és Miami Beach felé tart.

- Pontosan így gondoltam - jegyezte meg a félszemű. - Messze lenn voltam délen. De az égbolt is erről árulkodott.

A férfi egy virágos fürdősapkát húzott a fejére. Jack Fleming a visszapillantó tükörből látta, ám a megjegyzését visszanyelte.

A fiatalembert sokkal jobban izgatta, hogy mit mond majd az apjának a bezúzott üvegről, meg az, hogy micsoda foltot hagy az a döglött mókus a drága huzaton.

Webo Drake azt kérdezte a félszeműtől: - Minek az a kötél?

- Jó kérdés - mondta a férfi, de választ nem adott.

Egy órával később az út négy sávra szélesedett, a forgalom tempósabbá vált. Szinte egyetlen autó sem tartott délnek. A North Key Largónál az út kétfelé ágazott, s az idegen utasította Jack Fleminget, hogy a 905-ösön

hajtson tovább.

- De ott kapu van - mondta Jack.

- És?

- Nézze, egy fityingünk sincs.

Egy gyűrött tízdolláros hullott Jack Fleming és Webó Drake közé. S újra felhangzott az a mennydörgésre emlékeztető hang:

- A hídnál állj meg.

Húsz perccel később már közel jártak a North Key Largóból a szárazföldre vezető Card Sound hídhoz. Jack Fleming fékezett, s elfordította a kormányt. - Nem itt - mondta az idegen.

- Majd odafent.

- Odafent?

- Süket vagy, fiatalember?

Jack Fleming óvatosan hajtott az emelkedőn. A szél könyörtelenül dobálta a Lexust. Jack felérve vigyázva helyet keresett, ahol biztonsággal megállhat. A félszemű visszavette az üvegszemét Webó Drake-től, és kiszállt a kocsiból. A fejről letépte a műanyag sapkát, s beletúrta a nadrágja övébe.

- Gyertek ide - mondta az idegen a két fiatalnak. - Köttäzetek meg. - Az üveggolyót beillesztette a szemüregébe, s egy pöttyös selyemkendő sarkával megtisztogatta. Majd átmászott a korláton, a lábát alulról visszadugva ott térdelt a tátongó mélység fölött.

A hurrikán elől menekülők lassítottak, hogy el ne mulasszák a hátborzongató látványt, de egyikük se mert megállni, a hídhoz kötözött férfi túlságosan vadnak látszott ahhoz, hogy megtegyék. Jack Fleming és Webó Drake sebesen dolgoztak, hajtotta őket az ádáz szélroham, valamint az, hogy mindinkább gyötörte őket a Key Westben beszerzett macskajaj. Az idegen pontos utasításokat adott arra vonatkozóan, hogyan kötözzék meg, s a segítőkész fiúk hajszálra úgy tettek, ahogy mondta. A kötel egyik végét a férfi vaskos bokájához erősítették, a másikat pedig áthúzták a betonkorláton, s megcsomózták. Négyszer áttekérték a mellkasán, s addig húzták, míg fel nem horkant. Ekkor megint áthurkolták a kötelet a korlát alatt, s végül a bokájánál egy utolsó csomót kötöttek.

Szoros gúzs volt, ám az idegen a karjaival szabadon kapálódzhatott. Webó Drake még egyszer ellenőrizte, elég szorosan tartanak-e a csomók. - Most már mehetünk? - kérdezte a félszeműtől.

- Természetesen.

- És a mókussal mi legyen, uram?

- A tiétek - felelte az idegen. - Jó szórakozást hozzá.

Jack Fleming leereszkedett a kocsival. A híd lábánál lehúzódott az úttest széléhez. Webo Drake az útmenti szeméthalomban talált egy rozsdás függőysínt, Jack ezzel lepiszkálta a döglött állatot az ülésről. Webo hátrébb állt, megpróbált rágyújtani egy cigarettára.

Odafent a hídon, a gyilkos ég alatt a térdeplő idegen mindkét kezét a lüktető sötétszürke felhők felé emelte. A forró szélroham a hajába kapott, s az, mint valami ezüst szikrakoszorú ölelte körül a fejét.

- Örült fasz - sziszegte Jack Fleming. Odalépett a döglött mókushoz, s a függőysínnel nagyot csapott egy mangrovefára.

- Szerinted fegyver is volt nála? Az öregemnek mindenesetre ezt fogom mondani. Hogy egy fegyveres örült rúgta ki az ablaküveget.

Webo Drake a cigarettájával a férfi felé bökött. - Tudod mit csinál? Ez az örült idióta a hurrikánt várja.

Bár a két fiatalember kétszáz méterre volt tőle, mégis jól látták, hogy a félszemű átszellemült mosollyal dacol a széllal. Az arca sugárzott.

- Haver - mondta Jack Webónak - tűnjünk innen a francba. - A kapuban senki sem ült, átszágulhattak, s meg sem álltak az Alabama Jack parkolójáig. Ott a félszemű tíz dollárjából vettek négy doboz hideg Cherry Coke-ot, amelyet a Card Sound autópályán megiszogattak. A kiürült dobozokat nem hajították ki a kocsiból.

Bonnie Lamb zajra ébredt. Max csinálta, egy bőröndöt nyitott ki. Bonnie megkérdezte, mi a fene jött rá, hogy hajnali háromkor talpig felöltözve csomagol. A férfi azt felelte, meglepetés.

- Máris elhagysz? - kérdezte Bonnie. - Két nap után?

Max Lamb elmosolyodott, s odalépett az ágyhoz. - Mindkettőnk holmiját becsomagoltam.

Meg akarta paskolni Bonnie arcát, ám az asszony a párna alá fúrta a fejét, hogy kirekessze a fényt. Egyre hevesebben zuhogott, az esőcseppek vízszintesen verték a magas szállodaépület ablakait. Bonnie örült, hogy a férje jobb belátásra tért. Majd máskor látogatnak el Epcotba.

A párna alól kikukucskálva megkérdezte: - Drágám, üzemel a repülőtér egyáltalán?

- Őszintén szólva nem tudom.

- Nem kellene odatelefonálni?

- Minek? - Max Lamb megveregette a takarót ott, ahol a görbületből ítélve a felesége csípője domborodott.

- De hisz hazarepülünk, nem? - Bonnie felült. - Ezért csomagolsz.

A férje azt felelte, nem, nem haza repülnek. - Kalandos kirándulásra

megyünk.

- Értem. Na és hová, Max?

- Miamiba.

- Ez lett volna a meglepetés?

- Igen. - Max lehúzta Bonnie-ről a takarót. - Gyere, hosszú az út...

Bonnie Lamb nem mozdult. - Te tényleg komolyan beszélsz?

- ...és meg akarlak tanítani kezelni a videokamerát.

Bonnie így szólt: - Nekem jobb ötletem van. Maradjunk itt, s ne csináljunk mást, csak szeretkezzünk három napig. Hajnaltól késő estig, jó? Míg csak szét nem esik ez a szoba. Ez is elég kalandos, nem?

Max Lamb tovább csomagolt. - Nem értesz semmit. Ilyen alkalom az életben csak egyszer adódik.

- Így van - felelte Bonnie -, alkalmunk lesz megfulladni a nászutunkon. Akkor már inkább maradok valami meleg, száraz helyen. S még az Emmanuelle-t is hajlandó vagyok megnézni veled a Spectravision-ön, pedig tegnap még nem akartam.

- Mire Miamiba érünk, a nehezén már mindenki túljut. Valószínűleg teljesen vége lesz.

- Akkor meg mi értelme odamenni?

- Majd meglátod.

- Max, nekem ehhez semmi kedvem.

Max szorosan, atyaian magához ölelte. Bonnie sejtette, mindjárt úgy fog a lelkére beszélni, ahogy egy hatévesnek szoktak. - Bonnie - mondta Max Lamb vadonatúj feleségének. - Gyönyörűséges kis Bonnie-m, ide hallgass. Disney Worldbe bármikor ellátogathatunk. Bármikor. De hányszor söpör végig egy tájon a hurrikán? Hisz te is hallottad az időjárásjelentést, drágám. Az évszázad legnagyobb vihara, így mondták. Mikor lát az ember ilyet a saját szemével?

Bonnie Lamb képtelen volt elviselni ezt a kioktató tónust. Bármire hajlandó volt azért, hogy ne kelljen tovább hallgatnia.

- Rendben van, Max. Hozd ide a köntösömet.

Max cuppanós csókot nyomott a homlokára. - Ez a beszéd, kislány.

2

Snapper és Edie Marsh kivettek két szobát a Pembroke Pines-beli Best Westernben, harminc mérföldnyire attól a partszakasztól, ahová az

előrejelzések szerint a hurrikán várható. Snapper eredetileg csak egy szobát kért a motelportástól, Edie azonban tiltakozott, mondván, ne is álmodjon róla. Az ő kapcsolatuk eddig is szigorúan üzleti alapokon nyugodott, Snapper alkalmanként védelmezte, Edie pedig lopkodta a női ruhákat. Az új közös vállalkozásuk sem más, mint egyszerű partneri viszony, ezúttal kicsit ambiciózusabb, de semmiképp sem intimebb természetű. Odafent a szobája előtt Edie kijelentette, el sem tudja képzelni, hogy akár egyetlen egyszer is ágyba bújjon vele. Snappert nem taglózta le a bejelentés.

Edie lefeküdt, a feje búbjág felhúzta a takarót, megpróbálta kirekeszteni a vihar pokoli lármáját. Ám egyedül képtelen volt elviselni. Egy szempillantás múlva már ott dörömbölt Snapper ajtaján, s elpanaszolta, hogy halálra rémült. Snapper behívta, mondván, ők remekül szórakoznak.

A hurrikán kellős közepén is talált magának egy lotyót. A látványa lenyűgöző volt, a nő épp egy félig kiürült Barbancourt-os üveget szorongatott a két melle közt. Snapper a vodka mellett döntött, Marlins sapka és piros, fordítva felvett Jockey short volt rajta. A gyertyák fényétől a motelszoba lágy, áhítatos hangulatot árasztott. A világítás két órával ezelőtt felmondta a szolgálatot.

Edie Marsh bemutatkozott a prostituátnak, akit Snapper telefonon rendelt ide egy call-girl szolgálattól. Ez aztán a lelkes alkalmazott, gondolta Edie.

A vihar széle most érte el őket, s úgy üvöltött, hogy ők hárman, mint árvagyerek, egymásba kapaszkodva buktak a földre. A gyertyaláng eszeveszett táncba kezdett, miközben a szél vadul cibálta az ablakokat. Edie úgy látta, a falak levegő után kapkodnak. Szűzanyám, micsoda ostoba képzelgés! Egy pelikánt ábrázoló hatalmas festmény lezuhant a falról, egyenest az örömlány bokájára. A nő halkán felkiáltott, s kínjában a műkörmeit rágta. Snapper maradt a vodkánál. A szabad kezével olykor, mint egy pók, végigaraszolt Edie csípőjén. Edie lesöpörte a kezét, Snapper meg csak sóhajtott.

Hajnakra a vihar csillapodott, az ár gyorsan levonult. Edie Marsh egy konzervatív kék ruhát húzott magára, s ahhoz sötét harisnyát, hosszú barna haját kontyba fésülte. Snapper az egyetlen, hajszálcsíkos öltönyében feszített, két évvel ezelőtt vásárolta az egyik volt cellatársa temetésére. A nadrág hajtókája a bokája fölött harangozott. Edie nevetve azt mondta, remekül néz ki.

A prostituáltat Denny étterménél kitették, s a Turnpike-on délnek tartottak, hogy lássák, milyen károkat okozott a hurrikán. A kocsik lökhárítója egymásba ért, tűzoltó- és járőr-kocsik, mentőautók mindenütt. A

rádió bement, hogy az ítéletidő Homesteadet egyszerűen letörölte a térképről. A kormányzó a helyszínre küldte a Nemzeti Gárdát.

Snapper a keleti 152. utcán hajtott, ám hamar elveszítette a tájékozódóképességét. Az út- és utcajelzőtáblák mind a földön hevertek, Snapper nem találta a Sugar Palm Hammock jelzést. Edie Marsh ideges lett. Egyre csak a címet ismételgette: 1425 Noriega Parkway. Egy-négy-kettő-öt. Barnás épület, barna redőnyökkel, uszodával, két autós garázzsal. Avila szerint 185.000 dollárt ér.

- Ha nem igyekszünk - mondta Edie Snappernek -, ha nem érünk oda időben...

Snapper ráripakodott, hogy jobban tenné, ha befogná a száját.

- Nem volt a sarkon egy Dairy Queen? - találgatta Edie. - Úgy emlékszem, Avila egy Dairy Queennél fordult be.

Snapper azt mondta: - Csakhogy az már nincs meg. Ha nem vetted volna észre, már semmi sincs meg. Vakon tapogatódzunk.

Edie életében nem látott ekkora pusztulást, még Castrónak is derekas munkájába tellett volna. Ledőlt falak és háztetők, kizuhant ablakok. Összelapult kocsik és utánfutók. Az úszómedencékbe fák zuhantak. Az emberek jajveszékelnak, s ó, édes istenem, zuhognak a kalapácsütések, vijjognak a fémfűrészek.

Snapper azt tanácsolta, próbálkozzanak egy másik házzal. - Legalább tízezer közül válogathatunk - mondta.

- Valóban.

- Mi olyan különleges az 1475-ösben?

- Személyisége van - jelentette ki Edie Marsh.

Snapper rácsapott az öklével a kormányra. - Mind egyformák. Amerre nézel, mind ugyanaz.

A férfi fegyvere a két ülés közt hevert.

- Legyen - engedett Edie nyugtalanul. Megzavarta a káosz, a fenyegető égbolt, s hogy változtatni kell az eredeti terven. - Legyen hát, keressünk egy másikat.

Max és Bonnie Lamb nem sokkal dél után érkeztek meg Dade megyébe. Az utak sárosak, mindenütt forgalmi dugó. A szürke égen tévés helikopterek cirkáltak. A rádióban bementék, hogy mintegy kétszázezer ház dőlt romba. A Vöröskereszt adományokat gyűjtött élelmiszerekre, vízre és ruhaneműkre.

Lambék a Quail Roost Drive-nál hajtottak le a Turnpike gyorsforgalmi útról. Bonnie döbbenet nézte a pusztulást, Max ragyogott. A videokamera

vezetés közben is ott feküdt az ölében. Minden második vagy harmadik saroknál lassított, hogy szalagra vegye a látványosabb romokat. Egy földig rombolt műszaki bolt. Egy Sizzler Steak House csupasz falai. Egy iskolabusz, amelyre hatalmas fenyő zuhant.

- Hát nem megmondtam? - szólalt meg Max Lamb. - Hihetetlen!

Bonnie Lamb iszonyodott a látványtól. Azt javasolta, álljanak meg valami biztonságos helyen, és ajánlják fel a segítségüket.

Max rá se hederített. Megállt az egyik háznál. A hurrikán egy motorcsónakot röpített be a nappaliba. A valamikori lakók - egy középkorú latin férfi, a felesége és két kislány - döbbsen álltak a járdán. Valamennyien sárga viharkabátban voltak.

Max Lamb kiszállt a kocsiból. - Csinálhatnék néhány felvételt?

A férfi kábultan bólintott. Max különböző kameraállásokból forgatni kezdett. Majd a betontörmelékeken, darabokra zúzott bútorokon, eldeformálódott játékokon átlépkedve könnyedén besétált a házba. Bonnie nem hitt a szemének. Max a valamikori bejárat romjain át egész egyszerűen csak besétált egy idegen otthonba!

Bonnie bocsánatot kért a háziaktól, a férfi azonban azt felelte, őt nem zavarja, a biztosítónak amúgy is kellenek a felvételek. A kislányokat zokogás rázta. Bonnie Lamb letérdelt hozzájuk, s vigasztalni kezdte őket. A vállá fölött hátrapillantva azt látta, hogy a férje egy törött ablakon keresztül folytatja a videózást.

Később, már a kocsiban ülve, Bonnie azt mondta Maxnak: - A rosszullét környékezett.

- Igen, szomorú dolog.

- Miattad! - csattant fel Bonnie.

- Micsoda?

- Max, haza akarok menni.

- Jó pénzért eladhatjuk a szalagot.

- Meg ne próbáld!

- Fogadok, a C-SPAN kapva kap utána. Visszajön a nászutunk költsége - érvelt Max.

Bonnie lehunyta a szemét. Mit csinált? Igaza lenne az anyjának? Még az esküvőn is azt súgta maga elé: - Ez egy seggfej! Igaza lett volna?

Sötétedéskor Edie Marsh bevett két nyugtatót, s átbeszélték a tervet Snapperrel, akinek fenntartásai voltak. Nyugtalanította a gondolat, hogy hetekig kell várniuk a pénzre. Edie azt mondta, nincs más választásuk, a biztosító már csak így működik. Snapper erre megjegyezte, ő a szabad

választás híve. Edie Marsh ezt úgy értelmezte, hogy a férfi bármelyik pillanatban kiugorhat a buliból.

A Turtle Meadow nevű negyedben választottak ki egy házat, ahol a hurrikán minden tetőt lerombolt. Snapper megjegyezte, elképzelhető, hogy ezek a házak is Avila hatáskörébe tartoznak. Azt is elmondta, Avila azzal kérkedett, hogy egy nap alatt akár nyolcvan új házat is képes ellenőrizni anélkül, hogy kiszállna a kocsijából. Ez volt az ő szóhasználatával élve, a „szuperszemle”. Snapper bármibe lefogadta volna, hogy Avila, mivel tériszonya van, s a világ minden kincseért sem merne felmászni egy létrán, még életében nem ellenőrizte egyetlen tető műszaki állapotát sem közelről. Következésképpen a műszaki átvételről szóló igazolásokat röptében állítja ki, hatvan kilométeres sebességgel suhanva el a házak mellett. Snapper elmondása szerint Avila e tempónak és munkamódszernek köszönhetően nagyon népszerű a helyi építők és kivitelezők körében, különösen karácsony táján.

Edie a romokon végigpillantva kijelentette, pizsok nagy szerencséje van a pasasnak, hogy még nincs lakat alatt. Ezért is lépett le, magyarázta Snapper. Ezt súgták a csontjai. Meg a vádesküdtszék.

- A csontjai? - kérdezte Edie.

- Jobb, ha semmit sem tudsz róla - fortyant fel Snapper. - De komoly.

A délelőtti portya során kiválasztott házzal szemközti járdán mentek. Koromsötét volt már, csak itt-ott villant egy-egy elemlámpa fénye, s helyenként szabad tűz lángja izzott. A legtöbb család közeli motelekkbe vonult, sorsukra hagyták rombadőlt házaikat, néhány férfi azonban itt maradt éjszakára, hogy elijesszék a fosztogatókat. A tekintetük feszült figyelemről árulkodott, s valamennyien fegyvert szorongattak. Snapper hálás volt, amiért fehérnek született, s ezúttal öltönyt viselt.

A kettejük által kiválasztott ház nem volt üres, sötét és csöndes. A tető maradványairól egy csupasz villanykörte lógott alá, s a televízió szürkés-kék fénnel vibrált. A luxuskörülményeket egy hordozható generátornak köszönhették. Edie és Snapper látták napközben, amikor egy kövér férfi üzembe helyezte.

A ház a Turtle Meadow Lane vagy a Calusa Drive nevű utcában állt, attól függően, hogy melyik leszakadt tábla érvényes. A házszámot, 15600, piros festékszóróval fújták a ház külső falára, s ott állt alatta a biztosítótársaság neve is: Midwest Casualty.

- Neves cég - jegyezte meg Edie. - A tévében is láttam a hirdetéseiket, az emblémájuk egy borz.

- Borz? - Snapper felvonta a szemöldökét. - Mi a nyavalya köze van egy

borznak a biztosításhoz?

- Fogalmam sincs. - Edie szája kiszáradt. Kezdett elálmosodni. - A pumáknak sincs semmi közük az autókhoz, így hirdetik és kész.

Snapper azt mondta: - Én csak annyit tudok a borzokról, hogy makacs állatok. Más se hiányzik nekünk, mint hogy egy kukacoskodó biztosítótársasággal hozzon össze a balsorsunk.

Edie fölcsettant: - Az isten szerelmére...

- Keressünk egy másik házat.

- Nem! - Edie kissé bizonytalan léptekkel megindult a 15600-as számú épület felé.

- Nem hallod, mit mondok? - kérdezte Snapper, de aztán maga is követte.

Edie megállt a kocsifelhajtónál. - Csináljuk már! - mondta. - Most, amíg nyugalom van.

Snapper habozott, s mint egy meglepett boxer, vicsorított.

- Gyere már! - Edie lebontotta a haját, s az arca elé kócolta. Felrántotta a ruháját, s a körmeivel a csípőjénél kiszaggatta a harisnyanadrágját.

Snapper körülkémlelt, nem szerette volna, ha avatatlan szemek figyelik őket valahonnan. Edie a kocsifelhajtón kiválasztott egy helyet, s arccal előre a földre feküdt. Snapper a tetőszerkezetből kiszakadt fagerendákkal tökéletesítette a helyszínt, s a földhöz szögezte Edie-t.

Edie a törmelékek alól azt súgta: - Egy kis vér jól jönne.

Snapper egy szöveget nyomott a bal kezébe. - Parancsolj.

Edie Marsh visszafojtotta a lélegzetét, s a szög hegyével a könyökétől a csuklójáig végigszántott a bőrén. Pokolian fájt. A drámai hatás kedvéért a kézfejét végighúzta az arcán. Snapper ebben a pillanatban segítségért kiáltott. Edie elégedetten hallgatta, egész meggyőzőnek hangzott.

Max Lamb gratulált magának, amiért előrelátóan folszerelkezett filmekkel, mielőtt Orlandóból elindultak volna. Más turisták ezt elmulasztották, nem készültek fel a hurrikánra, s most lázasan kutakodtak a bőröndjeikben, hátha találnak még egy szalagot vagy elemeket. Ezenközben Max Lamb csak annyi időre kényszerült leállni, míg kazettát cserélt, s máris folytathatta a történelmi katasztrófa nyomainak megörökítését. Még ha a C-SPAN nem is csapna le az anyagra, New York-i barátait biztosan érdekelni fogja. Max egy kisebb reklámügynökségnél dolgozott kezdőként, s nagyon sok embert szeretett volna megnyerni magának. Ügyesen bánt a Sony kamerával, de tisztában volt vele, nem árt, ha profi segítséget is igénybe vesz. A keleti Ötvenedik utcában ismert egy boltot, ahol házi

videoszalagokat vágtak, s némi pótdíj fejében címekkel és feliratokkal is ellátták. Pont ez kell neki! Majd ha már Bonnie megnyugodott, Max Lamb úgy tervezte, koktélpartira hívja meg az ügyfeleit és a kollégáit, amelyen levetíti nekik a hurrikán rombolásáról készített felvételeket.

Max prédára éhesen fáradhatatlanul vonult egyik romos épületről a másikra, a kamera szakadatlanul pörgött a kezében. Annyira lekötötte a tragédia megörökítése, hogy a feleségéről egészen megfeledkezett, három sarokkal lejjebb látta utoljára. Max rá akarta venni Bonnie-t, készítsen róla néhány felvételt, miközben a törmelékek között pózol, az asszony azonban azt válaszolta, előbb nyel el egy láda vasszőget, semhogy megcsinálja.

Max Lamb a későbbi vágás megkönnyítése érdekében igyekezett fejben tartani a legjobb felvételeket. Lelkileg sokkoló képekkel akarta fokozni a drámái hatást.

Max észrevett egy biciklironcsot. A hurrikán, mint egy jegygyűrűt, úgy csavarta fel egy kókuszpálma törzsére. Egy nyolc év körüli kisfiú kétségbeesetten feszegette. Max féltérde ereszkedve a gyerek arcára közelített. A srác komoly, mindenre elszánt tekintettel rángatta az eldeformálódott kormányt, az ajkait közben összepréselte.

Max arra gondolt, sokkos állapotban van, észre sem veszi őt.

A gyereket láthatóan nem érdekelte, hogy a kerékpár használ hatatlanná vált. Mindenáron vissza akarta szerezni magának. Teljes erőből rángatta. A kifejezéstelen szemekben nyoma sem volt csalódottságnak.

Hihetetlen, gondolta Max Lamb, miközben a kamerát le nem vette a szeméről. Hihetetlen.

Valaki megrántotta a jobb karját, a fiú képe a keresőben megrázkódott. Egy kéz fonódott Max inge ujjára. Átkozódva nézett fel.

Egy majom volt az.

Max Lamb odafordult, s a fellevőt a sovány kis állatra irányította. A keresőlencsén át látta, hogy a vihar a majommal is ádázul elbánt. Vörösesbarna bundája ragacos, tépett. Széles, bársonyos orrán hatalmas dudor éktelenkedett. Gomb szemeivel bandzsított, a szemgödre körül csipás váladék.

A majom előre-hátra himbálódzva egy ásítás kíséretében megtörölte a szemét, majd szórakozottan megvakarta a hátsó felét.

- S mint ahogy önök is láthatják, ez itt egy elszabadult majom - kommentálta Max a látottakat a későbbi nézők kedvéért. - Nézzék ezt a szerencsétlen teremtményt...

A háta mögött megszólalt egy közömbös hang: - Jó lesz vele vigyázni, uram. - A biciklis kisfiú volt az.

Max, egy pillanatra sem véve el a szeme elől a kamerát, csak annyit mondott: - Mi a gond, fiú?

- Jó lesz vigyázni. A papának tegnap agyon kellett lőnie egyet.

- Igazán? - Max jót mosolygott magában. Már mért kéne agyonlőni egy majmot?

- Egészen elvadultak. Ezt mondta a papám.

- Jó, majd vigyázok - mondta Max Lamb. Hallotta, hogy a furcsa kisfiú elszalad.

Max a keresőlencsében észrevette, hogy a majom szemhéja furcsán rángatózni kezd. A következő pillanatban az állat előrelendült. Max épp hogy leeresztette a kamerát, amikor a majom a képébe ugrott, s ledöntötte a lábáról. Apró ujjak vájódtak Max orrlyukába és szemgödrébe. Fájdalmában felordított. Az állat viharvert, elázott bundája rettenetes szagot árasztott.

Max Lamb, mintha csak lángra kapott volna a ruhája, ide-oda hempergett a földön. Az izmos kis állat végül vinnyogva elengedte. Max felült, s az inge ujjával megtörölte az arcát. A szűrő fájdalom sebesülésekről árulkodott. Sürgősen be kell oltatnia magát tetanusszal, s valami hatásos fegyvert kell szereznie a majmok ellen.

Max, miközben felállt, a pálmafák felől vad madárcsicsergést hallott. Már-már futásnak indult, amikor észrevette, hogy a majom sebesen száguld az ellenkező irányba. A szíjánál fogva húzott valamit maga után.

Max Lamb agya elborult. A nyomorult ellopta a kameráját. Ostoba módon az állat után iramodott.

Bonnie Lamb, amikor egy óra múlva a férje keresésére indult, csak hült helyét találta.

Két egyenruhás, közlekedési járőr állt az esőben a hídfőn. Az egyik egy magas, nagydarab fekete férfi. A másik egy középtermetű, fehérbőrű nő, a haja vörösesbarna kontyba fésülve. Mindketten a híd korlátjának dőlve követték a tekintetükkel az elszakadt kötél végét, amely odalent himbálódzott a szélben a zavaros víz fölött.

Autósok telefonáltak be, hogy egy örült van odakötözve a Card Sound híd korlátjához. A híradást csak egy órával a hurrikán előtt kapták, ám a rendőröknek ötven mérföldes körzetben épp elég dolguk volt a normális lakosok kimentésével. Eszelős öngyilkosjelöltekre nem maradt idő, a hídhöz senki sem jutott el.

A fekete rendőrt Liberty megyéből küldték egyenest az északfloridai Miamiba, hogy segítsen a többieknek utat nyitni a mentőszállítmányoknak. A férfi a parancsnokságon véletlenül vette észre a sebtében lefirkantott

bejelentést: „Fehér férfi, 40-50 éves, 86-100 kiló súlyú, ősz haj, szakáll, feltehetően örült”, s úgy döntött, tesz egy kitérőt a North Key Largónál, s megnézi, mi a helyzet. Szigorúan véve a homesteadiek hatáskörébe tartozna az eset, ám ebben a vihar utáni káoszban mindenki mindennel foglalkozott. A járőrtársát megkérte, hogy tartson vele, s bár a nő már szolgálaton kívül volt, igent mondott.

A meredek hídon áthajtó autósok a két rendőr láttán kíváncsian fékeztek. *Mit néznek, mama? Hulla van a vízben!*

Esőcseppek csordogáltak alá a fekete járőr Stetson kalapjának széles karimájáról. A férfi a Bescayne Bay-ben örvénylő felkorbácsolt, habos vizet nézte. Áthajolt a korláton, s felhúzta az eső áztatta kötelet. Miután alaposan megszemlélte a végét, odanyújtotta a kollégájának, és fáradtan azt mondta: - Ez volt a mi emberünk.

A kötelet nem a hurrikán szaggatta szét. Késsel vágták át.

3

Tony Torres a nappalija romjai közt üldögélve a maradék whyskijét kortyolgatta. Remekül szórakozott azon, hogy „Az év legjobb ügynöke” kitüntetése sértetlenül úszta meg a vihart, minden más lepotyogott az eső áztatta falakról. Tony Torresnek eszébe jutott az a két hónappal korábbi ünnepség, amikor átadták neki az olcsó plakettet. Azért kapta a díjat, mert hetvenhét luxusméretű kerek lakóházat sikerült eladnia, tizennyolccal többet, mint bárkinek a cég egész történetében. Tony Torres egyik pillanatról a másikra sztár lett. A főnöke egy üveg Chivassal, ezer dolláros jutalommal és a plakettel jutalmazta. S fizetett az egyik pincérnőnek, hogy félmeztelenül, az asztalon táncolva elénekelje a tiszteletére a „Piszok jó fickó ez” kezdetű dalt.

Ó, istenem, gondolta Tony Torres. A szerencse forgandó. A hatalmas pocakjára fektetett fegyver fejét simogatva kellemetlen dolgok jártak a fejében. Példának okáért a törvény által megszabott biztonságtechnikai előírások...

Steenék alaposan kikérdezték, mi a helyzet hurrikánok esetén. Ugyanezt tették Ramirezék, meg azok a kellemetlen Stichlerék. No és Beatrice Jackson, az özvegy, meg az a bikanyakú fia. Tony Torres ilyenkor mondta a jól betanult sablonszöveget, miszerint az előre gyártott elemekből készült luxuslakások a legmodernebb technika által kifejlesztett korszerű

anyagokból készülnek, amelyek állják a legvadabb szeleket is. Ez volt a mézesmadzag. Valamennyi brosúrában ez állt.

Így hát Tony vevői bejegyeztették a jelzalogot, megvették a házakat, aztán jött a hurrikán, s elfújta valamennyit. Mind a hetvenhetet. Összeroppantak, berogytak, lefordultak a vázukról, mint holmi ócska bádoglemezek. Egyetlen rohadt ház sem úszta meg a pusztulást. Az egyik pillanatban még kellemes, középosztálybeli lakóházak, videolejátszókkal, lehajtható fekvőhelyekkel, beépített gyerekágyakkal... s a másikban már ócskavastemető az egész. Tony Torres elhajtott a negyedbe, hogy a saját szemével lássa. Mintha háború söpört volna végig a vidéken. Épp ki akart szállni a kocsiból, amikor valaki felismerte, az öreg Stichler volt. Torka szakadtából üvöltözni kezdett, s ami a keze ügyébe került, azzal hajigálta. Tony sebesen elhajtott. Később megtudta, hogy az özvegyet holtan találták az udvaron, a romok alá szorult.

Tony Torres nem volt érzékenyülős fajta, de most mély fájdalmat érzett. A Chivas segített oldani. Honnan tudhattam volna? - gondolta. Én csak ügynök vagyok, nem pedig rohadt mérnök.

Tony minél tovább ivott, annál kevésbé sajnálta a vevőit. De hisz valamennyien tudták. Pontosan tudták, hogy bádogdobozt vesznek ház helyett. A kockázattal is tisztában voltak, hisz errefelé gyakoriak a hurrikánok. Felnőttek egytől egyik, vigasztalta magát Tony. Ők döntöttek így.

Mégis, érezte, hogy ebből baj lesz. A fegyverből erőt merített. Sajnos, a megyei telefonkönyvből bárki könnyűszerrel megtudhatja a címét. Ha az ember ügynök, akkor azt akarja, hogy megtalálják.

Hadd jöjjenek! - gondolta Tony. - Senki sem úszta meg könnyen a vihart, hadd lássák ezek az ostobák, hogy mi maradt az ő házából. Ha meg eldurvul a dolog, rájuk szabadítom Senior Remingtont.

Tony Torrest kiáltás riasztotta fel a nyugágya ragacsos kényelméből. Fogta a puskát, meg egy elemlámpát, és kilépett a ház elé. A kocsifelhajtónál előnytelen, hajszálcsíkos öltönybe öltözött férfi állt, a képe olyan, mintha fesztővással formázták volna.

- A húgom! - kiabálta a férfi, s egy fakupacra mutatott. Tony Torres egy nő körvonalaait fedezte fel a romok alatt. A szeme félig lehunyva, az arcán friss vércsík. A nő felnyögött fájdalmában. A férfi megkérte Tonyt, hogy hívja a 911-et.

- Előbb mondja el, mi történt - szólt az ügynök.

- Maga is láthatja. A rohadt háztetője rázuhant!

- Hmmm - dünnyögte Tony Torres.

- Az isten szerelmére, ne álldogáljon már itt!

- A húga, mi? - Tony odalépett a nőhöz, s az elemlámpával egyenest a szemébe világított. Az asszony ösztönösen megrándult, s mindkét kezét a szeme elé kapta.

- Úgy látom, drágám, nem ájult el - mondta gúnyosan Tony Torres.

Torres a karja alá fogta az elemlámpát, s a fegyver csövét a férfira emelte. - S most elmondom, hogy állunk, haver. A telefonkábelek tönkrementek, így nem hívjuk a 911-et, hacsak az nem egy mobil a zsebedben, bár én inkább pisztolynak nézem. Másodszor, még ha riasztanánk is a 911-et, mindenszentek napjáig is eltartana, míg ideérnek. Valamennyi mentő a vihar áldozataival van elfoglalva. Nem ártott volna, ha a „húgod” erre is gondol...

- Mi a francról be...

Tony Torres előhúzta a férfi pisztolyát a zsebéből. - Harmadszor - folytatta -, az én rohadt tetőm senkire sem zuhant rá. Ezek a gerendák a szomszéd háztetőjéből valók. Mister Leonel Varga az illető. Az én tetőm darabjai, gondolom, az Evergladben hevernek szanaszéjjel.

Az asszony hangja hallatszott a fadarabok alól: - A rohadt életbe, Snapper. - A férfi odakapta a fejét, majd félrenézett.

Tony Torres folytatta: - Az én szakmámban az ember első pillanatra felméri a másikat. Enélkül nem lehetnék jó kereskedő. S ha ez itt a te húgod, haver, akkor én Mel Gibson ikertestvére vagyok.

A törött állkapcsú férfi megvonta a vállát.

- A helyzet úgy áll, hogy a hölgynek nincs komoly sérülése - folytatta Tony. Te pedig nem vagy a bátyja. S bármi mocskos tervet forraltatok is ellenem, hát annak lőttek.

A férfi dühösen sziszegte: - Hé, az ő ötlete volt!

Tony ráparancsolt, hogy szabadítsa ki a társát a gerendák alól. Az ügynök, amikor szemtől szembe állt a nővel, úgy találta, hogy vonzó, és értelmes a tekintete. A fegyverrel intett.

- Befelé mind a ketten. Bár odabent sem jobb a helyzet, mint kint, hála ennek a rohadt viharnak. Mindenesetre indulás, hallani akarom a történetet az elejétől a végéig. Rám férne egy kiadós röhögés.

A nő lesimította a ruháját. - Ezt eltoltuk. Engedjen utunkra, rendben?

Tony Torres elmosolyodott. - Hát ez jó, drágám. - A fegyver csövét a ház felé irányította, s elsütötte. Hatalmas lyukat ütött a garázs ajtaján.

- Pszt - mondta a részeg ügynök, s az egyik kezével a füléhez kapott. - Hallottátok? És kurva néma csend. Ekkora durranás, és senkit sem érdekel. Senki nem izgatja magát. Senki nem jön segíteni. És tudjátok, miért nem?

Mert hurrikán pusztított. Ez itt most bolondokháza!

A széttört állkapcsú férfi inkább kíváncsiságból, semmint aggódva azt kérdezte: - Mit akar velünk csinálni?

- Még nem döntöttem el - felelte Tony Torres. - Hörpöljünk egyet.

Felix Mojack egy héttel a hurrikán előtt halt meg, egy vipera mart bele a bokájába. Hanyatlófélben lévő, vadállatimporttal foglalkozó cégét az unokaöccse, Augustine örökölte. Azon az esős napon, amikor a nagybátyja haláláról értesült, Augustine otthon volt, épp a zsonglőrmutatványait gyakorolta. Az ablakok tárva nyitva, a magnón a Black Crowes zenéje szólt. Augustine mezítláb volt, s egy királykék shorton kívül mást nem viselt. A nappali közepén állva a zene ritmusára dolgozott. Emberi koponyákat dobált, egyszerre ötöt. Minél sebesebben ment, Augustine annál boldogabb volt.

A konyhaasztalon egy Paine Webber boríték hevert. Egy csekk volt benne 21.344 dollárról és ötvenöt centről. Augustinenak nem volt különösebb szüksége a pénzre, nem is érdekelte igazából. Nemsokára harminckét éves, s az élete ennél érdektelenebb és üresebb már nem is lehetne. Olykor befizette a bankszámlájára a Paine Webbertől kapott osztalékot, máskor adományként tovább postázta, renegát képviselőjelölteket támogatott vele, vagy épp a megunt barátnőjének küldte el. Viszont egy fillért sem fizetett apja védőügyvédjének, az az öreg tartozása, majd rendezi, ha szabadul a börtönből.

A zsonglörködés szórakozás volt számára. A koponyák valódi emberi maradványok és orvosi célra használatos tárgyak voltak, amelyeket a barátai segítségével szerzett meg magának. Miközben egymás után mind az ötöt feldobta a levegőbe, s a koponyák széles ívet leírva vándoroltak a kezében, Augustine szinte a csontjaiban érezte lepergett életüket. Megmagyarázhatatlan, s talán ártón izgalmas élmény volt. Augustine nem tudta, kik voltak, hogyan éltek vagy haltak, mégis, attól, hogy megérintette őket, feltöltődött.

Augustine a szabad idejében olvasott, televíziót nézett, vagy Florida megmaradt rengetegében bolyongott. Még azelőtt, hogy gazdaggá lett volna - amikor még az apja halászcsonakjában segített, s később is, amikor jogot tanult - Augustine-ban valami megmagyarázhatatlan düh dolgozott, amiért nem találja a helyét, s abban sem volt biztos, hogy meg akarja találni. Ez többnyire úgy jelentkezett, hogy időnként ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy felgyújtson, vagy a levegőbe röpítsen valamit, egy felhőkarcolót, vagy egy államközi utat, vagy valami ilyesmit.

Most, hogy már ideje is, meg pénze is volt, azt tapasztalta, már nem hajtja semmiféle radikális szentimentalizmus, s különben is, semmit sem ért a robbanóanyagokhoz. A büntudattól vezérelve hatalmas összegekkel támogatott jó ügyeket, így a környezetvédő Sierra Klubot és a természetvédő Nature Conservancy-t. A nemes erőszak ambíciója ártalmatlan álom maradt csupán. S ezenközben csak sodródott az élet viharában.

A halálközeli élmény, amelynek a gazdagságát köszönheti, végképp kiölte belőle a nagy célokat, a kozmikus tettvágyat. Augustine már csak halványan emlékezett arra a rohadt repülőgép-balesetre. Semmiféle vakító fehér fényt nem látott a hűvös, sötét alagút végén, s halott rokonai sem szölongatták a mennyekből. A baleset utáni kómából is csak arra emlékezett, hogy rettenetes, elviselhetetlen szomjúság kínozza.

Miután a sérüléseiből felgyógyult, Augustine nem tért vissza a jogi egyetem taposómalmába. A biztosító által kifizetett összegből kényelmesen élédegélhetett, bármelyik vele egykorú fiatal irigyelhette volna érte. Augustine ennek ellenére nagyon boldogtalannak érezte magát. Egy depressziós éjszakán dühösen kidobálta a könyvespolcra a mindazoknak a tehetséges íróknak a műveit, akik fiatalon haltak meg. Köztük volt az imádott Jack London is.

Jellemző módon Augustine arra várt, hogy jön majd egy nő, aki elbűvöli. Ez eddig még nem történt meg.

Egyszer egy táncosnő, akivel Augustine randevúztatott, rajtakapta, hogy a fiú a hálószobában koponyákkal zsonglörködik. A lány úgy gondolta, Augustine meghökkentésnek szánta a dolgot. Közölte vele, nem találja viccesnek, egyenesen perverz az ötlet. A táncosnő később New Yorkba költözött. Augustine egy vagy két évvel később, minden különösebb ok nélkül a Paine Webber csekket elküldte neki. A lány a pénzből vett magának egy Toyota Suprát, s küldött Augustine-nak egy fotót, a volán mellett ülve mosolyogva integetett. Augustine eltűnődött, vajon ki csinálta a felvételt, s mit gondolt a vadonatúj kocsiról.

Augustine-nak nem voltak testvérei, az anyja Nevadában élt, az apját kivonták a forgalomból. A legközelebbi hozzátartozója a nagybátyja, Felix Mojack volt. Kisfiúként Augustine gyakran meglátogatta őt importált vadállatokkal zsúfolt farmján. Izgalmasabb volt, mint az állatkert, mivel Felix megengedte Augustine-nak, hogy segítsen az állatok gondozásában. Felix szerette volna, ha az unokaöccse összebarátkozik az egzotikus kígyókkal, hisz ő maga fóbias volt tőlük (s mint később kiderült, végzetes hiba volt nem érteni hozzájuk), s hagyta, hogy ő foglalkozzék a hullókkal.

Augustine felnőtt korában már egyre kevesebbet találkozott elfoglalt nagybátyjával. A haladás Felix ellen dolgozott, a civilizáció nyugat felé húzódott, s az új meg új zónahatárok kijelölése többszöri helyváltoztatásra kényszerítette. A jelek szerint senki sem akart általános iskolákat és bevásárlóközpontokat létesíteni a ketrecben őrzött bestiák és kobraák közelében. Amikor Felix Mojacknak megint tovább kellett vinnie az állatait, Augustine tízezer dollárt adott neki a költségekre.

A Felix halálakor felvett leltárban egy hím afrikai elefánt, három puma, egy herélt afrikai bivaly, két alaszakai barnamedve, kilencvenhét papagáj, nyolc nilusi krokodil, negyvenkét teknős, hétszáz különféle gyík, kilencvenhárom kígyó (köztük mérgesek is) és nyolcvannyolc rézus-majom szerepelt.

Az állatokat egy csaknem négy hektáros területen tartották a Krome Avenue-n, nem messze a szövetségi börtöntől. A temetés másnapján Augustine egymaga kiautózott a telepre. Volt egy olyan érzése, hogy a nagybátyja elég hanyagul tartotta az állatait, s a helyszíni szemle csak megerősítette a gyanúját. A kerítés rozsdás és hiányos, a ketrecekre ráfért volna a vasalás, a beton alapzatú terrárium teljesen kiszáradt, már hónapok óta nem tisztították. A kátránypapír tetejű kunyhóban, amelyet Felix irodaként használt, Augustine az ott talált iratok láttán meggyőződhetett arról, hogy a nagybátyja szinte semmibe vette az amerikai vámszabályokat.

Hogy Felix csempész volt, nem lepte meg Augustine-t, s tulajdonképpen hálás volt neki, amiért egzotikus madarakat és hüllőket, nem pedig mást csempészett. Azonban a vadállattartásnak is megvoltak a maga árnyoldalai. Míg a marihuána hegyeknek nem kellett enni adni, a medvéknek és a pumáknak élelemre volt szükségük. Hogy éhes és sovány volt ez az illegálisan behozott állatsereglet, az nem kifejezés. Augustine-t egészen megdöbbenette ez a bánásmód, s feltételezése szerint a rémes állapotok annak voltak köszönhetőek, hogy a nagybátyja pénzzavarral küzdött. Szerencsére a két fiatal mexikói férfi, akik eddig Felix Mojack szolgálatában álltak, nagyvonalúan vállalták, hogy még a halála után is pár napig az állatok mellett maradnak. A hűtőket telerakták nyers hússal, a nagy ragadozóknak, ládaszám vásároltakeledelt a papagájoknak és a majmoknak, s fehéreregereket és rovarokat gyűjtöttek be a hüllőknek.

Augustine azon fáradozott, hogy vevőt találjon az állatokra, olyasvalakit, aki hozzáértően viseli majd gondjukat. Annyira lefoglalta ez a feladat, hogy ügyet sem vetett az időjárás-jelentésekre, amelyek egyre erősödő trópusi vihar közeledtét jelezték a Karib-tenger térségében. Augustine még akkor is, amikor már hurrikánról beszéltek, és látta a

televízióban a műholdas felvételeket, úgy gondolta, ez is csak olyan, mint az előző nyári többi szélroham, északnak fordul, elkerüli Dél-Floridát, s az Atlanti-óceánon söpör majd végig.

Amikor nyilvánvalóvá lett, hogy a hurrikán Dade megye déli csücskét vette célba, Augustine-nak már nem sok ideje maradt a cselekvésre. Pontosan tudta, hogy a várhatóan száz mérföldes óránkénti sebességgel száguldó szél mit fog csinálni a halott nagybátyja siralmas állatfarmjával. Egész nap kétségbeesetten telefonált, igyekezett az állatoknak biztonságos helyet keresni. Az érdeklődés azonban lanyhult, mihelyt az afrikai bivalyról is értesültek. Sötétedéskor Augustine kiment a telepre, s amennyire tudta, megerősítette a ketreceket. A vihart megérezve a medvék és a hatalmas ragadozók idegesen mászkáltak fel és alá, nyugtalanul üvöltöztek. A papagájok pánikba estek, kétségbeesett rikoltozásuk hatalmas héjátak csalt a közeli fenyőfákra. Még két órát maradt, de aztán belátta, semmit sem tehet. A mexikóiakat hazaküldte, s elhajtott a legközelebbi vöröskeresztes menhelyre, hogy ott várja ki a vihart.

Hajnalban, amikor visszatért, pusztulást talált. A kerítés, mint holmi konfetti kigyózott végig a telepen. A bádogtetők, mint a szardíniásdobozok, szétnyíltak. Egy tucatnyi zavarodott teknős kivételével a nagybátyja valamennyi vadállata elmenekült a bozótos, mocsaras területekre és, elkerülhetetlenül, Miami külvárosaiba. Mihelyt a telefonvonalakat megjavították, Augustine bejelentette a rendőrségnek, hogy mi történt. A diszpécser szükszavúan úgy becsülte, öt-hat napba is beletelhet, mire tud valaki foglalkozni a dologgal, hisz valamennyi emberük dupla műszakban segédkezik a hurrikán kárvallottjainak. Amikor Augustine megkérdezte tőle, szerinte milyen messzire jut el öt hat nap alatt egy vipera, a diszpécser azt felelte, mihelyt lehet, kiküld valakit.

Augustine képtelen volt ölhetett kezekkel várni. Amikor a rádióban azt hallotta, hogy a vihartól elvadult majmok egy csapata tűnt fel a Quail Roost Drive lakott körzetében, csak pár mérföldnyire a teleptől, Augustine felszerelkedett a nagybátyja altatópisztolyával, két hosszúnyelű hurokkal, egy csőre töltött harmincnolccsal, és egy nagy zsák elázott majomeledellel.

Nem tudta, mi mást tehetne még.

Bonnie Lamb a környéket kutatva a férje után, összefutott a biciklijéért küzdő, közömbös tekintetű kisfiúval. A gyerek leírása a videóval mászkáló turistáról nagyon is ráillett Maxre.

- A majom után futott - mondta a fiú.

- Miféle majom után? - kérdezte Bonnie

A gyerek elmagyarázta. Bonnie nyugodtan fogadta az információt. - Merre mentek? - A fiú mutatta az irányt. Bonnie megköszönte és felajánlotta, hogy segít leszedni a biciklit a fáról. A srác ellépett mellőle, így hát Bonnie továbbment.

Bonnie-t teljesen összezavarta ez a majmos história, az agyában kavargó kérdések azonban többnyire a férje jelleme körül forogtak. Hogy bolyonghat úgy egy idegen városban valaki, hogy közben elfeledkezik a frissen elvett feleségéről? Hogyan lelkesedhet ennyire a hurrikán okozta pusztulásért? Hogyan gyalogolhat bele mások szenvedéseibe?

Kétéves kapcsolatuk során Max sohasem bizonyult érzéketlennek. Olykor ugyan éretlennek és önzőnek tetszett, de hát Bonnie még nem találkozott olyan férfival, akiben ne lennének meg ezek a tulajdonságok. Mindent összevetve azonban Max felelősségteljes, figyelmes embernek bizonyult, s amellet szorgalmasan, megszállottan dolgozott. Bonnie méltányolta ezt, hisz az előző két partnere félvállról vette a munkát, a napi nyolcórás elfoglaltságot. Max egészen elbűvölte a komolyságával és elhivatottságával, arra törekedett, hogy szakmai karriert csináljon, s anyagi biztonságban éljen. Bonnie harmincévesen értékelte az anyagi biztonság gondolatát, belefáradt már a gondokba és a nincstelen férfiakba. Mindezen túl, valóban vonzónak találta Max Lambet. Nem volt ugyan kimondott férfiszépség vagy romantikus alkat, de őszinte, kisfiúsán, ártatlanul őszinte. S ez az őszinteség, amely az ágyban is megmutatkozott, teljességgel lenyűgözte Bonnie-t. Úgy érezte, ebben a férfiban megbízhat.

Így volt ez egészen a mai napig, amikor Max úgy viselkedett, mint egy örült.

A hajnali Miami kirándulásra eleinte úgy gondolt, mint valami tréfára, amely hozzátartozik a nászútjukhoz. Max a maga módján azt akarta csak bizonyítani vele, hogy tud ugyanolyan heves és kalandvágyó lenni, mint Bonnie korábbi udvarlói. Bonnie a józan esze ellenére belement a játékba. Biztos volt benne, hogy a pusztítás láttán Max felhagy ostoba tervével, leteszi a kamerát, s beáll a buszszámra érkező önkéntesek közé segíteni.

Nem így történt. Folytatta a fényképezést, egyre inkább úrrá lett rajta az izgalom, míg Bonnie már nem bírta tovább. Amikor Max arra kérte, hogy készítsen róla felvételt egy felborult lakókocsin állva, Bonnie a legszívesebben képen vágta volna. Egy lépést sem tett tovább vele, mert nem akarta, hogy együtt lássák őket. A saját férjével!

Egy rombadőlt házban az anyjával egykorú idős asszony a törött hálósobabútorok között lépdelt. A cicáját szolongatta, akit elriasztott a

vihar. Bonnie Lamb segített keresni. A cica ugyan nem került elő, de Bonnie megtalálta az idős asszony esküvői fényképalbumát egy darabokra tört tükör alatt. Bonnie lesöpörte róla a cserepeket, s kiemelte a nedves, de meg nem rongálódott albumot. Felnyitotta, 1949. december 11-én készült felvételek voltak benne. Amikor az öregasszony meglátta, zokogva borult Bonnie nyakába. Bonnie szégyenkezve pillantott körül, attól félt, hogy Max talán titokban videóra veszi kettejüket. Maga is sírva fakadt.

Később Bonnie Lamb úgy döntött, kérdőre vonja a férjét, s utána indult, hogy megkeresse. Ha továbbra is ragaszkodik ehhez az ostoba videózáshoz, akkor elveszi tőle a bérelt kocsis kulcsát. Ez lesz az első komoly összecsapásuk.

Két órája már, hogy nyomát sem lelte a férjének, s a kezdeti düh aggodalomra váltott. A biciklis fiú meséjét akár nevetségesnek is találhatta volna, ám Bonnie úgy gondolta, hogy ez is csak Max örült megszállottságát bizonyítja. Félt az állatoktól, még az aranyhőrcsögöktől is, ezt egy pontosan nem körvonalazott gyerekkori traumával magyarázta. Csak örült ered egy megvadult állat nyomába. Másrészről Max bolondult azért a rohadt videokameráért. Többször is elmondta Bonnie-nak, hogy hétszáz dollárt fizetett érte, postán rendelte meg Hong Kongból. Így már semmi rendkívüli sincs abban, hogy rohan a hétszáz dolláros befektetése után. Bonnie még azt is el tudta képzelni, hogy ha muszáj, képes azt a majmot megfojtaná érte.

Az eső újra rákezdett, Bonnie káromkodott magában. Sehol semmi, ahová behúzódhatna. Megborzongott, amikor az esőcseppek végiggurultak a nyakán, s úgy döntött, visszamegy a kocsihoz és ott várja meg Maxet. Csak hát fogalma sem volt róla, hol hagyták az autót, utcajelzések és postaládák hiányában az egyik lerombolt ház sor olyan volt, mint a másik. Bonnie Lamb eltévedt.

Látta a feje fölött köröző helikoptereket, hallotta a távolban a szirénákat, a környék utcáin azonban egyetlen rendőr vagy katona vagy olyan hivatalos személy nem volt, akinek jelenthette volna a férje eltűnését. Bonnie kimerültén lerogyott a járdaszegélyre. Hogy valamelyest védje magát az eső ellen, a feje fölé tartott egy nagydarab funérlemezt. A heves szél azonban belekapott a táblába, Bonnie hanyatt dőlt, a lemez sarka felszántotta a homlokát.

Néhány pillanatig kábultan feküdt, a sötét égboltot bámulta, s pislogott, amikor az esőcseppek a szemébe hulltak. Egy férfi közeledett, megállt fölötte. A vállán puská.

- Hadd segítsek - mondta.

Bonnie hagyta, hogy felhúzza a nedves földről. A blúza teljesen átázott, a karját szégyenlősen a melle elé kapta. A férfi felvette a funérlemezt, s olyan szögben támasztotta neki a betonpóznának, hogy alatta mindketten védelmet leltek.

Harmincas férfi, széles vállakkal, s napbarnított, izmos karokkal. A haja barna és rövid, a pofacsontja szögletes, a szeme barátságosan kék. A lábán Rockport cipő, s ettől Bonnie határtalanul megkönnyebbült. Egy pszichopata szexőrült sohasem venne magának Rockportot.

- Itt lakik? - kérdezte Bonnie a férfitől. Az megrázta a fejét. - Coral Gablesben.

- A fegyver töltve van?

- Bizonyos értelemben igen - felelte a férfi, de nem fejtette ki pontosabban.

- Engem Bonnie-nak hívnak.

- Én Augustine vagyok.

- Mit csinál itt? - kérdezte Bonnie.

- Hiszi vagy sem, majmokat keresek.

Bonnie Lamb elmosolyodott. - Micsoda véletlen.

Max Lamb kínzó fájdalomra ébredt, feje egyre hevesebben lüktetett. Alsóruhára vetkeztetve egy fenyőfához volt kötözve. A magas, üvegszemű férfi, aki úgy kapta fel az utcán, ahogy egy akaratos, tipegő kisgyereket szokás, most egy lombos tisztáson, a tűztől kissé távolabb vonaglott, hadonászott. A roham múltán az emberrabló lótusz ülésbe helyezkedett. Max Lamb úgy látta, mintha egy keskeny, fekete póráz lenne a nyakában. Az egyik kezében egy fényes, henger alakú, modellautók vezérléséhez használatos távirányítóra emlékeztető tárgyat tartott. A hengerből egy rövid antenna állt ki és három színes gomb volt rajta.

A félszemű motyogott magában: - Túl sok a víz, túl sok... - A fejére olcsó műanyag fürdősapkát húzott. Max első pillantásra közönséges csavargónak gondolta, a fogai azonban másról árulkodtak, látszott, hogy tökéletesen szabályozták valamennyit.

A férfinak fogalma sem volt arról, hogy a foglya figyel. A félszemű kinyújtotta a lábát, kétszer mélyen beszívta és kifújta a levegőt, majd megnyomta a hengeren a piros gombot. A teste abban a pillanatban, mint valamely hatalmas bábué, heves vonaglásba kezdett. Max Lamb tehetetlenül nézte, ahogy a férfi a lombok közül rángatódva a tűz felé csúszik. A lángok már a csizmája talpát nyaldosták, amikor a roham megszűnt. Ekkor a félszemű meglepő fürgeséggel felpattant, s hatalmas

lábaival addig topogott, míg el nem taposta a tüzet.

Egyik kezével a nyakához kapott. - Istennek hála, így már sokkal jobb.

Max Lamb arra gondolt, lidérces álmot lát csupán, s lehunyta a szemét. Amikor jóval később megint kinyitotta, azt látta, hogy a tűz újra lobog. A félszemű emberrabló ott guggolt mellette, ezúttal csupasz volt a nyaka. A tolvaj majmot etette, amely most teljesen normálisnak látszott. Max egyre biztosabb volt abban, hogy amit korábban látott, álom volt csupán. Úgy érezte, ideje megbizonyosodnia róla.

- Hol a kamerám? - kérdezte.

Az emberrabló felállt, s belenevetett a szakállába. - Hát ez jó - mondta. - „Hol a kamerám?” Ez nagyon jó.

Max Lamb baráti hangvétellel próbálkozott: - Engedjen utamra, barátom. Nem szeretne börtönbe kerülni, igaz?

- Ha! - az idegen csak ennyit mondott, s a kezébe vette a fényes, fekete hengert.

Max Lamb torkába égető fájdalom hasított. Hevesen megremegett és levegő után kapkodott. Olvadót réz íze ömlött el a nyelvén. Vörös szikrák táncoltak a szeme előtt. Megdermedt a rémülettől.

- Sokk-gallér - magyarázta az emberrabló szükségtelenül. - TriTronic 200. Három fokozatú stimulussal. Egymérföldes hatótávolsággal. Újratölthető nikkell-kadmium elemekkel. Három év garanciával.

Max most már érezte is, olyan, mintha bőr nyakörv simulna szorosan a torkára.

- A legmodernebb - tette még hozzá az idegen. - Madarakra vadászik?

Max nagynehezen kinyögte: - Nem.

- Megbízható darab. A fejlesztők esküsznek ezekre a micsodákra. A kutyák azonnal tudják, mi az ábra, még a labradorok is. - Az idegen, mint egy pálcát, meglengette a távirányítót. - Nekem persze nem volt szívem állatokon kipróbálni. Magán is csak azért mertem, mert előtte már saját magamon próbáltam. Én már csak ilyen vagyok.

Az emberrabló megsimogatta a majom fejét. Az hátraugrott, vicsorított, a fogán ott látszott még az eleség maradványa. A férfi elnevette magát.

Max Lamb reszkető hangon azt mondta: - Ide ne engedje!

- Nem állatbarát, mi?

- Mit akar tőlem?

Az idegen a tűz felé fordult.

Max folytatta: - Pénzt akar? Vegye el, amim van.

- Jézusom, maga beteg. - Az idegen megnyomta a piros gombot, mire Max Lamb teste megfeszült a kötelek alatt. A majom elugrándozott a

tűztől.

Max felnézett, s azt látta, hogy az örült videóra veszi. - Mosolyogjon - mondta neki, s belenézett a keresőbe.

Max Lamb elvörösödött. Tudta, a végtagjai véznák és fehérek az alsóneműben.

A férfi azt mondta: - Talán elküldöm ezt a felvételt a Rodale & Burns-nek. Mit szól hozzá, mondjuk a karácsonyi bulira. „Hogy töltöttem a szabadságomat Floridában”, főszereplő Max Leo Lamb.

Max összeomlott. A Rodale & Burns az a reklámcég a Madison Avenue-n, ahol dolgozik. Ez az örült kikutatta a tárcáját.

- Az ismerőseim Skinknek szólítanak - közölte az emberrabló. Elvette a szemétől a videót, s a sapkát gondosan rácsavarta. - De én jobb szeretem a „kapitányt”.

- Milyen kapitányt?

- Látom, nagyon élvezte a hurrikánt. - Az idegen visszatette a videokamerát a tokjába. - Én csalódtam. Többet vártam tőle..., amolyan biblikus történet.

Max Lamb igyekezett a lehető legtiszteletteljesebben fogalmazni: - Nagyon szomorú dolognak tartom.

- Éhes? - Az emberrabló odadobott egy vászonzsákot a fához, amelyhez a foglyát kötötte.

- Jézusom - nyögte Max Lamb elgyötörtén, amikor megpillantotta, mi van a zsákban. - Ezt nem 'gondolhatja komolyan.

4

Tony Torres, mint egy töltött dagadó terült el a nyugágyban, s arra biztatta Edie Marshot és Snappert, hogy meséljék el megghiúsult tervük részleteit. A fegyver csövével szemben mindkettejük nyelve hamar megoldódott.

Snapper savanyú képet vágva Edie felé intett, aki belekezdett: - A terv egyszerű volt. Elnyúlok a kocsifelhajtón. A „bátyám” pedig perrel fenyegeti. Maga megijed és cserébe pénzt ajánl.

- Mivel pontosan tudják - mondta Tony agyoncsapva egy szúnyogot szederjes nyakán -, hogy tetemes összeget kaszálok le a hurrikán miatt a biztosítótól.

- Pontosán - bólintott Edie Marsh. - A háza oda, más se hiányzik még, mint egy per. Snapper ekkor előállt volna a megoldással. Mihelyt

felmarkolja a dohányt a biztosítótól, ad belőle nekünk is, s azzal kvittek vagyunk.

Tony Torres magában mulatva szívogatta a fogát. - S mennyit adtam volna, drágám?

- Amennyit ki bírtunk volna préselni.

- Aha - mormogta Tony.

- Arra számítottunk, hogy bennünket is belekalkulál a kárigénybe. Egy kicsit föltornázza, senki sem vette volna észre.

- Gyönyörű terv - jelentette ki Tony.

- Az hát - dühöngött Snapper. - Zseniális. S amint látja, remekül bevált.

Snapper és Edie a hátukat a nappali falának támasztva ültek, Snapper maga alá húzta a lábát, Edie kinyújtotta, s a térdét szorosan összezárta. Maga a megtestesült ártatlanság, gondolta Tony Torres Edie-re pillantva. Szellemesek azok a lyukak a harisnyáján.

A vihar teljesen átáztatta a szőnyeget, Edie Marsh azonban nem panaszkodott. Snapper nadrágja már egészen átnedvesedett, s úgy érezte, biztos, hogy megöli ezért Tony Torrest, mihelyt alkalom kínálkozik rá.

Az ügynök mélyen elgondolkodva kortyolgatta hideg sörét. A foglyainak is felajánlott meleg italokat, ők azonban visszautasították. A fal repedésein keresztül hűvös fuvallat táncoltatta a gerendáról alálógó hatvanas, csupasz villanykörtét. Edie Marsh a fejét felemelve Tony házának egykori mennyezete helyén a csillagokat nézegette. Snappernek a hordozható generátor egyenletes zümmögésétől megfájdult a feje.

Tony kis idő múlva megszólalt: - A helyzet úgy áll, hogy most nincs semmiféle törvény. A világ pillanatnyilag a feje tetejére állt.

- Vagyis úgy kalkulál, ha megöl minket, gond nélkül megúszhatja? - kérdezte felcsattanva Snapper.

Edie ránézett. - Milyen élesen vág az agyad.

Tony csak intett, hogy nem erre gondol. - A következő jutott eszembe - mondta. - Holnap vagy holnapután valaki biztos megjelenik itt a Midwest Casualty-tól. És szerintem, hacsak nem olyan vak, mint egy denevér, meg fogja állapítani, hogy a ház lakhatatlan. A jó az egészben az, hogy a ház a tulajdonom, s tiszta. Márciusban kifizettem. - Tony szünetet tartott, kortyolt egyet az italából. - A francba, végtére is sikeres évet zártam, futotta a jelzőlogra.

- Uram - vágott közbe Snapper -, nincs valamije, amit a seggem alá tehetnék? Csupa víz ez a szőnyeg. Valami újság is jó lesz.

- Ó, túl fogja élni - mondta az ügynök. - Szóval, mivel a banknak nincs velem szemben követelése, a kártérítés teljes egészében engem illet. Mint

említettem már, ez volna a jó hír. A rossz hír az, hogy a fele a feleségemnek jár. Közösen vettük.

Snapper megkérdezte, hol van most az asszony. Tony Torres azt felelte, három hónappal ezelőtt lelépett egy parapszichológus professzorral. A pasas azt mondta, kristályokkal fognak gyógyítani, s ezzel elköltöztek Oregonba, azon belül Eugene-be.

- Egy VW furgonnal mentek! - dühöngött. - De a részéért visszajön. Ebben biztos vagyok. Neria vissza fog jönni. Értik már, hová akarok kilyukadni?

- Egén - mondta Snapper. - Azt akarja, hogy öljük meg a feleségét.

- Atyaúristen, magának csak egy srófra jár az agya. Nem, eszembe sincs megöletni a feleségemet. - Az ügynök Edie Marshoz fordult. - Maga ugye érti? Ahhoz, hogy a biztosító odaadja a csekket, mindkettőnknek alá kellene írunk a papírokat. Nekem és az asszonynak. S gondolom, az a pofa mindkettőnket látni is szeretne. Mit is mondott, hogy hívják magát?

- Edie-nek.

- Szóval, Edie, itt a nagy lehetőség, színészkednie kellene egyet. Vagyis, ha beállít ide egy pofa a Midwest Casualty-tól, maga lesz Neria Torres. Az én szerető hitvesem. - Tony jót mosolygott. - Szóval?

Edie Marsh megkérdezte, mennyi ebből a része, mire Tony Torres azt felelte, tíz lepedő. Edie úgy találta, át kell gondolja, s ez körülbelül a másodperc töredékéig tartott. Nagyon kellett neki a pénz.

- Na és én? - kérdezte Snapper.

Tony azt felelte: - Kellene nekem egy testőr is. Snapper hitetlenkedve felhorkantott. - Mennyiért?

- Tíz magának is. Több mint tisztességes ajánlat.

Snapper kénytelen volt elismerni, hogy így igaz. - Némi gúnyos felhanggal azért megkérdezte: - Minek kell magának testőr?

- Néhány korábbi vevőm teljesen kiakadt. Hosszú mese.

- Na és mennyire akadtak ki? - kérdezte Edie.

- Nincs kedvem megvárni, hogy kiderüljön - felelte Tony Torres. - Mihelyt a kezemben a csekk, lelépek.

- Hová?

- Semmi köze hozzá.

Tony Közép-Amerikára gondolt. Vesz ott egy szép kis emeletes házat, nagy kerttel, verandával, kandallóval. A legvonzóbb az volt benne, hogy arrafelé nincsenek hurrikánok. Persze tornádók pusztítanak néha ott is, de senki sem számít arra, hogy az emberi építmények (s különösen a gurulós lakóházak) ellenállhatnak a tornádó rettenetes erejének. Ott senki sem

acsarkodik arra az emberre, aki ilyesmit elad nekik, hisz jól tudják, a tornádó már csak ilyen. Tony úgy gondolta, Tulsában egyeden csalódott vásárló sem fog nekirontani.

Snapper próbálkozott: - Ha testörnek akar, kell a fegyver.

Tony elmosolyodott. - Nem, nem kell. A képe elég ahhoz, hogy bármilyen elszánt földi halandót elriasszon. S ez így tökéletes, hisz nem kell lelőnie azokat, akik pipák rám. Elég, ha elijeszti őket. Kapisgálja már?

Tony ezzel felkapott egy vasdarabot, és apró darabokra zúzta Snapper pisztolyát.

- Nekem is lenne egy kérdésem - szólalt meg Edie.

- Hát akkor ki vele.

- Mi történik akkor, ha a felesége felbukkan?

- Úgy számolom, hogy hat, hét nap előnyünk van - magyarázta Tony Torres. - Ennyi időbe telik, míg Oregonból idedöcögnek azzal az öreg tragaccsal. Tudja, Neria nem repül. Iszonyodik a repülőktől.

Snapper megjegyezte, hogy a pénz kedvéért az emberek sietni is hajlandóak, s tán még a repüléstől sem riadnak vissza. Tony megnyugtatta, mondván, emiatt nem fáj a feje. - Bemondták a rádióban, hogy a State Farm és az Allstate biztosítók már hozzákezdték a munkához. A Midwest sem fog lemaradni mögöttük, egy ilyen katasztrófa esetén egyikük sem akar akadékoskodónak látszani.

Edie megkérdezte Tony Torrestől, hogy addig is fogolyként akarja-e kezelni őket. Az ügynök erre szívből felkacagott, s azt mondta, nem, dehogy, elmehetnek, ha tetszik. Edie erre felállt, s közölte, hogy vissza akar menni a motelbe. Snapper óvatosan felemelkedett, s közben egy pillanatra sem vette le a szemét a fegyverről.

- Ezt meg miért csinálja? Miért engedi, hogy csak úgy elsétáljunk? - kérdezte Tonytól.

- Mert úgyis visszajönnek - felelte az ügynök. - Ez biztos. Látom a szemükből.

- Igazán? - kérdezte Edie kihívóan.

- Igazán, drágám. Én ebből élek. Abból, hogy belelátok az emberekbe. - A nyugágy rugói megcsikordultak, miközben Tony Torres felemelkedett. - Vizelnem kell - közölte, majd még hozzátette: - Gondolom, kitalálnak.

Pembroke felé tartva Edie Marsh és Snapper számításba vették a lehetőségeiket. Mindketten le voltak égve. S mindketten arra számítottak, hogy a hurrikán utáni felfordulás aranybányát rejt számukra. Abban is egyetértettek, hogy tízezer dollár nem rossz egyheti fizetségnek.

- A baj csak az - mondta Edie -, hogy nem bízom ebben a seggfejen.

Vajon mivel kereskedik?

- Konténerházakkal.

- Jó ég!

- Akkor hagyjuk a fenébe - ajánlotta Snapper minden különösebb meggyőződés nélkül. - Próbáljuk ki a színjátékot mással.

Edie szemügyre vette a karján a saját maga ejtette sebet. Sokkal kellemetlenebb volt a gerendák alatt feküdni, mint gondolta volna. Semmi kedve sem volt újra kipróbálni.

- Én egy-két napra lehorgonyzók mellette - mondta Snappernek. - Te meg azt csinálsz, amit akarsz.

Snapper a törött képével megeresztett egy vigyornak szánt valamit. - Tudom én, mi jár a fejedben. Bár én nem vagyok vigéc, de azért beléd látok. Arra számítasz, ha ügyes vagy, többet is lecsíphetsz, mint tíz lepedő. Ha ügyesek vagyunk.

- Miért is ne. - Edie Marsh a kocsi hűvös ablaküvegének nyomta az orrát. - Épp ideje, hogy a szerencsecsillagom felragyogjon.

- A mi szerencsecsillagunk - tette hozzá Snapper, két kezét a volánon nyugtatva.

Augustine a sötétség beálltaig segített Bonnie Lambnek megkeresni a férjét. De nem sikerült a nyomára bukkanni, ellenben találtak egy elszabadult rézus-majmot. Egy grapefruit fa tetejéről dobálta éretlen gyümölcsökkel az arra járókat. Augustine kilőtte a kábító injekciót, s a kis állat, mint egy zsinórjaitól szabadult bábu, alázuhant. Augustine legnagyobb meglepetésére a majom egyik fülébe az volt beleütve, hogy a Miami Egyetem tulajdona.

Valaki más szökött majmát fogta be.

- És most mit csinálunk? - tette fel Bonnie Lamb a gyakorlatias kérdést. Kinyújtotta a kezét, hogy megsimogassa a kábult állatot, de aztán meggondolta magát. A majom ködös, félig lehunytt szemekkel figyelte.

- Szép lövés volt - mondta Bonnie elismerően Augustine-nak.

A férfi azonban meg sem hallotta. - Ez így nem lesz jó - dünnyögte. Ezzel odavitte az ernyed kis állatot a fához, s gyöngéden lefektette egy vaskos ág tövébe. Visszasétáltak Bonnie-val a kocsihoz. - Most már sötét van - állapította meg. - És nem hoztam magammal elemlámpát.

Tizenöt percig autóztak visszafelé, amikor Bonnie Lamb felfedezte a bérelt autójukat. Max nem volt a környéken. Valaki felfeszítette a csomagtartót, ellopta a bőröndöket, s Bonnie kézitáskáját is.

Mocskos kölykök, dühöngött Augustine. Bonnie még ahhoz is erőtlén

volt, hogy sírva fakadjon. Maxnál volt minden, a kocsi kulcsa, a hitelkártyák, a pénz, a repülőjegyek. - Telefonálnom kellene - mondta. A szülei biztosan küldenek neki pénzt.

Augustine elvitte a legközelebbi rendőrsre, ahol Bonnie Lamb bejelentette a férje eltűnését. Max csak egy volt a sok közül, s nem is az elsők közt. Emberek ezreit keresték a kétségbeesett hozzátartozók, akiket a vihar óta nem láttak. A társadalmi aktivisták elsődlegesen a helyi családokat szerették volna egyesíteni, hóbortos, elkészült turistákra nem maradt idejük.

Az őrs mellett hat telefonkészüléket szereltek fel, de nagyon sokan vártak sorukra. Bonnie beállt a legrövidebb sorba, s felkészült a várakozásra. Megköszönte Augustine segítségét.

- És most mit fog csinálni? - kérdezte a férfi.

- Majd megoldom.

- Egy frászt oldja meg. - Bonnie egészen elképedt e szavak hallatán.

Augustine megfogta a karját, és a kocsihoz vezette. Bonniénak megfordult a fejében, hogy félnie kellene, ám minden logikai érv ellenére úgy érezte, tökéletes biztonságban van emellett az idegen mellett. Az is eszébe jutott, hogy egy férj eltűnése esetén a pánik volna a normális reakció, ő azonban érthetetlenül nyugodt és józan volt. Talán a fáradtság miatt, gondolta.

Augustine visszahajtott a bérelt kocsihoz. Felfirkantott valamit egy cédulára, s odatűzte az ablaktörő alá. - A telefonszámom - magyarázta Bonnie Lambnek. - Arra az esetre, ha a férje valamikor visszatérne. Tudni fogja, hol keresse.

- Magához megyünk?

Bonnie a sötétben is jól látta Augustine tekintetét. - Mindenki megbolondult - mondta. - Ezek az idióták képesek bármire löni, ami mozog.

Bonnie bólintott. A távolból mindenfelől puskaropogást hallott. Dade megye fegyveresek gyülekezetévé vált. Az utazási irodánál előre figyelmeztették őket. Csak a hálnivágyó turisták járnak oda, mondták. Csak egy örült meg Orlando déli vidékére.

Max teljesen megőrült, gondolta Bonnie. Vajon mi ütött belé?

- Tudja, miért jött ide a férjem? - kérdezte Bonnie. - Tudja, miért tévedt el? Mert videózta a romba dőlt házakat. És a szerencsétlen kárvallottakat.

- Miért? - kérdezte Augustine.

- Házi mozinak. Hogy megmutathassa otthon a cimboráinak.

- Jézusom, de hisz ez...

- Beteges - fejezte be Bonnie a mondatot. - Beteges viselkedés, ez a helyes kifejezés.

Augustine egy szót sem szólt többet. Lassan hajtott a Turnpike gyorsforgalmi út felé. A majomvadászat kudarcba fulladt, ráeszmélt, lehetetlen változtatni azon, hogy a halott nagybátyja vadállatai elszabadultak. A nagyobb emlősök - az afrikai bivaly, a medvék, a pumák - minden bizonnyal hallatnak magukról, s ez feltehetően rémes következményekkel jár majd. Ezenközben a kígyók és krokodilok valószínűleg azzal ünneplik meg szabadulásukat, hogy önfeledten párosodnak az Everglades nemzeti parkban, biztos helyen tudva utódaikat az új tropikus környezetben. Augustine úgy érezte, erkölcsileg elítélendő lenne közbeavatkozni. Egy elszabadult kobrának ugyanannyi joga van Floridában élni, mint egy queensi konfekcióipari nyugdíjasnak. Elkezdődik majd a természetes kiválasztódás. Ez érvényesül Max Lamb esetében is, ám a feleségét sajnálta Augustine. Ezért hajlandó félretenni az elveit, és segít neki megkeresni a férjét.

Bekapcsolt reflektorral autózott, mert közvilágítás nem volt, s az utakat mindenütt kidőlt fák és póznák, fa- és fémtörmelékek s egyéb romok, hulladékok borították. Láttak darabokra tört Barbie házat, fotelágyat, antik kínai szekrényt, gyerek rokkantkocsit, írógépet, golfütőket, s még egy cédrusfa kádat is, amely kettényílt, mint egy feltört kókuszdió. Bonnie szerint olyan ez az egész, mintha valami természetfeletti lény ökle sújtott volna le.

Augustine szerint sokkal inkább olyan, mint egy B-52-es szőnyegbombázás.

- Magának ez az első? - kérdezte Bonnie.

- Gyakorlatilag nem. - Augustine fêkezett, hogy kikerüljön egy döglött tehenet, amely az út közepén feküdt. - A Donna alatt fogantam, legalábbis anyám ezt állítja. Hurrikán bébi vagyok. Ez 1960-ban volt. A Betsyre nem nagyon emlékszem, akkor még csak ötéves voltam. Pár gyümölcsfánk odalett, de a ház túlélte.

- Elég romantikusán hangzik. Az, hogy a hurrikán kellős közepén fogant.

- Anyám szerint nem meglepő, hogy ilyen vagyok.

- Miért, milyen? - tudakolta Bonnie.

- A vélemények megoszlanak.

Augustine besorolt a Turnpike északi leágazásánál összezsúfolódott lassú áradatba. Egy rozsdás, behorpadt georgiai rendszámú Ford melléjük húzódott. Vándor építőmunkások ültek benne, akik már feltehetően napok

óta úton voltak, s a jelek szerint eddig nem csináltak mást, csak ittak. A sofőr, egy ápolatlan, lepedékes fogú, szőke férfi kacsingatva obszcén megjegyzést tett Bonnie-ra. Augustine az ülés mögé nyúlt és a kezébe vette a puskát. Megtámasztotta a lehúzott ablakkeretben, s a nyugtató injekciót belelőtte a bunkó mellkasába, aki felhorkantott, s a mellette ülő cimborája ölébe csuklott.

- Micsoda modor - mondta Augustine, majd gázt adott, s lőkött egyet a megrekedt Fordon.

Bonnie Lamb azt gondolta magában: - Uram isten, hová kerültem?

Éjfélkor hagyták el a táborhelyet, Max Lamb, a rézus-majom és a magát Skinknek nevező férfi. Max hálás volt, amiért az idegen végül megengedte neki, hogy cipőt húzzon, hisz órákon át gyalogoltak a vak sötétben mocsaras vidéken és tüskés bozótban. Max csupasz lába feldagadt a karmolásoktól, s viszkedett a rovarcsípésektől. Gyötörte az éhség, de nem panaszkodott, tudta, nem kaphat mást, csak a vacsorára megfőzött mosómedve hátsó fertályát. Abból pedig egy falatra sem vágyott.

Egy csatornához értek. Skink kiszabadította Max kezét, levette a nyakából a sokk-nyakörvet, s ráparancsolt, hogy ússzon. Max már félúton járt, amikor meglátta a fűből előcsusszanó kékesfekete aligátort. Skink rákiáltott, ne nyavalyogjon, hanem rúgjon nagyokat a lábával, ő maga ezenközben a feje tetején vitte az erőre kapott majmot, s az egyik kezével magasba tartotta Max drága Sony kameráját, a sokk-gallért és a távirányítóját.

Miután partot értek, Max megkérdezte: - Kapitány, nem pihenhetnénk?

- Piócát látott már? Na mert hogy van egy az arcán.

Amikor Max Lambnek sikerült megszabadulnia az élősködőtől, Skink újra összekötözte a kezét, s a nyakába visszaakasztotta a gallért. Ezek után befújta rovarriasztóval. Max köszönetfélét dűnnyögött.

- Hol vagyunk? - kérdezte.

- Az Evergladesben - felelte Skink. - Úgy nagyjából.

- Megígérte, hogy felhívhatom a feleségemet.

- Hamarosan.

Nyugatnak folytatták az útjukat, amely viharvert pálmák és fenyőerdők közt vezetett. A majom előttük ugrándozott, vad bogyókat és gyümölcskezdeményeket falatozott.

Max azt kérdezte: - Meg akar ölni?

Skink megállt. - Ha hülyeségeket kérdez, akkor megkapja a magáét. - Ezzel a leggyengébb fokozatra állította a távkapcsolót.

- Elkészült?

Max Lamb összeszorította a fogát. Gyöngye ütést kapott, mire összerándult. Hamarosan egy indián faluhoz értek, amely nem volt annyira romos állapotban, mint Max várta volna. Mivel a mikasuki indiánok talpon voltak, s ételt főztek, Max úgy gondolta, közel már a hajnal. A gyerekek a nyitott ajtóknál állva megbámulták a furcsa, fehér csapatot, Skinket a bozontos hajával és üvegszemével, a koszos kis majmot és Max Lambet piszkos alsóneműjével és nyakörvével.

Skink megállt egy fából épült kunyhó előtt és csendesen mondott valamit egy öregembernek, aki erre egy mobiltelefont hozott elő. Skink, miután eloldozta Max kezét, figyelmeztette: - Csak egyet telefonálhat. Azt mondja, kimerülőben van az elem.

Max ebben a pillanatban ráébredt, fogalma sincs, hol hívhatná a feleségét. Nem tudta, hol lehet. Ezért a New York-i lakásukat tárcsázta, s az üzenetrögzítőre rámondta: - Drágám, elraboltak...

- Fogva tartják! - kiáltott közbe Skink. - Az emberrablók váltságdíjat követelnek, Max. Ne értékelje túl magát.

- Rendben van, „fogva tartanak”. Drágám, fogságban vagyok. Nem sok mindent mondhatok, csak annyit, hogy a körülményekhez képest jól vagyok. Kérlek, hívd fel a szüléimet és Pete-et a Bronco hirdetőtábla ügyében. Mondd meg neki, hogy a versenyautó piros és ne kék legyen. Az anyagot megtalálja az íróasztalomon... Bonnie, nem tudom, ki tart fogva és miért, de gondolom, hamarosan ez is kiderül. Ó, istenem, remélem, lehallgatod az üzenetemet...

Skink kikapta Max kezéből a telefont. - Szeretlek, Bonnie - kiáltotta a kagylóba. - Max ezt kifelejtette, ezért mondom helyette. Viszlát.

Együtt falatoztak az indiánokkal, akik köszönték szépen, de nem kértek Skink főtt mosómedvéjéből, viszont szívélyesen megosztották velük a saját ételüket, sült halat, jamgyökeret, kukoricalepényt és citruslét. Max Lamb derekasan hozzáfogott, ám a nyakörv tudatában csak keveset beszélt. Reggeli után Skink kikötötte egy cipruspóznához, s a törzs néhány emberével együtt elment valahová. Miután visszatért, közölte, ideje továbbindulni.

Max megkérdezte: - A holmim hol van? - A ruhái és a tárcái izgatták.

- Ott. - Mutatott a hüvelykujjával a hátizsákjára Skink.

- A kamerám?

- Odaadtam az öregembernek. Hét unokája van, most dorbézolhatnak belőle.

- És a szalagok?

Skink elnevette magát. - Nagyon tetszett nekik. Remek volt az a majomtámadás. Max, emelje fel a kezét. - Ismét bekente a foglyát rovarriasztóval.

Max Lamb nyugodt hangon csak annyit mondott: - Az a kamera legalább kilencszáz dolcsit ér.

- Nem ajándékba adtam. Cseréltem.

- Mire?

Skink vállon veregette. - Fogadok, nem utazott még mocsárjárón.

- Jaj, ne. Kérem.

- Hé, meg akarta ismerni Floridát, vagy nem?

Floridában nem könnyű egy fekete közlekedési járőr élete. S a helyzetet csak tovább rontja, ha gyöngéd szálak fűzik egy fehér járőrhöz, márpedig pontosan így állt a helyzet Jim Tile és Brenda Rourke között.

Egy továbbképző tanfolyamon találkoztak, ahol a gyorshajtók lefülelésére szolgáló vadonatúj műszereket mutattak be. Az előadóteremben egymás mellett ültek. Jim azonnal megkedvelte Brendát. A lány józanul, egészséges szemlélettel ítélte meg a munkájukat, és gyakran megneveztette Jimet. Elbeszélgettek a feladataikról, a rossz fizetésről és a szervezetenél tetten érhető bürokráciáról. Mivel Jim fekete volt, s ilyen a kollégák közt csak kevés akadt, többnyire mindig kényelmetlenül érezte magát egy seregnyi járőr társaságában. Brenda Rourke barátságát azonban élvezte, részben azért, mert ő maga is a kisebbséghez tartozott, a közlekedésiek még a feketéknél és latinoknál is kevesebb nőt vettek be a soraik közé.

Az egyik előadás alkalmával egy nyírott fejű suttyó gyilkos pillantásokkal adta Jim Tile tudtára, hogy Brenda Rourke fehér lány, s erre Floridában az emberek még mindig érzékenyek. Jim Tile azonban nem mozdult, továbbra is Brenda mellett maradt. Két óra múltán a tírпák villámló szemekkel feladta.

Ebédszünetben Jim Tile és Brenda Rourke elmentek egy közeli büfébe. Brenda kissé szorongva beszélt arról, hogy hamarosan Dél-Floridába helyezik, Jim Tile nem nagyon tudta eloszlatni a félelmeit. A lány elmondta, spanyolul tanul, hogy ne legyenek gondjai Miamiban. Az első mondat, amelyet megtanult, így szólt: Sale del carro con las manos arriba. Ki a kocsiból, és fel a kezekkel!

Jim Tile-t ekkor még nem fűtötték romantikus érzelmek. Brendát kedves lénynek találta, de ez volt minden. Meg sem kérdezte tőle, jár-e valakivel. Néhány hónappal később azonban, amikor egy bírósági ügy kapcsán Dade

megyében járt, összefutott vele a helyi központban. Este együtt vacsoráztak, majd Brenda lakására mentek, ahol minden más egyéb helyett hajnali háromig beszélgettek, eleinte azért, hogy a feszültséget kiadják magukból, később, mert annyira oldottan tudtak csevegni egymással. A tárgyalás hat napig tartott és Jim Tile a nap végén minden alkalommal Brendánál kötött ki. Reggelente ugyanabban a pozitúrában ébredtek, ahogy elaludtak, Brenda a fejét Jim jobb vállán nyugtatta, a férfi lába pedig lelógott a rövid ágyról. Ilyen békés nyugalomban korábban még sohasem volt része. A tárgyalás múltán Jim Tile visszament Észak-Floridába, s a hétvégekre felváltva utaztak egymáshoz.

Jim nem volt bőbeszédű, de Brenda értett hozzá, hogyan bírja szóra. A legjobban azt szerette, ha azokról az időkről mesélt, amikor Florida kormányzója mellett dolgozott testőrként, s ez nem akármelyik kormányzó volt, hanem az, amelyik megszökött a hivatalából, eltűnt szem elől és legendák övezte remeteéletnek szentelte magát. Brenda akkoriban még középiskolás volt, de ma is élénken emlékezett mindenre. Az újságok és a televízió mással sem foglalkozott. „Megbomlott az agya”, magyarázta a tanára, aki állampolgári és alkotmányos ismereteket tanított.

Amikor Jim Tile ezt meghallotta, a fejét hátravetve harsányan felkacagott. Brenda törökülésben, az állát a kezében megtámasztva ült a szőnyegen, s tovább anekdotáztak a Skink néven emlegetett férfiről. Jim Tile óvatos megfontolásból és bajtársiasságból elhallgatta, hogy ők ketten azóta is jó barátok.

- Bár ismerhettem volna - mondta Brenda, múlt időben, mintha halott lenne az illető. Jim Tile, feltehetően öntudatlanul, de ezt a képzetet keltette Skinkről.

S most, két évvel később úgy látszott, hogy Brenda akkor még lehetetlennek tetsző kívánsága talán valóra válhat. A kormányzó felbukkant a hurrikán fenyegette térségben.

Brenda a kocsiban ülve feltette a logikus kérdést: - De miért kötöztette a hídra magát a vihar előtt?

Jim Tile azt felelte: - Valami nagy dologra várt.

- De mire?

- Brenda, ezt lehetetlen megmagyarázni. Csak akkor érthetnéd, ha ismerted volna őt.

Brenda egy vagy két mérföldön át csöndben üldögélt, majd megkérdezte: - Miért hallgattad el, hogy azóta is beszéltek?

- Mert csak ritkán tesszük.

- Nem bízol bennem?

- Dehogynem. - Jim magához húzta és megcsókolta. Brenda elhúzódott, s különös fény csillant a szemében. - És te meg akarsz találkozni. Gyerünk, Jim, légy őszinte!

- Félek, hogy bekattant. S ez nem jó jel.

- Nem először fordult elő, igaz?

- Nem - felelte Jim - , nem először.

Brenda magához húzta a férfi kezét és gyöngéden megcsókolta. - Jól van, fiú. Tudom én, mi a barátság.

5

Augustine lakására érve Bonnie Lamb lehallgatta New York-i telefonjuk üzenetrögzítőjét. Kétszer is lejátszotta Max üzenetét, majd Augustine-nal is végighallgattatta. - Mit gondolsz? - kérdezte tőle. - Nem hangzik túl jól. Sok pénzt ér a férje?

- Jól áll, de nem milliomos.

- És a családja?

Bonnie elmondta, hogy a férje apja meglehetősen vagyonos ember. - De Max nem olyan ostoba, hogy ezt az emberrablók tudomására hozná.

Ezt Augustine, sem feltételezte. Paradicsomlevest melegített Bonnie-nak, s ágyat húzott a vendégszobában. Majd bement a dolgozószobába, s felhívta egy barátját az FBI-nál. Mire befejezte, Bonnie elaludt a nappaliban a díványon. Átvitte az asszonyt a hálóba, s betakargatta. A konyhában sütött magának két hatalmas szelet steaket burgonyával, és Amstel sörrel leöblítette.

Később forró vízzel hosszan zuhanyozott, s azt járt a fejében, milyen kellemes illatot árasztott az esőtől és az izzadtságtól nedves Mrs. Lamb a karjaiban. Kellemes gondolat volt újra asszonyt tudni a házban, ha csak egy éjszakára is. Augustine törülközőt csavart maga köré, s kinyújtózott a padlón a tévé előtt. Ide-oda vándorolt a csatornákon, azt remélve, sehol sem tudósítanak halott nagybátyja nekivadult állatairól, vagy arról, hogy Mrs. Lamb férjét elvitte a halotyszállító.

Éjfélkor Augustine sikoltást hallott a vendégszobából. Mindjárt tudta, hogy Mrs. Lamb felfedezte a koponyagyűjteményt. Belépve, az ágyában ülve találta Bonnie-t, a takarót egészen az álláig húzta. Meredten bámulta a falat.

- Azt hittem, álmodom - mondta Bonnie.

- Nincs mitől félni.

- Igaziak?

- A barátaimtól kaptam - magyarázta Augustine. - Jobbára külföldről. Az egyiket karácsonyra küldte egy idegenvezető barátom Islamoradáról. - Nem tudhatta, mit tart Bonnie a gyűjteményről, ezért tovább mentegetődzött. - Vannak, akik érmekeket gyűjtenek. Én bonctani leleteket.

- Testrészeket?

- Sohasem frisseket, régi leleteket. Hiszi, vagy sem, igazi koponyára nehéz szert tenni.

Mások ilyenkor szoktak kirohanni az ajtón. Bonnie azonban nem mozdult.

- Megnézhetem?

Augustine levette az egyiket a polcról. Bonnie szemügyre vette, ahogy mások a cantalupe-dinnyét a zöldségesnél. Augustine elmosolyodott, tetszett neki ez az asszony.

- Férfi vagy nő? - kérdezte Bonnie, megforgatva a koponyát a kezében.

- Férfi, húsz-harminc év körüli. Guyanai lelet, körülbelül 1940-ből. Egy texasi orvosi klinikáról került hozzám.

Bonnie megkérdezte, miért hiányzik az alsó állkapocs. Augustine elmagyarázta, hogy ez együtt jár az arcizmok megsemmisülésével. Az állkapocs a legtöbb régi koponyáról leválik.

Bonnie a kísérteties maradványt a szemgödörénél fogva visszavitte a helyére. - Hány ilyen darabja van?

- Tizenkilenc.

A válasz hallatán füttyentett egyet. - S hány közülük a nő?

- Egy se - felelte Augustine. - Mind fiatal férfiak. Nem kell féltenie a saját csinos fejét.

Bonnie az elmés megjegyzés hallatán a szemeit forgatta, majd azt kérdezte: - Miért csak férfiak?

- Hogy a saját halandóságomra emlékeztessenek.

Bonnie felnyögött: - Szóval lelki azonosulás.

- Olykor, ha eszembe jut, hogy a pokolra jutok - magyarázta Augustine -, akkor leülök ide, s elgondolom, mi történt ezekkel a szerencsétlenekkel. Ettől jelentősen megváltozik a szemléletem.

- Hát, ebben is van némi igazság - jelentette ki Bonnie. - Lezuhanyozhatok?

Később, a kávé kortyolgatva Augustine elmondta Bonnie-nak, mit tudott meg az FBI-os barátjától. - A férje eltűnését emberrablásként kezelik, mihelyt komoly összeget követelnek érte. A „komoly” szót külön

kihangsúlyozta.

- S mi a helyzet az üzenetrögzítőn lévő szöveggel? Annak a másik férfinak a hangjával?

- Természetesen lehallgatják. De figyelmeztetnem kell, emberhiánnyal küzdenek. S a legtöbb ügynökük viharhárosult, ezért szabadságon vannak.

Bonnie-t egészen elképesztette, hogy ennyire félvállról veszik Max eltűnését. Augustine elmagyarázta, vannak férfiak, akik bizonyos természeti katasztrófákat kihasználva igyekeznek megszabadulni a feleségeiktől. Ilyenkor nagyon sok értékes embert és energiát kíván, míg megtalálják őket a szeretőik lakásában, házában vagy vitorlásán. Ily módon az illetékesek mindig némi szkepticizmussal fogadják a hurrikánok idején eltűnt házastársak bejelentését.

Bonnie Lamb azt mondta: - De az isten szerelmére, csak most házasodtunk össze! Max sosem vetemedett volna ilyesmire.

Augustine megvonta a vállát: - Van úgy, hogy az ember megfutamodik.

Bonnie karja előrelendült az asztal fölött. Augustine a karjával kivédte az ütést. Nyugalomra intette az asszonyt. Bonnie arca kivörösödött, a szeme csillogott.

Augustine így szólt: - Azt akartam mondani, hogy nem minden döntés van a kezünkben.

- De hisz hallotta azt a másikat a rögzítőn!

- Egen, s egyre csak az jár a fejemben, hogy egy komoly emberrabló nem lehet ekkora seggfej. Átv teszi a kagylót és azt mondja: - „Szeretlek, Bonnie.” - Csak azért, hogy lejárassa a férjét, érti? Csak hogy szarul érezze magát. - Augustine mindkettejüknek töltött még kávé, majd így folytatta: - Ez így piszok furcsa. Mindösszesen ennyit akartam mondani.

Bonnie Lamb kénytelen volt egyetérteni. - S önszántából rábeszél a magnószalagra...

- Pontosan. A pasas vagy teljesen hülye, vagy tökös gyerek...

- Vagy egész egyszerűen nem érdekli - fejezte be Bonnie.

- Ahogy mondja.

- Ijesztő.

Augustine vitatkozott: - Ezt nem állítanám.

- Ne kezdje újra. Max nem tettetett!

- Na és az a duma, hogy hívja fel Pete-et a Rodale-nél, meg az a hirdetőtábla - ez valamiféle jelbeszéd volt? Ugyanis ha engem elrabolnának, kisebb gondom is nagyobb lenne, mint a munkám. Én a bőrömet akarnám menteni.

Bonnie sóhajtott. - Mert nem ismeri Maxet. Ő megszállottja a

munkájának.

Augustine felállt az asztaltól. Normál körülmények között sohasem hozta ki a sodrából, ha egy nő ok nélkül meg akarta ütni.

- És most mit csinálunk? - Bonnie kezében megremegett a kávésbögre. - Maga is hallotta annak a férfinak a tónusát.

- Igen, hallottam.

- Abban egyetérthetünk, hogy nem szokványos emberrabló. De akkor micsoda?

Augustine megrázta a fejét. - Honnan tudhatnám, Mrs. Lamb?

- Bonnie. - Az asszony nyugalmat erőltetve magára felállt és szorosan összehúzta a testén a kölcsönkapott köntöst. - Talán ketten kiokoskodhatunk valamit.

Augustine kiöntötte a mosogatóba a kávéja maradékát. - Most azonban aludnunk kéne.

Útban Tony Torres házához, Edie Marsh megkérdezte Snapper-től, van-e stopperórája.

- Az meg minek?

- Mert mérni akarom, mikor akar megdugni ez a balfácán - felelte Edie.

Snapper, aki maga is erről álmodozott, azt mondta: - Szerintem két nap múlva.

- Szerintem csak két óra múlva.

- Na és akkor mit csinálsz? Tíz lepedő mégiscsak tíz lepedő.

- Remélem, hogy csak tréfálsz - mondta Edie. - Előbb nyelek kardot, semmint hagyjam, hogy az a disznó hozzámérjen. - Nagy visszalépés lenne egy Kennedy randevú után egy konténerház ügynökkel hemperegni.

- Na és ha mégis ragaszkodik hozzá? - tudakolta Snapper.

- Akkor faképnél hagyom.

- Na igen, de...

- Hé, ha neked annyira kell az a rohadt pénz, akkor dugj vele te! - csattant fel Edie. - Nagyon szép pár lennétek.

Snapper nem erőltette tovább. Neki már volt hová visszavonulnia arra az esetre, ha a Torres-buli meghíúsulna. Avilát virgonc hangulatban találta, amikor felhívta a motelből. A santería szentek azt súgták neki, tetőfedésből most meggazdagodhat. Ezek az áldott jó lelkek azt is elárulták, kétszázezer ember maradt hajlék nélkül a hurrikán után, s kétségbeejtő helyzetükben, hogy mihamarabb tető legyen a fejük fölött, eszük ágába sincs holmi építői engedélyek után kutakodni, amilyenell Avila természetszerűleg nem

rendelkezett.

- De hisz tériszonyod van - emlékeztette Snapper.

- Itt jössz te a képbe - mondta Avila. - Én vagyok a főnök, te pedig a művezető.

- Vagyis te nem izzadsz velünk a tetőn a tűző napon, az olvadó kátránypapírok között.

- Jézusom, Snap, hát valakinek a papírmunkával is foglalkoznia kell. Valakinek azokat a szerződéseket is meg kell kötnie.

Snappert ezután már csak az osztozkodás érdekelte. Avila elmondta, az ismerősei tizenöt lepedőért vállallnak egy tetőt, ennek a harmada az övé. Azt is hozzátette még, a legtöbben, csakhogy meggyorsítsák a munkát, hajlandóak készpénzben fizetni. Két évig biztos, hogy lesz melójuk.

- Hála neked - jegyezte meg Snapper.

Avilát meg sem érintette a helyzet iróniája, miszerint a hozzá hasonló korrupt, inkompetens műszaki ellenőröknek is köszönhető, hogy a viharban a tetők java része elszállt, s hogy most szabad a vásár az ugyancsak hozzá nem értő építési vállalkozók számára.

- Ez eleve benne volt a pakliban? - kérdezte Snapper.

- Micsoda?

Snapper nem bízott különösebben Avilában, de a tetőfedés jó üzletnek ígérkezett arra az esetre, ha kútba esne a Torres-balhé.

Az ügynök ugyancsak virágos kedvében volt, amikor Snapper és Edie Marsh megérkezett. Meztelen felsőtesttel terpeszkedett egy összecsucskható kerti székben az előkertben. Bermuda shortot és szőrös pipaszár lábain monogramos zoknit viselt. A puskáját az ölében tartott nagy halom újságpapíron ringatta. Amikor Edie Marsh és Snapper kiszálltak a kocsiból, Tony összecsapta a két kezét és felkiáltott: - Tudtam, hogy visszajönnek.

- Egy újabb Nostradamus - jegyezte meg Edie. - Villany van már? Elhoztunk a hűtőből némi élelmet.

Tony közölte, hogy a vezetékeket még nem állították helyre, s hogy a hordozható generátorból kifogyott a gázolaj. Iglo hűtőládákban tartja az ennivalót, zacskónként húsz dollárért vette hozzá a jeget. A jó hír viszont az, hogy a telefonvonalakat megjavították.

- Nyomban felhívtam a Midwest Casualtyt - magyarázta tovább. - Azt ígérték, hogy ma vagy holnap ideküldik a kárbecslőt.

Túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, gondolta Edie, hangosan azonban csak annyit mondott: - Vagyis várunk?

- Várunk - felelte Tony. - És ne feledje, Neria a neve. N-e-r-i-a. A középső hangot g-nek ejtjük, mint a Gómezen. Mit hoztak?

- Halas szendvicseket - mondta Snapper -, meg sajtot, tojást, jégkrémet, diétás Sprite-ot, meg néhány rohadt Lorna Doone-t. Nem nagyon volt miből választani. - Berámolta az élelmiszereket a hűtőládába, fogott egy kerti széket, s a széliránnyal ellentétesen leült a verejtékező Tony Torres mellé. Az ég kitisztult, a nyári nap izzott, de árnyék után hiába kutattak volna. Turtle Meadow valamennyi fája elfeküdt.

Tony elismeréssel állapította meg: Edie Marsh valódi háziasszonynak álcázta magát azzal, hogy farmerbe, fehér vászoncipőbe és felgyűrt ujjú bő ingbe öltözött. Mindössze azt kifogásolta, hogy a haját tengerzöld színű sállal kötötte el. - A selyem az adott körülmények között kicsit sok.

- Mivelhogy nincs összhangban a remekbeszabott bermudájával? - Edie úgy nézett Tony Torresre, mintha légy lenne egy esküvői tortán. Esze ágában sem volt kivenni a hajából a sálát, a kedvenc darabja volt. A Palm Beachen lopta a Lord & Taylornál.

- Menjen a fenébe - morgott Tony. - Arról van szó, hogy a részletek baromi fontosak. Az effélék mindig az apróságokra figyelnek fel.

- Majd memorizálom.

- Hé, Mister Legjobb Ügynök, rákapcsolhatjuk a tévét arra a generátorra? - kérdezte Snapper.

Tony azt felelte, hogyne, rákapcsolhatnánk, ha lenne benne elég szufla.

Snapper megnézte az óráját és azt mondta: - Húsz perc múlva megy a Sally Jessy. Azokról a pasasokról, akik a menyük anyósát igyekeznek elcsábítani.

- Tényleg? A kocsiját megcsapolhatjuk. - Tony a garázs felé intett. - Odabent talál tömlőt.

Snapper bement, hogy megkeresse. Edie utánakiáltott, ostobaság leszívni az üzemanyagot, előfordulhat, hogy sietve kell távozniuk. Snapper kacsintott és nyugalomra intette. A karikába tekert öntözőcsövet a nyakába akasztva kijött, s elindult az utca felé.

Edie beleült az üresen maradt kerti székbe. Tony Torres felkapta a fejét. - Jöjjön közelebb, édes.

- Remek - morogta Edie.

Az ügynök a Miami Herald sportrovatával legyezte magát. - Csak most esik le a tantusz. A menyük anyósára hajtanak azok a pasasok. Ez jó! Nem túl vicces pofa az a maga barátja, de ez istenemre jó!

- Ó, pedig majd meglátja, csupa meglepetés. - Edie hátradőlt, s lehunyta a szemét. Elvezettel fürdette az arcát a napfényben.

A hurrikán ócskavassá lapította a konténerházat az udvarával együtt. Ira

Jackson csak azért találta meg a keresett 17-es számot, mert a rendőrség emberei sárga szalaggal kerítették el a helyet, ahol Ira anyja, Beatrice meghalt. Miután a hullaházban azonosította a holttestet, nyomban idehajtott a Suncoast Leisure Village-be, hogy a saját szemével lássa a pusztulást.

Egyetlen gurulós lakóház sem élte túl a vihart.

A romok közt ott hevert Ira Jackson anyjának ágya. A matrac, mint valami hatalmas kagyló, szétnyílt. Ira Jackson belefeküdt a keretbe.

Mintha csak tegnap lett volna, olyan tisztán emlékezett arra a napra, amikor az anyjával felkeresték az ügynököt, hogy megbeszéljék a vásárlást. A férfit Tonymak hívták. Tony Torresnek. Kövér, felfújódott, kopasz és nagyon magabiztos alak volt. Beatrice Jackson meggyőzőnek találta a hallottakat.

- Mister Torres azt mondja, úgy építették, hogy még a hurrikán sem tud kárt tenni bennük.

- Ezt nehezen tudom elhinni, mama.

- Márpedig, Mister Jackson, a mamája igazat mond. A mi előre gyártott házaink a százhusz mérföld per óra hevedségű szeleknek is képesek ellenállni. Ez az amerikai szabvány. Különben nem is árusíthatnánk őket.

Ira Jackson sztrájktrőket toborzott éppen Chicagóban egy helyi akcióhoz, amelyet a Teamsters, a fuvarosokat tömörítő szakszervezet szervezett, amikor értesült róla, hogy a hurrikán Florida déli része felé tart. Ekkor felhívta az anyját, s próbálta rábeszélni, hogy arra az időre költözzön be egy vöröskeresztes állomásra. Az anyja azt felelte, szó sem lehet róla.

- Nem hagyhatom itt egyedül Donaldot és Marlát - érvelt.

Donald és Marla Mrs. Jackson két dédelgetett tacsója volt.

Ira anyja tehát a kutyái iránti hűségből, meg azért, mert bízott az ügynök szavaiban a ház biztonságát illetően, maradt. Donald és Marla túléltek a vihart, egy tölgyfaszekrény alá szorultak, s félelmükben egy műcsonton marakodtak. Egy szomszéd menekítette ki őket másnap reggel, s mindjárt be is vitte mindkettőt az állatkórházba.

Beatrice Jacksonnak nem volt ekkora szerencséje. Nem sokkal azután, hogy a hurrikán kitepte a ház északi falát, az egyik szomszédja elszabadult grill sütője agyonütötte. A grill rácsának nyomát amúgy békés arca ott a halottasházban még mindig őrizte.

Beatrice halála a tacsókban nem hagyott mély nyomokat, a fia azonban vigasztalhatatlan volt. Ira Jackson magát átkozta, amiért engedte, hogy anyja megvásárolja azt a konténerházat. Az ő ötlete volt, hogy Floridába

költözzön, de hát a legtöbb ismerőse szívesen küldte megözvegyült szüleit öreg napjaira a hűvösebb tájakról napfényes vidékre.

Ó, édes istenem, őrlődött Ira Jackson, miközben nyugtalanul hánykolódott a matracon. Várom kellett volna még egy évet. Várom kellett volna, míg öröklakást tudok venni neki.

Az a rohadék Torres! *Százhusz mérföld per óra szélrohamok!* Milyen mocsok alak az, aki hazudni képes egy özvegyasszonynak?

- Elnézést!

Ira Jackson felegyenesedett. Egy ősz hajú, fehér atlétatrikós, lötyögős nadrágú férfi állt előtte. Csont és bőr. Drótkeretes szemüvegében olyan volt, mint a gém. Az egyik kezében barna bevásárlózacskót tartott.

- Nem látott egy urnát? - kérdezte.

- Jézusom, micsodát?

- Egy kék urnát. A feleségem hamvai. Olyan, mint egy üveg.

Ira Jackson megrázta a fejét. - Nem, nem láttam. - Felállt. Észrevette, hogy az öregember reszket.

- Én megölöm! - mondta dühösen az idegen.

- Kicsodát? - kérdezte Ira Jackson.

- Azt a hazug gazembert, akitől a házat vettük. Itt járt a hurrikán után, de meglépett.

- Torres?

- Az hát. - Az öregember arca kipirosodott. - Megölöm, esküszöm az élő istenre, meg én.

- Kitüntetést fog kapni érte - mondta Ira. Úgy gondolta, némi humorral sikerül megnyugtatnia a férfit, s elmegy majd békével.

- Látom, nem hisz nekem.

- Dehogyan. - A legszívesebben azt mondta volna az öregnek, ne nyugtalankodjék, ellátja ő a baját Señor Tony Torresnek. Egész biztos. Ám úgy gondolta, ostobaság lenni felhívni magára a figyelmet.

Az öregember így folytatta: - Levon Stichlernek hívnak. Négy házzal arrébb lakom. Az édesanyja volt?

Ira Jackson bólintott.

- Őszinte részvétem. Én találtam meg a kutyákat, a Naranjaban dr. Tyler gondjaira bízam őket.

- Anyám boldog lenne, ha tudná - Ira Jackson bevészte a fejébe, el ne felejtse elmenni értük, még mielőtt bezárnának.

Az öregember folytatta: - A hurrikán elsodorta a feleségem hamvait.

- Igen, ha látom valahol azt a kék üveget...

- Mi a fenét csinálhatnának velem? - Levon Stichler remegő ajkakkal

elmosolyodott. - Ha megölöm, mit csinálhatnak velem? Hetvenegy múltam már - bebörtönöznek? Nagy dolog. Nincs már nekem sok hátra.

Ira Jackson nyugtatgatta: - Én a maga helyében mégiscsak kiverném a fejemből. Az ilyen disznók, mint ez a Torres, előbb-utóbb úgylis megkapják, amit megérdemelnek.

- De nem az én életemben - jelentette ki Levon Stichler. Úgy látszott, Mrs. Jackson fiának sikerült kivonnia a szelet a vitorlájából. - A fenébe, még csak azt sem tudom, hol keressem. Maga igen?

- Fogalmam sincs - felelte Ira Jackson.

Levon Stichler lemondóan vállat vont, s elindult a romhalmazzá vált valamikori lakása felé. Ira Jackson figyelte, ahogy botladozik előre, itt-ott lehajol, s beletúr a szeméthalmokba. A környéken az elhunyt Beatrice Jackson szomszédai valamennyien ezt csinálták, igyekeztek menteni, ami menthető.

Ira Jackson kinyitotta a tárcáját: hatszáz dollár készpénzben, egy fénykép az anyjáról, amely Atlantic Cityben készült, három hamis jogosítvány és egy ugyancsak hamis társadalombiztosítási kártya, egy lopott Delta Airlines bérlet, néhány sebtiben lefirkantott telefonszám, 718-as körzetszámmal. Valamint néhány igazi névjegykártya, köztük:

Antonio Torres
Senior Sales Associate
PreFab Luxury Homes
(305) 555-2200

Az ügynök a névjegy hátuljára ráírta az otthoni telefonszámát. Ira Jackson az anyja átnedvesedett holmijai közt kotorászva megtalálta a Miami telefonkönyvet. Az ügynök által megadott telefonszám megegyezett a könyvben találttal: A. R. Torres, 15600. Calusa Drive. Ira Jackson kitépte a lapot. Gondosan összehajtogatta, s betette a tárcájába a többi fontos telefonszám mellé.

Majd a hamis rendszámú Coupe de Ville-jével elment a legközelebbi üzletig, s vett magának egy Rand McNally autóstérképet Dade megyéről.

6

A kóbor majom lemondott a mocsárjáró kínálta gyönyörökről. Max Lambnek azonban nem volt más választása. A félszemű odakötözte az

ülésre és ötven mérföldes óránkénti sebességgel suhantak a füves, komócsinos, vízililiomos tájon. A csatorna egy darabig párhuzamosan haladt egy kétpályás sztrádával, Max jól láthatta, milyen megütközést vált ki az autósok között az alsóneműje. Az eszébe sem jutott, hogy segítséget kérjen, az elektromos nyakörv engedelmességre kényszerítette.

A magát Skinknek nevező férfi odafent a vezetőülésben torka szakadtából énekelt. Az Eagles cserkészcsapat „Desperado” című indulójára emlékeztetett. Az ismerős dallam túlharsogta a légszavarhajtású csónak motorjának dübörgését, s Max Lamb most már egészen bizonyos volt benne, hogy egy örült tartja fogva.

A mocsárjáró nemsokára elfordult az úttól, mocsaras talajon gázolt, a zsombék súrolta a jármű fém testét. A hurrikán errefelé is pusztított, tövestől kitépett ciprusok és fenyők heverték szerteszéjjel. Skink abbahagyta az éneklést, és furcsa sípoló hangot adott ki magából, amely egyaránt lehetett madárhang utánzat, vagy kezdődő homloküreg-gyulladás jele. Max nem mert rákérdezni.

Délben megálltak egy erdős magaslaton, a fák egykori dús lombzatát a hurrikán megcsupázta, lekopaszította. Skink a mocsárjárót kikötötte az erős gyökerekhez. A korábbi tábornövények nyoma arra utalt, hogy már mások is jártak itt előttük. Az emberrabló ezúttal nem kötözte meg, innen nem volt hová menni. Skink engedélyével Max belebújhatott a ruhájába, hogy védekezzék a moszkító és bögölyök csípése ellen. Amikor szomjúságra panaszkodott, Skink felé nyújtotta a kulacsát. Max jó nagyot kortyolt belőle.

- Kókusztej? - kérdezte reménykedve.

- Valami hasonló.

Max bátorítanul megjegyezte, hogy a nyakörvre már semmi szükség. Skink elővette a távirányítót, és megnyomta a piros gombot. - Amíg ilyeneket mond, biztos, hogy szükség van rá.

Max némán vonaglott a nedves talajon, míg csak alább nem hagyott a fájdalom. Skink fogott egy mocsári teknőst, s nekikészült, hogy levest főzzön belőle. Miközben tüzet rakott, azt mondta: - Max, hármat kérdezhet.

- Hármat?

- Egyelőre. Halljuk.

Max nyugtalanul a távirányítóra pillantott. Skink megígérte, ezúttal akkor sem bünteti, ha eget verő ostobaságot kérdez. - Kezdheti nyugodtan.

- Jól van. Kicsoda maga? - tudakolta Max.

- Tyree a nevem. Vietnamban szolgáltam, majd ennek a gyönyörű

államnak a kormányzója voltam. De morális és filozófiai okokból leköszöntem. A részletek magának úgysem mondanának semmit.

Max Lamb képtelen volt leplezni a megdöbbenését. - Maga kormányzó volt? Ez hihetetlen.

- Ez volt a második kérdése?

Max idegesen megérintette a nyakörvet. - Nem, a második kérdés az, hogy miért pont én?

- Mert remek célpontot csinált magából. Azzal, hogy a videokamerájával megszenstségtelenítette mások szenvedését.

- Nem én voltam az egyetlen. Akadtak ott még turisták - védekezett Max.

- De maga volt az első, akit megláttam. - Skink mert a forró levesből egy bádog tálkába, s a durcás fogoly kezébe nyomta. - A hurrikán szent dolog - magyarázta -, maga pedig viccet csinált belőle. És ez nagyon felbosszantott, Max.

Skink levette a levesesfazekat a tűzről, s beleszagolt. A felszálló gőz elhomályosította az üvegszemét. Letette az edényt és megtörölte az arcát. - Egy hídhoz voltam kötözve - magyarázta tovább -, láttam, hogyan söpör végig a vihar az óceánon. Istenem, micsoda látvány volt!

Odalépett Max Lambhez, s a nyakörvénel fogva megragadta. Az érintetlen levesestál kiesett Max kezéből.

Skink a levegőbe emelte és azt mondta: - Húsz évet vártam erre a hurrikánra. Olyan közel voltunk, olyan piszok közel. Ha két, három fokkal északabbra vagyunk...

Max Lamb tehetetlenül vergődött az idegen vasmarkában. Skink ép szemében vad, düh és álmodozó szenvedély égett. - Már csak egy kérdése van - figyelmeztette, s letette Maxet a földre.

Max, miután összeszedte magát, azt kérdezte: - És most mi lesz?

Skink viharos tekintete mosolygóssá vált. - Az lesz, Max, hogy együtt utazgatva tanulunk az életből.

- Ó - sóhajtott Max, egy nyugtalan pillantást vetve a mocsárjáróra.

A kormányzó harsogó nevetése felriasztott egy csomó fehér kócsagot. Beletúrt a fogoly hajába, és azt mondta: - Együtt úszunk az árral!

Ám a kétségbeesett Max Lamb nem tudott örülni az izgalmas kalandnak. Most, hogy úgy látszott, nem fogják megölni, a legfőbb gondja ez volt: - Ha nem térhetek vissza New Yorkba, elveszítem az állásomat.

Edie Marsh jachtokról és fiatal Kennedy fiúkról álmodozott lehunytt szemmel, amikor azt érezte, hogy Tony Torres nedves tenyere a bal mellén

állapodik meg. Résnyire kinyitotta a szemét és felsóhajtott.

- Ne markolássa. Ez nem paradicsom.

- Megnézhetem? - kérdezte Tony.

- Természetesen nem. - Közben hallotta, hogy az ügynök még közelebb hajolva arrébb húzza a székét.

- Nincs itt senki - mondta Edie blúzának gombjaival matatva. Majd reszelős hangon elnevette magát. - Végére is a feleségem, nem?

- Jézusom. - Edie megérezte a mellbimbóin a nap simogatását, s lenézett. Helyben vagyunk, ez a disznó kigombolta a blúzát. - Nem ért angolul?

Tony Torres elégedetten szemlélte a látványt. - De igen, drágám, csakhogy nálam van a fegyver.

- Milyen romantikus - jegyezte meg Edie Marsh. - Ezzel a fenyegetéssel aztán tűzbe lehet hozni egy nőt. Már egészen átnedvesedett a bugyim. - Ezzel eltolta a férfi kezét, és begombolta a blúzát. - Hol lehet a napszemüvegem? - kérdezte magától.

Tony az ölében tartotta a Remingtont. A köldökénél csörgött az izzadság. - Meggondolja még ezt - mondta. - Mind meggondolják.

- A rákon is elgondolkodom, mégsem kezdődik el tőle a sejtburjánzás. - Edie számára az egyetlen vonzó Tony Torresben az arany Cartier óra volt a csuklóján, amelyben feltehetően bevésés is található, így aztán, gondolta, nem érdemes megcsapni.

Tony most azt kérdezte: - Volt már együtt kopasz férfival?

- Nem. Látott már nemibetegség okozta fekélyeket?

Az ügynök felhorkantott és elfordult. - Valaki ma nagyon harapós kedvében van.

Edie Marsh végre előhalászta a táskájából a napszemüvegét, s eltűnt mögötte. A fegyver idegesítette, de igyekezett nyugalmat erőltetni magára. Próbált megszabadulni a szünni nem akaró fűrészelés sivitásától, a billenőkocsik lármájáról és Tony Torres idegesítő újságzizegésétől. A perzselő napsugarak cirógatása Vineyard és Manalapan homokpartjaira varázsolta.

Az ábrándozásból közeledő léptek hangja riasztotta fel. Azt remélte, hogy Snapper az, de tévedett. Egy férfi érkezett két tacsóval.

Tony megérintette a karját, és azt mondta: - Drágám, lelocsolnád a hátamat?

Edie sietve felkelt a székből, és kifelé indult. A férfi várt, míg a kutyák elvégzik a dolgukat egy törött postaláda tövében. A pórázukat lazán az egyik kezében tartotta. Edie arra számított, hogy egy csinos nő közeledtén

felvidul kissé a melankolikus ábrázata, de nem így történt.

Edie Marsh odaszólt neki, hogy milyen helyesek a kutyái. Amikor lehajolt hozzájuk, hogy megsimogassa őket, a kutyák a hátukra feküdtek, s boldogan ide-oda hemperegtek.

- Hogy hívják őket?

- Donald és Marla - felelte a férfi, aki nem volt magas, de tagbaszakadt és izmos. Barackszínű inget és khaki nadrágot viselt. Azt kérdezte Edie-től: - Itt lakik?

Edie látta, hogy Tony Torres le nem veszi róluk a szemét. Edie visszakérdezett, azt tudakolta, hogy a Midwest Casualty embere-e. A férfi gúnyosan a kutyákra mutatott, s azt felelte: - Hát persze. A kollégáim pedig a Merrill Lynch-től jöttek.

A kutyák vidáman csóválták a farkukat, s Edie csupasz bokáját nyalogatták. A férfi a fejével Tony Torres felé intett. - Rokona? A felesége, vagy a testvére?

- Na de kérem! - mondta Edie Marsh, s dühösen megvonta a vállát.

- Akkor tanácsolnék valamit. Menjen és sétáljon egy marha nagyot.

Edie agyában száguldoztak a gondolatok. Gyorsan körülnézett az utcán mind a két irányba, de Snappert sehol sem látta.

A férfi ráripakodott: - Mi a fenére vár még? - A kezébe nyomta a pórázokat. - Szedje a lábát!

Augustine kávéillatra ébredt, egy férjes asszony reggelit készített odakint a konyhában. Remek alkalom végiggondolni a helyzetét.

Az apja börtönben, az anyja távol, s a halott nagybátyja vadállatai elszabadultak. Ő szabad, a szónak a legigazibb és legszomorúbb értelmében. Senkivel szemben nincsenek személyes kötelezettségei. De hogyan mesélheti el mindezt Bonnie Lambnek?

Az apám halász volt. Drogokat csempészett egészen addig, míg Andros szigetének közelében le nem tartóztatták.

Anyám Las Vegasba költözött, s újból férjhez ment. A férje tenor szaxofonon játszik Tony Bennett zenekarában.

A legutóbbi barátnőm egy fehérműket és harisnyákat gyártó cég manökenje volt. Összerakta a pénzét és vett magának egy házat a kaliforniai Brentwoodban, s kizárólag menő filmes ügynökökkel és alkalmankénti rendezőivel koitál.

- Na és maga? - kérdezné Mrs. Lamb. - Maga miből él?

- A banki értesítéseimet olvasgatom.

Erre Mrs. Lamb némi kíváncsisággal kapná fel a fejét, míg el nem

magyarázná neki a repülőgép-balesetet.

Három évvel ezelőtt történt, Nassauból utaztam haza, az apámat látogattam meg a Fox Hill börtönben. Egészen addig fogalmam sem volt róla, hogy a pilóta részeg, míg az Opa-Locka repülőtéren neki nem vezette a gépet a Parti Őrség egyik hangárban álló helikopterének.

Utána három hónap és tizenhét napig feküdtem a Jackson Hospital intenzív osztályán, ahol arra ébredtem, hogy gazdag vagyok. A charter-repülőjáratok biztosítója egyezett meg az összegben egy ügyvéddel, akit nem is ismertem, s a mai napig nem találkoztam vele. Nyolcszázezer dollár jelent meg a bankszámlámon, s legnagyobb meglepetésemre sikerült okosan befektetnem.

És ekkor, ha jól ismerem Mrs. Lambet, ő azt fogja kérdezni:

- Na és mit csinál?

- Őszintén szólva, nem is...

A szalonna és piritós melletti beszélgetés nem egészen úgy zajlott le, ahogy Augustine előre elképzelte. A történet végén Bonnie Lamb felnézett a kávésbögréjéből, és azt kérdezte: - Ott szerezte azt a forradást, a balesetben?

- Milyen forradást?

- A hátán, azt az Y-alakút.

- Nem - felelte Augustine óvatosan. - Azt máshol szereztem.

- Ezenközben bevészte a fejébe, hogy legközelebb ne mászkáljon ing nélkül.

Bonnie már az evőeszközöket szedte le az asztalról, amikor az apjáról kérdezte.

- Kiadták - magyarázta Augustine. - Ő mindenesetre jobban örül annak, hogy Taladegában van, mint ha a Bahamákon csukták volna be.

- S maguk ketten közel vannak egymáshoz?

- Hogyne - felelte Augustine. - Mindösszesen hétszáz mérföldnyire.

- Milyen gyakran látogatja?

- Valahányszor csak fel akarom húzni magam.

Augustine nagyon sokszor gondolt arra, bárcsak a baleset kitörölte volna az emlékezetéből annak az utolsó látogatásnak az emlékét. A kiadatási kérelmet kellett megbeszélniük, azt, hogy felfogadnak egy majdnem tisztességes amerikai ügyvédet, aki egyezsége tud jutni a vádhatósággal, hogy az öregember lehetőleg még ebben a században szabaduljon.

Am Augustine apja másról is akart beszélni a fiával. Egy szívességre kérte.

- Bollock, emlékszel még Bollockra? Tartozik még nekem egy régebbi

szállítmányból.

- A válaszom az, hogy nem.

- Ugyan már, Aug. Ki kell fizetnem az ügyvédeimet. Vidd magaddal Leakert és Ape-et. Ők majd kezelésbe veszik Bollockot. De a pénzt azt ne bízd rájuk. Azt akarom, hogy az nálad legyen.

- Apa, ez hihetetlen. Ezt egész egyszerűen képtelen vagyok elhinni...

- Hé, menj le a kikötőbe, Nassauba, s nézd meg, mit csináltak a hajómmal! Ape azt mondja, kiszedték belőle a radart és az összes elektromos berendezést.

- Na és aztán. Úgysem tudtad használni őket.

- Idefigyelj, te nagyokos, rövidzárlatot kaptam. Az éjszaka kellős közepén kigyulladtak a vezetékek.

- Hát nem könnyű tizennyolc méteres cirkálóval huszonöt centis vízben hajókázni. Pontosan hogy csináltad?

- Vigyázz a nyelvedre, fiam!

- Felnőtt ember létedre ilyen alakokkal közösködsz, mint ez a Leaker és Ape. Nézd meg, hová jutottál.

- Aug, szívesen emlékeznék veled együtt tovább, de az őr szerint fogy az időnk. Megteszed? Keressd meg Henry Bollockot a Big Pine-on. Hozd el a részem, s helyezd el a Cayman szigeteken. Mi ebben a kockázat?

- Rémes.

- Micsoda?

- Úgy értem, rémes vagy.

- Vagyis tekintsem úgy, hogy nemet mondtál, nem teszed meg nekem?

- Jézusom!

- Csalódást okozol nekem, fiam. Pedig én büszke vagyok rád. Kihúszom magam, valahányszor csak felemlégetik a nevedet.

Augustine, miközben a repülőn ült, s a gép nekikészült a felszállásnak, visszaidézte magában a beszélgetést: - Teljesen reménytelen az öregem. Semmiből sem tanul. Ha kiszabadul a börtönből, ugyanott folytatja, ahol abbahagyta.

Ha egy fiú az apja szemébe nézve kijelenti, rémesnek, rémesnek tartja, akkor az vagy átkozódik, vagy üvöltözik, vagy képen törli a gyereket. Az enyém nem. Még akkor sem, ha a csempészetért járó részét akarja behajtatni vele. Ehhez mit szólsz, Aug?

A franc essen belé, gondolta Augustine. Nem azért, amit csinált, vagy amit kifogott, hanem azért, mert a mohó vágya még a bűnt is túlélte. A franc essen belé, gondolta Augustine, amiért teljesen reménytelen. Neki kellett volna engem felnevelnie, és nem fordítva.

S a repülő felszállt.

S a repülő landolt...

S azóta a világ már nem olyan, mint amilyennek Augustine gondolta, vagy a helyét tudta benne. Akadtak pillanatok, amikor képtelen volt eldönteni, vajon a baleset változtatta-e meg, vagy az a beszélgetés ott a Fox Hill börtönben.

Az FBI központban Bonnie Lambet egy órán keresztül hallgatták a szinte őrzítőén udvarias ügynökök. Egyikük feltárcsázta az üzenetrögzítőjüket és lemásolta Max furcsa üzenetét. Megkérték Bonnie-t, szóljon nekik, mielőtt az emberrablók váltságdíjat követelnek. Ugyanis csak ekkor lehet ráállítani az embereiket az ügyre. Arra is megkérték, hogy egy nap többször is hallgassa le az üzeneteket, de vigyázzon, nehogy egyet is véletlenül letöröljön belőlük. Abban nem tudtak tanácsot adni, hogy maradjon-e Miami-ban, s próbálja megtalálni a férjét, vagy térjen vissza New Yorkba, s várjon.

Egyikük a rendelkezésére bocsátott egy üres irodát, ahonnan Bonnie sikertelenül próbált kapcsolatba lépni Max szüleivel, mert valahol Európában utazgattak. Bonnie a saját szüleit hívta. Az anyja komolyan megijedt, az apja, mint mindig, ezúttal is tanácstalan volt. Nem sok meggyőződéssel felajánlotta, hogy utánarepül Floridába, de Bonnie ezt szükségtelennek tartotta. Ő sem tud mást tenni, mint várni, hogy Max előkerüljön, vagy hogy az emberrablók jelentkezzenek. Bonnie anyja megígérte, hogy küld pénzt, meg egy nyolcszor tízes fényképet Maxról a nyomozóknak.

Bonnie Lamb utoljára Peter Archibaldot hívta a Rodale & Burns reklámügynökségnél Manhattanben. Max Lamb kollégáját megdöbbenetette a hír, de megígérte, hogy az FBI kérésének megfelelően titokban tartja a történeteket. Amikor Bonnie átadta a férje kapkodó üzenetét a cigaretta plakáttal kapcsolatban, Peter Archibald csak annyit mondott: - Megbízható emberhez ment feleségül, Bonnie.

- Köszönöm, Peter.

Augustine elvitte Bonnie-t ebédelni egy halvendéglőbe. Bonnie gintonikot kért és azt mondta: - Őszintén, mit gondol az FBI-os fiúkról?

- Rendben van. Szerintem némi gondot okoz nekik az a szalag.

- Nem volt elég ijedt a hangja.

- Az sem - felelte Augustine -, s ahogy már korábban is említettem, furcsa, hogy igazából csak az a Marlboro plakát izgatta.

- Bronco - javította ki Bonnie. Abból, ahogy az italt kortyolta, Augustine

mindjárt rájött, nincs szokva az alkoholhoz. - Vagyis faképnél hagyott feleségnek tekintenek.

- Erről szó sincs. Aktát nyitottak. Ebben baromi jók. S a hangszalagot elküldik majd a laborba. Tán még egy-két telefonhívást is lebonyolítanak. De hát maga is láthatta, majdnem teljesen kihalt az épület. Az ügynökök fele odahaza takarítja a romokat.

Bonnie felcsattant: - A világ nem állhat meg egy nyavalyás hurrikán miatt!

- Nem - mondta Augustine. - De megrengeti. Én rákot eszem, és maga?

Az asszony legközelebb már csak a kocsiiban szólalt meg, amikor délnek indultak a hurrikán sújtotta térségben. Arra kérte Augustine-t, hogy álljon meg a hullaháznál.

A férfi arra gondolt, ez az ötlet csak az ebéd után juthatott eszébe.

Snapper nem ambicionálta, és energiája sem volt hozzá, hogy a klasszikus alvilág nagy ragadozója legyen. Ő csupán egy agyafúrt opportunista volt. Csak ha az alkalom úgy hozta, akkor szánta rá magát valamely főbenjáró gaztetre. S mivel a túlzott erőfeszítés nem volt kenye, vaktában keresgélt, a véletlenre bízta magát.

Látni még nem látta, de hallani már hallotta a kölyköket. Üvöltött a felpörgetett Cherokee motor, s a Snoop Doggy Dogg zenéje, a pokoli láрма megreszkettette a maradék ablakokat. A srácok elrobogtak mellette, megkerülték a háztömböt, s újból megjelentek.

Snapper elmosolyodott, s magában azt gondolta: - Ez a rohadt öltöny az oka. Azt hiszik, tele vagyok pénzzel.

Snapper folytatta az útját. Amikor a Cherokee harmadszor is feltűnt, a rap-et már kikapcsolták. Lökött majmok, gondolta. Még jó, hogy hirdetőtáblával nem szerelkeznak fel. „Nézzétek, hogy raboljuk ki ezt a pofát!”

Amikor a dzsip mögé húzott az úttesten, Snapper lépett egyet oldalra és lassított. Tony Torres feltekert öntözőcsövét leemelte a válláról, és maga elé tartotta. A Cherokee most egy vonalba ért vele. Az egyik kölyök kihajolt az ablakon. Egy krómozott pisztolyt fogott Snapperre.

- Hé, faszi! - szólalt meg.

- Jó reggelt - mondta Snapper, s egy ügyes mozdulattal az öntözőcsővel hurkot dobott a kölyök nyakára, és kirántotta kocsiból. Az esés közben elejtette a fegyvert. Snapper felvette. Rátérdelt a srác mellkasára, s az egyik kezével jó szorosra húzta a csövet a nyakán.

A többiek kipattantak a kocsiból, hogy a társuk segítségére siessenek és

elintézzék ezt a jól öltözött vizesnyolcast, ám a tervet nyomban feladták, amikor meglátták, kinél van a fegyver. Futásnak eredtek.

Amikor Snapper azt látta, hogy a kölyök mindjárt elájul, engedett a szorításon. - Kéne kölcsön egy kis gázolaj - mondta neki Snapper - hogy megnézhessem a Sally Jessyt.

A kölyök a nyakát dörzsölgetve nehézkesen ülő helyzetbe tornászta magát, a nyaka vérzett ott, ahol az arany nyakláncai belevágtak a húsába. Ujjatlan trikó volt rajta, hogy villoghasson a bal bicepszén ékeskedő tetoválásokkal, egy bandajelvény, s a beceneve: Baby Dugó.

Snapper azt kérdezte: - Baby, van egy olajoskannád?

- Egy lófaszt van - nyögte a srác.
- Kár. Akkor az egész kocsit vinnem kell.
- Szarok rá. Nem az enyém.
- Egen, mindjárt gondoltam.

A kölyök azt kérdezte: - Ember, ki barmóta el a pofádat?

- Tessék?
- Aszontam, ki barmóta szét a mocskos pofádat?

Snapper odament a kocsihoz és kivette a Snoop Doggy Dogg CD lemezt a tartójából. A fényes felét, mint egy tükröt az arca elé tartotta, s figyelmesen megnézte magát benne.

- Nekem tetszik - jelentette ki pár pillanat múlva.

A kölyök azt sziszegte: - Nagy szaaaaaaar!

Snapper a homlokához emelte a pisztolyt, s megparancsolta, hogy álljon négykézláb. Ekkor a bokájáig húzta a srác nadrágját.

Egy daruskocsi közeledett az úton. A kölyök segítségért kiáltott, a sofőr azonban tovább hajtott.

Baby Dugó a válla fölött visszanézve azt látta, hogy Snapper a magasba emeli a CD-t.

- Ennél ocsmányabb zenét még életemben nem hallottam - mondta.
- Ember, mi a szart akar csinálni vele?
- Találd ki.

Ira Jackson háttal állt a napnak. Tony Torres hunyorgott, s az egyik kezével elárnyékolta a szemét.

- Ismerem én magát? Igen, ismerem - mondta az ügynök.
- Beatrice Jackson az anyám volt.
- Mondtam már, hogy emlékszem.
- Most halott.
- Hallottam. Sajnálom. - Tony Torres a székében elterpeszkedve

védtelesen érezte magát. A térdét maga alá húzta, hogy jobban tarthassa a fegyvert.

Ira Jackson megkérdezte tőle, emlékszik-e más egyébre is. - Például arra, hogy azt mondta anyámnak, a konténer ház ugyanolyan biztonságos, mint egy kőépület?

- Nono, ember, ilyesmit én sohasem mondtam. - Tony Torres megpróbált felemelkedni a székből, ez azonban nem volt egyszerű feladat. Egy rossz mozdulat, s a rozzant tákolmány összedől a súlya alatt. - A hivatalos szabványelőírásnak megfelelően készült, én azt mondtam, Mister Jackson. Pontosan ezekkel a szavakkal.

- És az anyám halott. A ház darabokra hullott.

- Iszonyú erejű hurrikán volt ez. Az évszázad vihara, még a tévében is ezt mondták. - Tony azon gondolkodott, vajon látja-e ez az idióta a tőkére fogott Remingtont. - Rémes természeti katasztrófa volt ez, ember. Nézze, mit művelt ezekkel a házakkal is. Többek közt az enyémmel. A francba, az egész rohadt légítámaszpontot is elfújta. Az ilyesmi ellen nincs védekezés. Sajnálom, ami az édesanyjával történt, Mister Jackson, de hát egy konténerház az konténerház.

- És mi a helyzet az eresztékekkel?

Jézusom, gondolta Tony. Ki a bánat foglalkozott azokkal? Igyekezett bosszús hangon megszólalni. - Fogalmam sincs, miről beszél.

- Kettő kiszakadt a sarkából. Szétmarta a rozsdá. A csavarok mind kilazultak. A furatok lötyögnek, a saját szememmel láttam - sorolta Jackson.

- Biztos, hogy téved. Ezeket mind ellenőrizték, Mister Jackson. Minden eladott házat gondosan ellenőriznek - A magabiztosságnak azonban már nyoma sem volt a hangjában. Kényelmetlenül feszengett az arctalan árnyékkal szemben.

- Vallja be - szólt Ira Jackson. - Valaki elspórolta az összeszerelésnél az anyagokat.

- Ha így folytatja - figyelmeztette Tony Torres -, beperlem hitelrontásért.

Ira Jackson azelőtt sem hordott magánál fegyvert, hogy ezt feltételül szabták volna a feltételes szabadlábra helyezésekor. A hosszú évek során, míg hivatásos sztrájktrőrként működött, úgy tapasztalta, akik fegyvert használnak, azokkal biztos, hogy golyó végez. Ira Jackson jobb szerette a személyre szabott eszközöket, a feszítővasakat, a baseballütőket, a nuncsaku botokat, a zongorahúrt vagy az ólommal töltött zoknit. Most bármelyik jól jött volna Tony Torres ellen, Ira Jacksonnál azonban ezúttal nem volt más, csak a pusztá ökle.

- Mit akar tőlem? - förmedt rá Tony Torres.

- Magyarázatot.

- Azt már adtam. - Tony szeme könnyezett a napsugaraktól, s egyre nyugtalanabb lett. Edie, a jégszűz eltűnt Jackson kutyáival, mi a fenét akarjon ez jelenteni? Megegyeztek volna valamiben? És hol a bánatban van az az idióta, aki állítólag a testőre?

- Ideje elkészönni - mondta Tony Ira Jacksonnak. A fegyverrel az utca felé intett.

- Így bánik a csalódott vevőkkel?

Az ügynök kínjában elnevette magát. - Ember, maga nem kártérítésért jött.

- Úgy van. - Ira Jackson hálás volt, amiért a szomszédságban ekkora a lármá. Mindenütt kalapácsok, fűrók, fűrészek és elektromos generátorok kopogtak, vijjogtak. Az emberek igyekeztek rendbe rakni a házaikat. Jól jön a zaj az ügy elsimításához, amennyiben a konténerügynök lármázna.

Tony Torres azt mondta: - Ha arra számít, hogy nem tudok bánni a tizenkettessel, hát nagyon téved. Pillantson csak oda arra a garázsajtóra.

Ira Jackson Rittyentett. - Le vagyok nyűgözve, Mister Torres. Lőtt egy házat.

Tony arckifejezése megkeményedett. - Háromig számolok.

- Az anyámmal egy rohadt grillsütő végzett.

- Egy! - mondta az ügynök. - Múlnak a másodpercek, s maga egyre közelebb kerül a tepsizhez, uram.

- Azt mondta, hogy a ház biztonságos. Mindenkinek azt ígérte. Hogy tud aludni éjszakánként?

- Kettő!

- Nyugi, te hájas disznó. Már itt sem vagyok. - Ira Jackson sarkon fordult, s lassan kifelé indult.

Tony Torres vett egy mély levegőt, a torka teljesen kiszáradt. A Remingtont leeresztette a térdére. Láta, hogy Beatrice Jackson fia a kocsifelhajtón lehajol, mintha a cipőfűzőjét akarná bekötni.

Tony Torres a nyakát nyújtogatva rádörrent: - Mozgás, ember!

A salakbeton tömb váratlanul érte, először is a súly miatt, legalább tizenöt kilót nyomott, másodszorra az lepte meg, hogy Ira Jackson ezt a súlyos tárgyat ekkora erővel, s ilyen pontosan képes volt feléje hajítani.

A mellkasán találta el, s az ügynök abban a pillanatban elejtette a fegyvert, a sör kiürült a hólyagjából, s a levegő kirobbant a tüdejéből. Olyan hangot hallatott, mint egy szétrepedt vízagy.

Az erőteljes ütéstől Tony Torres kibukott a székéből, az pedig rázuhant, s

fogva tartotta, mint egy egeret a csapda. Fájdalmas vinnyogása beleveszett a vasfűrészek sivításába, miközben Ira Jackson a kocsihoz vonszolta.

7

A Dade Megyei Kórbonctani Intézet csöndes, tiszta és modern épület, egyáltalán nem olyan, mint amilyennek Bonnie Lamb elképzelt egy hullaházat. Tetszett neki a tervező munkája, az épület semmivel sem emlékeztetett tragikus eseményekre. Élénk dinamizmusával akár biztosító- vagy jelzálogtársaság székháza is lehetett volna, semmi sem utalt az északi szárnyon tárolt hullákra.

Egy barátságos titkárnő kávéval kínálta Bonnie Lambet, Augustine pedig félrevonulva beszélgetett egy kórboncnokkal. A fiatal orvos megismerte Augustine-t, akkor járt itt, amikor a nagybátyja kígyómarta hullájáért jött. A kórboncnok döbbenten értesült Augustine-től arról, hogy a trópusi vipera, amely Felix Mojackot megölte, elszabadult. Azonnal E-mail levelet küldött a Jackson Memorialnak, riasztotta az ottaniakat, hogy minden eshetőségre számítva gyűjtsenek be ellenmérgeket. Majd kezében Bonnie Lamb rendőrségi jegyzőkönyvének egy xeroxozott példányával eltűnt a folyosón.

Amikor visszajött, elmondta, két olyan azonosítatlan holttestük van, akikre esetleg ráillik Max Lamb személyleírása. Augustine elmondta a hírt Bonnie-nak.

- Készen áll? - kérdezte.

- Ha velem jön.

Egy hosszú folyosó vezetett a boncterembe, ahol nyomban érezhető volt a hőmérséklet-különbség. Bonnie Lamb Augustine kezébe kapaszkodva lépkedett a krómacél, önszáradó asztalok között, amelyen vagy féltucat, a boncolás különböző stádiumaiban lévő holttest hevert. Émelyítő szag terjengett a levegőben, a fertőtlenítőszeres és az emberi hús szagának édeskés keveréke. Augustine hidegnek érezte Bonnie tenyerét. Megkérdezte tőle, nem lesz-e rosszul.

- Nem - felelte ő. - Csak... ó, istenem, arra számítottam, hogy le lesznek takarva lepedővel.

- Csupán a filmekben van így.

Az első Nevenincs Jacknek ritka, egyenes haja és egyenetlen pofaszakállja volt. Ugyanolyan fajú és korú, mint Max Lamb, de itt véget is

ért a hasonlóság. A halott férfinak zöldeskék volt a szeme, Maxé barna. Bonnie ennek ellenére azt kérdezte: - Hogyan halt meg?

Augustine visszakérdezett: - Max az?

Bonnie határozott nemet intett a fejével. - De mégis szeretném tudni.

A fiatal kórboncnok a tolla hegyével egy féldolláros érme nagyságú lyukra mutatott a férfi bal hónalja alatt. - Golyó ütötte seb - mondta.

Az orvos nyomában Augustine és Bonnie Lamb odamentek a következő asztalhoz. A halál oka ezúttal teljesen nyilvánvaló volt. A férfi balesetet szenvedett. A feje megskalpoltva, az arca felismerhetetlen. A mellkasától az ágyékáig boncolás utáni hevenyészett öltések feketéllettek.

Bonnie elbizonytalanodott. - Nem tudom, lehetetlen...

- A kezét nézze - mondta a kórboncnok.

- Karikagyűrű nincs rajta - jelentette ki Augustine.

- Kérem, azt szeretném, ha a hölgy nézné meg - figyelmeztette a kórboncnok. - Az ékszereket biztonsági okokból levesszük.

Bonnie kábultan körbejárt az asztalt. Mivel a férfi bőre kékes árnyalatot öltött, nehéz volt megállapítani, milyen lehetett az eredeti színe. A felépítése hasonló Maxéhoz, keskeny vállak, csontos mellkas, deréktájon egy kissé hájasabb. A karok és a lábak vékonyak, finom szőrzetűek, mint Maxé...

- Asszonyom, mit tud mondani a kezeiről?

Bonnie Lamb kényszerítette magát, hogy odanézzon, s boldog volt, amiért így tett. Ezek nem a férje kezei, a körmök piszkosak, rágottak. Max megszállottan manikűrözte a körmeit.

- Nem, nem ő az. - Alig hallhatóan súgta, mintha csak arra vigyázna, nehogy felébbressze az arc nélküli embert.

Az orvos megkérdezte, van-e a férjének valami különös ismertetőjele. Bonnie azt felelte, semmi ilyesmit nem látott rajta, s közben büntudatot érzett, hogy talán nem vette alaposan szemügyre Max testét. Vajon a szerelmesek többsége pontosan feltérképezi a kedvesük legintimebb anyajegyeit is?

- Egy szemölcsre emlékszem - jutott eszébe -, a könyökén.

- Melyiken? - kérdezte a kórboncnok.

- Azt nem tudom.

- Mintha nem lenne mindegy - mondta Augustine türelmetlenül. - Nézze meg mind a kettőt.

Az orvos megnézte. A halott egyik könyökén sem volt ilyen. Bonnie elfordult a hullától, s Augustine vállára hajtotta a fejét.

- Egy lopott motoron hajtott - magyarázta az orvos -, amelynek a

csomagtartójára egy lopott mikrohullámú sütő volt erősítve.

Augustine dühösen mondta: - Egy fosztogató.

- Úgy van. Egy faszállító teherautónak rohant nyolcvannal.

- És ezt most mondja - méltatlankodott Bonnie Lamb.

Igazából csak akkor könnyebbült meg, amikor már újból Augustine furgonjában ültek. *Max nincs a hullaházban, tehát él. Ez jó. Hálasnak kell lennem érte.* Bonnie egész testében remegni kezdett a gondolatra, hogy a férje is felehetett volna ott kibelezve, mint egy hal, a boncasztalon.

Visszamentek arra a környékre, ahol Max Lambet utoljára látták. A kocsinak csak a váza maradt. A csomagtartó feltörve, a hűtő kiszerve. Augustine cédulájához hozzá sem értek, ez is annak bizonyossága, jegyezte meg, hogy az autótolvajok között magas az analfabéták aránya. Augustine felajánlotta, hogy kihívja az autómentőket.

- Majd később - mondta Bonnie feszülten.

- Magam is úgy gondoltam. - Augustine bezárta a furgont, s bekapcsolta a riasztót.

Majdnem két óra hosszat rótták az utcákat, Augustine derékövéhez egy harmincnyolcas volt erősítve. Feltételezte, hogy az emberrabló talán itt lapul valamelyik házban Max Lambbel, ezért minden elhagyatott épületet átkutattak. Házról házra járva Bonnie szóba elegyedett az emberekkel, valamennyien a romokat takarították. Azt remélte, talán látta valaki Maxet a hurrikán másnapján. A majmokra élénken emlékezett mindenki, olyasmit azonban senki sem látott, hogy egy turistát elraboltak volna.

Útközben megálltak telefonálni, Bonnie értesítette a kármentőket és felhívta az orlandói autókölcsönzőt. Utána hazatelefonált, hogy lehallgassa az üzeneteit. Egy percnyi hallgatás után megnyomott egy gombot, s odaadta a kagylót Augustine-nek.

- Hihetetlen - mondta Bonnie.

Max Lamb hangja volt a rögzítőn. Háttérzaj semmi, akár Tibetből is telefonálhatott volna.

- „Bonnie, drágám, minden rendben van. Azt hiszem, az életem nincs veszélyben, de nem tudom, mikor szabadulhatok. Hajmeresztő történet, telefonon nem tudom elmondani, uhm, várj egy percet, azt akarja, hogy olvassak be neked valamit. Figyelsz? Így szól:

„Semmi közöm az emberiség csikorgó gépezetéhez - én a Föld része vagyok. A párnámon fekvé mondok mindezt, s közben érzem, hogy agancsok nőnek a homlokomon.”

Némi bizonytalan hallgatás után Max folytatta: - „Bonnie, drágám, a helyzet nem olyan rémes, mint amilyennek hangzik. Kérlek, a szüleimnek

ne szólj egy szót sem, nem szeretném, ha az apám feleslegesen izgatná magát. Ja, és telefonálj Pete-nek és kérd meg, hogy, hm... írjon ki betegszabadságra, hátha közben megoldódik minden. Azt is mondd meg neki, hogy a hatodikon állítsa ki a terveket a Bronco-megbeszéléshez. Ne felejtse el, jó? Mondd meg neki, eszükbe ne jusson odaadni a munkát Bill Knappnek. Ez még mindig az én bulim...”

Max hangját visszhangos pukkanások nyomták el. Augustine letette a telefont, s Bonnie-val visszasétáltak a kocsinhoz.

Az asszony beszállt és azt mondta: - Én ettől az egésztől megbolondulok.

- Otthonról még egyszer odatelefonálunk és felvesszük magnóra.

- Most már biztos vagyok benne, hogy az FBI akcióba lendül. Már csak a vers miatt is.

- Szerintem valami könyvből van.

- De mit jelent? - kérdezte Bonnie.

Augustine átnyúlt Bonnie öle felett, s a harmincnyolcast betette a kesztyűtartóba. - Azt - mondta -, hogy a férje talán még sincs annyira biztonságban, mint gondolja.

Az Észak-Floridában szolgálatot teljesítő közlekedési járőrök többnyire nem voltak elragadtatva az ötlettől, ha ideiglenesen Dél-Floridába irányították őket. Akkor már szívesebben mentek volna Bejrútba vagy Szomáliába. Jim Tile volt az egyetlen kivétel. Ha Miami rendelték, ez azt jelentette, hogy értékes időt tölthet együtt Brendával, noha a hurrikánt követő napokban a dupla műszakok után már csak annyi erejük maradt, hogy egymás karjaiba rogyjanak.

Jim Tile nem számított a kormányzó felbukkanására, ám ennek lehetőségét teljességgel kizárni sem lehetett. A férfi imádta a hurrikánokat. Önző és felelőtlen dolog lett volna nem számolni a jelenlétével, a járőr nem vette ennyire félvállról a barátságukat, tudta jól, hogy Skink bármire képes. Nem volt más választása, mint a közelben maradni és figyelni.

A politikai fair play szabályai szerint egy szépen vasalt rendőregyenruhás, nagydarab fekete férfi kedve szerint megfordulhatott a fehérek bürokratikus intézményeinek folyosóin anélkül, hogy bárki egyetlen kérdést is feltett volna neki. Jim Tile a vihar utáni napokban élt ezzel a lehetőséggel. Komoly képpel mindenütt megfordult, a megyei őrsőkön, a homesteadi rendőrségen, a tűzoltóknál, a vöröskeresztes önkénteseknél, a Nemzeti Gárdánál, a katonai parancsnokságon és a Szövetségi Katasztrófaelhárítási Hivatalban. Kiszolgáltatta magát kávéval,

nyomtatványokkal, hozzáfért a rendőrségi bejelentésekhez, számítógépes adatokhoz és kézzel írott feljegyzésekhez, mindenbe belenézett, hátha talál valamit.

Ahogy ez már lenni szokott, a vihar utáni kezdeti kábultság örületbe csapott át. Jim Tile a papírok közt lapozgatva arra gondolt, atyáúristen, itt mindenki megbolondult.

Az építkezésekhez használt eszközök újszerű fegyverekké alakultak. A hurrikán kárvallottjának ezrei vásároltak maguknak láncfűrészeket, hogy eltakarítsák a romokat, s most ezek a szerszámok a bosszú eszközeivé váltak. Homesteadben egy férfi Black & Deckerrel akart felszeletelni egy nehézkes kárfelmérőt. Florida Cityben egy idős hölgy lemezollóval gondolta elhallgattatni az egyik szomszéd pimasz papagáját. Sweetwaterben két tizenéves bandatagnak egy rövid ideig tartó, ámde annál látványosabb párbaj során lopott szamurájkardokkal sikerült töből lementszenie egymás karját (egyiknek a balt, a másiknak a jobbót).

A környék nappal láncfűrészektől, éjszaka fegyverropogástól volt hangos. A fosztogatóktól tartva a lakók nagy kaliberű félautomata fegyverekkel felszerelve éberem örködtek, s minden apró neszre azonnal lőttek. Eddig hét macska, tizenhárom kóbor eb, két oposzum és egy szemeteskuka kapott találatot, tolvaj egy sem. Az egyik környéken nagy lövöldözés volt, az ott lakók egy fosztogató majomcsapatot akartak elriasztani vele. Jim Tile pusztá, tömeges hallucinációnak gondolta a történeteket. A munkáját, ha csak tehetette, igyekezett nappal elvégezni.

A hatóságoknál bejelentett eltűnt személyek valamennyien helybeli lakosok voltak, akik elmenekültek a vihar elől, s északi rokonaik semmit sem tudtak róluk. A legtöbbjük ép bőrrel került elő biztonságos menhelyekről, vagy épp valamelyik szomszéd házából. Egy eset azonban felkeltette Jim Tile figyelmét, egy Max Lamb nevű eltűnt férfi.

A feleségével lefolytatott beszélgetésről készült jegyzőkönyvben az állt, hogy Lambék a hurrikán másnapján érkeztek Miamiba. Mrs. Lamb elmondta a rendőröknek, hogy a férje a saját szemével akarta látni a viharkárokat. A járőrt nem lepte meg a dolog, a város utcái tele voltak idegenekkel, a pusztulás rengeteg szemlélőt vonzott.

Mr. Max Lamb a bérelt kocsiját hátrahagyva ellopotott videokamerája után futott. Azóta senki sem látta. Jim Tile elképzelhetetlennek tartotta, hogy egy manhattani illetőségű férfi gyalogszerrel eltévedhessen egy floridai városrészben. Jim Tile gyanúját még tovább fokozta egy másik eset, amelynek leírása az akták legálján hevert.

Egy hetvennégy éves idős asszony jelentette, hogy tanúja volt egy

támadásnak. A diszpécser firkantotta le két rövid bekezdésben a telefonon hallottakat:

„A bejelentő azt állítja, hogy a Quail Roost Drive 10700-as háztömbjénél egy gyanús egyént látott elrohanni, a vállán egy másik egyént cipelt. Az első számú egyén fehér, hímnemű, a magassága és a súly nem ismert. A második egyén szintén fehér és hímnemű, testsúly és magasság ismeretlen.

A bejelentő közölte, hogy „B” egyén ellenállni látszott, s feltehetően teljesen meztelen volt. „A” egyénnek fegyver volt a kezében, amelyen egy vörös lámpa villogott (??). A 2334-es és a 4511-es körzet átkutatása eredménytelennek bizonyult.”

Jim Tile nem tudott olyan fegyverről, amelyen piros lámpa villogott volna, ám a kézi videokamerákon igen. Egy ijedt öregasszony messziről egy Sonyt könnyen összetéveszthet egy Smith & Wessonnal.

Lehet, hogy az idős hölgy Mr. Max Lamb elrablásának volt a szemtanúja. Jim Tile remélte, hogy nem. Nagyon bízott benne, hogy a Quail Roost környékén tapasztalt jelenség csak egy mindennapos Dade megyei esemény, s nem az ő mókás, mocsárlakó barátjának a tette, aki köztudottan megvetette a bárdolatlan turistákat.

A járőr csináltatott egy másolatot Mrs. Lamb jegyzőkönyvéről, s becsúsztatta a tárcájába a többi irat mellé. Ha lesz egy kis ideje, akkor megpróbál beszélni vele.

Húsz percük maradt az ebédre Brendával, utána kezdeniük kell a második műszakot. Az, hogy láthatja, még ha rövid időre is, kárpótolta azért a megpróbáltatásért, amiért Dél-Florida dilis utcáit rója.

Jim Tile éppen ezért nagyon elkeseredett, amikor a kocsijában ülve, útban a Red Lobster étterem felé, ahol Brenda várta, arra figyelt fel, hogy a szeme láttára próbálják meg ellopni az Üdvhadsereg egyik autóját. A járőr kénytelen volt üldözőbe venni a tolvajt, s mire végzett, az ebédet már rég lekéste.

Jim Tile, miközben lefegyverezte és megbilincselte a tolvajt, arra gondolt, miért kell egy féleszűnek MAC-10-es ahhoz, hogy elkössön egy használt ruhákkal teli teherautót. A fiatalember azzal védekezett, hogy eredetileg csak a banda jelképét akarta festékszóróval rárajzolni a kocsi oldalára, de mielőtt befejezte volna, a sofőr kipattant az autóból. Elmagyarázta, az önbecsülése kényszerítette arra, hogy előkapja a fegyvert, s ellopja azt a rohadt járművet.

Miközben Jim Tile járőr a kocsijába tuszkolta a beszédes tolvajt, magában megfogadta, mindent elkövet, hogy rábeszélje Brendát, hagyja itt

Miami poklát, s költözzön egy civilizáltabb pokolba, ahol legalább együtt dolgozhatnak.

Snapper büszke volt arra, ahogy megszerezte a Cherokee dzsipet, Edie Marsh azonban semmi jelét sem mutatta, hogy meghatódna.

- Hát ezek? - Snapper a kutyákra mutatott.

- Donald és Marla - felelte Edie nyugtalanul. Az állatok ide-oda rángatták Tony Torres előkertjében, s önfeledten öntözték a növényeket. Edie elcsodálkozott, micsoda erő van ezekben a virsli lábakban.

- Apropó - mondta Edie a pórázzal hadakozva -, ennek a seggfejnek három perc kellett ahhoz, hogy megtapizza a mellemet.

- Nagy ügy, tiéd a fogadás.

- Fogd már meg ezeket a dögöket!

Snapper önkéntelenül hátralépett. Maradandó testi és lelki sebeket okoztak már neki a rendőrségi német juhászok, akikkel eddig számtalan alkalommal összehozta a balsorsa. Ezek az évek Snapperből macskabarátot faragtak.

- Engedd el őket - tanácsolta Edie-nek.

Mihelyt Edie ledobta a pórázt, a kutyák a lába elé hemperedtek.

- Remek - vigyorgott Snapper. - Hé, nézd, mit találtam. - Ezzel előhúzta a zsebéből a krómozott pisztolyt, amelyet a bandától zsákmányolt. A tenyerén ringatva a fegyvert, észrevette, hogy a tár üres. - Mocskos disznók! - mondta, s behajította a fegyvert az iszapos úszómedencébe.

Edie Marsh beszámolt Snappernek a New York-i akcentussal beszélő keményfiúról, aki Tony Torrest kereste. - A legjobb pillanatban váltál kámforrá - tette hozzá.

- Fogd be a szád!

- Nos, Tony eltűnt. De még a hülye széke is. Győződj meg róla.

- A francba.

- Ez már elő nem kerül - jelentette ki Edie komolyan. - Legalábbis egy darabban nem.

Tony korábbi helyén most egy betontömb ékeskedett. Snapper átkozta magát a rossz időzítésért. A tíz lepedő ezennel történelem. Annak már lőttek, még akkor is, ha az ügynök valami csoda folytán előkerülne. Snapper remek lehetőséget szalasztott el, hiába, nem testörnek született.

- Nem hiszem, hogy lenne valami új terved - próbálkozott.

Edie válaszát sziréna nyomta el, így a lány csak intéssel válaszolt. Egy mentőautó száguldott végig a Calusa Drive-on. Snapper feltételezte, hogy Baby Dugót szállítják kórházba, sürgős operációra. Nem lepődne meg, ha

valamelyik orvosi szaklapban olvasna róla.

A kocsifelhajtón észrevette Tony Torres összetört Remingtonját. Arra gondolt, ennek a küldetésnek valóban befellegzett. Holnap felhívja Avilát a tetőfedés buli miatt.

- Hazaviszlek - ajánlotta Edie Marshnak -, de ezeket a dögöket nem hozhatod.

- Jézusom, nem hagyhatom itt őket.

- Ahogy tetszik. - Snapper Tony hűtőládájából kivett három doboz Heinekent, bedobta a Cherokeeba, s anélkül, hogy visszanézett volna, elhajtott.

Edie Marsh Donaldot és Marlát odakötötte a hátsó udvarban az öntözőcsaphoz. Majd bement az ügynök romos házába, hogy körülnézzon, talál-e valami értékeset.

Skink ráparancsolt Max Lambre, hogy vetközzön le és másszon fel egy fára. Max engedelmeskedett. Egy lombjavesztett fűzfa volt, Max óvatosan elhelyezkedett egy himbálódzó ág tövében, a lábai kalimpáltak. Alatta Skink füstölögve fel és alá járkált. Egyik kezében az elektronikus fegyelmező eszköz távirányítóját tartotta.

- Ideeszi magukat a fene, faragatlan üresfejük egytől egyig, semmit sem tudnak e táj természetrajzáról, s egyiküket sem érdekli a természet háborítatlan nyugalma. A Disney World, az igen! Jézusom, Max, az nem Florida! - Az ujjával vádlón a foglyára bökött. - Megtaláltam a belépőjegyeket a tárcájában, tisztelt turista úr.

Max összerezcent, eddig úgy gondolta, Disney Worldöt mindenki kedveli. - Kérem - mondta Skinknek -, ha itt sokkol, lezuhanok.

Skink lehúzta a fejéről a virágos fürdősapkát, s letérdelt a hunyorgó paraszak mellé. Max Lamb nagyon aggódott. Szénfekete moszkítókat harapdáltak feldagadt lábujjait, agyoncsapni azonban nem merte őket. Egy arcizmát sem merte rándítani.

Az emberrabló egész nap jó hangulatban volt. Még a Tamiami Trailhez is elvitte, hogy telefonálhasson New Yorkba, s üzenetet hagyhasson Bonnie-nak. Miközben Max a sorára várt a telefonkészüléknél, Skink felrohant a sztrádára, hogy felszedjen egy frissen elütött állatot. Oldott, szinte vidám hangulatban volt. Hazafelé az egész utat végigénekelte a légszavaros csónakon, s később egyszerűen csak megszidta Maxet, amiért nem tudta, hogy Neil Young a Buffalo Springfield gitárosa volt.

Max Lamb azt tartotta magáról, megnyerő természete van, olyan, aki győzni tud, s ezért tévesen azt feltételezte, hogy az emberrabló időközben

megkedvelte. Úgy gondolta, idő kérdése csak, hogy kihízelegje a szabadságát. Skink szóban elmondott önéletrajzának nem sok hitelt adott, háborodott elméjű, ám meglehetősen intelligens örültnek tartotta, vagyis röviden, meghasonlott lélek volt a szemében, aki kellő hozzáértéssel és türelemmel megnyerhető. S nem attól lesz-e valaki jó reklámszakember, hogy tudja, miként nyerje meg magának az embereket? Max úgy gondolta, szépen halad az óvatos társalgással, a lapos anekdotázással és az öniróniától sem mentes tréfálkozással. Skink kétségtelenül nyugodtabban, szinte derűsen viselkedett. Már három óra telt el anélkül, hogy használta volna a nyakörvet, s Max ezt biztató jelnek vélte.

Ám most, valami ismeretlen oknál fogva Skink megint dühöngeni kezdett. Azt mondta Max Lambnek. - Kvízt játszunk.

- Miről?

Skink lassan felállt, s a távirányítót betette a hátsó zsebébe. A kezével összefogta rendezetlen fűrtjeit, s mint egy félrecsúszott lófarkat, a füle mögött a bal oldalon összekötötte. Majd kivette az üvegszemét, megköpködte, s egy kendővel megtörölgette. Max egyre idegesebb lett.

- Kik voltak itt előbb - kérdezte Skink -, kik éltek itt előbb, a szeminel, vagy a tequeszta indiánok?

- Uhm, nem tudom. - Max olyan görcsösen markolta meg a fát, hogy az ujjai belefehéredtek.

Skink a helyére tette a műszemét, s a zsebéből előhalászta a távirányítót.

- Ki volt Napóleon Bonaparte Broward?

Max Lamb tehetetlenül megrázta a fejét. Skink vállat vont. - Na és Marjory Stoneman Douglas?

- Igen, igen, egy pillanat. - A fűzfaág meghajolt Max ideges fészkelődésétől. - Ő írta „Az egyéves”-t!

Percekkel később, amikor magához tért, csecsemőként összegömbölyödve feküdt egy mohás földdarabon. A térdeit csúnyán lenyúzta. A torka és a karja még mindig égett a sokkolástól. A szemét kinyitva Skink csizmáit látta maga előtt. Mennydörgéshez hasonló erejű hangot hallott. - Meg kéne ölnöm!

- Ne, kérem...

- Micsoda arrogancia, idepofátlankodik, s még azt sem tudja...

- Sajnálom, kapitány.

- ...és nem is veszi magának a fáradságot, hogy megtanulja...

- Mondtam már magának, én reklámügynök vagyok.

Skink megemelte Max Lamb állat. - Miben hisz maga?

- Az isten szerelmére, nászútra jöttem. - Maxet egy hajsza válaszította el

a pániktól.

- Minek van a világon? Ezt mondja meg nekem, uram.

Max Lamb meghunyászkodott. - Nem tudom.

Skink keserűen felnevetett. - Csak hogy tudja, összekeverte a Marjorieket. Rawling írta „Az egyéves”-t, Douglas pedig a „Fűfolyam”-ot. Azt hiszem, ezt egy életre meg fogja jegyezni.

Skink kitisztogatta Max sebeit, s azt mondta, öltözzön fel. Max, önbizalmát vesztvén, csigalassúsággal öltözött. - Elenged valaha is?

Skink úgy tett, mintha meg se hallotta volna a kérdést. - Tudja, mit szeretnék igazán - mondta, miközben tüzet gyújtott. - Találkozni a feleségével.

- Az lehetetlen - horkantotta Max.

- Ó, semmi sem lehetetlen.

A hurrikán utáni lázas órákban dél felé áramló csirkefogók tömegében volt egy Gil Peck nevű férfi. Azt tervezte, hogy kőművesnek adva ki magát, annyi előleget csal ki, amennyit csak tud, s meglép a pénzzel Alabamába. Az ötlet remekül bevált a Hugó kárvallottjai között Dél-Karolinában, s Gil Peck biztos volt benne, hogy Miamiban sem lesz másképp.

Egy négytonnás teherautóval érkezett, amelyre egy valós rakománynak tetsző vörös téglát pakolt, ezt Mobile-ban lopta egy őrizetlen építési területről, egy rákbetegeket ellátó kórházi szárny felépítéséhez szánták. Gil Peck a tévében figyelt fel az alapkőletételre. Még aznap délután felpakolta a téglákat a kocsira, s megállás nélkül hajtott Dél-Floridába.

Eddig gyönyörűen ment minden. Gil Peck mintegy huszonhatezer dollárt markolt fel vagy fél tucat kétségbeesett háztulajdonostól, valamennyien szombatra várták a tégláival együtt. Ő persze addigra már úton lesz északnak.

Nappal szélhámoskodott, éjszaka pedig a romok közt kotorászott. A teherautó látványa elaltatta az emberek gyanakvását, senki nem kérdezett tőle egy szót sem. A Nemzeti Gárda tagjai még integettek is neki őrhelyeikről sötétedés után.

Nagyon sok értékes holmi élte túl a pusztulást, Gil Peck szakértelemmel turkált a romok közt. A kétnapos vadászat eredménye: egy bagel sütő, egy létra, egy ezüst teáskészlet, három lőfegyver, egy Panasonic telefon, két pár golfütő, egy kiló vízálló zsákba csomagolt hasis, egy réz csillár, egy búvártank, egy aranygyűrű, a bevésése: Miami Egyetem, 1979, egy rendőrségi bilincs, egy ritka, finn pornográf fotógyűjtemény, egy Michael Jackson kézibáb, egy komplett Willie Nelson album, egy Loomis

horgászbót, egy madárkalitka és huszonegy női bikini bugyi.

Gil Peck egy konténer házakból álló negyed romjain botladozva ragyogott az örömtől. A sárga elemlámpa fénycsövájának segítségével járt házról házra. Hála a Nemzeti Gárdának, a közlekedési járőröknek és a megyei rendőrségnek, szabadon, kedvére cirkálhatott, gyűjtögethetett a nyári éjszakában.

Gil Peck mohó szíve nagyot dobbant, amikor észrevette, hogy miben botlott meg a romos udvaron: egy hatalmas parabolaantenna volt. A hurrikán valami milliomos házáról Gil legnagyobb örömére épp ide sodorta. Az elemlámpa fényénél gondosan megvizsgálta, egyetlen kis horpadás volt rajta. Ezt leszámítva a két és fél méter átmérőjű antenna tökéletes állapotban volt.

Gil Peck vigyorogva azt gondolta, ember, ez aztán a fogás. Egy ekkora antenna jó pár ezer dolcsit megér. Remekül mutat majd a saját kertjében, a csirkeolák mögött. Lelki szemeivel már látta is, amint egy életen át ingyen nézheti a HBO adását.

Átment a másik oldalra, hogy onnan is megvizsgálja. Az elemlámpa fényénél elé táruló látványtól elakadt a lélegzete: a parabolaantenna belsejében egy halott férfi feküdt, kiszögezve, mint a pillangók egy lepkegyűjteményben.

Felnyársalta az adó-vevő kúpos csőve, ám ez nem a hurrikán műve. A keze és a lába gondosan kikötözve, mint Krisztusnak a keresztfán. Ez az ember itt azonban kövér és kopaszodó, messze nem olyan, mint amilyennek a szigorú baptista neveltetésű Gil Peck az Isten fiát látta. Mindenesetre az ál kőművest annyira felzaklatta a látvány, hogy hajsza! híján felüvöltött kínjában.

Kikapcsolta az elemlámpát, s leült távolabb az udvaron, hogy kicsit összeszedje magát. Az most már szóba sem jöhetett, hogy elloppja az antennát: Gil Peck ahhoz gyűjtötte az erőt, hogy lecsatolja a megfeszített férfi bal csuklóján látott drága karórát.

Azonkívül, hogy a nagyanyját megcsókolta a koporsóban, eddig még holttestet nem érintett. Hála istennek, gondolta, legalább a szeme csukva van a pasasnak. Gil Peck elszántan bemászott a parabolatányérba, amely megingott a plusz súly alatt. Az elemlámpát a szájában tartva odanyúlt az arany Cartier szíjához.

A csattal sehogy sem boldogult. A beállt hullamerevség csak tovább nehezítette a dolgát, a megfeszített pofa nem adta meg egykönnyen magát. Gil Peck minél inkább hadakozott a biztonsági csattal, a parabolatányér annál inkább jobbra vagy balra táncolt. Gil Peck egyre idegesebb,

dühösebb lett. S abban a pillanatban, amikor a kés pengéjét végre becsúsztatta a feszes bőr és a szíj közé, a halott férfiban zajosan elszabadultak a szelek. Gil Peck rémülten ugrott ki a parabolatányérból.

Edie Marsh fizetett az egyik szomszédban lakó kisgyereknek, hogy gázolajat szívjon le Snapper itt hagyott autójából, amivel feltöltheti Tony Torres hordozható generátorát. Edie egy ötdolláros nyomott a kölyök markába, az ügynök garázsában találta egy szerszámosládában, öt másik mellett. Ennyit igazán nem kellene eldugni, Edie biztos volt benne, hogy talál még többet is.

Sötétedéskor feladta a további kutatást, s befészkelte magát Tony nyugágyába, miután egy feszítővasat is elhelyezett a keze ügyében. A televíziót, amennyire csak a dobhártyája elbírt, felhangosította, hogy ne hallja az éjszaka neszeit. Az ajtó, ablak és tető nélküli épület olyan volt, mint valami nyitott táborhely. Odakint sűrű sötétség, az emberek, mint szellemek bolyongtak a megvilágítatlan utcákon. Edie Marsh félt egyedül. A legszívesebben bepattant volna Tony hatalmas Chevroletjébe, ha a felhajtón nem állná el az útját Snapper kocsija, amelyet Edie boldogan eltávolítana az útból, ha Snapper nem vitte volna magával a rohadt kulcsot, így hát itt ragadt a Torres házban, világosan talán már biztonságosabb lesz gyalog közlekedni egy nőnek két tacsóval.

Azt tervezte, eltűnik Dade megyéből, mielőtt a dolgok még rosszabbra fordulnak. A kirándulás katasztrofálisra sikeredett, s Edie ezért csak magát vádolhatta. Szolid szélhámos múltja után készületlenül érte a hurrikán sújtotta térség ködös, fenyegető világa. Az idegek a pattanásig feszültek, erőszak, paranoia, vérengzés folyt az éj leple alatt. Edie Marsh számára itt ingoványos volt a terep. Holnap visszamegy a West Palmra, és felszámolja a lakását. Utána felül az Amtrak expressre, s hazaautózik Jacksonville-be, majd megpróbál kibékülni a barátjával. Úgy számította, legkevesebb egy hétig kell fuvoláznia, hogy megbékítse, tekintve, mennyi pénzt emelt le a számlájáról. De a végén úgyis visszafogadja. Mindig így történt.

Edie Marsh egy kvízzjátékot szenvedett végig a tévében, amikor férfihangot hallott a bejáratnál. Arra gondolt, Tony az! Ez a disznó mégiscsak visszajött.

Felkapta a feszítővasat és kipattant a székből. A férfi a karját feltartva azt mondta: - Nyugalom.

Nem Tony Torres volt. Vékony, szőke, szemüveges fickó, a kezében bőr irattáska, a lábán Hush Puppy cipő. A másik kezében műanyag dosszié.

- Mit akar? - kérdezte Edie, a feszítővasat továbbra is hanyagul a

kezében tartva, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne.

- Nem akartam megijeszteni - mentegetőzött a férfi. - Fred Dove a nevem. A Midwest Casualty-tól jöttem.

- Ó - Edie Marsh kellemes bizsergést érzett, valami hasonlót, mint amikor a Kennedy fiúval randevúzott.

Fred Dove a dossziéra pillantva azt mondta: - Lehet, hogy eltévesztettem a címet. Ez a Calusa 25600?

- Pontosan!

- S ön Mrs. Torres?

Edie elmosolyodott. - Kérem, szólítson csak Neriának.

8

Bonnie és Augustine épp egy pizzát vágtak ketté, amikor Augustine FBI-os barátja betoppant, hogy magához vegye Max Lamb legutóbbi üzenetének másolatát. A nappaliban többször is lehallgatta a magnóról. Bonnie a férfi arckifejezését figyelte, ám annak a szeme se rebbent. Feltételezte, hogy ezt is az akadémián tanítják nekik.

Amikor az ügynök befejezte, Augustine-hoz fordulva azt mondta: - Ezt már olvastam valahol. Ez „az emberiség csikorgó gépezete” ismerősnek tűnik.

- Nekem is. De az istennek se jut eszembe.

- Küldhetem fel Washingtonba, hogy az agyzsugorítók törjék rajta a fejüket.

- Vagy a kriptográfusok - tette hozzá Augustine.

Az FBI ügynök elmosolyodott. - Úgy van. - Boldogan vitt az útra magával egy szelet csípős pepperonis pizzát, majd jó éjszakát kívánva elköszönt.

Augustine feltett Bonnie-nak egy olyan kérdést, amelyre az ügynök is célzott: - Elképzelhető, hogy Max Lamb képes lenne magától ilyesmit írni?

- Az ki van zárva - jelentette ki Bonnie. - Az ő férje csak a bugyuta rímeket képes befogadni, a metafizikához semmit sem konyít. - És olvasni sem olvas - tette hozzá. - Utoljára Trump életrajzát olvasta.

Ennyi elég is volt ahhoz, hogy meggyőzze Augustine-t, nem Max Lamb az ötletgazda, a titokzatos férfi adta a szájába a szavakat. Augustine el nem tudta képzelni, miért. Határozottan furcsa egy helyzet.

Bonnie lezuhanyozott. A fürdőszobából egy babakék flanell hálóingben

lépett elő, Augustine valamikori régi barátnője viselhette. Bonnie egy szekrényben akadt rá.

- Emlékek fűződnek hozzá? - kérdezte Augustine-tól.

- Még hozzá viharosak.

- Igazán? - Bonnie mellé telepedett a díványra, tisztos baráti távolságra.

- Hadd találgassak. Stewardess?

Augustine azt felelte: - Langyos.

- Pincéernő? Manöken?

- Forró! - Augustine a kezébe vett egy könyvet, Lech Walesa önéletrajzát, s valahol középtájon felütötte.

- Aerobic edző? Titkárnő?

- Sebész gyakornok - felelte Augustine. - Egyik este a zuhany alatt megpróbálta kioperálni a vesémet.

- Ezért a vágás a hátán? Az Y alakú?

- Szerencsére nem urológus volt. - Augustine becsukta a könyvet, s a kezébe vette a tévé távirányítóját.

Bonnie ragaszkodott a témához: - Megcsalta.

- Nem, de ő azt hitte, hogy igen. S azt is hitte, hogy a kád hernyóktól hemzseg, hogy a limonádében kubai ügynökök lapulnak, s hogy Richard Nixon éjjeliőr volt egy farmon.

- Kábítószer?

- Egyértelmű. - Augustine a kábeltévén talált egy Dodgers baseball mérkőzést, s úgy tett, mint aki teljesen belefeledkezett.

Bonnie Lamb közölte, szeretné közelebből is megvizsgálni azt a vágást, Augustine azonban elzárkózott. - Nem vall mestermunkára - mondta.

- Valódi szikét használt?

- Nem, dugóhúzót.

- Te jó ég!

- Miért izgatják a nőket ennyire a sebesülések?

- Biztos voltam benne, hogy már mások is megkérdezték.

Vajon flörtöl vele Bonnie? Augustine képtelen volt eldönteni. Semmi tapasztalata nem volt még olyan asszonyokkal, akiknek a férje frissen tűnt el.

- Állapodjunk meg - ajánlotta. - Maga mesél a férjéről, én meg talán megmutatom azt az átkozott vágást.

- Megegyeztünk - bólintott Bonnie Lamb, s lehúzta a térde alá a hálóinget.

Max Lamb a Crespo Mills Internationale, az egyik legnagyobb ropogtatni

való és reggeli falatokat gyártó cég propagandistájaként ismerte meg Bonnie Brooksot, s ekkor szeretett belé. A Rodale & Burns nyerte el a Crespo nagyszabású hirdetési pályázatát, s Max Lambet bízták meg a cég új termékének, a szilvás falatoknak az írásos és rádióreklámos bevezetésével. Bonnie Brooks a Crespo chicagói központjából gyakran repült New Yorkba konzultálni.

A szilvás falatok közönséges cukormáz bevonatú kukorica-pehely, amelyre még felkerült egy kökemény aszaltszilva réteg is. Az „aszalt” jelző, Max Lamb és Bonnie Brooks legnagyobb meglepetésére, a cég belső politikájának megfelelően egyetlen hirdetésben vagy tájékoztatóban sem szerepelhetett. E termékkel az édesszájú, tizennégy évnél fiatalabb kamaszokat, s nem a székrekedéssel küszködő idősebb korosztályokat célozták meg.

A második randevújuk alkalmával, egy Greenwich Villagebeli pakisztáni étteremben üldögélve Max kivágta Bonnie-nak a reklámszöveget: - *A boldogság titka? Szilvárázs!*

- Szó a szóban - tette hozzá Max gyorsan.

Ugyan Bonnie nem volt elragadtatva különösebben az ötlettől, Maxnak azt mondta, van benne fantázia. Nem akarta lehűteni a lelkesedését, s különben is, ő a szakember, neki van tehetsége az ilyen kitalációkhoz. Bonnie dolga mindösszesen annyi, hogy gondoskodik a hírverésről.

Max Lamb sebtében fölvázolt a szalvétára egy könnyed, szárnyaló madarat, ezt szánta a szilvacsemegés doboz emblémájának. Elmondta, kék színű lesz a madár, egyszerre emlékeztetve a szilvára és boldogság madarára. A neve pedig Sly, a kékmadár. Bonnie Brooks ekkor már úgy érezte, nem hallgathat tovább, s barátian emlékeztette Maxet arra, hogy számtalan ropogtatni való dobozán láthatók már madarak, többek közt a Kellogg's Corn Flakes termékeken. Azonkívül azt sem tartotta különösebben jó ötletnek, hogy egy öregedő, ámde a tévéből kétségtelenül jól ismert énekesnő nevét viselje.

Bonnie: - Na és nőnemű ez a madár?

Max: - A madaraknál ez nem különösebben számít.

Bonnie: - S esznek ezek egyáltalán szilvát?

Max: - Maga csodálatos, tudja?

Max beleszeretett, s Bonnie is így járt, habár nem ilyen gyors tempóban. Később kiderült, hogy Max főnökeinek a Rodale & Burnsnél tetszett a reklámszöveg, ám a „Sly, a kékmadár” nevet elvetették. A Crespo Mills igazgatósága hasonló nézetten volt. Végül is a termék dobozára Patrick Ewingra, a legendás kosárlabdázóra emlékeztető férfi képe került, aki egy

halom szilvát hajított kosárra. A későbbi közvéleménykutatások szerint az emberek többsége túlméretezett szőlőfürtnek nézte a rajzon. A Szilvaráznak nem sikerült megmaradnia a közkedvelt reggeli esések piacán, s lassan mindörökre eltűnt a polcokról.

Bonnie és Max románca a távolból folytatódott. Bonnie-nak tetszett a férfi energikussága, elszántsága és magabiztossága, amely persze gyakran nem volt indokolt. S miközben Bonnie-t zavarta, hogy Max tendenciózusan és szigorúan kor, faj, nem és anyagi haszon alapján ítélte meg az emberiséget, igyekezett felhívni a férfi figyelmét a reklámszakma népbútító voltára. Ő maga cinikusan úgy gondolta, hogy az átlagvásárlók agytevékenysége egészen minimális, elég csak a Crespo világszerte közkedvelt úgynevezett élelmiszereire gondolni, mint például a sózott gombóc, vagy az olajos, rákízü pattogatott kukorica.

Az udvarlás első hónapjaiban Max Bonnie Brooks elkápráztatására kitalált egy játékot. Fogadtak, hogy az emberek viselkedése, ruházata és külső megjelenése alapján pontosan meg tudja mondani, milyen autóval járnak. Pusztá intuíció az egész, magyarázta Max Bonnie-nak, adottság. Ettől olyan remek reklámszakember. A randevűik alkalmával néha a nyomukba szegődtek az étteremből vagy a moziból kilépőknek, hogy lássák, milyen kocsiba ülnek. - Na! Mit mondtam, egy Lumina. Ordít a pofáról a középszerűség. - Max olyankor, ha nyert, (márpedig ez Bonnie szerény becslése szerint az esetek mindössze öt százalékánál volt így), ragyogott. Bonnie Brooks hamar elunta az autós találgatást, s megkérte Maxet, hogy hagyják abba. A férfi nem szívta mellre, nehéz volt őt megbántani. Bonnie ezt is a Madison Avenue-n uralkodó kíméletlen állapotok hatásának tekintette.

Míg Bonnie apja teljesen közömbösen fogadta Maxet, addig az anyja nyílt ellenszenvvel figyelte. Mesterkéltnek, erőltetettnek találta, úgy érezte, eladni igyekszik magát Bonnie-nak, ugyanúgy, ahogy a ropogtatnivalókat és a cigarettákat. Bonnie anyja nem azt gondolta, hogy megjátssza magát, épp ellenkezőleg. Max szerint pontosan az volt, aminek látszott, az ébredés pillanatától kezdve gólokra vadászik. A magánéletében ugyanolyan, mint az irodában, csak a siker érdekli. Van ebben a győzni akarásban némi szolgai fennhéjázás, jelentette ki. Bonnie különösnek találta ezt a kritikát ugyanattól az asszonytól, aki a korábbi udvarlóit egytől egyig gyöngé, motivációk nélküli veszteseknek titulálta. Ezzel együtt, azt, hogy „seggfej”, egyikükre sem mondta még. Ezzel a jelzővel egyes-egyedül Max Lambet illette az első pillanattól fogva, s bármennyire fájt is Bonnie-nak, ez így maradt az esküvő napjáig.

S most, hogy Maxet feltehetően egy dühöngő őrült rabolta el, Bonnie félt az anyja másik megállapítására gondolni, olyan jellemző tulajdonsága volt ez Maxnek, amely még neki is feltűnt. Augustine pontosan tudta, mire gondol az asszony.

- A férje meg van győződve arról, hogy bárkinek képes túljárni az eszén.
- Sajnos igen - bólintott Bonnie.
- Ez a telefonüzenetekből kiderült.

- Hát - mondta Bonnie egy szalmaszálba kapaszkodva -, eddig még nem esett baja.

- Talán időközben megtanulta, hogy mikor kell befognia a száját - találgatta Augustine, s felállva nyújtózott egyet. - Elfáradtam. Mi lenne, ha a vágás témáját egy másik alkalomra hagynánk?

Bonnie Lamb elnevette magát, s azt mondta, rendben. Várt, míg Augustine mögött becsukódott a hálósoba ajtaja, s akkor felhívta Pete Archibaldot Connecticutban, a lakásán.

- Felébresztettem? - kérdezte.

- Nem, dehogy. Max mondta, hogy biztos hívni fog.

Bonnie-nak a torkán akadtak a szavak. - Pete, maga beszélt vele?

- Majd egy óra hosszat.

- Mikor?

- Ma este. Nagyon odavan, attól fél, hogy Bili Knapp elhalássza előle a cigarettareklámot. Mondtam neki, nincs ok az aggodalomra, Bill most egy ostoba rodeós témával foglalkozik, annak semmi köze a dohányzáshoz...

- Pete, hagyjuk ezt. Honnan telefonált Max?

- Nem tudom, Bon. Azt hittem, maga tudja.

Bonnie igyekezett leplezni a csalódottságát. - Megmondta magának, mi történt?

A vonal másik végén Pete Archibald idegesen köhécselt. - Nem teregette ki a családi szennyest, Bonnie. A legtöbb ismerős párral, legalábbis, akiket én ismerek, előfordult már, hogy összekaptak. Értem én, hogy miért nem az igazat mondta, amikor először hívott.

Bonnie Lamb felemelte a hangját: - Pete, Max meg én nem veszünk össze! Az igazat mondtam. - Bonnie összeszedte magát. - Legalábbis azt, amit Maxtól hallottam.

Némi kínos hallgatás után Pete Archibald így szólt: - Bon, ezt intézzék el egymás között, jó? Nem szeretnék belemászni.

- Igaza van, tökéletesen igaza van. - Bonnie szabad keze ökölbe szorult, s a teste ide-oda himbálódzott a székben. - Pete, nem szeretném sokáig feltartani. De talán elmondhatná, miről beszélt még Max.

- A hivatali dolgokról, Bonnie.
- Egy teljes órán át?
- Hát, maga is tudja, milyen a férje. Ha egyszer belefog, nem lehet leállítani. Hisz ismeri.

Talán mégsem, gondolta Bonnie.

Elköszönt Pete Archibaldtól, letette a kagylót. Majd odament Augustine szobájához, és bekopogtatott. Amikor nem kapott választ, besurrant, s halkán leült az ágy szélére. Azt hitte, hogy a férfi alszik már, de Augustine megfordult és azt kérdezte: - Zavarják a koponyák az álmát?

Bonnie megrázta a fejét és elsírta magát.

Edie Marsh apait-anyait beleadott. Egy darabig remekül ment minden. A Midwest Casualty kárbecslője a Torres házban szobáról szobára járva gondosan jegyzetelt. A házaspár ingóságainak a java a felismerhetetlenségig tönkrement, ezért Edie a kártérítési összeg feltornázásának reményében fűt-fát felíratott. Érzékletesen ecsetelte, hogy a szétforgácsolódott szekrényke felbecsülhetetlen értékű antik darab volt, amelyet Tony örökölt a dédnagyanyjától San Juanban. A hálószoba üres falából kiálló szögekre mutatva közölte, hogy ott két eredeti (és nagyon drága) festmény lógott, a legendás Jean-Claude Jaroue képei, aki mártírhalált halt Haitin, találta ki abban a pillanatban Edie. A darabokra tört fiókos szekrényből mahagóni asztalos remekmű lett, amelyből a kegyetlen szelek nyolc kasmír pulóvert röpítettek el.

- Nyolc pulóver? - kérdezte Fred Dove, felkapva a fejét. - Itt, Miami-ben?

- Még hozzá a legjobb skót kasmírok voltak, hát mit szól hozzá? A felesége biztos sírva fakad, ha meghallja.

Fred Dove előhúzott a zsebéből egy elemlámpát, hogy oda-kintről is felbecsülje az épületkárokat. Az udvarból nemsokára vad kutyaugatás hallatszott, amelyet szaftos káromkodás követett. Mire kiért, a tácskók már kiszakították a biztosító lábszárából a nekik járó falatokat. Edie betámogatta a férfit, s beleültette a nyugágyba, felhúzta a nadrágszárát, és a konyhában talált fertőtlenítővel kitisztogatta a véres sebeket.

- Még szerencse, hogy nem rotweilerek - mondta Fred Dove, akit megnyugtató Edie gondoskodása.

A lány nem győzött bocsánatot kérni a történetekért. - Szerencsére minden oltást megkaptak - bizonygatta, de nem bocsátkozott különösebb részletekbe.

Felrakatta Fred Dove lábát a lábtartóra, hogy hamarabb elmúljon a

vérzés. Miközben a férfi hátradőlt, a falon meglátta Tony Torres ügynök kitüntetését. - Ez igen - mondta.

- Igen, nagy nap volt az életünkben - emlékezett Edie ragyogva, teljesen beleélve magát a büszke feleség szerepére.

- Na és most hol van Mister Torres?

- Elutazott - felelte Edie -, Dallasba, egy konténerházas konferenciára. - Fred Dove szemében ezúttal másodjára csillant némi kétely.

- Csak így, a hurrikán után? Nagyon fontos konferencia lehet.

- Az is - mondta Edie Marsh. - Újabb kitüntetésre számíthat.

- Aha.

- Muszáj volt elmennie. Rosszul vette volna ki magát, ha itthon marad. Azt a látszatot keltené, hogy semmire sem tartja, vagy ilyesmi.

Fred Dove bólintott: - Igen, azt hiszem. Na és mikor jön vissza Mister Torres Miami-be?

Edie színpadiasan sóhajtott egyet. - Azt sajnos nem tudom. De remélem, hogy hamar.

A biztosítási ügynök megpróbálta ülő állásba tenni a fejpárnát, azonban nem sikerült, a rugók nem működtek. Edie Marsh ezért odaült a lábtartóra, hogy így segítsen kiszállni neki. Fred Dove azt mondta, még körül akar nézni a hálóban. Edie beleegyezett.

Épp a véres törülközőt mártotta vízbe, amikor a biztosítási ügynök magához hívta. Edie besietett a szobába, Fred Dove egy, a szeméthalomból előkotort bekeretezett fényképet tartott a kezében. Tony Torres volt rajta egy hatalmas hallal a kezében. Akkora szája volt, mint egy szemetesedénynek.

- A baloldali Tony - humorizált Edie egy száraz, ideges nevetés kíséretében.

- Szép fogás. Honnan?

- Az óceánból. - Honnan máshonnan, gondolta magában

- És ő ki? - A férfi felemelt egy másik bekeretezett fotót. Az üveg eltört, a víztől a papír felpúposodott. Színes, kilencszer tizenkettes felvétel: Tony Torres egy csinos, nagymellű latin asszony derekát átölelve áll, mindketten sugárzóan mosolyognak.

- A férjem húga, Maria - vágta ki Edie, miközben érezte, hogy a játszmának vége.

- Esküvői ruhában van - jegyezte meg Fred Dove, a gúny minden jele nélkül. - Mister Torres pedig fekete szmokingban.

Edie azt mondta: - Ő volt a vőfély.

- Igazán? S ilyen merészen öleli magához.

- Közel álltak egymáshoz, hisz testvérek. - Edie hangjából már a vereség csengett.

Fred Dove válla megfeszült, és szigorúan azt mondta: - Tudná igazolni valamivel a személyazonosságát? Egy jogosítvánnyal, bármivel, amiben nem régi a fénykép.

Edie Marsh egy szót sem szólt. Nem akarta tovább nehezíteni a helyzetét.

- Hadd találjam ki - mondta a biztosító ügynök. - Minden irata odaveszett a hurrikánban.

Edie lehajtotta a fejét, s azt gondolta magában: - Ez még egyszer nem fordulhat elő. Le kell állítanom magam egy időre. Hangosan csak annyit mondott: - A rohadt életbe!

- Tessék?

- Azt mondtam, a rohadt életbe. S ez azt jelenti, hogy feladom. - Edie képtelen volt elhinni. Egy nyomorult esküvői kép miatt. Tony és a hűtlen asszony együtt, az az asszony, akit a kereskedő ki akart semmizni a kártérítésből. Kár, hogy Snapper a hülye filmje miatt felszívódott a kellő pillanatban.

- Ki maga? - kérdezte Fred Dove szigorú, hivatalos hangon.

- Azt mondja meg, mi lesz most?

- Pontosan elmondom, mi fog történni...

Ebben a pillanatban apró pukkanásokkal kifogyott a gázolaj a generátorból. A villanykörte kihunyt, a televízió elsötétedett. A 15600 Calusa Drive-on álló házban hirtelen olyan csend honolt, mint egy kápolnában. Csak távolról, a hátsó kertből hallatszott a kutyák erőlködése, amint szabadulni igyekeztek a pórásaiktól.

Fred Dove a sötétben előhalászta az elemlámpáját. Edie Marsh ujjai szorosan a csuklójára fonódnak. Úgy döntött, nincs vesztenivalója.

- Mit csinál? - kérdezte a biztosító ügynök.

Edie a szájához húzta a férfi kezét. - Mennyit ér meg magának?

Fred Dove, mint egy szobor, mozdulatlanul állt.

- Halljam - mondta Edie, s nyelvével nyalogatni kezdte a férfi kézfejét -, mennyit ér?

A biztosítási ügynök reszelősen azt súgta: - Micsoda..., ha nem jelentem fel a rendőrségen? Erre gondol?

Edie mosolygott. Fred Dove abból tudta, ahogy a nő szája és fogai a kezéhez értek.

- Mennyire van biztosítva ez a ház? - kérdezte Edie.

- Miért?

- Egyhúszra? Egyharmincra?

- Egynegyvenre - felelte Fred Dove, arra gondolkodva, milyen simogató a nő lehelete.

Edie érzéki bűgő hangra váltott, amellyel ugyan korábban nem sikerült felvillanyoznia Palm Beach-en a fiatal Kennedyt. - Egynegyvenre? Biztos ebben, Mister Dove?

- Ó, hogyne. A medence miatt.

- Hát persze. - Edie szorosan hozzásimult a férfihoz, sajnálva, hogy melltartó van rajta, de sebj. Szegény Freddie már így is gerjed. Edie a férfi nyakához hajolt, a szempillái puhán hozzáérték a bőrhöz, mire az ügynök Edie hajába temette az arcát.

A férfi nagy nehezen kinyögte: - Mit akar?

- Partnert - rebegte Edie Marsh, s egy hosszú csókkal pecsételte meg az egyezséget.

Cain Darby őrmester a hétvégére csatlakozott a Nemzeti Gárdához, s a feladatát ugyanolyan komolyan végezte, mint a megszokott munkáját börtönörként. Sokkal szívesebben maradt volna a Starke-ben a fegyveres rablók és sorozatgyilkosok társaságában, ám a kötelessége Dél-Floridába szólította a hurrikán másnapján. Darby egységének parancsnoka, civilben egy vendéglő éjszakai portása, szigorúan megparancsolta az embereinek, csak akkor löjenek, ha tüzet nyitnak rájuk. Amennyire Cain Darby Miami-t ismerte, ez a forgatókönyv errefelé nagyon is valószínű.

Ezzel együtt tisztában volt vele, a Nemzeti Gárda feladata, hogy rendet tartsanak az utcákon, segítségére legyenek a rászoruló polgároknak, s elejét vegyék a fosztogatásnak.

Az egység az első délutánt azzal töltötte, hogy sátrakat vertek a fedél nélkül maradottaknak, s hatalmas hordókba ivóvizet pumpáltak a Vöröskereszt lajtkocsijáról. Vacsora után Cain Darbyt egy, a kijárási tilalom betartását biztosító ellenőrző pontra irányították a Quail Roost Drive-ra, nem messze a Florida Turnpike-tól. Darby és a társa, egy papírórlő művezetője, felváltva ellenőrizték a kocsikat és a teherautókat. A legtöbbjüknek jó okuk volt sötétedés után is közlekedni, egyesek eltűnt rokonaik után kutattak, mások a kórházak felé igyekeztek, megint mások egész egyszerűen eltévedtek a felismerhetetlenné vált környéken. Amennyiben a papírórlő művezetője gyanúsak talált valamely alibit, Darby őrmestertől kért tanácsot, hisz neki gyakorlata van a rendfenntartásban. A tilalmat megszegők között szép számmal akadtak tévéstábok, nézelődők és tinédzserek, akik feltehetően lopni akartak.

Ezeket a kocsikat Cain Darby átirányította a Turnpike-on felállított ellenőrző pontra.

Éjfélkor a papírórlő művezetője lepihent, Darby őrmester vette át a szolgálatot. Elbóbiskolt olyan két órára, amikor hangos horkantásra riadt föl. Álmos szemei előtt mintegy harminc méterre, egy tisztáson hatalmas medve körvonalai rajzolódtak ki. Képtelenség, biztos, hogy csak egy árnyékot lát, hisz az a valami nem olyan, mint azok a tömzsi kis fekete medvék, amelyeket orvvadászként szedegetett le az Ocala National Forestben. Amit most látni vél, annak nagyon széles a válla.

Cain Darby lehunyta a szemét, hogy elűzze az álmot. Egy idő múlva nagyon lassan újból felnyitotta a szemhéjait. A hatalmas árnyék mozdulatlanul ugyanott állt, ahol korábban. A józan esze azt súgta, hogy téved, Floridában nincsenek ötszáz kiló súlyú medvék! Ez pedig legalább annyit kell nyomjon...

Felemelte a fegyverét.

Ám ebben a pillanatban a szeme sarkából azt látta, hogy a Quail Roost Drive-on fényszórók villannak. Odafordult. Valaki örült tempóban száguldott feléjük. A mögötte harsogó szirénakórusból ítélve a fél rendőrség volt a nyomában.

Amikor Cain Darby újból a tisztás felé fordult, a medvét vagy a medvének látszó árnyékot már sehol sem látta. Leeresztette a fegyvert, s most már minden figyelmét a közelgő teherautónak szentelte. A barikád előtt rendőr pózba vágta magát, has be, egyenes felsőtest, szétvetett lábak, a puska készenlétben.

Néhány száz méternyire a teherautó mögött kék és vörös fények villogtak. A menekülő elszánt pasasnak látszott. Ahogy a fényszórók egyre sebesebben közeledtek, Darby őrmester gondolatban sietve sorra vette a lehetőségeit. Ez a seggfej nem fog megállni, ez már biztos. Mostanra (hacsak nem vak, részeg, vagy mindkettő egyszerre) látnia kellett, hogy egy egyenruhás férfi áll előtte az úton.

Ennek ellenére nem lassított. Sőt, még erőteljesebben taposta a gázt. Cain Darby káromkodva elugrott az útjából. Egyvalamit ki nem állhatott, nevezetesen, ha valaki nem tisztelte az egyenruhát, legyen az egy büntetés-végrehajtási intézeté, vagy a Nemzeti Gárdáé. Dühösen utánaeresztett egy sorozatot, miközben az ámokfutó sofőr átrobogott a barikádon.

A következő pillanatokban Cain Darby döbbenten azt látta, hogy a teherautó sebesen elrobog a Turnpike-on felállított ellenőrző pont mellett, s teljes sebességgel belerohan a csatornába. Nála jobban már csak a sofőr, Gil Peck döbbsen meg a történetken. A fegyverropogás hallatán elveszítette

az uralmát a reflexein, s tökéletesen megfeledezett a gázpedálról. Képtelen volt elhinni, hogy egy agya beteg gárdista rálőtt.

Gil Peck, a súlyos, lopott téglarakományra gondolva azon már egyáltalán nem lepődött meg, hogy a teherautó sebesen süllyedt alá a meleg, barnás vízben. Kipréselte magát az ablakon, partra úszott, s átkozta a balszerencséjét. Minden, amit zsákmányolt, odalett, kivéve egy hasissal telt zacskót, amely pont abban a pillanatban úszott a felszínre, hogy az első járőrkocsi a helyszínre érkezett.

Gil Peck feje nem a drog miatt fájt. Miközben megbilincseltek, kijelentette: - Nem én öltem meg!

- Kicsodát? - kérdezte a rendőr.

- Azt a pofát, hisz tudják. Azt, amelyik ott van a konténerházak között. - Gil Peck azt hitte, ezért üldözték a járőrök, mert hogy megtalálták annak a keresztre feszített férfinak a holttestét.

De nem. Gil Peck gyomra görcsbe rándult. Jobban tette volna, ha befogja a pofáját. Csakhogy most már késő. Mint áttetsző medúzák, halványrózsaszín és kék női bugyik úsztak felszínre az elsüllyedt teherautó belsejéből.

A rendőr még egyszer megkérdezte: - Miféle pasas, és milyen konténerparkban?

Gil Peck beszámolt róla, mit talált a parabolatányérban. Odajött egy másik tiszt is, s Gil Peck neki is megismételte a történetet, miközben szenvedélyesen hangoztatta az ártatlanságát. Egyikük megkérdezte tőle, odavezetné-e őket a holttesthez. Gil Peck beleegyezett.

Miután egy egészségügyi megnézte, nem tört-e a csontja, a tolvajt beültették egy járőrkocsi hátsó ülésére. A volánnál egy nagydarab, széles karimájú Stetson kalapos fekete férfi ült. Útban a konténernegyedhez, Gil Peck kivágott egy újabb monológot az ártatlanságáról.

- De ha nem maga csinálta - mondta a járőr -, akkor miért menekült hanyatt-homlok?

- Mert a frász is kitört, ember - jelentette ki Gil Peck megborzongva. - Majd maga is meglátja.

- Ó, alig várom.

- Maga keresztény, uram?

Milyen érdekes, gondolta a rendőr, hogy a bilincsek majd mindenkinek elsőként a vallást juttatják eszébe. - A jogait felolvasták? - kérdezte tőle.

Gil Peck az elválasztórácshoz nyomta a fejét. - Ha keresztény, akkor hinnie kell nekem. Nem én feszítettem meg azt a nyomorultat.

Jim Tile minden keresztény hitével abban bízott, hogy mégis Peck a

tettes. Mert ha nem, akkor csak az a valaki tehette, akit, hacsak nem muszáj, nem szívesen tartóztatott volna le.

9

Skink csendes nyugalommal hallgatta Max Lamb két telefonbeszélgetését. Egy teherautó parkolóban álltak, az Everglades szélén. Fával, síkűveggel és kátránypapírral megrakott kocsik vonultak tömött sorokban a hurrikán sújtotta térség felé. A borotvátalan telefonálóra senki sem figyelt fel, még úgy sem, hogy nyakörv volt rajta.

Amikor Max Lamb befejezte, Skink megragadta a karját és odavitte a sáros csatorna partján veszteglő mocsárjáróhoz. Ráparancsolt, hogy feküdjön le az orrban. Két órát utazott így, a pofacsontja egészen elzsibbadt a hajótest rázkódásától. A motor dübörgésétől majd széthasadt a dobhártyája. Skink ezúttal nem énekelt. Max Lamb azon tűnődött, vajon mivel bosszanthatta fel elrablóját.

Megálltak. Skink kiszállt, s egy hatalmas kartondobozzal tért vissza, amelyet betett Max mellé az orrba. Sötétedésig tovább hajóztak. Amikor végül Skink felrántotta Maxet, a férfi meglepetten látta, hogy az indián faluban vannak. De nem maradtak annyi ideig, hogy Max a videokamerája visszaszerzéséről alkudozhatott volna. Skink kölcsönként egy kombit, a dobozt betette hátra, a foglyát pedig beszíjazta az anyósülésre. A majom nem került elő, Max Lamb legalább ennek örülhetett.

Skink a fejére húzta a fürdősapkát, s elindította a kocsit. Maxnek vizelnie kellett, de nem mert szólani. Már nem bízott abban, hogy kidumálhatja magát az emberrabló fogságából.

- Valami baj van? - kérdezte.

Skink jeges tekintettel nézett rá. - Eszembe jutott a felesége azokon a hurrikán felvételeken. Két kis kubai lánykát vigasztalt.

- Igen, az Bonnie.

- Szép asszony. Csinált egy közelit az arcáról.

- Megállhatnak? - vágott közbe Max könnyörögve. - Egy percre.

Skink az utat figyelte. - A feleségének jó szíve van. Ez a felvételből is látszik.

- Egy szent - hagyta rá Max. Mindkét kezét a lába közé szorította, előbb köt csomót a micsodájára, semhogy összevizelje magát a kormányzó szeme láttára.

- El nem tudom képzelni, miért él magával. Ez rejtély - jelentette ki Skink, majd hirtelen belelépett a fékbe. - Meg sem próbálta ma felhívni, miért? A New York-i haverját felhívta. Meg a szüleit is, abban a rohadt Olaszországban. Bonnie-t miért nem?

- Mert nem tudom, hol van. Csak az a rohadt üzenetrögzítő...

- Na és az a szarság, amit összehordott arról, hogy összevesztek?

- Nem akartam, hogy Pete aggódjon miattam - magyarázkodott Max.

- Ne is, az istenért! - Skink megállította a kocsit, és kiszállt. A fényszórók csóvájában jelent meg, négykézlábra ereszkedett a járdán. Max a nyakát nyújtogatva figyelte, mit csinál.

Skink visszajött, s egy döglött oposszumot dobott Max ülésére, aki erre rémülten hátrahőkölt. Pár mérfölddel arrébb Skink egy teherautó vasalta kígyóval gazdagította estebédjüket. Max még a hólyagjáról is megfélekedezett, csak akkor jutott eszébe, amikor Krome-tól nyugatra letáboroztak egy elhagyott lóistállónál.

A vihar szétkergette az állatokat. A tulajdonosok itt jártak és összeszedték a nyergeket meg a szíjakat, s szétszórtak némi élelmet, hátha néhány állat visszatalál. Max Lamb egyedül állt a derengésben, s hihetetlen megkönnyebbüléssel vizeit. A szökés jutott eszébe, de félt, hogy egyetlen éjszakát sem élne túl egymaga a természetben. Max tudatában Florida Orlandótól lefelé egy hatalmas, mocsaras vidék, amelyben mindenütt vadállatok nyüzsögnek. Karmaik, méregfogaik vannak, mások meg légcsavaros hajóval közlekednek, s elcsapott oposszumokat, kígyókat lakmároznak. Max szemében egyre ment.

Skink jelent meg, s közölte, nemsokára kész a vacsora. Max követte az istállóba. Megkérdezte, biztonságos dolog-e odabent tüzet rakni. Skink azt felelte, roppant veszélyes, de kényelmes. Max Lambet meglepte, hogy az istállószagot még egy négyes erősségű hurrikán sem volt képes elfűjni. S mindebben az volt a pozitívum, hogy a trágyaszag legalább közömbösítette a fővő oposszum és a serpenyős kígyó bűzét. Vacsora után Skink kisanadrágra vetkőzött, s a felszálló száraz ürülékporban csinált kétszáz fekvőtámaszt. Ezután kiment, kivette a kocsiból a nagy kartondobozt, és becipelte az istállóba. Megkérdezte Maxtól, kér-e egy cigarettát.

- Nem, köszönöm - felelte Max. - Nem dohányzom.

- Maga viccel.

- Soha nem dohányoztam - mondta Max.

- De hisz árulja.

- Csak a hirdetést csináljuk. Ennyi az egész.

- Aha - bólintott Skink. - Csak a hirdetést. - Felvette a földről a

nadrágját, s kikutatta a zsebeket. Max Lamb azt hitte, gyufát keres, de tévedett. Skink a távirányítót húzta elő.

Max nedves, rothadó szénahalmon fekvé tért magához. A szeme majd kiugrott a helyéből, s nyaka égett, szúrt. Felült és azt kérdezte: - Most mit csináltam?

- Az embernek hinnie kell abban a termékben, amit reklámoz.

- Nézze, én nem dohányzóm.

- Ideje elkezdeni. - Skink egy zsebkéssel felnyitotta a doboztetőt. Vagy négy tucat karton Bronco cigaretta lapult benne. Max Lamb képtelen volt leplezni a rémületét.

Az emberrabló azt kérdezte, honnan tudhatja, hogy egy termék jó vagy rossz, ha maga nem próbálta. Max erőtlenül azt felelte: - Málnaízű szájöblítő is reklámozok, használni azonban nem használom.

- Óvatosabban - intette Skink -, különben ismét méregbe jövök. - Kinyitott egy csomag Broncót. Kipöckölt egy szálát és Max szájába nyomta. A gyufa fejét végighúzta az istálló falán, s meggyújtotta a cigarettát.

- Nos?

Max kiköpte. - Ez nevetséges.

Skink felvette a nedves cigarettát a földről, s Max összeszorított ajkai közé nyomta. - Két választása van - mondta ujjával a távirányítóra mutatva -, vagy elszívja, vagy én füstölöm meg magát.

Max Lamb kényszeredetten szívott egy slukkot, mire nyomban köhögni kezdett. A helyzet még rosszabb lett, amikor Skink állva odakötözte egy oszlophoz. - A magukfajta rejtély számomra, Max. Nem értem, minek jönnek ide. Nem értem, miért viselkednek úgy, ahogy. És azt sem értem, hogy élhetnek így.

- Az isten szerelmére...

- Pofa be. Világos?

Skink a zsákjából kihalászott egy walkmant. Elvonult az egyik nedves sarokba, s a fejére tette a fülhallgatókat. Majd rágyújtott egy fünek látszó cigarettára, de nem marihuána szaga volt.

- Mi az? - kérdezte Max.

- Varangy. - Skink szippantott egy mélyet. Néhány perc múlva az ép szeme fennakadt, s a feje előrecsuklott.

Max Lamb gépiesen szívta a cigarettákat. Valahányszor csak Skink kinyitotta a szemét, s ujjával megérintette a nyakát, emlékeztetvén a nyakörvre, tovább füstölt. A huszonharmadiknál tartott, mire Skink agyáról elvonult a köd, és felállt.

- Isteni ez a varangy. - Kivette a cigarettát Max szájából.

- Rosszul vagyok, kapitány.

Skink kioldozta, s mondta, hogy feküdjön le. - Holnap hagy egy üzenetet a feleségének. Megbeszél vele egy találkozót.

- Minek?

- Hogy lássam magukat együtt. Lássam a szemüket, meg azt, hogyan reagálnak egymásra, meg ilyesmik. Rendben?

Skink ezzel kivonult, bekúszott a kocsi alá, s pillanatokon belül horkolni kezdett. Max köhögve, fuldokolva odabent az istállóban aludt el.

Bonnie Lamb Augustine karjaiban ébredt. A büntudata alábbhagyott, látva, hogy a férfin farmer és póló van. Bonnie arra nem emlékezett, hogy mikor öltözött fel, de nyilvánvaló, hogy így tett. Majdnem biztos volt benne, hogy nem szeretkeztek, ő zokogott, de szex nem volt köztük.

Bonnie vigyázva, nehogy felébressze, megpróbált odébb csúszni. Különben kínos lesz a pillanat, ha Augustine is arra ébred, hogy egymás karjaiban pihennek. De talán mégsem. Talán ő pontosan tudja majd, mit nem kell mondani. Nagy gyakorlata lehet a zokogó nők vigasztalásában, hisz csodálatosan csinálta. Amikor az jutott eszébe, milyen jó illata van a bőrének, Bonnie nyomban tudta, ez az a pillanat, hogy kicsússzon az ágyból.

Ahogy remélte, Augustine volt olyan jólnevelt, hogy alvást színleljen egészen addig, míg Bonnie nem indult a konyhába kávé főzni.

Amikor Augustine utánament, Bonnie érezte, hogy elvörösödik. - Sajnálom az éjszaka történeteket - mondta Augustine-nak.

- Miért? Visszaélt a helyzettel? - Odalépett a hűtőhöz és kivett egy doboz tojást. - Én mélyen alszom - folytatta. - Könnyű prédája vagyok a szexőrült lányoknak.

- Különösen a friss házásoknak.

- Ó, azok a legrosszabbak - mondta Augustine. - Azok aztán mindenre el vannak szánva. Rántotta vagy tükörtőjás?

- Tükör. - Bonnie leült az asztalhoz. Felbontott egy cukros zacskót, s az egészet mellé szórta. - Higgye el, általában nem szoktam idegen férfiak ágyában aludni.

- Nincs abban semmi. Óvakodni a többitől kell. - Augustine egy narancsot hámozott a mosogató fölött. - Nyugodjon már meg. Nem történt semmi.

Bonnie elmosolyodott. - De legalább hadd köszönjem meg, hogy barátián viselkedett.

- Szíves örömet, Mrs. Lamb. - A válla fölött hátrapillantott. - Mi olyan mulatságos?

- A farmere.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy kilyukadt az ülepe?

- Nem. Csak kedves gesztus, hogy az éjszaka kellős közepén felvette.

- Ami azt illeti, elővigyázatosság volt. - Az olaj sercegett, amikor Augustine beleütötte a tojásokat. - Nem is gondoltam volna, hogy észreveszi - mondta, amitől Bonnie ismét elpirult. A reggeli kellős közepén megszólalt a telefon. A bonctani intézetből telefonáltak, újabb névtelen hullájuk van. Az ügyeletes kórboncnok arra kérte Bonnie-t, hogy menjen be és nézze meg. Augustine azt ígérte, Mrs. Lamb vissza fogja hívni őket. Letette a telefont, s elmesélte Bonnie-nak, mit akarnak.

- Kényszeríthetnek rá?

- Nem hiszem.

- Biztos, hogy nem Max az - mondta Bonnie. - Ő a Rodale & Burnssel van elfoglalva.

- Egy fehér férfi, csak ennyit mondtak. Feltehetően meggyilkolták.

Az utolsó szó megállt a levegőben. Bonnie letette a villáját. - Nem, nem ő.

- Talán nem - bólintott Augustine. - Nem kell odamennünk.

Bonnie felállt és bement a fürdőszobába. Augustine nemsokára hallotta, hogy megereszti a zuhanyt. Elmosogatott, mire Bonnie előjött. Teljesen felöltözött, nedves haját hátrakefélte, s a pipereszekrényben megtalálta az orvosgyakornok rúzsát is.

- Jobb, ha meggyőződöm róla - mondta.

Augustine bólintott. - Jobban fogja érezni magát.

Snapper igazi neve Lester Maddox Parsons volt. Az anyja egy georgiai politikus után keresztelte el, aki arról volt híres, hogy a fekete éttermi vendégeket baltanyéllel kergette el. Snapper anyja abban bízott, hogy Lester Maddox lesz az Egyesült Államok és a fehérek világának elnöke, Snapper apja inkább James Earl Rayhez húzott. Snapper alig volt még hétéves, amikor a szülei először vitték el egy Ku Klux Klán nagygyűlésre. Mrs. Parsons erre az alkalomra hófehér selyem párnahuzatból varrt neki csuklyát, s nagyon büszke volt, amiért olyan szép csúcsosra sikeredett. A klán tagjai, férfiak és nők, hízelegve vették körül, dicsérték hamisítatlan délies vonásait. Üres szöveg, hisz a csuklyán át csak az apró barna szemeket láthatták, semmi mást. Snapper arra gondolt, ezzel az erővel akár egy néger kisfiú is lehetne eltakarva.

Ennek ellenére szerette ezeket az összejöveteleket, hisz ilyenkor mindig hatalmas máglyák lobogtak, és faszénen sütöttek ennivalót. Szomorú volt, amikor a szülei úgy döntöttek, a jövőben távol maradnak, de hát nem vitatkozhatott az érvükkel, amelyet csak a „Baleset”-ként emlegettek. Lester sohasem felejtette el azt az éjszakát. Az apja tajt részeg volt, s amikor elérkezett a kereszt lángra lobbantásának szertartásos pillanata, egy társukat gyújtotta fel. Mivel öntözőcsövük nem volt, a rémült klántagok kénytelenek voltak a jól felrázott Schlitz söreikkel oltani el bajtársuk lángoló ruháját. Utána a megégett embert betették Lester apjának kocsijába, s bevitték a kórházba. Noha a férfi nem halt bele a sérüléseibe, féltett névtelenségét mindörökre elveszítette. A helyi tévétársaság egy stábja történetesen jelen volt a kórházban, amikor a csuklya nélküli, szakadozott ruhájú férfit bevitték. Miután a tévében leadták, hogy a Ku Klux Klán tagja, lemondott államügyészi tisztről, és északra, Maconba költözött. Lester apja önmagát vádolta a történetekért, a klán többi tagja is kemény szemrehányásokkal illette. A morális válságot a bandán belül tovább szította, amikor az újságok hírül adták, hogy a haldoklót egy fekete, savannai orvos mentette meg.

Parsonsek úgy döntöttek, maguk válnak ki a klánból, amíg ezt még megtehetik. Lester apja csatlakozott egy elkülönült csoportosuláshoz, az anyja meg mindenhová J. B. Stoner matricáit ragasztgatta, aki maga is híres rasszista volt, s időnként elindult a választásokon. A politika nem igazán érdekelte a fiatal Lestert, aki a pubertáskori energiáit a bűnben élte ki. A tizennegyedik születésnapján abbahagyta az iskolát, elfoglalt szülei erről csak két évvel később szereztek tudomást. Ekkorra azonban a fiú exkavátorok és buldózerek lopásából kétszer olyan jól keresett, mint az apja, aki javította ezeket a járműveket. A Parsons házaspár nem is akarta tudni, mit csinál a fiuk, még akkor sem, amikor bajba került. Lester anyját ugyan idegesítette, hogy a fiának erőszakos a természete, mire az apja azt felelte, valamennyi fiú ilyen. Nem is lehet ez másképp egy ilyen hitetlen világban.

Lester Maddox Parsonsra tizenhét éves korában ragadt rá a beceneve. Egy mogyoróültetvényen akarta épp elkötni egy farmer traktorját, amikor a csósz a semmiből a háta mögött termett. Lester lepattant a traktorról, behúzott egyet a férfinak, aki erre egyetlen mozdulattal, s egy Ithaca puskágyával átszabta Lester képét. Három napot ült a megyei börtönben, mielőtt orvos látta volna az állát, amely körülbelül harminchat fokos szögben ugrott ki a helyéből. Csoda, hogy egyáltalán összeforrt. Snapper huszonkét éves koráig varratokat köpködött.

A georgiai börtönkörülmények valami fontos dologra megtanították a fiatalembert: okosabb, ha az ember megtartja magának a fajokról vallott nézeteit. Ezért amikor Avila bemutatta a tetőfedőknek, Snapper egy szóval sem panaszkodott, hogy a négy munkásból kettő olyan fekete, mint a szurok, amelyet keverniük kell. A harmadik egy izmos, fiatal indián srác volt, akinek alsó ajkára „69” volt tetoválva. A negyedik tetőfedő egy Santa Rosa-i bunkó, aki az angolnak egy olyan változatát beszélte, amelyből se Snapper, se a többiek egy megveszekedett hangot se értettek. S bár a kis csapat valamennyi tagjának hosszú volt a bűnlajstroma, nem mondhatni, hogy Snapper gyöngéd bajtársias érzelmeket táplált volna irántuk.

Avila egy röpké eligazításra összehívta az embereit.

- Hála a hurrikánnak, százötvenezer ház maradt tető nélkül itt Dade-ben - kezdte. - Csak egy tökkelütött nem tud most pénzt kihúzni ezekből az emberekből.

A terv az volt, hogy minél több megrendelőt szereznek, s minél kevesebb munkát végeznek. Mivel Snapper öltönyben és nyakkendőben van, az ő feladata lesz lyukat beszélni a megrendelők hasába, míg csak a megkötött szerződés alapján be nem szedi tőlük az előleget.

- Ezek itt teljesen kétségbe vannak esve, alig várják, hogy minél előbb fedél legyen a fejük fölött - magyarázta Avila lendületesen. - Ömlik rájuk az eső. Aszalja őket a nap, csípnek a rovarok. Boldogan fizetnek, csak hogy minél gyorsabban elkészüljön az új tető. - Avila az égnek emelte a kezét. - Bánják is ők, mennyibe kerül. Végül is, az isten szerelmére, a biztosítótól kapott pénzből fizetik.

Az egyik tetőfedő megkérdezte, mennyi érdemi munkát kell elvégezniük. Avila azt felelte, mindegyik házon csak egy kis darabot. - Hogy az emberek megnyugodjanak - magyarázta.

- Na és mekkora legyen az a kis darab? - tudakolta egy másik.

A harmadik azt mondta: - Most augusztus van, főnök. Ismertem valakit, az földobta a talpát gutaütésben.

Avila biztosította őket, elég, ha egy négyzetméternyi, vagy még annál is kisebb darabot megcsinálnak. - Akkor leléphetnek. Mire észbe kapnak, hogy többet nem megyünk vissza, már késő.

A bunkó az engedélyről motyogott valamit. Avila Snapper-hez fordult: - Ha az engedélyünket firtatnák, tudod, mi a dolgod.

- Elfutni?

- *Mint a nyúl!*

Snapper nem örült túlzottan a megbízatásának, annak, hogy neki kell házalnia, gyanította, hogy itt-ott hatalmas kutya is lehetnek. Azt mondta

Avilának: - Miért nekem kell jártatnom a pofámat? Én ezt utálok. Miért nem te állapodsz meg az emberekkel?

- Azért, mert én ellenőriztem ezeknek a rohadt házaknak a műszaki állapotát, amikor még az volt a dolgom.

- De a tulajdonosok ezt nem tudják.

- Jobb, ha a háttérben maradok - magyarázta Avila Snappernek. - A cég emberei mind kint vannak a terepen. Ha valaki felismer, fújhatjuk az egészet.

Snapper nem tudta volna megmondani, Avila paranoiás, vagy csak egész egyszerűen lusta. - És te közben hol leszel - tudakolta -, míg mi dolgozunk? Netán egy légkondicionált irodában? - Az emberek nevetgéltek, ígéretes jele a szolidaritásnak.

Avila azonban hamar visszaállította a tekintélyét. - Dolgoztok? Itt nem kell dolgozni, csak alakítani. Ti, fiúk, nem azért vagytok itt, mert értetek a kátrányozáshoz. Hanem azért, hogy elhitessétek, értetek hozzá.

- Na és én? - pattogott Snapper. - Én hogy jövök a képbe?

- Úgyhogy Robert Redfordot nem tudtuk szerződtetni. - Avila felállt, jelezve, vége a haditanácsnak. - Snap, mégis mit gondolsz, mi a fenéért vettelek be? Mert neked biztos, hogy fizetnek. *Comprendes?* Az elbaszott képedre nézve mindjárt tudják, hányadán állnak veled.

Egy piti kis bűnöző talán hízalgésnek vette volna a hallottakat. Snapper azonban nem.

Tony Torres házának minden matracát szétáztatta a vihar, így Edie Marsh kénytelen volt a nyugágyban szeretkezni a biztosítási ügynökkel. Zajos, merész vállalkozásnak bizonyult. Fred Dove ideges volt tőle, ezért Edie-nek kellett segédkeznie minden egyes fázisnál. Az aktust követően a férfi kijelentette, egészen kificamodott a dereka. Edie kísértést érzett rá, hogy azt mondja, lehetetlen, a mutatóujj híján volt a bravúroknak, ehelyett azonban azt búgta, hogy olyan volt, mint egy csődör. Ezzel a stratégiával ritkán vallott kudarcot. Fred Dove elégedetten aludt el Edie vállára hajtott fejjel, s lelógó lábakkal, ám előtte még megígérte, hogy szép kis kártérítési összeget ír ki a Torres házra, s a pénzen megosztoznak Edie-vel.

Hajnaltájban Edie szörnyű lármára ébredt. Felállni képtelen volt, hisz a kárbecslő a testével a nyugágyhoz szögezte. A zajokból ítélve Donald és Marla megveszthettek. Az acsarkodás fájdalmas vinnyogással, és egy hajmeresztő ordítással ért véget. Edie Marsh addig nem mozdult, míg fel nem kelt a nap. Akkor óvatosan felébresztette Fred Dove-t, aki pánikba esett, mert elfelejtette felhívni a feleségét Omahában. Edie nyugalomra

intette, s felvetette vele a nadrágját. Hátramentek a kertbe. A két mini tascó valamikori jelenlétéről csak az üres nyakörvek és a pórázak árulkodtak. A gyepterület végéig felszaggatva. A nedves talajon hatalmas lábnyomok, mélyek, s karmokban végződtek.

Fred Dove belelépett az egyikbe. - Atyaúristen - mondta -, pedig én tíz és feles cipőt hordok.

Edie Marsh megkérdezte, milyen vadállatnak lehet ilyen nyoma. Fred Dove azt felelte, oroszlátnak vagy medvének. - De hát én nem vagyok vadász - tette hozzá...

- Veled mehetek? - tudakolta a lány.

- A Ramadába?

- Miért, oda nem engednek be nőket?

- Edie, nem szabad, hogy együtt lássanak minket. Nem, ha végig akarjuk ezt csinálni.

- S elvárnád, hogy itt maradjak egyedül?

- Nézd, sajnálom, ami a kutyáiddal történt...

- Nem az enyémekek voltak azok a dögök.

- Edie, kérlek.

Fred Dove a kerek szemüvegével a lányt az egyik középiskolai, szigorú angoltanárára emlékeztette. A pasas zokni nélküli cipőben járt, s megszállottan imádta T. S. Eliotot. Edie Marsh kétszer is dugott vele, a záródolgozatára mégis hármast adott, mondván, egy szót sem fogott fel J. Alfred Prufrockból. Ez a tapasztalat megtanította Edie Marshot arra, hogy ne bízzék a komolynak látszó férfiakban.

Most azt mondta Frednek: - Azt meg hogy érted, ha végig akarjuk csinálni? Megegyeztünk.

- Igen - felelte a férfi. - Igen, megegyeztünk.

Edie, miután bementek a házba, azt kérdezte: - Mennyi idő alatt tudod megcsinálni?

- Nos, még a héten beadhatom a jelentést.

- Százszázalékos kártérítésről?

- Úgy van - mondta a biztosító ügynök.

- Száznegyvenegyezer. Hetvenegyet az enyém, hetven a tiéd.

- Úgy van. - Fred Dove, aki ekkora szerencséről még életében nem álmodhatott, ráállt az alkura. - Mister Torres miatt azonban még mindig aggódom...

- Mondtam már neked az éjjel, hogy Tony nagy bajba került. Kétlem, hogy valaha is visszajönne.

- De azt is említetted, hogy Mrs. Torres, az igazi Mrs. Torres visszajöhet

Miamiba.

- Éppen ezért kell sietnünk - győzködte Edie Marsh. - Mondd azt a társaságnak, hogy az eset sürgős.

A biztosítóügynök összepréselte a száját. - Edie, mindegyik eset sürgős. Az isten szerelmére, itt hurrikán pusztított.

Edie közömbösen figyelte, míg a férfi felöltözik. Öt teljes percig simogatta a szenvedély gyűrte ráncokat a ruháján. Amikor vasalót kért, Edie emlékeztette, hogy nincs villany.

- Mi lenne, ha elvinnél reggelizni? - kérdezte a férfitől.

- Máris lekéstem egy Cutler Ridge-beli találkozót. Valami szerencsétlen öregembernek a háztetején egy Pontiac landolt. - Fred Dove homlokon csókolta Edie-t, majd kötelességszerűen, ahogy egy ilyen éjszaka után illik, magához ölelte. - Este visszajövök. Kilenckor jó lesz?

- Remek - mondta Edie. Biztos, hogy kondomot is hoz magával, egy újabb komikus epizód a szenvedélyhez vezető úton. Edie úgy döntött, kitesz száradni egy matracot a napra, még egy ilyen megerőltető menet a nyugágyban végképp lelohasztaná szegény Freddie ágaskodását.

- Hozd magaddal a formanyomtatványokat is - figyelmeztette. - Látni akarom.

A férfi egy emlékeztetőt csúsztatott a dossziéjába, s az egészet betette az irattáskába.

- És még valami - szólt Edie. - Kellene gázolaj is.

Fred Dove értetlen arcot vágott.

- A generátorhoz - magyarázta Edie. - Jólesne egy meleg fürdő..., ha már nem engeded, hogy a Ramadában használjam a kádadat.

- Ó, Edie...

- S kellene pár dolcsi ennivalóra.

Megenyhült, amikor látta, hogy a férfi előveszi a tárcáját. - Ez az én emberem. - Megcsókolta a nyakát, s egy kicsit bele is harapott, hogy még jobban megpuhítsa.

- Félek - mondta a férfi.

- Nincs okod rá, drágám. Menni fog, semmiség. - Kivett két húszast, és útjára engedte Fredet.

Útban a hullaház felé Augustine és Bonnie Lamb a rádióból értesült arról, hogy egy közel négy és fél méteres piton tűnt fel Perrine körzetében, egy gyorsétterem hálózat salátabárjában.

- A magáé? - kérdezte Bonnie.

- Én is ezen tűnődöm. - Lehetetlen volt eldönteni, hogy a kígyó vajon Augustine halott nagybátyjának tulajdona-e, hisz Felix Mojack kézírásos leltára nagyvonalúan kezelte a részleteket.

- Volt néhány nagyobb példánya - mondta Augustine -, de hát sohasem mértem meg őket.

Bonnie megjegyezte: - Remélem, nem pusztítják el.

- Én is. - Augustine örült, hogy Bonnie aggódik a hulló sorsáért. A legtöbb nő nem így tenne.

- Átadhatnák valamelyik állatkertnek - folytatta Bonnie.

- Vagy csak egyszerűen szabadon ereszthetnék a megyei önkormányzat épületében.

- Rémes egy ember maga.

- Tudom - felelte Augustine. Mint az állatállomány örököse, némi felelősséget érzett Bonnie Lamb szorult helyzetéért. Ha a férje nem veszi úzóba azt a majmot, akkor feltehetőleg nem rabolták volna el. Lehet, hogy Felix bácsi egyik rézus-majma a bűnös, de az is lehet, hogy nem.

Bonnie minden él nélkül ezt kérdezte: - Mit csinál, ha az egyik vadállat megöl valakit?

- Imádkozni fogok, hogy olyat válasszon, aki megérdemli.

Bonnie megdöbbenően hallgatta. Augustine megmagyarázta:

- Nem tudom, mi mást tehetnék, leszámítva egy szafárit. Tudja, mekkora az Everglades?

Egy darabig hallgattak, majd Bonnie szólalt meg: - Magának igaza van. Szabadok, s ennek így is kell lennie.

- Azt én nem tudom, minek hogy kéne lennie, mindenesetre így van. A francba, azok a pumák már rég Key Largóban lehetnek.

Bonnie Lamb szomorúan elmosolyodott: - Bár én is ott lennék.

Mielőtt beléptek volna a kórbonctanra, Bonnie magára vette az Augustine-tól erre az alkalomra kölcsönzött bő sípulóvert. Ezúttal egyenest a helyszínre siettek. A múltkori fiatal kórboncnok vezette őket a boncterembe. A frissen megölt Nevenincs Jack hullája állt az érdeklődés középpontjában. Nyomozók, egyenruhás rendőrök, s a Miami Egyetem

orvosi fakultásának egy kisebb, lelkesnek éppen nem mondható csoportja álltak körül a holttestet. Augustine és Bonnie láttán utat engedtek nekik.

Egy pirospozsgás, őszes hajú, fehér köpenyes férfi állt az acél asztal végében. Udvariasan bólintott, és odébb lépett. Bonnie vett egy mély lélegzetet, s odanézett a holttestre. A férfi pocakos, kopaszodó. Kreol bőrét a vállától a lábujjáig fényes fekete szőr borította. A mellkasán tátongó, szederjes seb éktelenkedett. A nyakán véraláfutások, elszíneződött ujjnyomok sora.

- Nem az én férjem - jelentette ki Bonnie Lamb.

Augustine kivezette. Egy magas, fekete rendőr utánuk ment.

- Mrs. Lamb?

Bonnie kábultan továbbhaladt.

- Mrs. Lamb, beszélni szeretnék magával.

Bonnie megfordult. A rendőr nagydarab, izmos férfi, járás közben kicsit húzta a jobb lábát. Egyenruhát viselt, s hatalmas kezében egy barna Stetson kalapot szorongatott. Látszott rajta, ő is megkönnyebbült, hogy maga mögött tudhatta a bonctermet.

Augustine megkérdezte, mi a baj. A rendőr azt javasolta, üljenek le valahol beszélgetni.

- Miről? - kérdezte Bonnie.

- A férje eltűnéséről. Szeretnék minél többet tudni a dologról, ez minden. - Az egyenruha ellenére a rendőr tónusa minden hivatalos felhangot nélkülözött, így folytatta: - Csak pár kérdés, ígérem.

Augustine sehogy sem értette, miért érdekel egy közlekedési járórt egy eltűnt személy. - Mrs. Lamb már beszélt az FBI-val - mondta.

- Nem fog sokáig tartani.

- Ha tud valami újat, bármit, szívesen meghallgatom - egyezett bele Bonnie.

- Ismerek itt egy kellemes olasz vendéglőt - mondta a rendőr.

Augustine látta, hogy Bonnie már döntött magában. - Hivatalos beszélgetés? - kérdezte a járórtól.

- Messze nem az. - Jim Tile a fejére tette a kalapját. - Menjünk enni - javasolta.

A hetvenes évek közepén egy Clinton Tyree nevű férfi indult a floridai kormányzósági választásokon. Papíron ideális jelöltnek tetszett, merészen új hang egy cinikus korban. Helybéli volt, ami ritkaságszámba ment, jóképű, robusztus, egykori főiskolai futballszenzáció, s kitüntetett vietnami veterán. A kampány során Palm Beachben szellemesen sziporkázott,

Panhandle-ben pedig okosan hallgatott. A médiát teljesen lázba hozta azzal, hogy egész mondatokban fogalmazott, szabadon beszélt és nem előre megfogalmazott kliséket olvasott fel. Mi több, a múltját nem árnyékolták be kétes üzleti vállalkozások, amelyek szaftos részletei borzolhatták volna az újságírók és az olvasók kedélyét.

Clinton Tyree politikai hitelessége ellen egyetlen dolog szólt, nevezetesen, hogy öt éven át angol irodalmat tanított a Floridai Egyetemen, ez pedig az itteniek szemében azt jelentette, hogy a jelölt túlzottan művelt, intelligens és széles látókörű ahhoz, hogy kormányhivatalt vállaljon. Mégis, meglepő módon, a választók ezt a szeplőt elnézték Clint Tyree-nek, s megválasztották kormányzójuknak.

A Tallahassee¹ gépezet naivan, örömmel fogadta az új kormányzót. A törvénykezési apparátus hangadói, a spiclik és a köpönyegforgatás nagymesterei arra számítottak, hogy Clinton Tyree az elődeihez hasonlóan szépen hozzáidomul az elképzeléseikhez. Végtére is közülük való. Hamar felfogja majd, mire megy ki a játék.

Am a kormányzó molesztár mosolya mögött egy lobbanékony terrorista rejtőzött. Olyan mély és romlatlan szenvedélyekkel érkezett a fővárosba, amely az ottani politikusi körökben eddig teljességgel ismeretlen volt, s mint ilyen, hamar kijelentették róla, hogy örült. A megválasztása utáni első interjújában azt nyilatkozta a *The New York Times*nak, hogy Florida virágzásának gátja a féktelen növekedés, az alulfejlettség és a környezeti ártalmak, s hogy mindezek rothadó gyökere a mohóság. Mondanivalója illusztrálására a kormányzóság szóvivőjéről kijelentette, „annyi etikai érzék szorult bele, mint egy galandféregbe”, mindezt pusztán azért, mert a férfi egy miamibeli építési vállalkozó költségén elutazott Bangkokba. Később Tyree a rádió segítségével arra kérte a turistákat és a Napfény Államában letelepedni szándékozókat, hogy pár évig még maradjanak távol Floridától, hogy „az ott élők fellélegezhessenek”. Meghirdette a Negatív Népszerűség Szabályozást, s adókedvezmények bevezetését helyezte kilátásba arra az esetre, ha bizonyos területeken csökken a népsűrűség. Tyree akkor sem tudott volna nagyobb felháborodást kelteni, ha a sátánizmusról tart előadássorozatot óvodásoknak.

És mivel kenőpénzt nem fogadott el senkitől, egyre többen terjesztették róla, hogy labilis elmeállapotú. Ami még ennél is felháborítóbb, az új kormányzó ezeknek a megvesztegetési kísérleteknek a részleteit megosztotta a Szövetségi Nyomozó Iroda, vagyis az FBI embereivel.

---

¹ Florida fővárosa

Ennek köszönhetően az állam egyik leggazdagabb és politikailag legbefolyásosabb emberét lefűlelték, bíróság elé állították és elítélték korrupcióért. Clinton Tyree komoly fenyegetés volt.

Korábban egyetlen kormányzó sem merte leállíttatni Floridában a kövezet- és útburkolatépítéseket. Az adminisztrációt hetven csodálatos éven át rá lehetett kényszeríteni arra, hogy tűrje, amint megfosztják őket természeti adottságaiktól. S akkor jön ez a nyughatatlan senkiházi, s úgy lázítja az embereket, mint egy rohadt kommunista. Mentsük meg a folyóinkat! Mentsük meg a partokat! Mentsük meg a Big Cypress Nemzeti Parkot! Mi lesz ennek a vége? A *Time* magazin címlapfotót közölt róla. David Brinkley újságíró a televízióban „az új néppárti csillagnak” nevezte. A National Audubon Society környezetvédő társaság még egy nyamvadt éremmel is kitüntette...

Egyik este a Silver Slipper nevű étterem egy elfüggönyözött boxában terv született az örült megfékezésére. Mint a dél-ázsiai harcok egyik hőset, a rágalomhadjárat nem tudta kikezdeni, ezért az egyetlen biztonságos lehetőség vele szemben az, ha politikailag semlegesítik. A terv egyszerű: bármit akarjon is az új kormányzó, a törvényhozás és a kabinet az ellenkezőjét fogja végrehajtani, majd a nagylelkű bankárok, vállalkozók, ingatlanügynök, brókerek, szállodaigazgatók, mezőgazdasági konglomerátumok és egyéb érdekcsoportok vezetői, mindazok, akik nem azonos ideológiai síkon állnak Clinton Tyree-vel, gondoskodnak a szavazógép olajozott működéséről.

A stratégiai elképzelés bevált. Mivel még a kormányzó demokrata érzelmű társai is fenyegettetve érezték magukat Tyree reformjainak köszönhetően, minden különösebb lelkiismeret furdalás nélkül magára hagyták. Amikor Clinton Tyree számára nyilvánvaló lett a vákuum, lassan összeomlott. A sorozatos vereségek hidegzuhanyként érték. Nyilvános szereplései alkalmával epés, borús szónoklatokat mondott. Lefogyott és megnövesztette a haját. Az egyik fontos sajtótájékoztatón ing nélkül jelent meg. Keserű hangvétellű hivatalos leveleket küldözgetett széjjel, interjúkat adott, s ilyenkor hosszasan idézett Carl Jungtól, Henry Thoreau-tól és David Crosbytól. Egyik éjjel a védelmére kirendelt testőr a kormányzót a temetőben találta meg. Tyree elmondta neki, ki akarta ásni Napóleon Bonaparte Broward földi maradványait. Ő volt itt az első olyan kormányzó, aki szerette volna felszárítani az Everglades mocsárvilágát. Tyree az ő csontjait gondolta szuvenírként szétosztogatni a városba érkező látogatóknak.

Ezenközben folytatódott a rombolás, és tömegével özönlöttek az

emberek Floridába. A szerencselovagok naponta ezrével telepedtek le az államban, és Tyree semmit sem tehetett ellene.

Ezért egy borús hangulatú reggelen az állami limuzin hátsó ülésén örökre maga mögött hagyta Tallahassee városát, és elveszett a vadonban. Florida történetében eddig még egyetlen kormányzó sem mondott le, s egyetlen megválasztott tisztségviselő sem vonult vissza a közélettől ilyen váratlan, különö módon. Újságírók, publicisták eredtek az eltűnt Clinton Tyree nyomába, de nem sikerült megtalálni. Éjszaka közlekedett, azt ette, amit útközben talált, s élte a mocsárlakók magányos életét. Akik találkoztak vele, csak Skink, vagy egyszerűen kapitány néven ismerték; a fennkölt magányt azonban olykor jogosnak vélt gyűjtogatásokkal, elkeseredett lövöldözésekkel és orvtámadásokkal szakította meg.

A megszökött kormányzónak egyetlen egy bizalmasa volt csak, az a közlekedési járőr, aki a kormányzóválasztási kampány alatt a testőre volt, s aki később a rezidencián is vigyázott rá; ugyanaz a rendőr, aki a limuzint is vezette Clinton Tyree eltűnésének napján. Egyedül ő tudta a férfi hollétét, tartotta vele a kapcsolatot, és figyelemmel kísérte a mozgását; ő segítette. A rendőr ott volt mellette nem sokkal azután, hogy egy ádáz verekezésben elveszítette az egyik szemét, és akkor is, amikor kilőtt néhány bérelt kocsit egy kavarodásban, s amikor felgyűjtott egy vidámparkot.

Akadtak évek, amelyek nyugodtabban, mások zajosabban teltek.

- Ezt a hurrikánt azonban nagyon várta - mondta Jim Tile, s a szájába tömött egy adag spagettit. - Indokolt, hogy aggódom.

Augustine így szólt: - Hallottam már erről a pasasról.

- Akkor talán érti, hogy miért akartam beszélni Mrs. Lambbel.

- Mrs. Lamb - kezdte Bonnie csípősen - képtelen elhinni, amit hallott. Úgy gondolja, hogy ez az örült tartja fogva Maxet?

- Egy idős asszony látott a környéken két embert, akiknek a személyleírása ráillik a kormányzóra és a férjére, akit a vállán cipelt. Majdnem teljesen meztelenül. - Jim Tile szünetet tartott, hogy Mrs. Lambnek legyen ideje megemléskteni a hallottakat. Majd így folytatta: - Azt persze nem tudhatom, mennyire éles a hölgy látása, mindenesetre nem árt utánajárni. Említette, hogy van egy felvétele az emberrabló hangjáról.

- Otthon - mondta Augustine.

- Megengednék, hogy meghallgassam?

- Nevetséges, amit állít - erősködött Bonnie,

- Úgy találja, hogy nevetek rajta? - kérdezte Jim Tile.

Bonnie félretolta a lazagnat, alig evett belőle. - Mi a célja ezzel?

- A barátom. És bajban van - felelte a rendőr.

- Engem egyedül csak Max érdekel.

- Mindketten veszélyben vannak.

Bonnie tudni akarta, mi történt azzal az emberrel ott a hullaházban. A rendőr elmondta, hogy megfojtották, s felnyársalták egy parabola antennára. Nem rablógyilkosságnak látszik.

- Ezt is a maga barátja csinálta?

- Arra gyanakszanak, hogy egy alabamai pofa tette, de nem tudni biztosan.

Bonnie képtelen volt elhinni az egészet. - Azt mondta, hogy „felnyársalták”?

- Igen, asszonyom. - A rendőr a célzatos keresztre feszítést elhallgatta. Mrs. Lamb már így is nagyon ideges volt.

Bonnie összeszorított fogai közt csak annyit mondott: - Őrült egy világ ez itt.

Jim Tile nem tudott nem egyetérteni vele. Fáradtan Augustine-re pillantott. - Igyekszem minden nyomon elindulni.

- Jöjjön haza velünk. Lejátsszuk azt a szalagot.

Ira Jackson eredeti terve az volt, hogy megöli a konténerházügynököt, majd hazautazik New Yorkba, s intézkedik az anyja temetéséről. Legnagyobb meglepetésére azonban Tony Torres meggyilkolása után csak még nyugtalanabb lett. A hurrikán sújtotta térségben autózva rájött, hogy milyen piti kis gazember volt ez a Tony Torres. Dél-Florida hemzsegett az olyan gazemberektől, akik boldogan árultak koporsókat az özvegyeknek. Minden erről árulkodott: Ira Jackson meg tudta mondani, ha tákolmányokat látott, márpedig errefelé szinte nem került a szeme elé más. Az egyik körzetben a vihar szinte egyetlen tetőt sem hagyott épen, a másokban, amelyben ugyanolyan méregdrága házak sorakoztak, a falakból csak romok maradtak.

Micsoda mocskos dolog, gondolta Ira Jackson. Pontosan emiatt olyan gyűlöletes a korrupció. Eszébe jutott Tony Torres ostoba védekezése: *Valamennyi általam eladott hoznál megtörtént a műszaki átvétel.*

S ez így is van. Dade County műszaki ellenőrei ugyanolyan bűnösök a pusztulásban, mint a Torreshez hasonló simlis ügynökök. Ira Jackson gyakorlott szemével pontosan meg tudta állapítani, túl sok itt a konstrukciós hiba ahhoz, hogy a véletlen műve lehessen, még egy vaknak is feltűnne. Az ellenőröket pénzzel, itallal, drogokkal, nőkkel vagy mindezzel együtt lefizették. Ugyanez megtörtént Brooklynban is, de arra felé nem gyakoriak a hurrikánok.

Ira Jackson dühösen gondolt azokra az eresztékekre, amelyeknek az elhunyt édesanyja házáat kellett volna megtartania a talapzatán. A kiküldött műszaki ellenőrnek látnia kellett volna a rozsdamarta csavarokat és pántokat, alaposan meg kellett volna néznie a furatokat, nehogy kilazulhassanak. Ira Jackson nagyon szeretne tudni, ki volt ez az ember, s mennyit kapott azért, hogy ne végezze el a munkáját.

Elhajtott az Építésfelügyelőségre, hogy megtudja.

Snapperről szakadt a víz az olcsó öltönyben. Mr. Nathaniel Lewis kemény diónak bizonyult az előleg dolgában. Odakint a kocsiban az ál tetőfedők meleg sört kortyolgattak, s a sportról vitatkoztak.

- Szó sem lehet négyezerről - jelentette ki Nathaniel Lewis.

- Minden attól függ, mennyire sürgős, hogy elkészüljön az a tető. Azt hittem, minél hamarabb akarja.

- Hát persze, hogy sürgős. Láthatja, milyen állapotban van.

Snapper maga is megállapította, hogy rémes a ház, Lewisék műanyag szemeteszsákokat fűztek a csupasz gerendák közé, hogy védjék magukat az esőtől. - Ide hallgasson - mondta Snapper -, itt minden tető odalett. Egész nap csörög az a nyavalyás telefon nálunk. Négy lepedőért a lista legelejére kerülhet. A legeslegelejére.

Nathaniel Lewist azonban nem lehetett ennyivel meggyőzni. - Ha az a nyavalyás telefon egész nap csörög, akkor miért kell házról házra járniuk, mint azoknak az ostoba Jehováknak? S miért ülnek a melósok odakint a seggükön, ahelyett, hogy égne kezükben a munka?

- Ebédszünetük van - hazudta Snapper. - Két háztömbnyivel arrébb dolgozunk. Spórolhatunk egy kis benzinpénzt, ha akad még egy két melónk itt a környéken.

Lewis ezt mondta: - Három, de csak akkor, ha nyomban hozzáfognak.

- Megoldható.

A csapat tagjai felmásztak Lewis csupasz tetőgerendáira. Snappernek nem kellett figyelmeztetnie őket arra, hogy csak komótosan haladjanak, maguktól sem tettek volna másképp. Avila mindenesetre figyelmeztette őket, hogy minél nagyobb zajt csapjanak, mintha valódi tetőfedők volnának. Ezért a fekete pofa vad kalapácsszólamba kezdett, az indián meg kontrázott neki. A fehér bunkó a földön funérlemezeket szabdosott.

Snapper a vezetőfülkében várt, amely büzlött a Coors és a marihuána szagától. Szerencsére egy óra múlva elborult az ég, s hatalmasat villámlott. Miközben a melósok sietve felpakoltak a teherautóra, Snapper azzal vált el Nathaniel Lewistől, hogy holnap reggel nála kezdenek. Lewis átadott neki

egy háromezer dollárról szóló csekket. A csekk Avila fal cége nevére, a Fortress Roofingra volt kiállítva. Snapper mulatságosnak találta.

Beült a lopott Cherokee dzsipbe, s délnek indult. A színtársulat a teherautóval ment a nyomában. Avila azt tanácsolta Snappernek, hogy állandóan mozogjanak, ne maradjanak egy körzeten belül. Okos elgondolás, ismerte el magában Snapper. A Cutler Ridge felé igyekeztek, hogy kijussanak a viharból. Snapper észrevett egy drága tanyaépületet a hektárnyi fenyvesben. A tető felét elvitte a hurrikán. Egy Land Rover és egy fekete Infiniti állt a kövezett kocsifelhajtón.

Ez maga a főnyeremény, gondolta Snapper.

Egy asszony nyitott ajtót. Whitmarknak hívták, s majd megbolondult, hogy végre már tető legyen a fejük felett. Az esőfelhők láttán, s arra az eshetőségre gondolva, hogy megint elázik a nappali, gyógyszerért rohant. A „tetőfedőmester” megértően hallgatta Mrs. Whitmark szívszaggató történetét:

A szőnyeg már tönkrement, csakúgy, mint Mr. Whitmark legújabb sztereó berendezése, s persze a függönyök mind bepenészedtek, csakúgy, mint az ágynemű, s a téli holmi, oda van az olasz bőrdívány, a cseresznyefa ebédlőt átvitték ugyan a nyugati szárnyba, de...

- Még ma délután hozzákezdhetünk - vágott közbe Snapper -, azonban előleg kellene hozzá.

Mrs. Whitmark megkérdezte, mennyire gondolnak. Snapper a hasára ütve azt mondta: hétezer dollár.

- Gondolom, készpénzben.

- Hogyne - hagyta helyben Snapper rezzenetlen hangon, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy a megrendelőik hét lepedőt csak úgy előkaphatnak a cukrosdobozból.

Mrs. Whitmark magára hagyta Snappert, s kiment a pénzért. A férfi a hatalmas nyíláson át felnézett az égre. Ebben a pillanatban a nap előbújt a felhők mögül, s bearanyozta a házat.

Snapper megdörzsölte a szemét. Lehet, hogy ez valami jel?

Mrs. Whitmark két hatalmas németjuhásszal tért vissza.

Snapper megmerevedett. - Szentséges szűzanyám - suttogta.

- A kicsinyeim - jelentette ki büszkén Mrs. Whitmark. - Innen aztán nem is visznek el semmit a tolvajok, igaz-e, drágáim? - Megsimogatta a nagyobbiknak az állát. A felhangzó parancsszóra mindketten leültek a lábához. Felemelt fejjel, várakozva figyelték Snappert, akinek ettől görcsbe rándult a végbele.

Annyira remegett a keze, hogy alig tudta odafirkantani a nevét a

szerződésre. Mrs. Whitmark megkérdezte tőle, mi történt az állával. - Leesett a tetőről?

- Nem - felelte kurtán. - Baleset volt.

Mrs. Whitmark egy illatos, rózsaszín borítékban átadta a pénzt. - Mikor fognak hozzá?

Snapper azt ígérte, hogy fél óra múlva itt vannak. - El kell még ugranunk fáért. Jó nagy ház ez.

Mrs. Whitmark és a kutyái kikísérték Snappert az ajtóhoz. Mindkét kezét zsebre dugta arra az esetre, ha ezek a fenevadak nekiugranának. Na persze, ha rendőrségi kiképzést kaptak, akkor úgysem a kezére, hanem a golyóira utaznak.

- Siessenek - kérte Mrs. Whitmark táguló pupillákkal figyelve a felhőket. - Ez az ég semmi jót nem ígér.

Snapper odament a teherautóhoz, s közölte a rossz hírt. - Nem jött be. A férje már megállapodott valakivel. Egy Palm Beach-i társasággal, azt mondja.

- Hála istennek - mondta a fekete pofa ásítva. - Nagyon elfáradtam. Mára abba is hagyhatnánk, nem?

- Én benne vagyok - mondta Snapper.

Jim Tile visszatekerte a szalagot, és újra lejátszotta.

„Drágám, elrabortak...”

- „Fogva tartják! Az emberrablók váltságdíjat követelnek, Max. Ne értékelje túl magát...”

Bonnie Lamb azt mondta: - Nos?

- Ez ő - felelte a rendőr.

- Biztos benne?

- „Szeretlek, Bonnie. Max ezt kifejejtette, ezért mondom helyette. Viszlát...”

- Ó, igen - jelentette ki Jim Tile, s kivette a kazettát a lejátszóból.

Bonnie arra kérte Augustine-t, hogy hívja fel a barátját az FBI-nál. A férfi ezt nem tartotta valami jó ötletnek.

Ezzel a rendőr is egyetértett. - Soha nem találják meg. Nem tudják, hol keressék, hogy keressék.

- És maga tudja?

- Az a gyanúm - mondta Jim Tile -, hogy a kormányzó addig tartja fogva a férjét, míg rá nem un.

- És aztán? - kérdezte Bonnie. - Aztán megöli?

- Nem, hacsak a férje nem csinál valami ostobaságot.

Augustine arra gondolt, ez lehet a bökkenő.

A rendőr azzal igyekezett megnyugtatóni Bonnie Lambet, hogy a kormányzó nem cselekszik kiszámíthatatlanul. Ő pedig tudja a módját, hogyan találjon rá, kapcsolatba léphet vele, s akkor lehet tárgyalni.

Bonnie elnézést kért, s kiment, hogy bevegyen egy aszpirint.

Augustine kikísérte a rendőrt. - Az FBI ezzel nem foglalkozik - mondta Jim Tile suttogóra fogva a hangját. - Nincs váltságdíj, nincs semmi ok, hogy beleavatkozzanak. - Nehéz ezt az asszonynak megértenie.

Augustine megjegyezte, Max Lamb sem sokat segít azzal, hogy New Yorkba telefonálgat a hirdetése miatt. - Nem áldozatra vall - tette hozzá.

Jim Tile beszállt a kocsiba, s fejére tette a kalapot. - Nemsokára jelentkezem. Addig próbálja megnyugtatóni valahogy a hölgyet.

- Maga nem tartja örültnek, igaz? - kérdezte Augustine.

A rendőr elnevette magát. - Ember, hallotta a szalagot.

- Eegen. Én sem hiszem, hogy az lenne.

- Más. Egész egyszerűen csak más. - Jim Tile bekapcsolta a rendőrségi rádiót, hogy megtudja, történt-e valami újabb örület. A diszpécser a U.S. 1 és Kendall Drive kereszteződéséhez kért kocsikat, ahol egy jéggel telt teherautó felborult. Nagy a zűrzavar, a mentők már elindultak.

- Atyaisten - szörnyülködött Jim Tile. - Képesek megölni egymást néhány jégkockáért. - Köszönés nélkül sietve elhajtott.

Belépve a házba, Augustine meglepődve látta, hogy Bonnie Lamb a konyhai telefonkészülék mellett ül. A könyökénél egy jegyzetömb, s azon néhány sebtében lefirkantott sor. Meglepően elegáns kézírás. Valamikor randevúztatott egy nővel, aki apró kis köröket rajzolt az i betűk fölé, némelyikbe mosolygó, némelyikbe szigorú arc került. Valaha a főiskolai futballcsapat szurkolótáborának vezetője volt, s a játékos kedve azóta is megmaradt.

Bonnie Lamb kézírása nem valamikori szurkolóra vallott. - Útbaigazítás - mondta Bonnie, felemelve a jegyzetömböt.

- Hová?

- Valahová, ahol Maxszel és Skinkkel találkozhatok. Az útvonalat a rögzítőmre mondták.

Bonnie izgatott volt. Augustine leült mellé. - És mit mondtak még?

- Se rendőrség, se FBI. Max ezt határozottan kikötötte.

- És még?

- Négy dupla elem, az „*Exile on Main Street*” kazetta. Dolby chrome-oxid, bármit jelentsen is. Meg egy üveg magozott olíva-bogyó.

- Ez a kormányzó bevásárlólistája lenne?

- Max utálja a zöld olajbogyót. - Bonnie Lamb megfogta Augustine karját. - Mit csináljunk? Meg akarja hallgatni a szalagot?
- Elmegyünk, s beszélünk velük, ha ezt akarják.
- Hozza a puskáját is. Komolyan beszélek. - Bonnie szeme izgatottan csillogott. - Visszaszerezhetjük Maxet az emberrablótól. Miért is ne?!
- Nyugodjon meg, kérem. Mikor van a találkozó?
- Holnap éjjélkor.
- Hol?

Amikor Bonnie megmondta, Augustine elbizonytalanodott. - Oda el nem jönnek. Biztos, hogy nem.

- Téved - mondta Bonnie Lamb. - Hol az a fegyver?

Augustine bement a nappaliba és bekapcsolta a televíziót.

Addig kapcsolgatta a csatornákat, míg csak nem talált egy Monty Python produkciót, azt, amelyikben John Cleese egy halott papagájt vesz. Ezen mindig remekül szórakozott.

Bonnie melléült a díványra. Amikor a jelenetnek vége lett, Augustine Bonnie-hoz fordult és azt mondta: - Maga semmit sem tud ezekről a rohadt fegyverekről.

11

Max Lamb ezekre a szavakra ébredt: - Örökségre szükségünk van.

Skink meg ő egy teherautó platóján ültek. Az U.S. Highway One-on zötykölődtek kétezer doboz Campbell féle brokkolis krémleveskonzerv között, a rakományt egy Mississippi-beli baptista gyülekezet adományozta a hurrikán károsultjainak megsegítésére. Az egyhangú választékért a keresztény jóakarát nyújtott kárpótlást.

- Az emberek - mondta az emberrabló a konzervekre mutatva - ilyesmit csinálnak katasztrófák idején. Segítenek. Maga azonban...

- Mondtam már, hogy sajnálom.

- ...maga, Max, ehelyett videózgatott.

Max Lamb rágyújtott egy cigarettára. A kormányzó egész nap harapós kedvében volt. Először elszakadt a kedvenc Rolling Stones szalagja, majd kimerült az elem a walkmanjében.

Skink folytatta: - Azok az emberek, akik a levest küldik, a Camille-től szenvedtek. Győzzön meg arról, hogy tudja, mi az a Camille.

- Egy másik hurrikán?

- Még hozzá adáz egy hurrikán. Max, úgy látom, fejlődik.

A reklámügynök nyugtalanul szívta a cigarettát, s azt kérdezte: - Azt mondta, szerzünk egy csónakot.

Skink zavartalanul folytatta: - Mindannyiunknak kell, hogy legyen örökségünk. Valami, amire emlékezhetünk. Halljuk valamelyik reklámmondatát.

- Ne most.

- Tévét ugyan nem nézek már, de néhány reklámszövegre emlékszem. - Az emberrabló a piros-fehér konzervesdobozok tengerére mutatva idézte: - „Uhhmm, ez igen!” Klasszikus szöveg volt, nem?

Max Lamb minden zavar nélkül ezt mondta: - A Szilvarázsról hallott? Reggeli falatkák voltak.

- Reggeli falatok - ismételte meg Skink.

- „A boldogság titka? Szilvarázs!”

Az emberrabló a homlokát ráncolta. A terepnadrágja zsebéből elővett egy filcdobozt, olyasmit, amelyben az ékszereket árulják. Kinyitotta és kivett belőle egy skorpiót, s csupasz, napbarnított csuklójára tette. A skorpió emelgette vaskos csápjait, s zavarodottan beleszagolt a levegőbe. Max döbbenet figyelte. A nyakörv alatt égett a bőre. Maga alá húzta a lábát, készen arra, hogy leugorjon a teherautóról, ha Skink rádobná a szörnyű teremtményt.

- Ez a kis szörnyeteg - mondta Skink - Dél-Ázsiából való. Nyomban láttam rajta. - A kisujjával addig ütögette, míg a skorpió be nem görbítette a méregfullánkját.

Max Lamb megkérdezte, hogy kerülhetett Vietnamból Floridába. Skink azt felelte, valószínűleg becsempészték. - A lóistállóban találtam. A Larksra emlékszik? „Mutasd a Larksodat!”

- Aligha. - Max még gyerek volt, amikor a tv-ben ez a cigarettareklám volt a sztár.

Skink így folytatta: - Mondhatom, szép kis örökség. Ki a nyavalya emlékszik már arra a pofára, aki ezt a Larks-kampányt kitalálta? Most, te jó ég, az a pofa az isten, aki azt a Marlboro-reklámhadjáratot elindította.

Ez tény. Max Lamb azonban el nem tudta képzelni, honnan tudja ezt Skink. Észrevette, hogy a skorpió belegabalyodott a kapitány szürkésszőke karszörzetébe.

- Ezzel mit akar csinálni? - kérdezte.

Semmi válasz. Másfajta stratégiával próbálkozott. - Bonnie-t halálra rémítik a bogarak.

Skink most a tenyerében tartotta a skorpiót. - Ez nem bogár, Max. A

pókok családjába tartozik.

- Rovarra gondoltam, kapitány. Bonnie mindenféle rovartól retteg. - Max a saját érdekében beszélt. Úgy érezte, mintha jeges tűkkel szurkálnák a karját és lábát. Nagyon szerette volna megfejtetni, mi lehet a párhuzam a kormányzó skorpiószeretete és a Marlborós férfiről vallott véleménye között. Vajon mit akart ez a pszichopata mindezzel mondani?

- És úszni tud ez a maga Bonnie-ja? Akkor nem lesz semmi baj. - A kormányzó a szájába dugta a skorpiót, s nyelt egy nagyot.

- Ó, jézusom! - nyögött Max.

Skink némi hatásszünet után kinyitotta a száját. A skorpió békésen összegömbölyödve feküdt a nyelvén, a fullánkja még csak nem is rezzent.

Max Lamb elhajította a cigarettacsikket és sietve egy másik Broncóra gyújtott. A fejét nekitámasztotta a konzerveknek, s imádkozott magában: - Édes Istenem, ne engedd, hogy Bonnie bármivel is felingerelje ezt az embert.

Avila megyei műszaki ellenőri karrierje nagyon szépen ívelt felfelé, leszámítva azt a hat hónapot, amikor rendőrségi vizsgálat folyt ellene. A rendőrség egyik beépített embere tanácsadóként szintén az Építésfelügyelőségnél dolgozott, és sok egyéb szabálytalanság mellett az is feltűnt neki, hogy Avila szuperszonikus sebességgel végzi az ellenőrzéseket, napi hatvan ház, létra nélkül. Ráállítottak egy megfigyelő csapatot, s kiderült, Avila nem sokat bajlódott azzal, hogy a tetőre felmászva állapítsa meg annak elfogadhatóságát. A kocsiját gyakorlatilag le sem állította, leszámítva a mindennapos kétórás ebédidejét Hialeahban, egy nudista bárban. Megállapították, Avila olyan sebességgel hajt el a felépült házak mellett, hogy a kivitelezők szinte futnak utána, hogy átadhassák a hálapénzeket. A tranzakciókat feketén-fehéren rögzítették a videoszalagok.

Amikor a nyomozás eredménye napvilágra került, a vádtanács összeült, s vádiratban rögzítették a bűncselekmény tényét. Az Építésfelügyelőség a felháborodását bizonyítandó, Avilát és néhány más hasonzorú cimboráját alantasabb, kevésbé jövedelmező munkakörbe osztotta, olyan feladatot bízott rájuk, ahol nem nagyon dīvott a megvesztegetés. Avilának a továbbiakban kerekas konténerházakat kellett ellenőriznie. Ehhez a munkához képzettsége nem volt, s túlzottan nem is lelkesedett érte. A konténerház az konténerház, semmi más, mint túllihegett szardíniásdoboz. Egy bádognegyed esetében „a szabványelőírások betartása” az égvilágon semmit sem jelent. Avila pontosan tudta, hogy ezek a házak a legkisebb

hurrikánnak sem képesek ellenállni. Minek hát az ellenőrzésükkel bajlódni?

A szerepét mégis eljátszotta, elfogadta az ügynökök által felajánlott szerény juttatásokat, ötven dolcsi itt, ötven dolcsi ott, egy üveg régi évjáratú Old Grand, pornó kazetták, nyolc rögzös kokó. Avilát itt már egyáltalán nem izgatta a rendőrségi ellenőrzés. A hatóságok a tehetőbb középosztálybeliek érdekeit védték, senkit sem érdekelt, hogy mi történik a konténerházak lakóival.

Kivéve Ira Jackson, akinek az anyja ilyen házban lakott.

A Guatemala City egyik külvárosában látott buszraktáron kívül Ira Jackson ennyire szervezetlen és intézményesen érdektelen műintézményt, mint a Dade Megyei Építésfelügyelőség, még életében nem látott. Kilencven percébe telt, míg talált egy olyan hivatalnokot, akivel folyékonyan tudott angolul beszélni, s újabb egy órája ment rá, hogy a kezébe kapja a Suncoast Leisure Village konténernegyed dokumentumait. Az adott körülmények között Ira Jackson igencsak elcsodálkozott azon, hogy a papírok egyáltalán megvannak még. Abból, amit látott, kiderült, hogy mázsaszám tűnnek el az iratok. Az építési vállalkozók, kivitelezők, gyártó cégek és a kompromittált műszaki ellenőrök, akik időközben rájöttek, hogy ebből a hurrikánból mekkora botrány lesz, igyekeztek eltüntetni a saját felelősségük nyomait. Miközben Ira Jackson a könyökével utat tört magának egy üres székhez, a valóban gyászos arcok sorában észrevette a bűnösöket is: verejtékeztek, a szájukat szorosan összezárták, a szemük összeszűkült a félelemtől. Ezek az emberek rettegetek a nyilvánosságtól, a komoly perektől és a börtönbüntetéstől.

Bár így lenne, gondolta Ira Jackson. A való élet azonban másról árulkodott. Egy piti kis italbolt kirablóit bebörtönzik, a gazdagok, a bürokraták és tisztviselők azonban továbbra is a megszokott módon élik az életüket.

Ira Jackson addig lapozott a papírok között, míg meg nem találta annak a férfinak a nevét, aki csak úgy kutya-futtában vette át az anyja házát. Visszafurakodott az információs pulthoz és megszorongatott egy rémült tisztviselőt, aki végül közölte, hogy Mr. Avila már nem dolgozik náluk.

- Miért nem? - kérdezte Ira Jackson.

Mert felmondott, magyarázta a tisztviselő, s tovább intézte a maga dolgát. Mivel úgy látta, hogy Jackson már épp elég dühös, nem akarta azzal is bősztíteni, hogy elmondja, Avila azért mondott fel, mert ebben alkudtak ki az államügyésszel. Ez magánügy, Mr. Avila, ha akarja, közli majd Mr. Jacksonnal.

Ira Jackson nem hagyta annyiban: - De a címe megvan, igaz?

A tisztviselő azt felelte, túllépné a hatáskörét, ha megadná a kért információt. Ira Jackson áthajolt a pulton, s kezét könnyedén a férfi vállára tette. - Ide figyeljen, Paco - mondta. - Akkor magához megyek el. S a maga családját bántalmazom. Megértette? De még a kedvenc háziállatait sem kímélem.

A tisztviselő bólintott. - Azonnal visszajövök - mondta.

Snapper inkább bosszús volt, semmint ideges, amikor a visszapillantó tükörben meglátta a kék villogó fényt. Nem gondolta volna, hogy a lopott Cherokee dzsipet, amelyet a rappes gengszterektől szedett el, ilyen hamar keresni fogják. Azok után, hogy mindenki a hurrikánkárokkal és problémákkal van elfoglalva.

Miközben a járda mellé húzódott, az jutott eszébe, hogy talán Baby Dugó jártatta a száját a kórházban. A kölyök kétségtelenül belekékült, amikor a kompakt lemezt, mint egy hatalmas, fényes végbélkúpot belenyomta a seggébe.

De hát mit érdekelné ez a rendőröket? Snappernek az jutott eszébe, egyáltalán nem biztos, hogy a gengszterek, vagy a lopott dzsip miatt állítják le. Talán csak azért, ahogy vezet.

A rendőrnő, aki leállította, egy közlekedési járőr. A vonásai kellemesek, a szeme halványkék, olyan, mint azé a lányé, akivel Atlantában próbált összehozni, egy turbómotoros katolikus kis csaj volt. A járőr a kalapja alá fésülte sötét haját, s az ujján egy arany jegygyűrű, amelynek zálogházban lenne a helye. A nagyméretű tölténytáska lötyögött a csípőjén. Bevilágított a dzsipbe, s elkérte Snapper jogosítványát.

- Otthon felejtettem a tárcámat.

- Nincs magánál semmi igazolvány?

- Félek, nincs. - Snapper a nagyobb nyomaték kedvéért megveregette a zsebeit.

- Hogy hívják?

- Boris - felelte Snapper. Boris és Natasa a kedvencei voltak egy tévésorozatról.

- Boris micsoda? - kérdezte a járőr.

Mivel a filmbeli szereplő vezetéknevét képtelen lett volna lebetűzni, azt mondta: - Smith. Bor J. Smith.

A rendőrnő szeme elsötétedett, a hangja megkeményedett. - Uram, maga hetven mérföldes sebességgel haladt egy negyvenötös zónában.

- Ne mondja. - Snapper megkönnyebbült. Ostoba gyorshajítás. Talán

megússza egy helyszíni bírsággal.

A rendőrnő folytatta: - Floridában törvénybe ütköző jogosítvány nélkül autót vezetni. Ezt maga is tudja.

OK, gondolta Snapper, akkor két feljelentés. Ki a francot érdekel. Viszont az is feltűnt neki, hogy a rendőrnő nem szólítja Mr. Smithnek.

- S gondolom, azt is tudja, hogy törvénybe ütköző hamis adatokkal szolgálni egy rendőrtisztnek?

- Hogyne. - Snapper nem győzte átkozni magát. A kis kurva nem vette be.

- Maradjon a kocsijában, kérem.

Snapper a tükörből látta az elemlámpa táncoló fényét, miközben a rendőrnő visszament a kocsijához. Biztos, hogy a Cherokee rendszámtáblája iránt fog kérdezősködni. Snapper vállá megfeszült. Pontosan annyi esélye van megmagyarázni a lopott járművet, mint a zsebében lapuló hétezer dollárt.

Csak két lehetősége maradt. Az első, hogy továbbáll, de akkor biztos, hogy üldözőbe veszik, belerohannak, s letartóztatják egy csomó büntényért.

A második, hogy lekapcsolja a rendőrnőt, mielőtt még használhatná a rádióját. Ezt választotta.

Vannak exfegyencek, akik sohasem ütnének meg egy nőt, Snappert azonban ez a kérdés hidegen hagyta. A zsaru az zsaru. A rendőrnő látta, hogy Snapper közeledik, a volán mögött ülve azonban csak nehezen tudta előhalászni a Smith & Wessont. Mire a tartót kikapcsolta, már el is ködösült előtte a világ.

Snapper elvette tőle az elemlámpát, a fegyvert és a jegygyűrűt, s az öntudatlan rendőrnőt az út szélére fektette. Miközben elhajtott, látta, hogy az öklének büttykei elszíneződtek.

A smink nyomai.

Nem szégyellte, nem is bánta, amit tett, semmi ilyesmit nem érzett.

Edie Marsh kezdett beleérezni a valódi viharkárosultak szenvedéseibe. Háromszor eredt el az eső, mocskos tócsákat hagyva mindenütt a Torres házban. Tocsogott a víz a szőnyegek alatt, zöld békák ugráltak faltól falig, s a moszkítókat betelepdedtek a fürdőszobai lefolyókba. S miután elült a zivatar, az átázott gerendák és födémek még órákig csöpögtek. S ehhez hozzájött még a szomszédok kalapálása, a láncfűrészek vijjogása, Edie úgy érezte, megőrül a lármától. Kiment a kertbe, s felszívvel az elveszett tascókát szölongatta, ám nyomban abbahagyta, mihelyt észrevett egy

kövér, barna kígyót. Edie sikoltására megjelent egy szomszéd, aki egy seprűvel elijesztette az állatot. Majd megkérdezte Edie-től, hol van Tony és Neria.

Nincsenek a városban, magyarázta Edie Marsh. Engem kértek meg, hogy addig vigyázzak a házra.

- És ki maga...?

- Rokon - felelte Edie, tudván, kinézésre annyira latin, mint Goldie Hawn.

Miután a szomszéd távozott, Edie besietett a házba, s elhelyezkedett Tony nyugágyában. Bekapcsolta a rádiót, s a feszítővasat odakészítette a keze ügyébe. Amikor besötétedett, a kalapálás és a fűrészelés abbamaradt, helyette gyerekek sírtak, rádiók recsegték, s ajtók csapódtak a szomszédságban. Edie félni kezdett a fosztogatóktól, az erőszaktevőktől, s attól az ismeretlen vadállattól, amelyik, mint mások egy szendvicset, felfalta a szegény Donaldot és Marlát. Mire Fred Dove megérkezett, Edie remegett az idegességtől.

A kárbeclő egy csokor gardéniával állított be. Mintha csak a korzóra készülnének sétálni!

Edie Marsh azzal fogadta: - Ezt nem gondolhatod komolyan.

- Mi a baj? Rózsát nem kaptam.

- Fred, egy percig sem bírom itt tovább. Vegyél ki nekem egy szobát.

- Remekül fogjuk érezni magunkat. Nézd, bort is hoztam.

- Fred?

- És illatos gyertyákat.

- Nahát, Fred!

- Mi van?

Edie odavonszolta az elázott nyugágyhoz és leültette. - Fred, ez üzlet, nem románc.

A férfi megütközve hallgatta.

- Drágám - folytatta Edie -, eddig pontosan egyszer szeretkeztünk. Ne aggódj, rengeteg alkalmunk lesz még rá, hogy megismételjük. De ez nem szerelem, és nem is szenvedély. Ez partneri viszony.

Az ügynök azt mondta: - Elcsábítottál.

- Hát persze. És fantasztikusan csináltad.

A hízelgés legyezgette Fred Dove hiúságát, a hangulata mindjárt jobb lett.

- Nem kell több virág - mondta Edie szemrehányóan -, sem több bor. Csak vegyél ki nekem egy szobát a Ramadában, jó?

A biztosítási ügynök ünnepélyesen bólintott. - Első dolgom lesz holnap.

- Nézz körül, drágám. Nincs tető. Nincs ablak. Ez nem ház, hanem egy átkozott kalyiba!

- Igazad van, Edie, itt valóban nem maradhatsz. Majd ráíratom a költségszámlára.

Edie a szemeit forgatta: - Fred, ne légy már ilyen szarrágó. Száznegyvenegyezer dollárt akarunk épp leakasztani a munkaadóidtól, s te meg itt szarakodsz egy hatvan dolláros motelszámlával. Gondolkodj már!

- Kérlek, ne húzd fel magad.

- Nálad vannak a papírok?

- Igen.

Edie Marsh mindjárt jobban érezte magát, mihelyt meglátta a számokat. Fogta a virágokat és beletette egy kávéskannába, amely tele volt langyos esővízzel. Kibontotta a Chablist, s koccintottak a sikeres vállalkozásra. A negyedik pohár után Edie már elég fesztelennek érezte magát ahhoz, hogy megkérdezze, mit akar a férfi kezdeni a maga részével.

- Veszek egy hajót - felelte Fred Dove -, és elhajózok Biminibe.

- Az asszonnyal?

- Kivel? - kérdezte Fred Dove, mire mindketten elnevettek magukat. Ezután ő tudakolta Edie Marstól, mihez fog kezdeni a maga hetvenegyezer lepedőjével.

- Hyannis Portba megyek - vágta rá Edie habozás nélkül. Miután kiürült a palack, Edie bevonszolt a nappaliba egy száraz matracot, eloltotta a villanykörtét, s meggyújtotta Fred Dove egyik illatos gyertyáját. Olyan szaga volt, mint a malátastejnek. Miközben vetkőzött, hallotta, hogy Fred gumi után kotorászik a táskájában. A fogával feltépte a papírt, s a csomagot Edie kezébe nyomta.

Edie-nek még józanul is nevetnie kellett volna a kondomokon. Spiccesen még röhejesebbnek találta az egészet, hihetetlenül ostoba dolog ez az óvszer. Erre az alkalomra Fred Dove merészen egy pirosat választott. Edie képtelen volt felhúzni neki. Ami azt illeti, Frednek sem sikerült. Edie komolytalansága sokat ártott a bor szította hangulatnak.

A kárbecslő a hátán fekve elfordította a fejét. Edie Marsh széthúzta a lábát, s közé térdelt. - Nem hagyhatsz cserben - mondta duzzogva. - Figyelj, kedves. Gyere. - Ezzel erősen megragadta.

- Nem lehetne...

- Nem. - Furulyázás közben nem lehet kacarászni, Fred Dove az a fajta pasas, aki ezt sohasem heverné ki, érzelmileg. - Koncentrálj - parancsolt rá Edie. - Emlékezz, milyen jó volt a múlt éjjel.

Edie már félig felhúzta a gumit, amikor meghallotta, hogy a generátor

elhallgat. Kifogyott az üzemanyag. Ez várhat, a kisebbik Fred kezdett életre térni a keze alatt.

Edie halk kattanást hallott, majd a kárbecslő ünnepélyesen megkoronázott péniszére éles fénycsóva hullott. Edie Mars elengedte és felegyenesedett. Fred Dove csukott szemekkel, még mindig koncentrálván azt mondta: - Ne hagyd abba.

A bejáratú ajtóban egy férfi állt egy elemlámpával.

- Gyertyák - szólalt meg. - Nagyon romantikus.

Fred Dove-nak elakadt a lélegzete, egyik kezével a szemüvege után kaparászott. Edie Marsh felállt, s a kezét keresztbe fonta a mellén. - Kösz, hogy kopogtál, te seggfej - mondta.

- A kocsíért jöttem. - Snapper az elemlámpával végigpásztázta Edie testét.

- Ott van a kocsifelhajtón, ahol hagytad.

- Mire ez a nagy sietség - szólt Snapper és belépett a házba.

Bonnie Lamb hajnali fél kettőkor átment Augustine szobájába. Vigyázva, nehogy hozzáérjen a férfihoz, bebújt a takaró alá. Nem volt egyszerű mutatvány.

- Alszik? - súgta Bonnie.

- Mint a bunda.

- Sajnálom.

A férfi átfordult a másik oldalára. - Adjak egy párnát?

- Öleljen át.

- Nem jó ötlet.

- Miért?

- Majdhogynem teljesen meztelen vagyok. Nem számítottam társaságra.

- Másodszor is bocsánatot kérek.

- Hunyja le a szemét, Mrs. Lamb. - Augustine felállt, s belebújt egy terepszínű, bő nadrágba. Inget nem vett fel, gondolta Bonnie, de egyáltalán nem feszélyezetten. A férfi visszabújt az ágyba és magához ölelte. A bőre meleg és puha, s amikor megmozdult, Bonnie érezte, hogy megfeszülnek az izmai. Max testi felépítése egészen más, jutott eszébe Bonnie-nak, de gyorsan kiverte a fejéből a gondolatot. Nem tisztességes dolog öleléseket összehasonlítani. Legalábbis most nem.

Megkérdezte Augustine-tól, volt-e már nő. A férfi nemmel felelt.

- És eljegyezve?

- Háromszor.

Bonnie beletúrt a hajába. - Maga tréfál.

- Sajnos nem. - A derengő fényben Augustine látta, hogy mosolyog. - Ez ennyire mulatságos?

- Olyan képtelenül hangzik - mondta. - Háromszor?

- De a végén valamennyien észhez tértek.

- Három különböző nőről beszélünk? Ismétlés nem volt?

- Ahogy mondja - felelte Augustine.

- Muszáj megkérdezni, mi történt. Nem kell, hogy válaszoljon, de muszáj megkérdezni.

- Nos, az első hozzám egy sikeres ügyvédhez, aki elfuserált melldúsításokra szakosodott, a második beállt egy építészeti céghez, s jelenleg egy venezuelai miniszter szeretője, a harmadik egy népszerű kubai szappanoperában játszik, Miriamot, a féltékeny skizofrént alakítja. Nyugodtan kijelenthetem - összegezte Augustine -, hogy valamennyien bölcsen döntöttek, amikor véget vetettek a kapcsolatunknak.

Bonnie Lamb azt mondta: - Fogadok, a jegygyűűiket megtarthatták.

- Hát, az csak pénz.

- És persze megnézte a szappanoperát is, igaz?

- Nagyon jó benne. Meggyőző az alakítása.

- Nem mindennapi pasas maga - suttogta Bonnie.

- Fel is vidámódott. A magánéleti problémáim, úgy látszik, vidítóan hatnak másokra.

Bonnie letette a fejét a párnára. - Félek a holnaptól, attól, hogy viszontlátom Maxet.

Augustine azt mondta, teljesen normális dolog, hogy szorong. - Magam is feszengek kicsit.

- S magával hozza a fegyvert?

- Bízunk a véletlenre. - Augustine komolyan kételkedett abban, hogy a kormányzó ott lesz a helyszínen, s még kevésbé hitte, hogy szabadon ereszti Bonnie férjét.

- Fél? - Augustine a bőrén érezte az asszony leheletét.

- Nyugtalan vagyok - felelte. - De nem félek.

- Hé!

- Hé mi?

- Csak nem jön izgalomba?

Augustine bosszúsan megrezzent. Miért, mit várt? Mondani csak annyit mondott: - Most én kérek bocsánatot.

Bonnie nem mozdult. Augustine vett egy mély lélegzetet és igyekezett másra gondolni..., például Felix nagybácsi elszabadult majmaira. Vajon milyen messzire jutottak? Hogy boldogulnak a szabadságukkal?

Augustine kényszerű merengését Bonnie Lamb szavai szakították félbe:
- Mi van, ha Max megváltozott? Talán történt vele valami.

Augustine azt gondolta, biztos, hogy történt. A fejemet rá.

Bonnie-nak azonban csak annyit mondott: - A férje kitart. Várjunk, s majd meglátjuk.

12

Skink azt kérdezte: - Akar egy varangyot?

A nyakörv terápia megtette a magáét, Max Lamb már feltétel nélkül engedelmeskedett. Ha a kapitány azt akarja, hogy elszívjon egy varangyot, akkor azt is elszívja.

- Ez most kínálás, nem parancs - pontosított Skink.

- Akkor inkább nem, köszönöm.

Max Lamb megborzongott a langyos, sós éjszakában. Bonnie már valahol itt lehet a közelben. Maxben se türelmetlenség, se remény nem égett, nem is értette, miért nem; valójában minden eseményre és körülményre tompán reagált csak, mintha valamennyi érzékszervét kiegészítették volna az emberrabló mellett elszenvedett megpróbáltatások. Például bágyadt ellenvetésre sem telt tőle, amikor megálltak a Key Biscayne golfpályánál, hogy szabadon eresszék az ázsiai skorpiót. Skink a tizennyolcadik pontnál gyöngéden a fűre tette a mérges rovar. - A polgármester kedvenc pályája - magyarázta. - Mondhatja, hogy optimista vagyok. - Max szó nélkül hallgatta.

Most az öböl közepén, egy cölöpháznál voltak. Skink a kikötő végén lógatta hosszú lábait a víz fölé, magát a cölöpökön álló házat a vihar úgy kitekerte, elforgatta, hogy egy kínai sárkányra emlékeztetett. A hurrikán a cölöpöket sok helyen kirángatta a helyéből. A legtöbb építmény teljesen romba dőlt, ez úgy ahogy túlélte a szeleket. Recsegett, ropogott a borús szélben; Max Lamb gyanította, hogy az árral alámerül. Skink elmondta, hogy a ház egy volt államügyészé, aki kénytelen volt lemondani a hivataláról. Nemrégiben feleségül vett egy gyönyörű lányt, aki tizenkét húron gitározik, s Exuma szigetére költöztek.

Egy imbolygó lámpa fényénél Skink rágyújtott egy újabb, egzotikus illatot árasztó cigarettára; a marihuána és a francia hagymaleves elegyére emlékeztet, gondolta Max Lamb. Erős és sima illat.

- A varangy önmagában mérgező - magyarázta Skink. - Bufo marinus.

Tengeri varangy, dél-amerikai importcikk, jobb, mint a helyi áruk. Ismerősen hangzik? - Mélyet szippantott a füből.

- Ennek a senior Bufónak az izzadságmirigyei olyan tejes váladékot termelnek, amely egy kifejtett dobermannal hat percen belül végez.

Max számára nem úgy hangzott, hogy bölcs dolog lenne ezt szívni.

- Egy különleges eljárással készítik a kivonatot belőle - magyarázta Skink, s ismét nagyot szívott belőle.

- Na és mit csinál ez a nedv?

- Semmit. És mindent. Gondolom, ugyanúgy, mint a többi drog. Pszichoneurotikus rulett. - Skink állt a mellére zuhant. A jó szeme forgott a szemszögében, majd lecsukódott. A légzése ijesztően hangos lett, úgy fújta ki a levegőt, mintha egy vonat hirtelen fékezett volna. Max Lamb tizenöt percig meg sem mozdult, a menekülés gondolata már eszébe sem jutott, a nyakörv pavlovi reflexeket váltott ki belőle.

A kényszerű szünetben Max gondolatai Bill Knapp körül forogtak. Ez az áspiskígyó minden bizonnyal szemet vetett már Max irodájára az épület sarkában, amelynek ablakából ugyan nem töretlen, de mégis felvillanyozó kép tárult a Madison Avenue-ra. Minden, az emberrabló fogságában elvesztegetett nap Billy, a lesipuskás esélyeit növeli. Max Lamb égett a vágytól, hogy visszatérhessen az ügynökséghez, s letörje a mocskos gazember ambícióit. Brutális megaláztatásra gondolt, s remélte, hogy alkalma nyílik rá. Vad ábrándjaiban Billy Knappet munkanélküli, hajléktalan, magára maradt, fogatlan csavargónak képzelte el, aki egy szeles sikátorban papírdobozok közt tengeti életét, s mérgező varangynedvet pöfög...

Amikor Skink magához tért, köhögött egy nagyot, s az elhamvadt cigarettacsikket a zavaros vízbe köpte. A háztól nem messze egy félig elsüllyedt vitorlás maradványai küzdöttek a hullámokkal. Skink némán a kísérteties vázra mutatott. Kérges ujját hosszú percekig tartotta a szélben.

- Mondja meg, mi volt eddig a leglélegzetállítóbb élménye? - kérdezte Max Lambtól.

- A Yellowstone Park. Egy busszal jártuk körbe.

- Atyaúristen.

- Miért?

- A Yellowstone mellett van egy grizzly medve park. Azt is látta? Nagyon szomorú, ami ott történik, azoknak a medvéknek nincsenek karmaik, nincsenek heréik. Pont olyan vadak, mint a hörcsögök, a turisták azonban sorban állnak, hogy lássák őket. Valamennyi grizzlyt kiherélték!

Skink hevesen jobbra-balra ingatta a fejét, mintha csak egy támadó

darazsat akarna a fülétől távol tartani. Max Lamb el nem tudta képzelni, mitől futott megint rossz vágányra a társalgás. Fel nem foghatta, miért van úgy kiakadva ez az örült, amiért a grizzlyket megmásították. A karmok eltávolítása számára nagyon is ésszerű beavatkozásnak, bölcs dolognak tetszett, hogy is lehetne másképp egy emberek látogatta helyen. Max azonban tudta, semmi értelme a vitának. Csöndben figyelte, ahogy Skink összegömbölyödik a viharvert palánkon. Egész testében reszketett, kiabált, s Max Lamb számára ismeretlen neveket üvöltözött. Fél órával később felállt, s végignézett a csillagos égbolton.

- Jól van? - kérdezte Max.

Skink józanul bólintott. - A varangy rossz hatása. Elnézést.

- Biztos benne, hogy Bonnie idetalál?

- Az isten szerelmére, hogy vehetett feleségül egy olyan nőt, aki egy ilyen egyszerű útvonalat sem képes követni.

- De hisz sötét van...

A Stilsville-i kirándulás várakozáson felül elrémitette Max Lambet, teljes sebességgel, jelzőfények nélkül száguldottak egy rozoga, nedves, ingatag, nyitott kishajóval. Sokkal rémisztőbb, mint a mocsárjáró. A hurrikán kísértetiessé változtatta a vidéket, az öbölben, amerre a szem ellát, süllyedő jachtok, halászhajók, motorosjachtok és motorcsónakok. Idefelé jövet Skink kivette az üvegszemét, s a biztonság kedvéért Max jobb tenyerébe csúsztatta. Max úgy szorongatta, mintha gyémánt lenne.

- A felesége - szólalt meg Skink - minden bizonnyal olyasvalakivel jön ide, aki ismeri az utat.

- Jól jönne egy cigaretta. Kérem, kapitány.

Skink addig kotorászott a kabátja zsebében, míg talált egy felbontatlan dobozzal. Az öngyújtóval együtt odaadta a foglyának.

Max Lambet zavarta, hogy ilyen hamar rákapott erre a hírhedten erős cigarettára. Odabent az ügynökségen a megrögzött antinikotinisták csak pejsliszaggaónak hívták. Max úgy gondolta, hogy ez a veszedelmes új szokása a szokatlan stressz, s nem pedig jellemgyöngeség eredménye. A reklámszakmában az egyik alapkövetelmény épp az, hogy az ember ellent tudjon állni az átlagvásárlót manipuláló csábításnak.

- Na és mivel tud még előrukkolni? - kérdezte Skink.

- Félek, nem értem, mire gondol.

- Hát a reklámversekre, kistigris. Mi van még a Szilvaíz mellett?

- Szilvarázs - javította ki Max.

A palánk megbillent, amikor Skink felállt. Max egy félig elrohadt oszlopba kapaszkodott. Innen nincs hová menni, az öregember, aki

idehozta őket, zsebre vágta Skink ötven dollárját és sietve visszaindult a szárazföldre.

Skink körbe-körbe lóbálta az elemlámpát a feje felett. Max a sebesen forgó fény láttán azt mondta: - Jól van, kapitány, már mondom is. - Varázslatos, hosszan tartó frissesség, egész nap.

- A termék neve?

- Intim Álom.

- Nem! - Az elemlámpa surrogva ért Skink lábához.

Max igyekezett úgy fogalmazni, hogy ne hangozzék védekezésnek: - Nagyön népszerű intim betét.

- Na meg a málnaízű szájvíz! Édes istenem, maga tréfál velem. Ez az élete produktuma - pipere pacsulik?

- Nem - fortyant fel Max. - Egyéb cikket is reklámoztam, sokfélét, üdítő italokat, gázolaj adalékanyagokat, lézer másolókat. - Nem is értette, miért pont az Intim Álommal állt elő. Öntudatlan mazochizmusból, vagy csak a fáradtság teszi, hogy óvatlan lett?

Skink visszahuppant a palánkra, a tákolmány veszélyesen a víz felé lendült. - Motorcsónak hangját hallom - mondta.

Max kíváncsian fürkészte a vizet. Semmi mást nem hallott, csak a hullámok csapódását és néha a sirályok vijjogását. Megkérdezte: - És most mi lesz?

Semmi válasz. Max Lamb az elemlámpa sárgás fényénél látta, hogy az örült mosolyog.

- Komolyan nem akar váltságdíjat követelni?

- Ezt nem mondtam. Csak azt, hogy pénzt nem akarok.

- De akkor mit akar? - Max a vízbe hajította a cigarettacsikket. - Árulja el, mi a franc ez az egész? Az agyamra megy ez a játék, komolyan mondom!

Skinket szórakoztatta a dühkitörés. Talán mégsem olyan reménytelen ez az idióta. - El akarok tölteni egy kis időt a feleségével - mondta Max Lambnek. - Felkeltette az érdeklődésemet.

- Milyen értelemben?

- Klinikailag. Orvosilag. El nem tudom képzelni, mit lát magában. Hogyan illenek össze? - Skink kajánul kacsintott. - Kedvelem a rejtélyeket.

- Ha hozzá mer érni...

- Milyen bátor fiatal csődör lett egyszerre!

Max Lamb kettőt lépett felé, de nyomban megtorpant, mihelyt Skink a saját nyakához emelte a kezét. A nyakörv! Végigfutott a hideg Max gerincén. Látta magát, amint hevesen rángatózik. Ha tudta volna, hogy a

távírányítóban már hat órája kimerültek az elemek, akkor sem viselkedett volna másképp. A saját tudatalattijának a rabszolgájává lett. Lassan megértette, hogy a fájdalom tudata rettenetesebb, mint maga a fájdalom, de ez sem segített rajta.

Amikor végre lecsillapodott, Skink megnyugtatta, nincsenek pajzán gondolatai a feleségével kapcsolatban. - Az isten szerelmére, nem lefektetni akarom, az érdekel, hol az ember helye a táplálékláncban. - Hosszú kezével ívet rajzolt le az égbolton. - Az életünk nagy rejtélye, kedvenc turistám. Ötezer évvel ezelőtt még a barlangok falára firkálgattunk. Ma pedig ódákat írunk holmi gyümölcsízű szájvizekről.

- Ez is egy foglalkozás - jelentette ki Max Lamb bosszúsan. - Térjen már napirendre fölötte.

Skink ásított, mint egy jóllakott hiéna. - Piszok nagy motoros. Remélem, a maga Bonnie-ja nem volt olyan ostoba, hogy a rendőrséget riassza.

- Én figyelmeztettem, hogy ne tegye.

Skink folytatta: - Abból fogom megítélni a feleségét, hogyan kezeli majd ezt a helyzetet. Meg hogy kit hoz magával. Meg hogy miként viselkedik.

Max Lamb megkérdezte Skinktől, van-e nála fegyver. Skink megnyalta a szája szélét. - Látja azokat a fényeket?

- Nem.

- A Key Biscayne felé. Arra.

- Ó, igen.

- Kétmotorosnak hallom. Egy iker Mercs lehet.

Valakinél a fedélzeten volt egy erős spotlámpa, azzal pásztázta Stiltsville romjait. Ahogy a hajó közeledett, a fehér fény a cölöpházon állapodott meg. Skink teljes nyugalommal figyelte.

A zsebéből varangyosbékákat szedegetett elő, szürkék, tokások, rücskösek voltak, akkorák, mint egy-egy nagyobb krumpli. Max Lamb tizenegyet számolt belőlük. Skink a lába előtt sorakoztatta fel őket. Max döbbenten figyelte a látottakat, talán csak álmodik, az elvadult majommal kezdődött, de nemsokára egy ágyban ébred Bonnie-val...

A kövér Bufók fészkelődtek, felfújták magukat, vizeltek. Skink megnyugtató dűnnyögött nekik. Amikor a hajó fénycsóvjára rájuk hullott, a varangyok nagyokat pislogtak nedves, kerek szemekkel, s megugrottak. Egyenként előrelendültek és beletoccsantak a vízbe. Skink lelkendezve biztatta őket: - Délre, fiúk! Havannába, San Juanba, vagy akárhonnan jöttetek!

Max figyelte, ahogy a varangyok eltűnnek, némelyik nagyokat rúgott a

lábával, mások a habzó hullámok tetején ringatództak. Max nem tudta, de nem érdekelt, mi lesz velük. Ronda varangyok csupán, tőle akár felfalhatják őket a barracudák. Csak az érdekelt, hogy megpróbáljon valami tanulságot levonni az esetből, olyat, amit később talán használni tud az emberrabló leszerelésére.

Skink a jelek szerint már régen megfeledkezett a Bufókról. Újra a hurrikánról lamentált. - Nézze csak Cape Floridát, minden megmaradt fa kidőlt - harminc percen belül holdbéli erdőséggé lettek.

- A hajó...

- Gondolkodjon el ezen.

- Ránk világítanak...

- Ádáz egy vihar volt. S maga meg a kamerájával mászkált. - Skink sóhajtott egy fájdalmasat. - „A bűn belevésődik az ember arcvonásaiba.”

Oscar Wilde. De nem hiszem, hogy maga olvasta volna.

Max némasága megerősítette ebben a hitében.

- Nos, vártam, hogy lássam az arcán - folytatta Skink. - A bűnt.

- Ártalmatlan dolog volt, amit csináltam. Talán érzéketlen, de mindenképpen ártalmatlan. Már ezerszer elmondta a magáét, kapitány. Most már hagyjon elmenni.

A motorcsónak már olyan közel volt, hogy látni lehetett metáلكék színét, amelyen egyenetlen fehér csík futott körbe, cikkcakkos, mint a villámlás. Ketten álltak elől.

- Itt van - mondta Max.

- És sehol egy rendőr. - Skink intett, hogy jöjjenek.

Az egyik alak odament az orrba, s kidobott egy kötelet. Skink elkapta és felcsavarta. Mihelyt a kötél megfeszült, az ikermotorok elhallgattak. A hullámozás a cölöpökhöz, az elemlámpa fénykörébe lökte a hajó farát.

Max Lamb ekkor jól látta, hogy Bonnie állt az orrban. Amikor a nevéen szólította, Bonnie kilépett a palánkra, s anyailag magához ölelte, mint egy kisgyereket, aki lenyúzta a lábáról a bőrt. Max férfias tartózkodással fogadta, hisz tudta, figyelik, nemcsak elrablója, hanem Bonnie férfi kísérője is.

Skinket a jelenet mosolyra fakasztotta, s visszalépett a cölöpház árnyékába. A kormányos nem adta jelét, hogy partra akarna szállni. Fialat, szélesvállú férfi, otthon volt a vízen. Halványkék pulóver, levágott szárú nadrág volt rajta, cipőt nem viselt. Nem rázta meg, hogy egy vaksötét öbölbe kellett behajóznia elsüllyedt hajóroncsok és úszó fadarabok között.

Skink a sötétségből megkérdezte a fiatalember nevét.

- Augustine - felelte az.

- Magánál van a váltságdíj?

- Hát persze.

Bonnie Lamb azt mondta: - Aggodalomra semmi ok, nem rendőr.

- Látom - hallatszott Skink hangja.

Augustine fellépett a hajó peremére. Bonnie kezébe nyomta a bevásárlózacskót, ő átadta a férjének, aki nyomban továbbadta az árnyékban álló emberrablónak.

Max Lamb megszólalt: - Bonnie, kedvesem, a kapitány beszélni akar veled. Aztán elenged.

- Fontolgatom - javította ki Skink.

- Miről akar velem beszélni?

A kormányos lehajolt a műszerfalnál, s egy sörösuveggel a kezében egyenesedett fel. Ivott egy kortyot, majd a csípőjével nekitámaszkodott a kormánykeréknek.

Bonnie Lamb azt kérdezte a férjétől: - Mi az a nyakadon? - Úgy festett, mint valami örült szex-kellék, látott hasonló bőrholmikat Greenwich Village-ben a kirakatokban.

Skink előlépett a fénybe. - Szelídítő eszköz. Feküdj le, Max.

Bonnie Lamb szemügyre vette a magas, torzonborz idegent. Pontosan olyan volt, amilyennek a rendőr leírta, sőt. A mérete után ítélve bármire képes lehetett, Bonnie mégsem ijedt meg tőle.

- Max, rajta! - mondta az emberrabló a férjének.

Max Lamb engedelmesen hasra feküdt a palánkon. S amikor Skink ráparancsolt, hogy forduljon meg, mint egy kutya, a hátára feküdt.

Bonnie szégyellte el magát a férje helyett. Az emberrabló észrevette, és mentegetődzött. Rászólt Maxre, hogy álljon fel.

A bevásárlózacskóban minden benne volt, amit Skink kért. Az új elemek pillanatokon belül belekerültek a walkmanbe, s a fülhallgatóban megszólalt a „Tumbling Dice”. Skink kibontotta a zöld olajbogyós üveget, s a tartalmát a feltároló, hatalmas szájüregébe töltötte.

Bonnie Lamb megkérdezte Maxtól, hogy az isten szerelmére, mi folyik itt.

- Majd később - súgta a férfi.

- Most mondd meg!

- Joga van tudni - szólt közbe az emberrabló, s csak úgy fröcskölt a szájából az olajbogyó leve. - Az életét kockáztatja azzal, hogy idejött egy örülttel találkozni.

Bonnie Lamb a hajóúthoz öltözött, kék esőkabát, farmer és lapos cipő volt rajta. Jó és praktikus holmik, nem a kaliforniai divatlap marhaságot.

Skink levette a füléről a hallgatót, s megdicsérte Bonnie-t a józan eszéért. Majd ráparancsolt a férjére, hogy vegye le a nyakáról a sokk-gallért, és dobja a tengerbe.

Max bizonytalanul a nyakához ért. Skink azt mondta, folytassa már, a francba, vegye már le! Max elszántan összepréselte a száját, mégsem tudta rászáni magát, hogy hozzáérjen. Végül is a felesége lépett oda mellé, kikapcsolta, s levette a férje nyakáról a Tri-Tronics kutyafigyelmező nyakörvet. A lámpa fényénél alaposan szemügyre vette.

- Beteg dolog - mondta Skinknek, és letette a gallért a palánkra.

Skink elővett a zsebéből egy videoszalagot. Odadobta Bonnie Lambnek, aki két kézzel elkapta. - Élete párjának a házimozija a hurrikánról. Ha már a beteges dolgoknál tartunk.

Bonnie sarkon perdült és a vízbe hajította a szalagot.

Ebben a nőben van tűz! Skink máris megkedvelte. Max idegesen rágyújtott egy cigarettára.

A feleségét azzal sem lepte volna meg jobban, ha egy heroinnal telt fecskendő tő a karjába. Azt kérdezte: - Mióta dohányzol?

- Ha visszateszi a nyakörvet - ajánlotta Skink készségesen -, akkor leszoktathatom róla.

Max Lamb sürgette Skinket, fogjon már hozzá. - Azt mondta, beszélni akar vele, hát tessék.

- Nem, azt mondtam, némi időt akarok együtt tölteni vele.

Bonnie a csikos hajó kormányrúdjánál álló mezítlásas férfira pillantott. Neki szemmel láthatóan semmi mondanivalója nem volt. A tartása fesztelen, mintha unatkozna.

- Hol akar velem némi időt együtt tölteni? - kérdezte Bonnie az emberrablótól. - És mit akar csinálni?

- Nem azt, amire gondolsz - vágott közbe Max Lamb.

Skink a fejére tette a fürdősapkát. - A hurrikán új ritmust szabott nekem. Ilyenkor kattog.

A kezét Bonnie vállára fektetve gyöngéden odahúzta a férje mellé. Bonnie az árnyékából látta, hogy figyeli. Úgy vizsgálta kettejüket, mintha kísérleti patkányok lennének egy laboratóriumban. Majd hallotta, hogy a kormányzó azt mormogja: - Még mindig nem értem.

Bonnie röviden csak annyit mondott: - Ki vele, mit akar.

- Vigyázz vele - intette Max. - Kábszert szívott.

Skink elnézett a tenger felé. - Nem akarom bántani, Mrs. Lamb, a férje azonban eltávolodott az emberi fajtól. Jó lenne egy kis női ellenpont.

Bonnie-t meglepte, hogy kellemesen megborzong, libabőrös lett a

nyaka. Az idegen hangja megnyugtatóan, hipnotikusan hullámozott, olyan volt, mint egy széles, vad folyam, szívesen hallgatta volna egész éjjel. Persze örült, kétségtelenül az. Bonnie-t mégis megfogta a története. Kormányzó volt valamikor, ezt mondta a rendőr. Szeretett volna többet tudni róla.

De hát neki itt a férje, elcsigázott, napégette, érzelmileg kiborult. Őt kell istápolnia. Szegény Max megjárta a poklok poklát.

- Csak beszélgetni szeretnék - szólalt meg ismét az emberrabló.

- Rendben van - mondta Bonnie -, de csak rövid ideig.

Skink tölcseért csinált a szája előtt a kezéből. - Maga ott, Augustine! Vigye biztonságba Mister Lambet. Ráfér egy kiadós zuhany, egy borotválás, meg talán egy kis székletpuhító. Hajnalban jöjjön vissza a feleségéért.

Skink Max hónalja alá nyúlt, s leeresztette a motorcsónakba. A kötelet elvágta egy zsebkéssel, s a hajó farát ellökte a nedves cölöpöktől. Az egyik karjával magához ölelte Bonnie-t, a másikkal pedig integetett. Mihelyt a hajó kikerült a lámpa fénysugarából, Skink azt látta, hogy egy harmadik alak emelkedik fel a hajó farában, ott rejtőzött egészen eddig? Ekkor a kormánykeréknél álló fiatalember fegyvert emelt a vállához.

- A francba - kiáltotta Skink, s ellökte Bonnie Lambet a fegyver útjából.

Nagyot ütött rajta valami, az óra járásával megegyező irányban pördült egyet, majd előrebukott. Még akkor is pörgött, amikor belezuhant a langyos vízbe. Sehogy sem értette, miért nem mozog a karja és a lába, miért nem hallotta a durranást, miért nem látta a torkolattűzet. Talán máris halott?

13

Augusztus 27-én késő este, langy széllel a háta mögött és kilenc hideg Budweiserrel a hasában Keith Higstrom úgy döntött, hogy vadászni indul. A barátai köszönték, de nem tartottak vele, mivel Keith józanul is megbízhatatlan és kétbalkezes vadász, most azonban még részeg is volt.

Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Dél-Floridában már nem nagyon volt mire löni, hisz a vadak innen már rég elszöktek, vagy kipusztultak. A térségben tomboló hurrikán azonban pompás zsákmányt kínált: haszonállatokat. Dade megye vidéki településein a farmok kerítéseit mérföldeken át kiszaggatta a vihar a helyéből, az elszabadult marhacsordák

és ménések szanaszét kóboroltak a felázott földeken. Többnyire az éhségtől, s nem a természet adta kíváncsiságtól hajtva, ezek az állatok olyan helyeken is felbukkantak, ahol korábban sohasem, így azon a környéken is, ahol Keith Higstrom lakott, egy fakó színű, egymástól megkülönböztethetetlen, egymásra zsúfolt házakból álló városrészben, amelyet minden oldaláról kifosztott üzletek sora szegélyezett.

Keith Higstrom itt élte a gyerekkorát. Az apja családja észak-Minnesotából költözött Miamiába az 1940-es évek elején, s magukkal hozták a hosszú csövű fegyverek és a vadon szeretetét. A fogékony kisfiú apró gyerekkorától kezdve vadásztörténeteken nevelkedett, nem hallott másról, csak az északi erdőségek farkasairól, trófeának számító fekete medvéiről, s a floridai bozótokban élő fehér farkú szarvasokról és vadpulykákról. Egy hatalmas agancsos, sztoikus, ámde márványos tekintetű szarvasbika trófeája Higstromék ebédlőasztala fölé volt kiszegelve; egy kapitális párdúc homokszínű irhája a nappalijuk nyugati falára felfeszítve. Keith már ötéves korában gyűjtögetni kezdte a „Vadon világa”, a „Vadászmezők” és hasonló művek bőrköteteit. Legnagyobb kincse egy dedikált fénykép Joe Fosstól, amint egy kilőtt grizzly medve mellett áll. Hatéves korában Keith kapott egy Daisy játékpuskát, kilencévesen egy ólmos légpuskát, tizenegy évesen egy golyósat és tizenhárom évesen öv lett élete első huszonkettes vadászpuskája.

Ám... hiába lövöldözött szorgalmasan sörösdobozokra egy sziklafalnál, a fiú kétségbeejtően reménytelen esetnek bizonyult. Az apját egészen elkészerítette. Az ifjú Keith életveszélyes volt, ha fegyver került a kezébe. S ezen se a gyakorlás, se a különböző lőfegyverek változtatása nem segített. Se a lőtávolság. Se az állvány. De még a légzőgyakorlatok sem.

Ezek az apa-fiú leckék gyakorta veszekedésekkel, könnyekkel végződtek, míg az idősebb Higstrom kénytelen-kelletlen meg nem engedte a fiának, hogy egy tizenkettes Mossberggel lőjön pár kört, hogy legalább valamit eltaláljon. De az már bizonyos volt, hogy a család biztos kezű és szemű vadászainak sora véget ért. Keith apja ezekről a kirándulásokról sápadtan, feldúltan tért haza, bár a gyerek anyjának egy szót sem szólt a sziklafalnál tapasztaltakról.

Szerencsére mire Keith abba a korba ért, hogy vadászni járhatott volna, Miami környékén másra, mint patkányokra vagy alacsonyan szálló madarakra nem lehetett lőni. Keith minden ősszel azzal nyaggatta az apját, hogy vigye el a Big Cypress Nemzeti Parkba, vagy valami más magán vadászterületre, ahol hidroplánokkal hajtják fel a szarvasokat, hogy aztán a vadászok pontosan a szemük közé lőhessenek. Az idősebb Higstrom

rettegett ezektől a kirándulásoktól, a gyilkolásban semmi örömét sem lelte, a fia azonban ragyogott a boldogságtól, ő akár gránátokkal is szívesen bombázta volna a megnyomorított őzborjakat.

Az egyik ilyen szörnyű reggelen történt, hogy Keith Higstrom apja megesküdött, többé az életben nem vadászik. Egy tank méretű mocsárjáróval vettek üldözőbe egy girhes, félig már bomlott agyú hiúzt, amikor Keith váratlanul vadul lövöldözni kezdett valamire az égen. Mint kiderült, egy fehérfejű réti sasra, amely az államokban védett állat. Mivel a fiatalember keze megremegett lövés közben, a szándékolt törvénysértés elmaradt, ám a pillanat hevében sikerült szétduzzantania az apja bal fülét.

Az idősebb Higstrom az Everglades talaján süketen, vérezve, kínban fetrengve különös élményt élt át, a lelkébe sohasem érzett béke költözött, mintha egy hűvös, fehér lepedővel takarnák el a fejét. A sebe kétségtelenül fájdalmas, s a süketség (ha már túljutott a nehezén) azzal jár, hogy meg kell válnia forgalomellenőri munkájától. Másfelől azonban nincs az a pénz, amiért még egyszer az életben vadászni menne a hebehurgya fiával!

Keith Higstrom kénytelen volt rádöbbedni a saját felelősségére, s elszenvedni az ezzel együtt járó büntudatot is. Az apja felépült a golyó ütötte sebesülésből, s nagy kegyesen napjában csak egyszer vagy kétszer hozakodott elő vele. Keith megbánása azonban hamarosan ki nem mondott neheztelésre változott, mert úgy érezte, apja az elvesztett fülét arra használja, hogy kihúzza magát a hétvégi expedíciókból. Egy plasztikai sebész időtálló műanyagból fület ragasztott a hiányzó helyébe az öreg fején, s egy modern hallókészülék nyolcvanegy százaléokban visszaadta az Evergladesben elvesztett hallását. Ennek ellenére soha többé nem vett fegyvert a kezébe. Mint mondta, az orvosai tanácsára.

Keith egyre nehezebben talált vállalkozó szellemű társakat a kirándulásaihoz. A barátai, valahányszor vadászni hívta őket, halaszthatatlan elfoglaltságaikra hivatkoztak. Keith csalódottan és nyugtalanul töltötte a hosszú, unalmas hétvégéket, a fegyvereit tisztogatta, és kedvenc vadászfilmjeit nézegette a videón. Amikor már nagyon viszketett a ravaszra éhes ujjá, elautózott Tamiami Trailbe, s a csatorna mentén leparkolt. Mihelyt besötétedett, megtöltött egy duplacsövű puskát, magára szíjazott egy lámpát, s elindult a part mentén. Többnyire teknősökre és oposszumokra vadászott, de a gyorsabb vagy okosabb állatok hamar elillantak.

A hurrikán után nem sokkal Keith Higstrom négy fejőstehenet és egy aransárga lovat látott a szomszéd kertjében. A környék lakói nevetve, fényképezve gyűltek össze a látványra, ritka könnyed pillanatok voltak

ezek a vihar utáni nyomasztó hangulatban. Aznap este, miközben Keith a cimboráival poharazgatott a Kendall Drive-on egy ír kocsmában, váratlanul azt kérdezte: - Mennyit nyomhat egy tehen?

Egyik barátja így felelt: - Én ezt feladom, Higstrom. Azt kérdezed, hogy mennyit nyom egy tehen?

- Ez nem vicc. Többet, mint egy jávorantilop? Csak azért, mert hogy tehenek sétálgatnak szabadon az utcánkban.

- A hurrikán miatt.

- Igen, de mennyit nyom, van fogalmad róla? - Keith Higstrom kiitta a sörét és felállt. - Menjünk vadászni, fiúk.

- Ülj vissza, Higstrom.

- Ti puhányok, jöttök vagy sem?

- Igyál még egyet, Keith.

Keith böffentett egy nagyot, s kilökte az ajtót. Hazahajtott, besurrant a házba, s a juhar fegyverszekrényből kivette a nagyapja régi harminc nulla hatos puskáját. A tölténydobozt leejtette, s részegen jóízűen kacarászott azon, hogy senki sem ébredt fel a zajra. Belebújt egy postán rendelt terepszínű overállba, csizmát húzott, magára szíjazta a lámpát, s elindult a tehen vadászatra.

A szomszéd előkertjében már csak hült helyüket találta. Keith Higstrom keservesen, félíg előregörnyedve elindult lefelé az utcán. Mint egy pihe, olyan könnyűnek, s mint egy támadásra kész mérgeskígyó, olyan elszántnak érezte magát. Csodálatos érzés volt, ahogy a fegyver a tenyerébe simult. Úgy tervezte, hogy a lelőtt tehenet a Honda Civic első sárhányójához köti, s visszahajt vele Kendallba az ír kocsmához, oda, ahol a nyavalyás cimborái italoznak. Keith Higstrom már előre jót mulatott a látványon.

Álcázásul nagy zajjal egyik törmelékhalomtól a másikig ugrált. Az utca üres, koromfekete, árnyéktalan, az északi oldalon lévő épületekben még mindig nem volt áram. Ullmannék háza előtt elhaladva Keith Higstrom neszre lett figyelmes, mély, reszelős horkantást hallott a ház mögül. Keith a garázs sarkához surrant. A magával hozott lámpa fénycsóvjában hatalmas, fénylő, indigókék szempár villant.

- Szent ég! - kiáltott fel Keith.

Hatalmas állat álldogált Ullmannék félíg kiszáradt úszómedencéje mellett. A Keith fejére erősített lámpa föl-le szánkázott az állat kékesfekete lapockáin. Ez nem egy közönséges tehen. Először is akkora, mint egy traktor. A szarva csupa görbület, s végül lefelé fordult, pont fordítva, mint az amerikai bikaké.

Keith Higstrom pontosan tudta, mi a helyzet. Elég felvételt látott már Jimmy Deanről és Curt Gowdyról, a híres amerikai vadászokról, akik hasonlóan pompás királyi példányokat is ejtettek olykor. De hát az Afrikában volt, az isten szerelmére, s nem a floridai Miami-ban.

Keith arra gondolt, hogy mindez a túlzott alkoholizálásnak köszönhető, az öklömnyi, ovális szemekkel rámeredő patás állat pusztán a Budweiser sörök keltette vízió.

Ekkor azonban az állat megint horkantott, mindkét orrlíkából pára szállt. Lehajtotta a fejét, s hatalmas, ipari vasaló nagyságú patáival árkokat rúgott Ullmanék frissen ültetett gyepetglái közé.

- A mocskos életbe! - mondta Keith Higstrom, és felemelte a nagyapja puskáját. - Ez egy afrikai bölény!

Lőtt, és természetesen eltévesztette. Kétszer egymás után.

A lövés hangjára Mr. Ullman, foglalkozását tekintve bankár, amúgy Kanadából frissen áttelepült lakos, felriadt, s még időben nézett ki az ablakon ahhoz, hogy lássa, egy örületes méretű bölény vágat az udvarán a szarván egy kapálódzó amerikai fiatalemberrel. Mr. Ullman nyomban telefonált a rendőrségre, s amilyen gyorsan csak frissen felcsípett angoltudása engedte, előadta, hogy „egy szerencsétlen cowboyt perforáltak”. A rendőr végül is megfejtette, hogy mit akar mondani Mr. Ullman.

Két órával később a rendőrség diszpécser üzenetet hagyott Augustine-nak a rögzítőn: A halott nagybátyja kanadai bölénye, amelyet a fülébe égetett szám alapján azonosítottak, egy vihar szaggatta élelmiszerboltban tűnt fel. Sajnos, baj is történt. A diszpécser arra kérte Augustine-t, hogy amilyen hamar csak tudja, hívja az Állatfelügyelőséget.

Augustine azonban még sokáig nem hallgathatta le az üzenetrögzítőjét, hisz Bonnie Lambbel a Biscayne Bayben volt.

A motorcsónakot Augustine egyik barátjától, egy pilótától kérték kölcsön. A pilóta tartozott Augustine-nak egy szívességgel, hisz évekkal ezelőtt, amikor válófélben volt, Augustine megengedte neki, hogy a negyvenötezer dollárt érő Krugerrand afrikai arany pénzérméit elássa nála a garázs mögött, hogy a leendő exfelesége magánnyomozója ne találhassa meg. Mire a válópernek vége lett, a pilótát mindenéből kiforgatták, nem maradt egyéb vagyona, mint az elásott aranyak. Amit aztán hamar ráköltött egy negyvenöt kilós manökenre, aki kisvártatva faképnél hagyta egy ötcsillagos marokkói szállodában. Noha azóta már sok év telt el, a pilóta a mai napig sem felejtette el Augustine baráti gesztusát, amelyet a nehéz

napokban tanúsított.

A motorcsónak Miami északi partján állt egy traileren, a hurrikán megkímélte. Augustine és Bonnie Lamb ott találkoztak Jim Tile-lal. A szeme vörös, a hangja reszelős volt. Elmondta, hogy egy közeli barátját, egy rendőrnőt súlyosan bántalmazott egy autótolvaj, s a legszívesebben járőrben maradna, hogy elkap hassa azt a rohadt gazembert.

Ebben a feldúlt állapotban szemmel láthatóan irtózott a hajóúttól is. Az öböl vize még a sötétben is háborgónak, kiszámíthatatlannak tetszett. Bonnie Lamb furcsa módon nem félt. Talán annak köszönhetően, amilyen magabiztosan Augustine a hajót vezette, lazán, két ujjal kormányzott, a szabad kezével a lámpát forgatta. Ügyesen kikerülte a hatalmas, elszabadult fatörzseket, uszadékfákat és hajóroncsokat. A veszélyes utazás végül is elterelte Jim Tile gondolatait a hordágyon fekvő Brendáról...

Bonnie alig várta már, hogy szemtől szembe lássa a Skinknek nevezett férfit. Egyre csak a boncteremben látott véres hulla járt a fejében, amelyikről a rendőr azt állította, hogy felnyársalták egy parabolatányérra. Vajon Skink a gyilkosa? A rendőr elmondása szerint az exkormányzó nem örült a szó valós, klinikai értelmében. Sokkal inkább egy küldetés megszállottja, nyughatatlan, végzetes küldetésé, amely a törvényen kívülre sodorja. Bonnie-t izgatta ez a merész különtség. Nem félt Skinktől, különösen úgy nem, hogy a rendőr és Augustine vele voltak. Furcsa mód, bár ezt még magának sem vallotta be, legalább annyira várta az összeütközést az emberrablóval, mint azt, hogy a férjével találkozzon...

Jim Tile és Augustine igyekeztek beemelni a csónakba az öntudatlan férfit. A ruhája teljesen átázott, s ez tovább növelte amúgy is jelentékeny súlyát. Bonnie Lamb is segített nekik. Augustine Skink ezüstös hajába kapaszkodott, a rendőr a derékszíjánál fogta, Bonnie pedig a csizmája száránál fogva húzta, végül az emberrabló bent volt a csónakban, s vizet öklendezett.

A hajó farában valaki undorodva felnyögött: Max Lamb volt az, keresztbefont karokkal állt, s cigarettázott. Bonnie visszafordult az elkábított idegenhez. A rendőr mellé térdelt. Egy zsebkendővel letörölgette Skink arcát, az üvegszemére külön ügyelt.

Augustine így szólt: - Lélegzik.

Egy vulkánkitöréshez hasonló horkantás, majd Skink megrázta a fejét: - Piszok nagy homárokot láttam odalent.

- Azért csak maradj nyugton - mondta neki Jim Tile.

- A walkmanem!

- Majd kapsz egy másikat. Most maradj nyugton.

Skink feje a pallóra puffant. Dúdolva lehunyta a szemét.

- Mit csinálunk vele? - kérdezte Bonnie.

Max jegesen felnevetett: - Börtönbe kerül, mi más történne?

Bonnie Augustine-re nézett, aki azt mondta: - Jimtől függ. Ő a törvény.

A rendőr kinyitott egy termoszt, s megpróbált egy kis meleg kávét önteni kábult barátja szájába. Bonnie az emberrabló feje alá csúsztatta a kezét, hogy segítsen neki. A motor zaját túlkiabálva az asszony megkérdezte Jim Tile-t, itt maradjon-e mellette, hátha megint rosszul lesz. A rendőr közel hajolva azt súgta: - Ő már rendben van. Menjen, foglalkozzék a férjével.

- Jól van - bólintott Bonnie. Örült, hogy sötét van, mert így sem a rendőr, sem a férje nem láthatta, hogy elpirul.

Gar Whitmark és a felesége közt zajló beszélgetés minden volt, csak meleg hangú nem. Az már önmagában dühítő, hogy az asszony hétezer dollárt fizetett ki készpénzben néhány aljas csirkefogónak, az azonban, hogy még a nevét sem kérdezte meg annak az embernek, aki átvette a pénzt, egyenesen megbocsáthatatlan ostobaság. Az egyetlen dolog, aminek a segítségével talán a nyomára lehet akadni a tolvajoknak egy sárga papírdarab, amelyet a csaló tetőfedőmester adott Mrs. Whitmarknak, jelezvén, hogy a számla végösszege várhatóan a duplájára emelkedik majd; egy sárga papír, amelyről ráadásul ebben a pillanatban Mrs. Whitmarknak fogalma sem volt, hová tehetne.

Gar Whitmark, ha lehet, még dühösebb lett. Whitmark építési vállalkozó lévén személyesen ismerte Dade megye valamennyi megbízható, hozzáértő tetőfedőjét. Nem volt ez terjedelmes lista, ő mindenesetre közülük akarta kiválasztani azt a csapatot, amelyik helyrehozza a megrongálódott tetőt. Vagy fél tucat társasággal tárgyalt, s a feleségének (többször is) elmagyarázta már, időbe telik, míg rájuk kerül a sor. A hurrikán nyomán egész aranybánya tárult fel a tetőfedők számára, a legjobbak már hozzá is láttak a sürgős munkákhoz, s máris több hónapra való feladatra kötelezték el magukat. Közben teherautószám érkeztek a megyén kívülről is vállalkozók Miamiba, voltak köztük remek szakemberek és kontárok is, de szép számmal vegyültek közéjük ide-oda vándorló csalók. Mind azért jöttek, mert fényes aratást reméltek.

A hurrikán tipikus kárvallottjai, akik majd megbolondultak, hogy mihamarabb fedélt tudjanak a fejük fölött, a szakemberek kiválasztásánál kénytelenek volt az ösztöneikre hagyatkozni. Sajnálatos módon a hurrikán tipikus kárvallottjainak ösztönei ilyen helyzetben nem mindig

megbízhatóak. Gar Whitmark velük szemben két előnnyel is rendelkezett, egyrészt pontosan ismerte a szereplőket, másrészt volt a kezében valami, amivel a legjobb szakembereket rá tudta venni arra, hogy nála kezdjenek. A legkisebb gond nélkül választotta ki a szakma egyik mesterét, aki megígérte, hogy minden más szerződését félretéve hozzálát Gar Whitmark tetejének megjavításához (hisz Whitmark az egyik legsikeresebb építető, s mint ilyen, szerződéses munkaadó egész Dél-Floridában). Ezzel együtt a Whitmark által kiválasztott mesternek előtte még két tetőt kellett megcsinálnia: a sajátját, és az anyósáét.

Gar Whitmark hét napot adott a férfinak, hogy ezeket a munkákat elvégezze. A késedelem azonban Mrs. Whitmark számára elviselhetetlennek tetszett, kétségbeesését, hogy a chippendale-ekre még több eső csöpög, a marékszám szedett nyugtatok, izomlazítók, altatók és élnkítők sem tudták feledtetni. Mrs. Whitmark számára az önként felajánlkozó tetőfedők megjelenése olyan volt, mint Isten ajándéka. Úgy gondolta, a férje hálás lesz az önálló kezdeményezésért, eggyel kevesebb problémával kell foglalkozni, most, hogy oly sokan akarják beperelni gondatlanságért, amiért a Whitmark aláírásával fémjelzett házak is úgy dőltek össze a viharban, mint a kártyavár.

Miközben a nappaliban állva az eső verte erektől kékülő halántékát, Gar Whitmark ráparancsolt a feleségére, hogy azonnal kerítse elő azt az átkozott számlát, előzetes költségvetést vagy akármit, amelyet attól a mestertől kapott. Több mint egyórás kutatás után az inkriminált papírlap szépen összehajtogatva Mrs. Whitmark főiskolai bizonyítványából került elő; Whitmark el nem tudta képzelni, mi indította a feleségét arra, hogy pont oda tegye, valamint azt sem, hogyan találhatta meg. Ezt az asszony sem tudta megmagyarázni, az agya nem úgy működik, mint a hurrikán előtt, magyarázta.

A számlán az állt, hogy a cég neve Fortress Roofing, s ez Whitmarkból keserű nevetést fakasztott. Legalább humoruk van ezeknek a csirkefogóknak! Gar Whitmark tárcsázta a számot, de csak egy üzenetrögzítő felelt. Letette a hallgatót, s az Építésfelügyelőség igazgatóját hívta, aki állását hét megyei önkormányzati tagnak köszönheti, akik pedig Whitmarknak lehetnek hálásak, amiért gálánsán segítette a megválasztásukat. Ahogy egy Gar Whitmark várta, az igazgató megdöbbenésének adott hangot, amiért Gar Whitmark feleségét megtévesztették, s megígérte, hogy máris utánanéz.

Nem, még soha nem hallott a Fortress Roofingről, de egész biztos, hogy kideríti, ki áll mögötte.

Minél hamarabb, annál jobb, mondta Gar Whitmark, s egy törülközővel megtörölte elázott haját, amely ötven rózsaszín gyökerű, frissen beültetett hajhagymával gazdagodott.

Tizenöt perccel később az igazgató visszaszólt, s gyászos hangon arról számolt be, hogy a Fortress Roofing Dade megyében hivatalosan nincs bejegyezve, vagyis törvénytelen vállalkozás.

Gar Whitmark dühében sorra hívta az ismerős tetőfedőket, becsületeseket, becstelenekeket egyaránt. Akadt köztük egy-kettő, akiknek a név hallatán rémlett valami, néhány emberüket épp az új cég miatt veszítették el. Az a szemét tulajdonos, mondták, egy volt műszaki ellenőr, a neve Avila. Mocskos alak, figyelmeztették Whitmarkot.

Gar Whitmark jól ismerte Avilát, éveken át maga is többször megvesztegette. Alvállalkozói is tömték ezt a pénzéhes gazembert. Kézpénzzel, alkohollal s pornóval, Avila a kemény pornót kedvelte, nő nő hátán, ha jól emlékszik.

Whitmark felhívta a titkárnőjét, aki fürge ujjakkal kinyitott egy szupertitkos számítógépes aktát, amelyben Dade, Broward, Palm Beach, Lee és Monroe megyék korrupt vagy leendő megvesztegethető tisztviselői sorakoztak. Népes lista, s az egyszerűség kedvéért abc-be szedve. Avila neve és titkos otthoni telefonszáma mindjárt ott villogott a képernyő alján.

Whitmark hajnali háromig várt a hívással.

- Itt egy régi barátja, Gar Whitmark - mondta. - A maga gyalázatos emberei kicsaltak a feleségemtől hétezer lepedőt. Az asszony egészen belebetegedett, Avila. Ha holnap reggelig nem kapom vissza a pénzem, az estét már a börtönben töltheti. S még azt is elintézem, hogy Paul Pick-Percy legyen a cellatársa.

A brutális fenyegetéstől Avila egy pillanat alatt felébredt. Paul Pick-Percy notórius kannibál. Most a tárgyalására vár, amiért megölte és megette a háztulajdonosát, mert nem volt hajlandó megjavíttatni a kilyukadt WC-tartályát. Időközben az is kiderült, hogy Paul Pick-Percy korábban már elfogyasztott egy lusta tévészerelőt és egy modortalan útdíjszedőt.

Avila azt kérdezte: - Hétezeret? Mister Whitmark, esküszöm az istenre, hogy semmi közöm az egészhez.

- Akassza fel magát!

- Várjon, várjon... - Avila felült az ágyban. - Mondja el, maga szerint mi történt, rendben?

- Nincs itt semmi „én szerintem” mi történt - jelentette ki Gar Whitmark, és elismételte az asszony szálnalmas történetét.

- És biztos benne, hogy a mi teherautónk volt az?
- Itt a kezemben a számlájuk, maga nyomorult. Ezen pedig a Fortress Roofing áll.

Avila elhúzta a száját. - Ki írta alá?

Gar Whitmark azt felelte, a kézírás olvashatatlan. - A feleségem szerint a pofának olyan ocsmány, félrecsapott az álla, mint egy óriás angolnának. S a tetejébe pocsék öltönyben jár.

- A francba! - dühöngött Avila. Pontosan ettől félt.

- Dereng már valami? - Gar Whitmark hangja gúnyosan és fenyegetően csengett.

Avila az ágy támlájának rogyott. - Uram, holnap reggel első dolgom lesz visszavinni a pénzt.

- Nagyon helyes. Plusz az új tető.

- Tessék?

- Hallotta, maga tökkelt. Hozza a hétezeret, amit az emberei lenyúltak, plusz kifizeti a számlámat, ha elkészült a tetőm. Amit igazi tetőfedők csinálnak.

Avila gyomra görcsbe rándult. Gar Whitmark feltehetően egy különálló villában lakik délebbre, amerre a többi milliomos. Avila úgy számította, hogy a tető javítása legkevesebb húszezerbe is belekerülhet. - Ez nem igazán fair - nyögte.

- Szívesebben kínálkozik fel vacsorára Pick-Percynek, a séfnek?

- Jaj, az isten szerelmére, Mister Whitmark!

- Mindjárt gondoltam.

Avila felkelt, kiment a hátsó udvarba, kiválasztott két kakast, s bevitte a garázsba az állatokat, hogy lecsapja a fejüket. Azt remélte, hogy az áldozat kedvező fogadtatásra talál. Némi viaskodás után elvégezte a feladatot. A meleg vért felfogta egy pennykkel, megfehéredett macskacsontokkal és teknős páncélokkal teli műanyag vödörbe. A vödröt egy Chango kerámia szobor, a világosság és a tűz istenének lábához állította. A gyermek nagyságú szobron palást, színes gyöngyök és aranyozott korona volt. Avila áhítatosan letérdelt, véráztatta kezeit az égre emelte és azt kérte Changótól, legyen szíves eltörölni az élők sorából azt a rohadt Snappert, aki elcseszte a tetőfedő üzletet.

Avila azért nem volt egészen biztos benne, hogy a szertartás meg hozza a gyümölcsét. Még kezdő volt a santeria tudományának elsajátítása terén, pontosabban, rá jellemző módon, nem igazán vette magának a fáradságot, hogy alaposan áttanulmányozza. Avila akkor kezdett kacérkodni a

véráldozatok praktikájával, amikor először jutott a tudomására, hogy a hatóságok korrupció gyanújával vizsgálatot indítottak ellene; számos kokain forgalmazó ismerőse esküdött rá, hogy a santería áldozatok mentették meg őket a börtöntől, Avila ezért úgy gondolta, semmit sem veszít vele, ha maga is kipróbálja. Hialeah-ban tanácskozott egy valódi santero pappal, aki felajánlotta, hogy beavatja a vallás titkos tanaiba, amely az ősi afro-kubai tradíciókban gyökerezik. Ám a vallástörténet túl mélynek és túl misztikusnak bizonyult Avila számára, ezért hamarosan belefáradt az oktatásba.

Ő nem akar mást, magyarázta a santerónak, mint szert tenni arra a képességre, hogy megronthassa az ellenségeit. Hogy halálos átokkal sújthassa valamennyit.

A pap feljajdult és elzavarta. Avila azonban azzal a meggyőződéssel tért haza, hogy annak a hókusz-pókusznak az alapján, amelyet idáig látott, maga is képes lesz elsajátítani a bűbáj alapjait. Istenének Szent Changót választotta, mert tetszett neki ez a férfias név. Első célpontjául a megyei közbíró szemetelt ki, hisz ő tett feljelentést a korrupt műszaki felügyelő ellen.

Az egypennys érméket könnyen beszerezte, ugyanúgy, mint az állatcsontokat, hisz Avila nagyanyja Medley-ben négy háztömbnyire lakott az állattemetőtől. A vér okozta Avila számára a legnagyobb gondot, hisz nem lelkesedett túlzottan az élő áldozat bemutatásáért. Eleinte úgy próbált Chango kedvében járni, hogy a pénzérméket és a csontokat a friss húsból nyert véres lével locsolgatta. De semmi sem történt. Ebből azt a következtetést szűrte le, hogy a santería szentek a friss vért kedvelik.

Egy esős vasárnap délután Avila vett egy élő csirkét. A felesége nagy vacsorát készített a vendégségbe meghívott unokatestvéreknek, s ezért kitiltotta Avilát a konyhából. Erre a férfi betett egy kést a farzsebébe, s az áldozatot becsempészte a garázsba. Mihelyt újságpapírokat kezdett szétteregetni a földön, a csirke megérezte, hogy baj lesz. Avilát egészen meglepte, hogy egy ilyen kis madár ekkora lármát tud csapni, ilyen elkeseredetten tud ellenállni. Avila végül is bemutatta a kegyetlenre sikeredett áldozatot, ám utána tele volt karmolásokkal, csipésekkel s véres tollakkal. Csakúgy, mint a felesége krémszínű Buick Electrája. A fülhasogató szemrehányás hallatán az unokatestvérek még a desszetről is elfeledkezve korán elköszöntek.

Két nappal később megtörtént a csoda. Az Avila csirkeáldozatával célba vett közbíró a zuhany alatt elcsúszott, s a válla kificamodott. És mindez egy atletikus alkatú prostituált társaságában, aki gondosan nemcsak a

mentőket hívta ki, de számos újságnak is készséggel állt a rendelkezésére. A zajos sajtóvisszhang nyomán az Államügyészség úgy döntött, hogy a közvádlót meghatározatlan időre kivonja a forgalomból.

Ugyan az Avila korrupciós ügyében folytatott nyomozást nem szüntették be, csak egy darabig szüneteltették, Avilának mégis az volt a meggyőződése, hogy a santería remekül bevált. A további kísérletek mind eredményteleneknek (és ugyancsak sok mocsokkal járónak) bizonyultak, Avila ennek okául a tapasztalatlanságát és a megfelelő eszközök hiányát tudta be. Az is lehet, hogy az áldozatbemutatás alatt rossz varázsigeeket mondott, vagy lehet, hogy jókat, de rossz sorrendben. Vagy talán rossz napot, rossz időpontot választott, olyat, amely nem felel meg a szeszélyes Changónak. De az is lehet, hogy nem a megfelelő csirkét választotta.

S mivel a végén sikerült alkuat kötnie a közvádlóval, Avila továbbra is töretlenül hitt a csontokkal és vérrel folytatott boszorkányságban, Mivel pedig szerint Snapper gyalázatos bűnt követett el, úgy döntött, a siker érdekében ezúttal két szárnyast áldoz fel egy helyett. Ha mégsem válik be, akkor hajlandó lesz egy kecskegidát is beszerezni.

A kakasok nem adták könnyen az életüket, a lárma felébresztette Avila feleségét, nagynénjét és anyját. A garázsba berontva az asszonyok azt látták, hogy Avila a kedvenc szobra előtt térdelve spanyolul gajdol összevissza. Avila felesége azonnal kiszúrta az Electra első sárhányóján éktelenkedő vérfoltokat és csőrfoszlányokat, mire egy gereblyével dühödten nekiesett a férjének.

Ezenközben Dade megye másik végében Snapper békésen hortyogott egy halott ember nyugágyában. Chango természetfölötti haragja nem sújtott le rá, s fel se vette az Edie Marsh szeméből sugárzó gyűlöletet sem, aki a penészes szőnyegen feküdt egy meztelen biztosítási ügynökhöz kötözve.

14

Miközben a gyertya a viaszt csorgatva égett, Snapper árnyéka ide-oda imbolygott a csupasz falakon. A profilja Edie Marshot egy miniatűr tyrannoszauruszra emlékeztette. Snapper a móka kedvéért nem engedte, hogy Fred Dove megváljon a piros kondomtól.

- Ez gonosz dolog - mondta Edie.

- Hát, én már csak ilyen gonosz szarházi vagyok - jelentette ki Snapper. -

Nem fogod elhinni, de nemrég vittek be egy rendőrnőt a kórházba, látnod kéne.

Amikor ásított, a rosszul összeforrt állkapcsa vízszintesen oldalra billent, úgy tetszett, mintha le akarna válni az arcáról. Snapper olyan volt a tátott szájával, mint egy tojást elnyelni készülő hullő.

Edie azt kérdezte: - Mit akarsz?

- Tudod te azt jól. - Snapper az elemlámpával Fred Dove zsugorodó férfiasságára világított. - Ezt a piros gumit honnan szerezte? - kérdezte. - Fogadok, hogy postán rendelte. Olyan, mint egy mikulássapka.

Odalent a földön a biztosítási ügynök fájdalmasan felnyögött. Edie a vállához érintette a fejét. Snapper háttal kötözte őket egymáshoz, egy függönyzsinórt tekert a kezükre. Snapper Fred Dove irattáskájában megtalálta a férfi névjegyet, s a Midwest Casualty biztosítási papírjait. Ebből már könnyű volt mindent kitalálni - miért térdelt Edie, meg a többi. Snapper boldog volt, amiért ilyen pontosan időzített.

Azt mondta: - A fairplay szerint háromfelé osztjuk.

- De te leléptél! - tiltakozott Edie. - Itt hagytál azzal a seggfej Tonyval.

Snapper vállat vont. - Időközben meggondoltam magam. Megtehetem. Szóval, mennyi pénzről beszélünk?

- Dögölj meg! - sziszegte Edie Marsh.

Snapper, anélkül hogy kiszállt volna a nyugágyból, laposan fejen rúgta Edie-t. Rémes, puffanó hang. Edie felnyögött, de nem sírta el magát.

- Az isten szerelmére - nyögte reszkető hangon Fred Dove, mintha csak őt fenyegették volna meg.

- Akkor halljam, mennyi - emelte föl a hangját Snapper.

- Meg ne mondd! - Edie egészen elkábult, de azért mindkét könyökével jól oldalba bökte Fred Dove-ot.

- Hallgatom - szólt ismét Snapper.

Edie érezte, hogy a kárbecslő izmai megfeszülnek, majd hallotta, hogy azt mondja: - Száznegyvenegyezer dollár.

- Seggfej! - sziszegte Edie.

- De egy fillért sem kap Edie és én nélkülem - figyelmeztette Fred Dove Snappert.

- Ez biztos?

- Igen, uram.

- Egy megveszekedett fityinget sem - erősítette meg Edie. - Találd ki, ki fogja kézhez kapni a csekket? Mrs. Neria Torres. Vagyis én.

Snapper az elemlámpával Edie arcába világított, a cipője nyomán rózsaszínűre dagadt a nő arca. - Édesem - mondta -, hogy tudnád aláírni a

csekket, ha gipszben vagy? Kapisgálod már?

Edie elfordította a fejét az erős fényből, s átkozta magát, amiért leállt egy volt elítélttel.

Fred Dove azt mondta Snappernek: - Ki kell oldoznia bennünket.

- Nézd csak, a Mikulás is megszólalt!

Edie homlokán kalapáltak az erek. - Tudod, miért csinálja, Fred? Snapper féltékeny lett. Ennek semmi köze a biztosítási pénzhez. Az a baja, hogy szeretkeztem veled...

- Hmm! - mondta Snapper.

- ...s mert tudja - folytatta Edie -, pontosan tudja, vele a világ minden kincséért sem feküdnek le!

Snapper felröhögött. A cipője orrával megbökte Fred Dove-ot, így szólt: - Ne hagyd magad elkábítani, aranyapám. Még egy szifilisztes disznóval is hagyná megdugatni magát, ha csak egy dollárt is lát benne.

- Hülye duma! - dühögött Edie. - Atyaúristen, hogy fáj a fejem!

A biztosítási ügynök igyekezett lehiggadni. Döbbenetes, hogy egyik pillanatról a másikra ilyen ocsmány, bonyolult és veszélyes helyzet kellős közepén találta magát. Órákkal ezelőtt még minden olyan egyszerűnek, izgalmasnak látszott: egy mérsékeltlen tisztességtelen csalás, egy gyönyörű és gátlástalan bűntárs, s egy vad, szenvedélyes kaland egy elhagyott, hurrikán szaggatta házban.

A piros kondom pontosan illett hozzá.

S akkor a semmiből betoppan ez a Snapper nevű alak, egy durva és közönséges bűnöző, más nem lehet, ennyit még Fred Dove is tudott. A biztosítási ügynök nem vágyott ilyen erőszakos harmadik partnerre. Másfelől azonban semmi kedve nem volt meghalni, vagy súlyos sérülésekkel kórházi ápolásra szorulni. A Blue Cross megbiztosítót érdekelni fogják a részletek, csakúgy, mint a feleségét.

Ezért felajánlott Snappernek negyvenhétezer dollárt. - Ennyi a harmada.

Snapper az elemlámpával bevilágított Fred Dove arcába, s azt mondta: - S mindezt fejben számolta ki? Se papír, se toll? Ez igen!

Igen, persze, gondolta Edie Marsh. Kösz, dr. Einstein.

Fred Dove azt mondta Snappernek: - Megegyeztünk?

- Ami fair, az fair. - Snapper felállt a nyugágyból, s kiment a garázsba. Pillanatokkal később beindult a hordozható generátor. Snapper visszajött a nappaliba, s felkapcsolta a csupasz villanykörtét. Majd Fred Dove és Edie Marsh mellé térdelve, elvágta a függönyzsinórt a csuklójukon.

- Együnk valamit - javasolta. - Baromi éhes vagyok.

Fred Dove reszketve felállt. A kezét bátoritanul az ágyéka elé tette. -

Leveszem - mondta.

- A gumit? - Snapper felfelé mutatott a hüvelykujjával. - Tegye azt. - Edie-re pillantott, aki meg sem kísérelte elfedni magát. Gyűlölködő szemekkel figyelte Snappert.

Snapper azt kérdezte: - Így akarsz elugrani enni? Nekem jó. Talán még ingyen is kiszolgálnak.

Edie szó nélkül odament a nyugágy mögé, felkapta az odakészített feszítővasat, Snapper háta mögé lopakodott, s minden erejét összeszedve lesújtott. A férfi üvöltve összeesett.

Edie a fegyverrel a kezében lovagló ülésben ráült a mellkasára. Vizes, kócos haja az arcába hullva eltakarta a zúzódást. Vad dühét és elszántságát látva, Fred Dove rémülten gondolt arra, talán még meg is öli. Félt, nem akart szemtanúja lenni Edie első gyilkosságának.

Edie a feszítővas végét bedugta Snapper eldeformálódott állkapcsa közé, s leszorította vértelen nyelvét.

- Úgy rúgj meg még egyszer - sziszegte -, hogy ledarálom a mogyoróidat.

Fred Dove felkapta a nadrágját, az irattáskáját, s elinalt.

Visszavitték a kölcsönhajót a kikötőbe, s megérkeztek Coral Gables-be. Nagy ügyel-bajjal becipelték a Skinknek nevezett férfit Augustine házába.

Max Lambet elborzasztották a falon sorakozó koponyák, ám egy szót sem szólt, miközben a fürdőszoba felé igyekezett. Augustine telefonálni kezdett, hogy kiderítse, mi történt a halott nagybátyja afrikai bőlényével. Bonnie kávéfőzött, s bevitte a vendégszobába, ahol a kormányzó már kezdte kiheverni az állati kábítószer okozta hatást. Jim Tile-lal volt, amikor Bonnie belépett a szobába. A legszívesebben itt maradt volna, hogy hallgassa, mit beszél ez a különös idegen, de úgy érezte, hogy csak betolakodó. A férfiak halk, komoly diskurzust folytattak. Hallotta, hogy Skink azt mondja:

- Brenda erős lány. Felépül.

Mire Jim Tile: - Már minden általam ismert imát végigmondtam.

Bonnie a szobából kisurranva a férjébe botlott, aki cigarettázva lépett ki a fürdőszobából. Uralkodott magán, hogy tolerálja a férje új, kellemetlen szokását, amelyet a fogságban töltött stresszes állapotnak tudott be.

Bement vele a nappaliba, és melléült a díványra. Ott aztán Max minden részletre kiterjedően előadta a szenzációs történetét, érzékletesen ecsetelte, micsoda kínokat kellett elszenvednie a félszeműtől.

- A nyakörv - állapította meg Bonnie Lamb.

- Úgy van. Nézd meg a nyakamat. - Max kigombolta az Augustine-től kölcsönkapott ing gallérját. - Látod az égési sebeket? Látod?

Bonnie ugyan semmit sem látott, de azért együttérzően bólintott. - Szóval eltökélt szándékom, hogy följelentem.

- De mennyire! - Max Lamb kiérezte a felesége hangjából a bizonytalanságot. - Az isten szerelmére, Bonnie, akár meg is ölhetett volna!

Az asszony megszorította Max kezét. - Én akkor sem értem, hogy miért... miért csinálta.

- Egy ilyen buggyantnál ezt sohasem lehet tudni. - Max Lamb szándékosan hallgatta el, hogy Skink mennyire megvetette a videózás miatt; emlékezett rá, hogy Bonnie is hasonlóképpen vélekedett a dologról.

- Szerintem orvosi segítségre van szüksége - vélte az asszony.

- Nem, drágám, rajta csak egy jó kis börtön segít. - Max hátrahajtotta a fejét, s magasan a mennyezet felé fújta a füstöt.

- Drágám, gondolkodjunk még rajta...

A férje azonban felpattant mellőle, s rácsapott a telefonra, amelyet Augustine épp most tett lett. - A legokosabb, ha felhívom Pete Archibaldot - szólt vissza a válla fölött -, hadd tudja meg mindenki a Rodalenál, hogy semmi bajom.

Bonnie Lamb felállt és átment a vendégszobába. A kormányzó ült az ágyban, a szemét félig lehunyta. Bozontos szakállát tengeri só csipkézte. Jim Tile, az egyik hónalja alatt a kalapjával, az ablak mellett állt.

Bonnie mindkettejüknek töltött még kávé. - Hogy érzi magát? - kérdezte sűgva.

Skink ép szeme kipattant. - Jobban - felelte sztentori hangon.

Bonnie az éjjeliszekrényre tette a kávé. - A majmokat szokták ilyen szerekkel elkábítani - magyarázta.

- Nem szabad pszichoaktív drogokkal keverni - jelentette ki Skink -, főleg nem varangy verejtékkel.

Bonnie Jim Tile-ra nézett, aki így szólt: - Megkérdeztem tőle.

- Mit kérdeztél tőlem? - reccsent Skink hangja.

- A parabolatányéros halott pasast - felelte a rendőr. Majd Bonnie-hoz fordulva így folytatta: - Nem ő csinálta.

- Bár a stílust csodálom - jelentette ki Skink.

Bonnie Lambnek nem sikerült lepleznie a kételyét. Skink komolyan nézett rá. - Nem én öltem meg azt a pasast, Mrs. Lamb. Bár hétszentség, ha így tettem volna, magának akkor sem mondanám meg.

- Hiszek magának. Komolyan.

A kormányzó kiitta a kávéját, s kért még egy csészével. Azt mondta Bonnie-nak, hogy ilyen jól még életében nem ivott. - S tetszik nekem a fiúja - tette hozzá, végigmutatva a koponyákon. - Tetszik, amit itt csinált.

Bonnie azt felelte: - Nem a fiúm. Csak a barátom.

Skink bólintott. - Mindannyiunknak kellenek barátok. - Nehézkesen kikászálódott az ágyból, s kezdte levenni magáról a vizes ruhákat. Jim Tile kikísérte a fürdőszobába, s megeresztette a vizet. Amikor a rendőr a kormányzó úszósapkájával a kezében visszajött, megkérdezte Bonnie Lambtól, mi a szándéka a férjének.

- Fel akarja jelenteni. - Bonnie leült az ágy szélére, s hallgatta a zuhany csobogását.

Augustine lépett be a szobába, s azt kérdezte: - Nos?

- Én még ma este letartóztathatom - mondta Jim Tile Bonnie-nak -, ha a férje bejön velem az őrre, hogy jegyzőkönyvbe vegyük. Utána már a többi az államügyészség dolga.

- Képes lenne... letartóztatni a legjobb barátját?

- Inkább én, mint valami idegen - felelte a rendőr. - Ne érezze kényelmetlenül magát, Mrs. Lamb. A férjének joga van hozzá.

- Igen, tudom. - Bonnie tisztában volt vele, jogos Max szándéka, megengedhetetlen, hogy bárki turistákat tartson fogva, bármennyire bárdolatlanul viselkedjenek is. Mégis szomorúan gondolt arra, hogy Skinket börtönbe zárják. Naivitás, tudta jól, mégis így érezte.

Jim Tile a koponyákról faggatta Augustine-t. - Kubai vudu?

- Nem, semmi ilyesmi.

- Tizenkilencet számoltam - mondta a rendőr. - Nem kérdezem, honnan szerezte őket. Ahhoz túl tiszták, hogy gyilkosság áldozatai legyenek.

Bonnie Lamb felelt Augustine helyett: - Orvosi leletek.

- Ha maga mondja. - Jim Tile húsz éve szemlézett már frontális ütközéseknél, s így - okkal - némi averzióval viseltetett az emberi testrészek iránt. - Akkor leletek.

Augustine levett öt koponyát a polcra, s a lába elé rakta valamennyit a kemény padlón. Felvett hármat, és zsonglörködni kezdett.

A rendőr azt mondta: - Az anyját!

Augustine-nek a mutatóvány közben az a részeg fiatal örült járt a fejében, aki megpróbálta lelőni a nagybátyja afrikai bölényét. Micsoda szomorú, ostoba halál. A padlóról ügyesen felvette a negyedik koponyát, s bevette a körbe, majd az ötödikért is lehajolt.

Bonnie Lamb az idegessége ellenére is megmosolyogta a produkciót. A kormányzó egy gőzfelhő kíséretében lépett ki a fürdőszobából, teljesen

meztelen volt, csak egy égbék törülköző lógott a nyakában. Sűrű ezüstös hajából vízkígyók csordogáltak végig a mellkasán. A törülköző sarkával tisztogatta a vízpárát az üvegszeméről. Egész arca felragyogott, amikor meglátta Augustine zsonglőrmutatványát.

Jim Tile egészen beleszédült a röpködő koponyák látványába. Max Lamb jelent meg az ajtóban. A kíváncsiság egy másodperc alatt undorra változott az arcán, mintha csak kattant volna valami a fejében. Még ki sem kellett mondja a szavakat, s Bonnie már tudta, mit akar mondani: - Ez maguknak mulatságos?

Augustine tovább dobálta a koponyákat. Nem tudta pontosan, a megütközés a kormányzó meztelenségének, vagy az ő mutatványának szol-e.

A járőr azt mondta: - Hosszú volt a nap, ember.

- Bonnie, megyünk - Max hangja atyáskodóan, egyszersmind ellentmondást nem tűrően hangzott. - Hallod? A játéknak vége.

- Ó, Max? - Skink, gonoszkodó mosollyal egyik ujjával megérintette a nyakát. Max Lamb ugyanezen testrésze, mint a régi szép időkben, bizseregni kezdett. Önkéntelenül megugrott, s az ajtóhoz rohant.

Bonnie rettenetesen felháborodott azon, hogy a férje idegenek jelenlétében ilyen hangon beszélt vele. Kiviharzott a szobából.

Skink a hátizsákjából előhalászta Max tárcáját, s a bérelt kocs kulcsát. A férfi kezébe nyomta. Max kinyögött egy köszönömöt, s Bonnie után ment.

Augustine abbahagyta a számot, s egyenként letette a koponyákat, majd gondosan visszarakta valamennyit a helyére.

A kormányzó kivette a nyakából a törülközőt, szárazra törölte a kezét, lábát. - Tetszik nekem ez a lány - mondta Augustine-nak. - Na és magának?

- Nekem is.

- Helyesen döntött.

- Hát ez nagyon jó. Férjnél van.

- „A szerelem csak egy csóknyi távolságra van.” A dal is ezt mondja. - Skink játékosan összefogta Jim Tile két könyökét. - Azt mondja meg, tiszt úr, le vagyok-e tartóztatva, vagy sem?

- Az Mister Max Lambtól függ.

- Tudnom kell.

- Ők majd ketten megbeszélnek - mondta Jim Tile.

- Mert ha nem kell börtönbe vonulnom, akkor minden vágyam az, hogy megtaláljam azt a mocskot, aki leütötte Brendát.

Egy pillanatra úgy tetszett, hogy a járőr összecsuklik a fájdalomtól. A szemébe könnyek szöktek, de hősiesen tartotta magát.

Skink ráemelte tekintetét: - Jim, kérlek. Ezek az alkalmak éltetnek.

- Mára már elég izgalomban volt részed. Mint valamennyiünknek.

- Hé, fiú! - reccsent rá a kormányzó Augustine-ra. - Magának is elege van az izgalmakból?

- Hát, nekem csak a bölényemet lőtték agyon az élelmiszerboltban...

- Hé! - kiáltott fel Skink.

- ...de megtiszteltetés, ha segíthetek. - A zsonglörködés egészen felvillanyozta. Kapható volt egy új vállalkozásra, most, hogy Bonnie férje biztonságba került.

- Fontold meg, amit mondtam - szólt oda Skink Jim Tile-nak. - Addig is, olyan éhes vagyok, hogy bármit hajlandó lennék elfogyasztani.

Elindult az ajtó felé, a rendőr azonban elállta az útját. - Vedd fel a nadrágodat, kapitány. Kérlek.

Tony Torres holtteste továbbra is azonosítatlanul hevert a hullaházban, senki sem jött érte. Ira Jackson mindennap elolvasta a Heraldot, de a hurrikán utóhírek nem tudósítottak keresztre feszített konténerház-ügynökről. Ira Jackson ezt úgy értelmezte, hogy Torres jelentéktelen és értéktelen figura volt; halála még egy nyomorult kishírt sem érdemelt.

Jackson most minden bosszúvágyát Avila ellen fordította, az ellen a műszaki felügyelő ellen, aki korrupt módon rányomta a pecsétjét az elhunyt Beatrice Jackson számára felállított ház papírjaira. Avila legalább olyan bűnös, mint Tony Torres volt azért a tragédiáért, amely kioltotta a mindenkiben megbízó anyja életét.

Augusztus 28-án kora reggel Ira Jackson elhajtott arra a címre, amelyet az Építésfelügyelőség vonakodó tisztviselőjéből szedett ki. Egy, az angolt pocskul beszélő asszony nyitott ajtót. Ira Jackson azt mondta, hogy Senor Avilával akar beszélni.

- Sok a dóga.

- Kérem, mondja meg neki, hogy fontos.

- Memmondom in, de nem gyöhet, dóga van.

- Várok - cövekelt le Ira Jackson.

Avila a kakasvért súrolta épp a felesége kocsijáról, amikor az anyósa közölte, látogatója van. A férfi káromkodva felrúgta a vizesvödröt. Csak Gar Whitmark lehet, a hét lepedőért zaklatja. Mégis mit várt, hogy kirabol egy bankot?

De nem Whitmark állt az ajtóban. Egy robusztus, rövid hajú, középkorú

férfi volt, a nyakában aranylánc lógott, a felső ajka fehér portól maszatos. Porcukor lehetett az elfogyasztott fánkról. Avila azon tűnődött, vajon rendőr-e az illető.

- Rick a nevem - mutatkozott be Ira Jackson, s vaskos, forradásos kezét nyújtotta. - Rick Reynolds. - Amikor elmosolyodott, a fogán még látszottak a lekvár maradványai.

- Most épp nagyon elfoglalt vagyok - mondta Avila.

- Itt hajtottam el, s közben megláttam a kocsiját. - Ira Jackson arra mutatott. - Fortress Roofing - ez a maga cége, igaz?

Avila se igennel, se nemmel nem felelt. Gyorsan odapillantott a teherautójára, mögötte egy Cadillac állt. A pasas nem rendőr, egy ilyen puccos autóval semmiképp.

- A vihar elvitte a tetőmet. Sürgősen csinálni kellene egy másikat.

Avila azt felelte: - Teljesen be vagyunk havazva - szabadkozott Avila. - Nagyon sajnálom.

Nagyon bánta, hogy el kell utasítania egy önként jelentkező palimadarat, de öngyilkosság lenne olyasvalakit átvágni, aki tudja, hol lakik. Pláne, ha az illetőnek akkora öklei vannak, mint a pörölykalapács.

Avila figyelmeztette magát, jó lesz máshol, olyan helyen parkolni a kocsival, ahol a járókelők nem látják.

Ira Jackson lenyalogatta a porcukrot a szájáról. - Annyit fizetek, hogy megérje - mondta.

- Bár segíthetnék.

- Tízezerhez mit szól? Azon felül, amennyiért vállalja.

Avila, bármennyire szerette volna, képtelen volt leplezni, hogy érdekli az ajánlat. A pasasnak New York-i akcentusa van, ezek errefelé nagyban utaznak.

- Tízezer készpénzben - folytatta Ira Jackson. - Tudja, a nagyanyám miatt fontos, velünk lakik. Kilencvenéves már, s most hullik a fejére az eső. Az egész tető elszállt.

Avila együttérzést színlelt. - Kilencvenéves? Áldja meg az Isten. - Kilépett, s becsukta maga mögött az ajtót. - A baj csak az, hogy rengetegen várnak ránk.

- Tizenötezer - emelt Ira Jackson -, ha nálam kezdenek.

Avila megvakarta az állat, s jól megnézte magának a látogatót. Nem túl gyakran kopogtatnak az ember ajtaján tizenöt lepedővel! Imitációról persze így szó sem lehet, de más megoldás is kínálkozik. Radikális, az kétségtelen, de megoldható: ezt a tetőt kénytelen lesz valóban megcsináltatni. A kapott pénzből kifizetheti Gar Whitmarkot. Az emberei

persze ágálni, prüszkölni fognak, elkényeztetett gazfickók. Nehéz, fárasztó dolog tökéletesen megcsinálni egy tetőt, s hozzá pokoli a hőség. De az embernek szorongatott helyzetekben olykor tisztességes munkát is kell végeznie.

- Látom - jegyezte meg Ira Jackson -, a maga háza szépen átvészelte a vihart.

- Hála istennek, a hurrikán fő vonala elkerült bennünket.

- Csakis ennek köszönhető.

- Na és merre lakik, Mister Reynolds? Talán be tudjuk szorítani.

- Remek.

- Odaküldök valakit, hogy felmérje a teendőket - mondta Avila, de hirtelen eszébe jutott, hogy nincs kit, az a tolvaj Snapper lelépett.

- Jobb szeretném, ha személyesen maga jönne - szólt Jackson.

- Rendben, Mister Reynolds. Mondjuk holnap korán reggel?

- Nem lehetne most? Elvinném.

Avila egyetlen okot sem tudott, miért ne mehetne, de legalább tizenötezer szolt amellett, hogy induljon.

Amikor Max Lamb letette a telefont, az arca hamuszürkére váltott, s a torka kiszáradt. Úgy festett, mint akivel most közölték, hogy gyógyíthatatlan betegségben szenved. A hír valóban gyászos, már ami a Rodale & Burns Ügynökséget illeti. A telefon másik végén a vígkedélyű Pete Archibald hangja ezúttal komoran, tragikusan csengett. New Yorkban rosszul álltak a dolgok.

A Nemzeti Egészségvédő Intézet sajtótájékoztatót hívott össze, amelyen ismételten felemelték a hangjukat a dohányzás ellen, rámutatva annak ártalmas voltára. A reklámszakma eleinte oda sem figyelt, hisz ezek a kirohanások annyira rutinszerűek és kiszámíthatóak voltak. Bármily érzékletesen ecsetelték is az orvosok a veszélyeket, ennek legfeljebb csak néhány hétig tartó hatása volt a cigarettaforgalom csökkenésére. Ezúttal azonban a kormány különleges technológiával ellenőriztette bizonyos cigarettafajták kátrány-, nikotin- és egyéb carcinogén anyagainak tartalmát. A Bronco lett a listavezető, második helyen a Bronco Menthol és harmadik helyen a Lady Bronco áll. A szakértők megállapították, hogy a dohányzás története során ennél gyilkosabb termékkel még nem találkoztak. Egyetlen szál Bronco elszívása majdnem pontosan annyi kárt okoz, jelentette ki az Intézet egyik nagyokosa, „mintha valaki egy Chevrolet kipufogócsövéből szívna magába a távozó mérgező anyagokat”.

Az egészségvédő intézet bombája telibe találta a Durham Gas Meat &

Tobacco céget, a Bronco és egyéb termékek előállítóját. A cég csípőből azzal az indulatos fenyegetéssel vágott vissza, hogy megvonja a hirdetéseit mindazoktól az újságoktól és magazinoktól, amelyek közre kívánják adni a kormányhivatal megállapításainak részleteit. Max Lamb jól tudta, hogy ez a káprázatosán idióta reakálás azonnal címlapsztori lesz, hacsak az értelmesebbek a cég részéről közbe nem avatkoznak. Maxnek haladéktalanul vissza kell térnie New Yorkba.

Amikor ezt közölte a feleségével, ő csak annyit kérdezett: - Most azonnal?

Mintha fel sem fogta volna a helyzet súlyosságát.

- Az én szakmában ez olyan - magyarázta Max türelmetlenül -, mintha egy árvákkal teli 747-es nekicsapódott volna egy hegynek.

- S igaz, amit a Broncóról állítanak?

- Valószínűleg igen. De nem ez a baj. Hanem az, hogy nem lehet kijönni a hirdetésekkal, komoly pénz forog kockán. Több millió.

- Max?

- Mi van?

- Kérlek, nyomd el azt a rohadt cigarettát.

- Jézusom, Bonnie, térj már észhez!

Augustine udvarán ültek fonott karosszékekben. Hajnali három vagy négy óra lehetett. Odabent a házban a magnóról Neil Young szólt. Bonnie az ablakon át észrevette Augustine-t a konyhában. A férfi elcsípte a pillantását, s egy futó mosollyal viszonzta. A fekete rendőr és a félszemű kormányzó a tűzhely mellett álltak, Bonnie a szagokból úgy gondolta, hogy szalonnás rántottat sütnék.

- Az első repülővel elmegyünk - jelentette ki Max. Elnyomta a cigarettáját, s a csikket egy madárfürdőbe pöccintette.

- S vele mi lesz? - Bonnie a konyha felé intett, ahol Skink épp tojásokat ütött fel. - Fel akartad jelenteni, nem? Börtönbe akartad juttatni, mert szerinted oda való.

- Drágám, erre most nincs idő. Ha elül ez a vihar, majd visszajövünk és gondunk lesz rá. Ne aggódj.

- Ha most elengedik... - Bonnie a mondatot csak gondolatban fejezte be.

Ha most elengedik, többé sohasem találhatnak rá. Mint egy szellem, eltűnik a mocsárban. Az pedig nagy kár lenne.

Az asszony meglepődött a saját érzelmein. Mi van velem? Végére is ez az ember elrabolta, bántalmazta a férjemet. Miért nem akarom, hogy megbüntessék érte?

- Igazad van - mondta Maxnek. - Amilyen hamar csak lehet, vissza kell

menned New Yorkba.

Max a szemöldökét felvonva közelebb hajolt, s agyoncsapott egy szúnyogot Bonnie karján. - Ez meg mit jelentsen - te nem jössz velem?

- Max, én ma még képtelen vagyok repülőre ülni. Csupa görcs a gyomrom.

- Igyál egy kis savlekötőt.

- Már ittam - hazudta Bonnie. - Talán a hajókázás az oka.

- Majd jobban leszel.

- Bizonyára.

Max azt mondta, kivesz neki egy szobát a repülőtér közelében. - Aludj egy nagyot - ajánlotta Bonnie-nak -, s ül fel az esti gépre.

- Jó ötlet.

Szegény Max, gondolta Bonnie. Egy árva hangot sem ért az egészből.

15

Bonnie Brooks apja a Chicago Tribune terjesztési osztályán dolgozott, az anyja pedig a Sears katalógus értékesítésén. A városban volt egy lakásuk, s egy nyaralójuk Minnesotában, a vízparton. Bonnie gyerekként vegyes élményeket szerzett a nyári szünidők alkalmával. Az apja nem volt kalandvágyó természet, az északi tájak vadsága teljesen hidegen hagyta. Mivel úszni nem tudott, s allergiás volt a bögölycsípésekre, került a tavakat. Szívesebben maradt bent a házban, ahol repülőgépmodelleket rakott össze, a német Fokkerek voltak a kedvencei. Ezt az unalmas hobbit még elviselhetetlenebbé tette, hogy Bonnie apjának lapát kezei voltak, s így a legegyszerűbb ragasztási művelet is drámákkal járt. Bonnie és az anyja ilyenkor messzire elkerülték, nehogy őket vádolhassa, amiért nem hagyják összpontosítani.

Míg Bonnie apja a repülőgépmodellekkel babrált, ők az anyjával egy öreg nyírfá kenuval eveztek az erdők övezte tavakon. Bonnie szívesen emlékezett ezekre a boldog reggelekre, ujjait a csípős vízbe mártotta, a nap lágyan melengette a nyakát. Bonnie anyja ugyan nem tartozott a legcsöndesebb evezősök közé, mégis sok állatot sikerült megfigyelniük, őzeket, mókusokat, hódokat, s néha még jávorszarvasokat is. Bonnie gyakran megkérdezte, miért épp itt vettek maguknak nyaralót, ha az apja ennyire irtózik attól, hogy a szabadban legyen. Az anyja mindig ugyanazt felelte: - Mert csak itt, vagy Wisconsinban vehettünk volna.

Bonnie Brooks a Northwestern Egyetemre járt, s az apja legnagyobb megrökönyödésére, újságírónak készült. Hamarosan megélte első romantikus kalandját, egy elvált óraadó tanár volt az illető, aki azzal büszkélkedett, hogy számtalan díjat kapott a vietnami háborúról írt tudósításaiért. Hogy a szobájában nyomát sem lelte ezeknek a kitüntető okleveleknek a falon, azt Bonnie naivul a szerénységének tulajdonította. Úgy döntött, karácsonyra azzal lepi meg, hogy bekeretezteti a haiphongi bombázásokról írt címlapsztoriját. Ám Bonnie hiába nézte végig az egyetem mikrofilmtárában a San Francisco Chronicle számait, amelynek állítása szerint a férfi a munkatársa volt, egy árva sort sem talált, amelyet az ő neve fémjelzett volna. Egy alkalmi újságíró ösztöneire hagyatkozva Bonnie (ártalmatlan üreggyel) felhívta az újság személyzetisét, és megtudta, hogy hős csábítója a szedés-előkészítésnél közelebb nemigen jutott a dél-ázsiai háborúhoz.

Bonnie Brooks határozottan cselekedett. Először is megszabadult a pasastól, másodszor pedig kirúgatta az egyetemről. Az utána következő fiúk kitartóbbak, tisztességesebbek voltak ugyan, ám ők a becsstelenség hiányát nemtörődomséggel pótolták. Bonnie anyja belefáradt már, hogy folyton főzzön rájuk, s elhárítsa félszívű felajánlkozásait, hogy segítenek törölgetni. Alig várta már, hogy a lánya befejezze a tanulmányait, s találjon végre magának egy érett férfit.

Az újságírópályán azonban jó vagy rossz állásra lelni egyformán nehéz volt. Bonnie Brooks az évfolyamtársaihoz hasonlóan könyvismertetőket és előzeteseket írogatott. Majd a City of Chicago Parks Department-nél helyezkedett el, s onnan egy bébiételeket készítő céghez került, amelyet a Crespo Mills Internationale vásárolt fel. Itt Bonnie-t sajtó munkatársként foglalkoztatták, s ehhez olyan fizetést kínáltak, amennyit egy szerkesztőségben tíz év megfeszített munka után sem kereshetett volna. Ami persze magát az írást illeti, az elemi szintű volt, s messze nem elégítette ki. A Crespo Mills a reggeli eledeleken kívül szószokat, kakaóvaj krémeket, töltött zabpehely rudakat, ízesített pattogatott kukoricát, egyéb ropogtatni valókat és háromféle pirítóst forgalmazott. Bonnie Brooks rövid idő alatt kifogyott a csábító jelzőkből. A lírai indíttatású eredetieskedést a Crespo vezérkara nem állhatta, s így Bonnie tizennégyszer egymásután volt kénytelen az „ízletes” jelzővel operálni. Amikor Max Lamb feleségül kérte, s New Yorkba hívta, a lány egy pillanatig sem habozott, otthagyja-e az állását.

Mivel Max csak néhány napig maradhatott távol a munkahelyétől, úgy döntöttek, hogy a nászútjukat Disney Worldben töltik el, giccses hely, de

még mindig jobb, mint a Niagara. Bonnie jól tudta, hogy egy vízesés, bármily impozáns is, hosszabb távon le nem köti Max figyelmét. Mint kiderült, a Miki egér sem. Két nap a Mesék Birodalmában, s Max máris tükön ült.

Aztán jött a hurrikán, s neki mindenképpen látnia kellett...

Bonnie szívesebben maradt volna Orlandóban a gyűrött takarók alatt, hogy végeláthatatlanul szeretkezzenek, miközben az eső veri az ablakokat. Ez miért nem volt elég Maxnek?

A nyelvére kíváncszott, hogy megkérdezze tőle, amikor ott ültek a sötétben a stilsville-i kirándulást követően Augustine teraszán. Meg később, útban a repülőtér felé. S még később is, amikor a Delta légitársaság kapujánál álltak, s Max oda se figyelve búcsúzóul magához ölelte, a haja és az inge bűzlött a cigarettafüsttől.

Mégsem kérdezte meg tőle. Nem volt alkalmas a pillanat; Max a céltudatos ember pózában tetszelgett. Egy felnőtt férfi, olyan, amilyenre az anyja vágyott. Leszámítva azt, hogy Maxet ezzel együtt seggfejnek tartotta. Az apja, nos, ő remek fiatalembernek látta. Neki Bonnie minden udvarlója az volt.

Bonnie azon tűnődött, vajon mit szólna most az apja, ha látná, hogy egy kórház felé igyekszik egy kis teherautó első ülésén szorongva egy félszemű, varangyot pöfögtető emberrabló és egy repülőgépszerencsétlenség koponyákkal zsonglörködő túlélője közt.

Brenda Rourke feje három helyen tört be, s az arcának egyik felét is műteni kellett. A halántékcsonthja alatt bevérzett, de az orvosoknak sikerült elállítani a vérzést. Egy plasztikai sebész a bőr felvarrásával eltávolított a homlokáról egy U-alakú szakadást.

Bonnie Lamb ilyen szörnyű sérüléseket még életében nem látott. Még a kormányzót is megrázta. Augustine a cipője orrát tanulmányozta, túlon túl ismerős volt számára a kórház zaja és szaga. Kiszáradt a torka.

Jim Tile Brenda mindkét kezét a tenyerébe szorította. A nő szeme nyitva volt, de csak ködösen látott, senki másról nem vett tudomást, csak az ágya mellett álló Jimről. A gyógyszeres kábultság és fájdalom ellenére is mondani akart valamit. Jim közelebb hajolt.

Kis idő múlva kiegyenesedett, s fojtott, dühös hangon azt mondta a többieknek: - Az a rohadék ellopta a gyűrűjét. Az anyja jegygyűrűjét.

Skink olyan halkán surrant ki a szobából, hogy Bonnie és Augustine nem is vették mindjárt észre. Az ajtó előtt sem volt, ám a kék és fehér köpenyes személyzet sürgölődése a folyosó végére irányította a társaság

figyelmét. A kormányzó a szülészetén járt, az újszülöttek között mászkált. Mindkét karján egy-egy csecsemő. A babák mélyen aludtak, Skink szomorúan nézegette őket. Bonnie Lamb úgy látta, hogy a vad szakálla, nyúzott terepnadrágja és katonai bakancsa nyújtotta látvány ellenére teljesen ártalmatlan a szándéka. Odabent három beteghordó fojtott hangon tanácskozott, láthatóan eddig eredménytelenül próbáltak szót érteni a kormányzóval. Jim határozottan besétált, s a csecsemőket visszafektette az ágyukba.

Senki sem avatkozott be, miközben a rendőr kivezette Skinket a kórházból, mindenki rutin letartóztatásnak tekintette a történeteket, egy újabb szabadon járó félcédulás, akit bekísérnek a kóterbe. Jim Tile az örült derekát átfogva, élénken beszélgetve sietve megindult a halványzöld folyosók útvesztőjén, Bonnie és Augustine, tolószékeket és hordágyakat tologatva félre az útból, igyekeztek lépést tartani velük.

Odakint a parkolóban Jim Tile közölte, hogy mennie kell dolgozni. - Idelátogat az elnök, s mit gondolnak, kinek a dolga irányítani a forgalmat?

Skink kezébe nyomott egy darab papírt, s beszállt a járőrkocsiba. A kormányzó egy szó nélkül felmászott a teherautó pihenőágyára, s elnyúlt rajta. Az ép szemével a felhőket figyelte, kezét keresztbe fonta a mellén.

Augustine azt kérdezte Jim Tile-től: - Mit csináljunk vele?

- Amit akarnak - mondta a járőr fáradt hangon.

Bonnie Lamb megkérdezte, mit tudott meg Brenda Rourke állapotáról. Jim Tile azt mondta, az orvosok szerint felépül.

- Na és a pasas, aki csinálta?

- Őt még nem kapták el - felelte s rendőr -, s nem is fogják.

- Bekapcsolta a biztonsági övet, bezárta az ajtót, s feltette a napszemüvegét. - Volt ez másképp is - tette még hozzá szórakozottan. - Sok, sok évvel ezelőtt.

A teherautó fekvőhelyéről állatias horkantás hallatszott. Jim Tile a napszemüvege fölül nézett rájuk. - Örülök, hogy megismerhettem, Mrs. Lamb. Tegyük azt a férjével, amit helyesnek látnak. Skink meg fogja érteni.

Ezzel elhajtott.

Útban a repülőtéri szálloda felé, ahol Max Lamb szobát foglaltatott, Bonnie közelebb csúszott az ülésen, s a fejét Augustine vállára hajtotta. Augustine félt ettől, félt a búcsútól. A viharos szakítás sokkal kellemesebb, amikor a bőröndön kattan a zár, bevágódik az ajtó, s a taxi csikorogva elindul. Augustine ránézett a műszerfalra: már három óra sincs az indulásig.

Bonnie a kukucskaló ablakon át látta, hogy Skink az arcára tette a zuhanysapkát, s mint egy óriáscsecsemő, összegömbölyödött.

Azt mondta Augustine-nak: - Vajon mi lehet azon a cédulán?

- Szerintem egy név, vagy egy cím - felelte Augustine.

- Kié?

- Hát, én is csak találgatok.

Aznap este mégsem kellett búcsúznia, mivel Bonnie Lamb nem utazott vissza New Yorkba. Visszaváltotta a jegyét, s hazament Augustine-nal. A Maxnek hagyott telefonüzenetére csak éjfél után kapott választ, de akkor már rég aludt a vendégszobában.

Augusztus 28-án, nem sokkal déli tizenkettő után megcsörrent a telefon Tony Torres konyhájában.

Snapper odaszólt Edie Marshnak, hogy vegye fel.

- Vedd fel te - mondta ő.

- Jópofa vagy.

Snapper nem tudott járni, a jobb térdé sínylette meg Edie ütését. A nyugágyon feküdt, a térdé három zacskó jéggel volt körülbástyázva. Edie vette ötven dollárért a Quail Roost Drive-on egy utazó banditától, aki egy halaskocsival járta a vidéket.

Az ötven dollárt Snapper állta a Whitmark zsákmányból. Azt nem kötötte Edie Marsh orrára, hogy mennyi maradt még a zsebében. Mint ahogy azt sem említette, hogy a Cherokee-ban ott van az a fegyver, amelyet a rendőrnőtől vett el, jól jöhet még arra az esetre, ha Edie ismét nekivadulna.

A telefon tovább csörgött. - Vedd már fel - kérte Snapper. - Lehet, hogy a Mikulásod az.

Edie felvette. A vonal másik végén egy nő hallózott.

Edie letette. - Nem Fred volt - mondta.

- Hát ki a franc?

- Nem kérdeztem tőle, Snapper. Ha elfelejtetted volna, nekünk itt semmi keresnivalónk. - S még hozzátette, interurbán hívás lehetett.

- És ha mégis a biztosítótól voltak? Talán kész a csekk.

- Nem hiszem. Fred akkor szólt volna - felelte Edie. Snapper felröhögött. - Fredre már keresztet vethetsz, te ostoba liba. Elíjesztetted.

- Mibe akarsz fogadni?

- Na persze, hogy is hagyhatna el egy ilyen remek muffot?

- Amiről neked még csak fogalmad sem lehet - mondta Edie nyelvet öltve. - Talán a fiatal Kennedynek nem volt elég jó, de Mr. Dove-nak eddig

még bizonyára nem jutott ilyen finom falat. Azonkívül meg már nem szállhat ki a buliból. Benyújtotta a fals követelést.

Megint megcsörrent a telefon. Edie Marsh káromkodott egyet.

- Az isten szerelmére, segíts már. - Snapper kínkeservvel felkászálódott.

- Gyere!

Snapper Edie vállára nehezedve kiugrált a konyhába. Edie felvette a kagylót, és a férfi kezébe nyomta.

- Egen - morogta Snapper.

- Halló? - Női hang. - Tony, te vagy az?

- Khmmmm - hörögte Snapper óvatosan.

- Én vagyok az. Neria.

Kicsoda? A jegeszacszkóból hideg cseppek gördültek végig Snapper sérült lábszáran. Úgy érezte, mintha ezer tűvel szurkálnák a lilára dagadt térdét. Edie közelebb hajolt, hogy hallja, mit mond a telefonáló.

- Tony, már napok óta kereslek. Mi van a házzal?

Ekkor Snappernek eszébe jutott: - A feleség! Tony Torres a nevét is említette, Miriam vagy Neria, kubai név. S azt is mondta, hogy biztos ideutazik a részéért.

- Nagyon rossz a vonal - motyogta a telefonba Snapper.

- Mi folyik ott? Felhívtam a szomszédunkat, Mister Vargát, aki azt mondta, hogy a hurrikán teljesen megrongálta a házat, s hogy most idegenek vannak benne. Valami nő. Tony, hallasz? Mister Varga azt is elmondta, hogy belelőttél a garázsajtóba. Mi a fene folyik ott?

Snapper, mintha attól félne, hogy dinamitot tart a kezében, messze elvette a fülétől a hallgatót. Az alsó állkapcsa rángatódzott, s olyan hangot hallatott, hogy Edie hátán végigfutott a, hideg.

- Tony? - visította a hang a telefonba.

Edie kivette a hallgatót Snapper kezéből, s azt mondta. - Sajnálom. Téves kapcsolás - s ezzel letette.

Snapper csak annyit tudott mondani: - A francba!

- A felesége volt?

- Igen. A francba!

Edie Marsh visszasegítette a helyére, s a jeges zacskókat rátette a térdére. - Hol lakik a Mikulásod?

- Valami Ramadában.

- A francba! Nincs sok időnk.

Edie azt kérdezte: - Hol van Mrs. Torres? Itt, Miamiban?

- Honnan a francból tudjam. Segíts oda a kocsinhoz.

- Van egy rossz hírem. A kutyák ma reggel visszajöttek.

- Azok a virslik?
- Nem hagyhatjuk itt őket. Enniük kell.

Snapper két kezét sajgó térdére fektette és azt mondta: - Ne kezd újra, az ég szerelmére!

- Mintha én piknikeznék - csattant fel Edie Marsh. - Gyere, kapaszkodj belém.

Avila új megrendelője délnek tartott a Turnpike-on. Hamarosan forgalmi dugóba kerültek, teherautók, vontatókocsik, katonai oszlopok, mentőautók, nézelődők, nemzeti gárdisták, s százával a biztosítók emberei, mind a hurrikán sújtotta körzetekbe igyekeztek. A célpont felé.

- Mint egy bombatámadásnál - mondta a magát Rick Reynoldsnak nevező férfi.

- Olyan bizony. Merre lakik?

- Még mennünk kell egy darabot. - Miközben lassan araszolgattak előre, a férfi bekapcsolta a rádiót. A műsorvezető az egyik politikus feleségéről ékelődött. Avila szerint egyáltalán nem volt olyan vicces, mint amekkorákat vihogott a saját tréfáin. Amikor ennek vége volt, a hírolvasó bemondta: az Egyesült Államok elnöke Miamiba repül, hogy a saját szemével lássa a károkat.

- Nagyszerű - nyugtázta Avila. - Na akkor micsoda dugó lesz.

A férfi így szólt: - Ja, egyszer elakadtam Reagan konvoja mögött a Holland Tunnelben. Rohadt egy dolog volt, két órán át szívtuk a bűzt.

Avila megkérdezte, mennyi ideje lakik Dade megyében. Pár hónapja, felelte ő, New Yorkból költöztek át.

- De ilyet még életemben nem láttam.

Avila megjegyezte: - Én sem.

- Egész egyszerűen nem értem. Egy csomó ház úgy dőlt össze, mint a kártyavár, másokon a zsindely sem sérült. Hogy lehet ez?

Avila a karórájára pillantott. Azon tűnődött, a férfinél van-e a pénz, vagy valahol a kocsiban. Hátranézett, az ülésen egy gyűrött térkép, s két Mister Donut-os zacskó.

A férfi folytatta: - Szerintem valakit lefizettek. Másképp ez nem lehetséges.

Avila maga elé nézett. - Ez itt nem New York - mondta. Lassan meglódult a forgalom.

A megrendelő elmesélte, hogy a környéküktől nem messze egy konténerház telep ripityává ment. - Valami idős asszony meghalt.

- Ez szomorú.

- Egy kedves, idős asszony. Mindegyik ház összedőlt, mind egytől egyig.

Avila azt mondta: - Az évszázad legnagyobb hurrikánja volt - mondta Avila.

- Itt más is történt. Az eresztékek, a csavarok el voltak rohadva. A rögzítővasak is hiányoztak. Nekem ne mondja, hogy nem kenték meg a műszaki ellenőröket.

Avila kényelmetlenül mocorgott. - Ilyen hőségben a csavarok hamar előregszenek. Meddig megyünk még?

- Már nem sokáig.

A megrendelő befordult a Krome Avenue-n, s a 168. utca felé tartott. Ott keletre fordult, s elhajtott a Fox Hollow-nak nevezett körzetig, amelyből szinte csak a csupasz alapzatok maradtak. A férfi leparkolt egy kis ház romjainál.

Avila kiszállt a kocsiból, és azt mondta: - Istenem, maga aztán nem tréfált.

A ház tetőzete mindenestől elszállt: sehol a váz, az oromzat, a gerendák. Avila elképedt, amiért Mr. Reynolds hagyja, hogy a családja ilyen romos épületben maradjon. A férfi nyomában a vihar szaggatta ajtón átsétálva belépett a házba. Teljesen lakatlannak tetszett, a konyha kivételével, ahol egy csomó kóbor kutya a felborított hűtőszekrényből zsákmányolt avas hamburgeren marakodott. Avila megrendelője felkapott egy alumínium baseball ütőt, s kikergette a korcsokat.

A hálószobába bekukkantva Avila sehol sem látta a megrendelő családját. Mindjárt sejtette, hogy ebből baj lesz. A biztonság kedvéért azért megkérdezte: - Na és hol van a kilencvenéves nagymamája?

- A temetőben - felelte Ira Jackson, s a baseball ütővel a tenyerébe csapott -, a gyönyörű Staten Islanden.

Miközben a New York-i férfi arra készült, hogy Avilát az egyik fenyőfához szögelje, ő arra a következtetésre jutott, hogy Snapper bérelte fel a támadót.

Egész biztosan az a terve, hogy megöleti Avilát, s a továbbiakban ő irányítja az embereit. De hol késlekedik Chango bosszúálló ökle? - tűnődött Avila komoran. Lehet, hogy visszafelé sült el a dupla szárnyasáldozat?

Ekkor a New York-i férfi elmondta, kicsoda ő, mi történt az anyjával, s hogy Avilának ezért keserves kínhalállal kell lakolnia. Avila először ártatlannak vallotta magát, s tettetett dühvel ítélte el Beatrice Jackson

halálának körülményeit. De hamarosan rájött, hogy a szokásos hivatalnoki túlélési reflexek, az a képesség, hogy egy másodperc töredéke alatt valaki más nyakába sózzuk a felelősséget, vagy eltüntetjük az inkrimináló iratokat, ezúttal nem segítenek.

Avila tudta, az a legokosabb, ha megmondja az igazat, különben kínzásokkal fogja ez az ember kiszedni belőle, így, halálos rémületében, mindent bevallott Ira Jacksonnak.

Igen, Suncoast Leisure Village az ő körzete volt. Igen, elmulasztotta az alapos, mindenre kiterjedő vizsgálatot. És, igen, igen! (Isten bocsássa meg), kenőpénzt is elfogadott, s ezért szemet hunyt a visszaélések felett.

- Nem is látta azokat a rozsdás pántokat? - kérdezte Ira Jackson, aki közben a tetőgerendákból keresztet ácsolt.

- Nem - vallotta meg Avila.

- És a csavarokat?

- Azokat sem, esküszöm.

- Nem is ellenőrizte? - Ira Jackson bösen kalapált.

- Nem láttam semmit - ismételte Avila mérgesen -, hisz sohasem jártam itt.

Ira Jackson kalapácsa megállt a levegőben. Avila, aki a fürdőszoba törött vécéjéhez volt leszíjazva, tettetett szégyenkezéssel lehajtotta a fejét. Ekkor vette észre, hogy alatta a kagyló poshadt vizében élénkzöld békák és foltos barna kígyók nyüzsögnek.

Megborzongott és azt mondta: - Soha nem jártam a konténernegyedben. A pasas postán küldte el a pénzt.

- Mennyit?

- Körzetenként ötven dolcsit. Az irodába küldte, így arra gondoltam, mi a fenéért strapáljam magam. Ahelyett, hogy ilyen messzire elautókáztam volna... - Avila hirtelen észbe kapott. Főlöszleges azt is elmondania, hogy azon a délutánon, amikor Suncoast Leisure Village-ben a házakat kellett volna ellenőriznie, ő épp golfozott.

- ...Szóval nem jártam ott.

- Maga etet engem.

- Nem. Nagyon, nagyon sajnálom.

Ira Jackson arcát látva Avila bánta már, hogy az őszinteség mellett döntött. Ez a fánkos pofa mindenképpen megkínózza. A kereszt fölé hajolt és folytatta a munkáját.

Avila túlkiabálta a kalapács hangját: - Istenem, ha tudom, hogy ilyen munkát végeznek, dehogyis adom ki az engedélyt! Higgye el, nincs az a pénz, amiért engedtem volna, hogy bent hagyják azokat a rozsdás

csavarokat. Nincs bizony!

- Kuss! - Ira Jackson kivitte a keresztet az udvarba, s hozzálátott, hogy nekiszögezzé egy fenyőnek. Magas, dús fa volt, míg a hurrikán derékba nem törte, most már csak kutyák öntözte pózna.

Valahányszor a kalapácsütés beljebb taszította a szöget a fába, Avila egyre inkább magába roskadt. Elmondott egy imát Changóhoz, majd elrebegette az „Üdvözlégy Máriát” is, abban a halvány reményben, hogy egy hagyományos katolikus könyörgés tán hatásosabban segít a keresztrefeszítés ellen.

Miközben a New York-i férfi a fához vonszolta, Avila felordított: - Kérem, bármit megteszek, amit csak akar.

- Jól van - hagyta helyben Ira Jackson. - Azt akarom, hogy meghaljon.

Odaállította Avilát a kereszthez, a bokáját és a csuklóját szigetelőszalaggal is hozzáerősítette, hogy elejét vegye a vonaglásnak. Abban a pillanatban, hogy a hideg szög hegye belefűrődött a tenyerébe, Avila, mint egy kölyökkutya, felvinnyogott, s elájult.

Amikor magához tért, azt látta, hogy Chango haraggal válaszolt az imájára.

16

Augusztus 31-én pontban kilenc órakor egy csinos barna nő, két kis táskóval besétált a Barnett Bank hialeahi fiókjába, s Neria G. Torres néven bankszámlát nyitott. A személyazonossága igazolásául egy lejárt gépkocsi átírást, s egy csomó elázott postát mutatott. A banktisztviselő udvariasan megkérdezte tőle, nincs-e nála jogosítvány vagy útlevele vagy valami más fényképes igazolvány. Az asszony azt felelte, hogy a személyes iratait, köztük a jogosítványt is, elmosta a hurrikán. Miközben a banktisztviselő tovább faggatódzott, az asszony zavarba jött. A kutyái pillanatokon belül vad ugatásba kezdtek; egyikük kiugrott a karjából, s összevissza rohanguált, molesztálta az ügyfeleket. A banktisztviselő, hogy mihamarabb lecsillapítsa a kedélyeket, a személyazonosság igazolásául hajlandó volt elfogadni az autó átírásának papírjait. Az ő nagynénjének is odavesztek a bevándorlási iratai a viharban, így Mrs. Torres szavai hihetőnek tetszettek. A számla megnyitásához az asszony száz dollárt adott oda, s azt mondta, pár napon belül egy nagyobb biztosítási összeget helyez el.

- Szerencsése van, hogy ilyen hamar sikerült megkapnia - jegyezte meg a banktisztviselő. - A nagynéném nem győz hadakozni velük.

Az asszony erre azt mondta, ő a Midwest Casualty-vel kötött szerződést.

- Remek biztosítási ügynököm van - tette még hozzá.

Később, amikor Edie Marsh beszámolt a történetekről Fred Dove-nak, ő csak egy halvány, gúnyos mosollyal reagált. Az adott körülmények közepette semmi kedve sem volt cigánykereket hányni.

Edie, Snapper és a két lármás kolbásztöltelék beköltözött Fred Dove szobájába. Hatvan mérföldes körzetben nem volt hová menni, hisz a szállodák tömve voltak az otthonaikat kényszerűségből elhagyó családokkal, önkéntes segítőkkel, újságírókkal, építőmunkásokkal és kárbecslőkkel. Fred Dove csapdában volt. Eddig csak attól tartott, hogy letartóztathatják csalásért, s ez kiegészült azzal a félelemmel, hogy a felesége idetelefonál, s Edie Marsh vagy Snapper veszik fel a kagylót, miközben a kutyák is rázendítenek, s akkor neki ki kell találnia valami ostoba magyarázatot, amit nincs az az épeszű asszony, aki bevenne a nebraskai Omahában.

- Oldódj már fel - noszogatta Edie. - A bankban már minden rendben van.

- Remek - mondta az ügynök erőtlenül.

A hosszú, feszült hétvége kikezdte a férfi idegeit, Snapper dühösen jöttment a kis hotelszobában, vodkát vedelt, s azzal fenyegetődzött, hogy szétsapja a lármás tacsók fejét a fegyver agyával, amelyet állítása szerint egy rendőrtől vett el.

Nem csoda, ha idegbeteg vagyok, gondolta Fred Dove.

A hangulatát csak tovább rontotta, hogy Snapperrel és a kutyákkal osztozva a szobán, nincs alkalmuk kettesben maradnia Edie-vel. Nem mintha gond nélkül át tudta volna adni magát a szexuális élvezeteknek, Snapper coitus közben történt durva megjelenése még mindig éreztette a hatását, különösen úgy, hogy a pasas azóta is ugratta a piros kondom miatt.

Edie erőszakos hajlama is lelombozóan hatott rá, az a nyugtalanító jelenet a feszítővassal mélyen beleágyazódott Fred Dove emlékezetébe. Rettenetesen félt, hogy Edie vagy Snapper bármelyik pillanatban meggyilkolhatják egymást.

Edie melléfeküdt az ágyra: - Nem vagy valami fényes hangulatban - állapította meg.

- Nem - mondta a biztosítási ügynök.

Snapper a bedagadt, felpolcolt lábával egy karosszékből ült, néhány méterre a tévékészüléktől. Időnként ráüvöltött Donaldra és Marlára, hogy

fogják már be végre a pofájukat.

- A Sally Jessy megy - súgta Edie. Fred Dove sóhajtott.

A képernyőn egy rémes, sárga parókás némbor üvöltözött, s azzal vádolta hiányos fogú, lumpen férjét, hogy lefeküdt a hűgával. A férfi egy szóval sem tagadta, kijelentette, nagyon jól tette, s ennél nagyszerűbb kamatyolásban még soha nem volt része. Ebben a pillanatban megjelent a hűg is, ugyancsak egy rémséges parókában, foghíjasan, s közölte, nem tud betelni a férfival. Sally Jessy megdöbbenésében alig kapott levegőt, a stúdió közönsége fuldoklót a nevetéstől, Sam elkurjantotta magát, mire a kutyák újból rákezdték.

- Ha megszólal a telefon - mondta Fred Dove -, nehogy felvegye valaki.

Edie-nek nem kellett megkérdeznie, miért ne.

- Gyerekeid is vannak? - kérdezte.

A biztosítási ügynök azt felelte, kettő, egy fiú meg egy lány. Arra számított, hogy Edie folytatja, megkérdezi, mennyi idős, hová járnak iskolába stb. A lányt azonban nem érdekelte tovább a dolog.

Ehelyett csak annyit mondott: - Oldódj már fel, jó? Gondolj a Bimini szigetekre, meg a hajóra.

- Ide figyelj, arra gondoltam...

Snapper a válla fölött odavakkantotta: - Nem zavar, hogy meg akarnám nézni ezt a mocskos műsort?

Edie intett Fred Dove-nak, hogy kövesse a fürdőszobába. Fred egy diszkrét furulyázásra, vagy valami hasonlóra számítva feltápáskodott.

Edie azonban csak nyugodtan szeretett volna beszélgetni. A kád szélére ültek egymás mellé. Edie a férfi kezét cirógatva azt kérdezte: - Mondd, szívem. Min gondolkodtál?

- Jól van, a cég odaadja nekem a csekket...

- Úgy van.

- Én pedig odaadom neked - folytatta Fred -, te pedig beváltod és ráíratod a bankszámlára.

- Úgy van.

- És aztán?

Edie Marsh, mintha egy nagyon gyöngy diáknak magyarázna az iskolában, tagoltan, s a legérthetőbben fogalmazva a következőket mondta: - Aztán, Fred, pár nap múlva bemegyek a bankba, kiállítatok három készpénzcsekket egyenként negyvenhétezer dollárról. Úgy, ahogy megegyeztünk.

A lekezelő tónust észre sem véve, a férfi így szólt: - Ne feledkezz meg a száz dollárról, amit tőlem kaptál, hogy megnyithasd a számlát.

Edie elengedte Fred kezét, s mint valami csótányt, lesöpörte az öléből. Istenem, hogy ez mekkora seggfej! - Igen, Freddie, a tiédet negyvenhét ezeregyszáz dollárról állíttatom ki, rendben? Most már jobban érzed magad?

A biztosítási ügynök boldogtalanul csak annyit mondott: - Míg vége nincs, aligha.

Edie Marsh nem tájékoztatta Fred Dove-ot az igazi Neria Torres telefonhívásáról. Nem szerette volna, ha inába száll a bátorsága, s kiszáll a buliból.

- A legszebb az egészben az - mondta a férfinak -, hogy egyikünk sem képes átverni a másikat. Mind a hárman együtt vagyunk benne a szarban. Ezért nem lesz semmi baj.

- Azzal a rohadt fegyverrel halálra rémit - nyafogott Dove.

- Nem sokat tehetünk ellene. Ez a seggfej imádja a fegyvereket.

Odakint Donald és Marla, mint két kerge nyúl, eszeveszetten kaparászni kezdte a fürdőszoba ajtaját.

- Menjünk innen - javasolta Edie Marsh -, mielőtt Snapper teljesen begőzöl.

- Ez örület!

Edie mechanikusan a mellére vonta a férfi fejét. - Ne aggódj - mondta, miközben a férfi belefúrta a fejét a meleg, illatos völgybe, ahol semmi veszély sem fenyegeti.

Ebben a pillanatban az ajtó másik oldalán lövés dördült, a kutyák ugatni kezdtek, Snapper pedig elbódult.

- Jézusom! - kiáltott fel Edie.

A férfi még jobban befúrta a fejét Edie mellei közé. - Mit csinálunk? - kérdezte kétségbeesetten.

Avila azt gondolta, vagy meghaltam, vagy álmodom.

Sokkal jobban kellene fájjon, ha keresztre vagyok feszítve. Még akkor is, ha csak az egyik kezem van átütve, pizsokul kéne, hogy fájjon. Teli tüdőből kéne üvöltöznom, ehelyett csak itt lógok, s tompa zsidbadást érzek. Itt lógok, mint egy ázott zászló, s azt látom...

Nem, csak álmodom.

Hisz Floridában nincsenek oroszlanok. Márpedig amit én látok, az pontosan egy ilyen szörnyeteg, egy hatalmas, kifejlett afrikai oroszlan. A dzsungerek rohadt királya. S annyira valóságos, hogy még a vörösesharna foltokat is látom a száján. Olyan valóságos, hogy még a szagát is érzem. Olyan valóságos, hogy még azt is hallom, hogyan roppan a halott férfi

gerince ökegyelmessége tépőfogai közt.

Az oroszlán a fánkos férfit falta éppen.

Avila megmerevedett a madárijesztő pózban. A szempilláját sem merte megmozdítani. Egy-egy falás között a hatalmas állat felnézett, ásított, megnyalogatta a mancsát, s lerázta a szúnyogokat a sörényéről. Avila észrevette, hogy az egyik fülére egy kék címke volt tűzve, de ez most mellékes.

Az számított, hogy nem álmodik. Az oroszlán igazi. S azért van itt, hogy megmentse az életét.

S biztos, hogy nem a keresztények istene küldte, a katolikusok isteneinek semmi gyakorlatuk abban, hogy a dzsungel vadjait mozgósítsák. Nem, ezt egy sokkal ravaszabb, misztikusabb istenség küldte, aki meghallgatta Avilának a keresztfán elmondott imáját.

Gracias, Chango! Muchas gracias.

Mihelyt hazaérek, ígérte Avila a házi szentjének, méltó áldozatot mutatok be. Csirkéket, nyulakat. Talán még egy kecskét is.

Közben tovább imádkozott, de kérlek, küld el innen ezt az oroszlánt, hogy kivehessem ezt a rohadt szöveget a tenyeremből!

A hatalmas macska kényelmesen falatozott, alig tizenöt méterre a fenyőfától. Ira Jackson kalapácsa ott feküdt, ahová ejtette, Avila lábánál. A földön látható jelekből arra lehetett következtetni, hogy a fánkos pasast az állat hátulról, gyorsan támadta meg, majd magával vonszolta arra a gazos helyre, ahol most is gondosan őrzi a kibelezett, szétmarcangolt hullát. Ira Jackson aranylánca, mint valami spagetti lógott ki a bestia bajuszos szájából. Egy nyelvcsapás, s eltűnt a torkában.

Avila csak keveset tudott az oroszlánok étkezési szokásairól, de úgy gondolta, már nem lehet éhes azután, hogy majdnem teljes egészében bekebelezte a férfi földi maradványainak javát. Annak ellenére, hogy a fájdalom erősödött a tenyerében, Avila mozdulatlan maradt egészen addig, míg a bestia be nem fejezte a lakmározást, s el nem szundított.

Avila ekkor óvatosan elfordította a fejét, s megnézte a csúnya sebet. A tenyerén alvadt vércsíkok. A szög a mutató- és a középsőujj között hatolt be a húsba, most picit megrándult, Avila közben magában halkan hálálkodott. Egyfajta erkölcsi győzelem ez, Ira Jackson egyetlen fontos csontot sem tört.

Avila, egy pillanatra sem véve le a szemét a szendergő oroszlánról, szilárd eltökéltséggel kiszabadította ép kezét a ragasztószalagból. Óvatosan átnyúlt a másik kezéhez, s kezdte meglazítani a szöveget. Kevesebb fájdalommal járt, mint várta, talán Chango el is érzéstelenítette.

Szerencsére a kereszt puha fából készült. A szög nem egész egy percen belül kijött, Avila keze szabaddá vált, csak egy kis vér szivárgott belőle. Sérült tenyerét reszkető térdé közé erőltetve beharapta az alsó ajkát, nehogy felkiáltson. Az oroszlán meg se moccant. Amikor az állat horkantva kifelé fújta a levegőt, Ira Jackson sportingének foszlányai megremegtek, s úgy lógtak ki az állat szájából, mint egy homár farka.

Míg a bestia aludt, Avila a ragasztószalagot leszedte a bokájáról. Miközben lassan elővakodott a fenyőfától, a szeme megakadt egy összerágott csontdarabon, a fánkos pofa parányi maradványa, de hatásos talizmán a további santería rítusokhoz.

Avila zsebre vágta a becses kincset, s eloldalgott.

Skink úgy döntött, hogy a teherautó platóján éjszakázik. Nem sokkal tíz után Augustine egy meleg kubai szendviccsel és két üveg sörrel lépett ki a házból. Skink elismerő pillantással nyugtázva felült. Négy hatalmas harapással lenyelte a szendvicset, leöblítette a sörrel, és azt mondta: - Tehát maradt.

- Fogalmam sincs, miért.
- Mert magához hasonlóval még nem találkozott.
- Vagy magához hasonlóval - mondta Augustine.
- És mert a férje leszerepelt.

Augustine nekitámaszkodott a kocsinak. - Itt van, s én örülök neki. Ettől aztán magam vagyok az erény mintaképe... szent ég, hisz egy nászutas feleség.

Skink felvonta bozontos szemöldökét. - Friss házások?

- Ó, igen.
- Ő döntött így, fiam. Ne rágja magát.

Augustine izgatott volt, de nem a bűntudat gyötörte. Ahogy a dolgok állnak, hamarosan beleszeret Mrs. Max Lambbe. Hány illatos, késő éjszakai összesimulást bír egy férfi elviselni? Márpedig Bonnie szívesen bújt hozzá, még ha csak platói módon is. Augustine szorongott. Sok választása nincs, hisz az asszony haja illatozik, mint egy virág, a nyaka bársonyos, a szeme tengerkék. Nőt még ilyen jóleső érzéssel nem tartott a karjában. A pusztá szuszogását is jólesett hallania, nem csoda hát, ha veszve van.

Csak egy csóknyi távolság. Ezt éneklik a dalban is.

Egy friss házasszony. Pompás.

Augustine azon kapta magát, hogy a vendégszoba ablakát bámulja. Bonnie árnyéka jól látszott a függöny mögött. Majd kialudtak a fények.

Skink szavai visszarángatták a valóságba. - Nyugodjon meg. Semmi sem fog történni, hacsak ő nem akarja. - A priccsen állva tornagyakorlatokat végzett, s asztmásán lihegett hozzá. Teljes húsz percig csinálta a csillagos ég alatt. Augustine szótlánul figyelte. Skink, miután végzett, nehézkesen lehuppant, a kocsi megremegett alatta.

Augustine megmaradt sörére mutatva azt kérdezte: - Megissza?

- Nem, a magáé.

- Türelmes fiatalember maga.

- Nincs másom, csak időm - felelte Augustine. - Minek sietni?

Skink a szájához emelte az üveget, s kihörpintette a sört. Komolyan csak annyit mondott: - Az ember sohasem tudja, minek mi lesz a vége.

- Nem számít, kapitány. Benne vagyok.

- OK. Tessék. - Ezzel odanyújtotta Augustine-nak azt a cédulát, amelyet Jim Tile adott neki a kórházban. Ez állt rajta:

Fekete Cherokee dzsip, BZQ-42F.

Augustine-t meglepte, hogy azok után a kegyetlen ütlegek után a rendőrnő még emlékezett a rendszámra.

- Lopott rendszám. Biztosan az - szólt Skink.

- És aki vezette?

- Fehér, nem latin férfi, harminc egynéhány. Rourke szerint az állkapcsa deformált. Hajszálcsíkos öltönyben volt.

Skink kinyújtózott az ágyon, a karját a feje alatt nyugtatta. Augustine lábujjhegyre emelkedett, hogy lássa. - Hol kezdjük? A pasas mostanra már Atlantában lehet.

- Van némi elképzelésem - mondta a kormányzó. Augustine-nak kételyei támadtak. - A zsaruk előbb találják meg.

- Nekik a hurrikán miatt még mindig rengeteg dolguk van, dupla műszakban. Még a nyomozók is a forgalmat irányítják. - Skink csöndesen kuncogott. - Ez a felfordulás kedvez a szökevényeknek.

Augustine érezte, hogy valami a lábának dörgölődik, a szomszédék vörös cicája volt. Amikor lehajolt, hogy megsimogassa, az állat bebújt a kocsi alá.

- Jim miatt teszem - magyarázta a kormányzó. - Nem gyakran kér tőlem szívességet.

- De más oka is van rá.

Skink bólintott. - Igaz. Nem kedvelem az olyan szarházikat, akik nőket ütlegetnek. A vihar, nos, nem hozott kielégülést...

A hurrikán nem kataklizmás megtisztulást hozott, ahogy remélte és hirdette. A viharnek el kellett volna kergetnie az embereket, s nem még

többet idevonzani. Nyomasztó volt látni, hogy mennyien jöttek Dél-Floridába: a szerencsevadászok áradata eléggé vegyes összetételű: kisstílű szélhámosok, hóbörgő részegek, hidegvérű megalkuvók, nem is beszélve a gengszterekről és az orgyilkosokról. Pontosan azok az alakok, akik gond nélkül nekiesnek egy nőnek.

- Ne várja - folytatta Skink -, hogy uralkodni fogok magamon.
- Ez eszembe sem jutott - válaszolt Augustine.

A vendégszobában felgyulladt a villany. Bonnie Lamb az ágyban ült. Hálóing helyett egy hosszú póló volt rajta, az egyik fiókban találta: „Tom Petty and the Heartbreakers”. Augustine egy Miami-ban tartott koncerten vette. A nő, akit magával vitt, a pszichés zavarokkal küzdő orvos, később ő próbálta kicsontozni a zuhany alatt, feketét vett magának, mert az illett a csizmájához. Akkoriban Augustine-nak tetszett, amit az együttes a maga könnyed módján csinált.

- Telefonált Max? - kérdezte Bonnie.

Augustine megnézte az üzenetrögzítőt. Semmi. Visszament a szobába, s megmondta Bonnie-nak.

Bonnie így szólt: - Egy hete és egy napja vagyok férjnél. Mi ütött belém? - Maga alá húzta a lábát. - Otthon lenne a helyem.

Pontosan! - gondolta Augustine. Bizony ott!

- Maga szerint a férjem egy idióta?

- Dehogy - hazudta Augustine kegyesen.

- De akkor miért nem hívott. - A kérdő hangsúly elmaradt. Bonnie Lamb azt mondta Augustine-nak: - Jöjjön ide.

Helyet csinált neki a takaró alatt, Augustine azonban szemérmesen az ágy szélére ült.

- Biztos azt hiszi, hogy megbolondultam - fordult hozzá Bonnie.

- Nem.

- Minden fejtetőre állt bennem. Csak így tudom jellemezni.

Augustine ezt mondta: - Maradjon, ameddig csak akar.

- Magával... és vele akarok maradni. Az emberrablóval.

- Miért?

- Ó, nem is tudom. Talán Max az oka, vagy az apám meg a repülőgépmoelljei, vagy a nyomorult gyerekkorom, még akkor is, ha egész szép emlékeket őrzök. Biztos, hogy van valami oka. A normális, boldog kislányok nem hagyják ott a férjüket, igaz?

- Bonnie Lamb eloltotta a lámpát. - Nem akar lefeküdni?

- Inkább nem - felelte Augustine.

Bonnie keze a sötétben megtalálta Augustine ajkát, így szólt:

- Van egy ötletem. Aludjunk együtt.

- Ezt már megtettük, Mrs. Lamb. - Minden él, izgatottság nélkül mondta, humornak szánta, hogy oldja a feszültséget.

Bonnie így folytatta: - Ugyan már. Tudja, hogy gondolom.

- Szeretkezni akar?

- Ó, igazán gyors a felfogása. - A vállánál fogva lehúzta maga mellé. Augustine feje a párnára hanyatlott. Mielőtt még felegyenesedhetett volna, Bonnie ráfeküdt, a karjait leszögezte. Az arcát pajzánul a férfi mellkasára fektette. Az ablakon át beszűrődő halvány fényben Augustine látta, hogy mosolyog, a szeme csillog, s mögötte a falon tátott szájjal ott sorakoztak a koponyák.

Bonnie Lamb azt mondta: - Ha lefekszem magával, kitisztulnak a gondolataim.

- Csakúgy, mint egy elektrosokk terápiától.

- Nagyon komoly vagyok.

- És nagyon házas - mondta Augustine.

- Igen, mégis keményedik.

- Kösz a helyzetjelentést.

Bonnie elengedte a férfi karját, s a két kezébe fogta Augustine fejét. A mosoly eltűnt az arcáról, a hangja szomorúan csengett. - Ne legyen már ilyen bolond - súgta. - Nem érti, nem tudom, mi mást tehetnék. Sírní már sírtam, nem segített.

- Sajnálom.

- Magához sokkal közelebb érzem magam, mint Maxhez valaha is. S ez nem jó jel.

- Nem, nem az.

- Pláne nem egy heti házasság után. A férjem, s máris úgy érzem magam a társaságában, mintha öreg és láthatatlan lennék. - Bonnie megragadta a férfi ingét, s azt suttogta: - Istenem, tudja mit? Felejtse el, amit mondtam.

- Jól van, helyes.

- Akkor tehát maga is gondolt rá.

- Állandóan - ismerte el Augustine. Majd valami ostoba erénytől vezérelve hozzátette: - De biztos, hogy helytelenül cselekszem.

Tisztán érezte az asszony melleit a bordáin. Minden lélegzetvételnél egy kissé megemelkedtek. A barátság olykor kegyetlen dolog, gondolta Augustine.

Bonnie azt kérdezte: - És most mi lesz?

- Ó, az erekción majd alábbhagy. S akkor nyugodtan elalhatunk.

Bonnie lehunyta a szemét. Elvörösödött volna? A sötétben nem lehetett megmondani, így szólt: - A kormányzóra gondoltam. Mire készülnek?

- Hajmeresztő, száguldó kalandokra.

Bonnie alvásra készen befészkelte magát. Augustine erős kísértést érzett, hogy beletúrjon a hajába, megcsókolja a homlokát, vagy ujjával végigsimítson bársonyos nyakán. Ám valami idióta tisztességerzet visszatartotta ettől.

Mrs. Max Lamb előbb aludt el. Nem sokkal éjfél után megcsörrent a telefon a konyhában. Augustine nem kelt fel, hogy felvegye, mert nem akarta felébreszteni új barátját. Talán óvatosan arrébb tolhatta volna, de meg sem kísérelte.

Bonnie olyan mélyen aludt, s ő annyira kellemesen érezte magát.

17

Bonnie Lamb hajnali háromkor megfordult az ágyban, így Augustine felkelhetett, s kimehetett, hogy felvegye a telefont, amely már órák óta szakadatlanul csöngött. Természetesen Bonnie férje volt az New Yorkból. Augustine heves beszélgetésre számított. - Mi folyik ott?! - dühöngött Max. - Bonnie jól van. Alszik.

- Feleljen nekem!

- Hagyott magának egy csomó üzenetet. Nem érezte még jól magát az utazáshoz.

- Keltse fel. Mondja meg neki, hogy fontos.

Várakozás közben Max Lamb végiggondolta hosszú, keserves napjának minden rohadt részletét. A Bronco cigaretta termékek veszélyeit taglaló NEI sajtókonferenciáról tudósított a CNN, az MTV és minden fontosabb csatorna, s természetesen a humoristák is hosszasan ékelődtek a témával. Igazán katasztrofális hatással az az okoskodó MTV tudósítás járt, hiszen főleg a fiatal nők kedvét igyekezett elvenni a dohányzástól, márpedig az új Bronco termékektől az érintettek éppen azt remélték, hogy őket nyerik meg a piacnak. Másnap reggelre címlap sztorik várhatók a Times-ban, a Wall Street Journal-ben és a Washington Post-ban. A „katasztrofális” jelző enyhe kifejezés a válság leírására, hisz a Durham Gas Meat & Tobacco megvadult elnöke konokul ragaszkodott ahhoz, hogy totális hirdetési embargót léptet életbe mindazok ellen, akik tudósítanak a NEI adatairól, márpedig ezek körébe valamennyi újság és magazin beletartozott. A Rodale & Burns-nél

gyászos hangulat uralkodott, sok millió dolláros bevételtől esnek el, ha a hirdetési kampány elmarad. Max Lamb a délután nagyobbik felét azzal töltötte, hogy megpróbált kapcsolatba lépni a DGM & T elnökével egy guadalajarai klinikán, ahol napjában háromszor injekciózták homogenizált birkaspermával, hogy megállítsák a tüdejében kifejlődött daganatos sejtek burjánzását. A klinika munkatársai elmondták, hogy az elnök nem fogad telefonhívásokat, s így nem kapcsolták az öreg szivar szobájába.

S ez mind nem elég, most még bajlódhat egy könnyelmű, engedetlen feleséggel is ott, Floridában.

Bonnie álomittas hangon szólt bele a telefonba. - Drágám?

Max, mintha csak egy hadakozó kígyó nyaka lenne, úgy szorította meg a telefonkagylót. - Elárulnád, mi történik ott?

- Sajnálom, de szükségem van még egy-két napra.

- És miért nem vagy a szállodában?

- Mert itt aludtam el.

- A koponyák között? Jézusom, Bonnie!

Max Lamb, ha dühös volt, érdes lett a hangja, a munkatársai ezt úgy jellemezték, hogy ráspolyos hangulatban van. Bonnie nem csodálkozott, hogy a férje dühöng, amiért Augustine-nal van. Megmagyarázni felesleges lenne, hisz tulajdonképpen maga sem érti egész pontosan. A csábítási kísérlet, azt igen, azt érti. Ám a vágy, hogy a kormányzóval tartson, s az érzés, hogy semmi kezdve hazautazni, s megkezdni új házasságát... nos, ezek kétségtelenül zavarba ejtő jelek.

- Nem vagyok még jól, Max. Talán a fáradtság teszi.

- A gépen is alhatsz. Vagy egy átkozott motelben.

- Jól van, drágám, majd kiveszek egy szobát.

- Próbálkozz?

- Nem! - mondta Bonnie élesen. - Tökéletes úriemberként viselkedett. - Magában pedig azt gondolta: Miattam kéne aggódnod, szívem virága.

- Nem bízom benne. - Max Lamb ezúttal már a megszokott hangján beszélt, ami arról árulkodott, hogy jelentősen csökkent a vérnyomása.

Bonnie úgy döntött, nem árt közölni a férjével, hogy Augustine nélkül még mindig az emberrabló foglya lenne.

A vonal másik végén fogcsikorgató csönd fogadta a kijelentést, majd Max azt mondta: - Valami nincs rendben nála.

- Mert nálad igen, Max. Százmérföldeket utazol csak azért, hogy videofilmét csinálhass összedőlt házakról és zokogó gyerekekről.

Bonnie Lamb mozgásra lett figyelmes. Augustine egy pajkos mosoly kíséretében három hatalmas grapefruittal, mezítláb zsonglörködni kezdett a

konyhában. Bonnie a szája elé kapta a kezét, nehogy belenevessen a telefonba.

- Holnap Mexikóba utazom. Mire visszajövök, itt legyél - közölte ellentmondást nem tűrő hangon Max.

Bonnie a levegőben röpködő gyümölcsöket figyelte.

- Hogyne, ott leszek. - A szavaiban semmi meggyőző erő nem volt, a férje nem hiheti komolyan, hogy így is lesz. Bonnie elszomorodott. Max azért nem hülye, tudnia kell, hogy baj van. Vett egy mély levegőt. Augustine kisurrant a konyhából, magára hagyta.

- Bonnie?

- Igen, drágám.

- Nem is akarod tudni, miért megyek Mexikóba?

- Mexikó - mondta Bonnie elgondolkodva. Mexikóba megy. - És sokáig maradsz távol, Max?

Magában közben ezen morfondírozott: ki ez az idegen, nyugtalan asszony, aki a bőrömbe költözött?

Avila nem mondta el a feleségének vérfagyasztó kalandját a keresztfán, hisz tudta jól, az asszony csodává színezve széltében-hosszában mesélné a szomszédoknak. Egyszer a Szűz Mária képét látta kirajzolódni egy sülő palacsintában, s azonnal felhívott a történettel minden tévéállomást Miami-ban. Akkor mit csinálna most az oroszlán hallatán?

Avila tehát bezárkózott a fürdőszobába, bekötözte lüktető kezét, s alig várta már, hogy a felesége elmenjen vásárolni. Amikor végre tiszta volt a terep, kihozott egy ásót a garázsból, hátrament az udvarba, s a mangófa alól kiásott egy készpénzzel telt, patentos műanyag Tupperware dobozt. A pénz a sógoráé volt, egy kisebb marijuanás buli eredménye. Avila sógora pillanatnyilag különböző bűncselekményekért, nem a marijuanáért, a büntetését töltötte, ezért Avila és a felesége megígérte neki, hogy megőrzi a pénzt, míg kiszabadul, várhatóan valamikor az évszázad vége felé. Avila nem szívesen lopott rokontól, de ez most életbevágó volt. Ha Gar Whitmark nem kapja meg tüstént a hétezer dollárját, riasztja a hatóságokat, s elintézi, hogy egy cellába csukják azzal a falánk, perverz alakkal. Ez a nagymenő Whitmark már csak ilyen, legalábbis Avila ilyennek hitte.

Lendületesen ásott, nem törődve a szög ütötte sebbel a tenyerében. Hajtotta a rothadó mangók orrfacsaró bűze is, meg a félelem, hogy kéretlenül betoppan valaki a népes rokonságból, s ő nem akarta, bárki is megtudja, hogy az egyik csirkefogó embere meglopta. Minden különösebb nehézség nélkül kiásta az edényt, és sietve lekapta a fedelét. Kiszámolt

hetven nedves százdollárost, s beletömte a zsebébe. De valami nem stimmel, mintha a sógora vagyona megcsappant volna. Avila gyanúja nyomban beigazolódott, mielőtt sebtében megszámlolta a pénzt, hiányzott még négyszáz dollár.

- A nyomorult némberek! - füstölgött Avila. - Megint vesztek az indián bingón. - A felesége és az anyósa megszállottan játszottak.

Avila boldogan vonta volna kérdőre mindkettőjüket, de akkor elárulja magát, kiderül, hogy maga is megdézsmálta a pénzt. Dühösen betemette a dobozt, s az ásás nyomait lehullott levelekkel s gazokkal borította. Majd elhajtott Gar Whitmark cégéhez, ahol kilencven percig várakoztatták, mint valami közönséges küldöncöt.

Amikor az egyik titkárnő végül bevezette Gar Whitmark dolgozószobájába, Avila a hatalmas nagysággal folytatandó civilizált tárgyalás minden esélyét elbaltázta azzal, hogy megkérdezte, mi a csuda történt a hajával, talán valami gomba támadta meg. Avila, aki még soha életében nem látott hajbeültetést, nem akarta a férfit megbántani, Gar Whitmark azonban robbant. Ledöntötte Avilát a földre, a hétezer dollárt kikapta a kezéből, rátérdelt a mellkasára, s átkozta, ahogy csak a torkán kifért. Whitmark nem volt valami nagydarab férfi, de jó erőnlétnek örvendett, hisz délutánonként gyakran teniszezett a városi klubban. Avila a perre gondolva nem mert ellenkezni. Whitmark szeme villogott, egyfolytában átkozódott, de egyetlen egyszer sem ütötte meg Avilát. Végül felállt, leporolta olasz öltönyének az elejét, megigazította a nyakkendőjét, s a zilált, elképedt férfi kezébe nyomta a Killebrew Roofing Co. tételes költségvetését nem kevesebb, mint 23.250 dollárról.

Avilát az összeg szíven ütötte, bár olyan nagyon nem lepte meg. Whitmark Dél-Florida legjobb, legdrágább tetőfedő cégét választotta. S a legbecsületesebbet is. Avila keserűen gondolt azokra az időkre, amikor pénzéhes műszaki ellenőrként megpróbálta megkönyékezní Killebrew csapatát, akik erre úgy kergették el az építési területről, mint valami rühes kutyát. Killebrew Gar Whitmarkhoz hasonlóan nagykutyának számított.

Avila úgy tett, mintha alaposan átvizsgálná a költségvetést, s közben valamiféle diplomatikus ellenvetésen törte a fejét.

Whitmark közölte vele: - A jövő héten kezdik a munkát. Ehhez igazítsa a pénzügeit.

- Jézusom, nekem nincs huszonháromezrem. - Tessék... kimondta.

- Mindjárt könnyekre fakadok. - Gar Whitmark megnyalta a fogait.

Avila, a bekötött kezében lobogtatva Killebrew árajánlatát, bosszúsan ajánlotta: - Én a feléért megcsináltatom!

Whitmark felhorkantott. - Egy kutyaól tetejét sem bíznám magára. - Ezzel Avila kezébe nyomott egy xeroxozott újságcikket. - Vagy hozza a pénzt, vagy börtönbe csukatom. Comprende, Senor Seggfej?

Az újságcikk arról számolt be, hogy a megyei államügyész külön bizottságot alakított a becestelen, a hurrikán áldozatait megkárosító vállalkozók felkutatására.

- Egyetlen telefonhívás - így Whitmark -, s már kapja is az ingyen kosztot.

Avila lehajtotta a fejét. Fekete körmei az elásott dobozra emlékeztették. A fenébe, abban is csak tizenkét, legfeljebb tizenháromezer lepedő maradt. Kutyaszorítóban volt.

- A feleségem még mindig nem heverte ki, amit az emberei csináltak. El nem tudja képzelni, mibe kerültek a gyógyszerei. - Whitmark az ajtóra mutatva elköszönt Avilától. - Még találkozunk - búcsúzott vésztyjósloán.

Útban hazafelé Avila sorra vette a lehetőségeit. Milyen gyakran fordulhat Changóhoz anélkül, hogy megbántaná vele, vagy önzőnek mutatkozna? A santero pap, aki egy darabig oktatta, nem említette, hogy csak korlátozott számú kéressel lehetne zaklatni a természetfölötti erőket. Avila úgy döntött, ma este egy, nem, inkább két kecskét is feláldoz.

És holnap üldözőbe veszi azt a rohadék Snappert.

A floridai chicoryville-i székhelyű Pünkösdisták Elmélkedők Egyháza a nyugati féltekén minden természeti katasztrófánál jelen volt. A földrengések, árvizek és hurrikánok sújtotta térségeket termékeny talajnak tekintették a hívek toborzására és a bűnösök megtérítésére. Alig harminchat órával azután, hogy a gyilkos vihar végigszágulzott Dade megyén, hét tapasztalt hittérítőből álló csoport érkezett egy Dodge minibusszal. Szállodai ágyak hiányában heten osztoztak a Ramada Inn egy szobáján a Turnpike-nál. Egyikük sem panaszkodott.

A hittérítők minden reggel prédikáltak, vigasztaltak és kiadványokat osztogattak. Azután a sátoráboroknál felállított katonai konyháknál beálltak az ingyen ebédre várakozók sorába, majd két órára visszavonultak a hotelszobába meditálni és römizni. A Ramada ingyen bocsátott a vendégei rendelkezésére egy kábelcsatornát, amely lehetővé tette, hogy a hittérítők a nap bármely órájában válogathassanak a különböző vallási műsorok között. Egyik délután a pünkösdisták prédikációkat letudván, Pat Robertson and the 700 Club műsorát nézték. Ugyan nem értettek egyet Robertson paranoiás világképével, de tetszett nekik az az elszántság, amellyel adományokat gyűjtött, s azt remélték, talán egy-két ötletet

elopathnak tőle.

A műsor vége felé Robertson atya lehunyta a szemét és imádkozni kezdett. A hittérítők megfogták egymás kezét - ami nem volt könnyű mutatvány, hisz négyen az egyik, hárman pedig a másik ágyon helyezkedtek el. Az imára a szentírás alapján nehezen lehetett volna ráismerni, s minden bizonnyal Robertson atya maga írta, hisz számos utalást tartalmazott az ő virginiai postafiók számára. Ennek ellenére igen jó kis ima volt, áradt belőle a buzgóság, a hittérítőknek nagyon tetszett.

Robertson atya alig rebegte el az „Amen”-t, amikor a motelszobát hatalmas detonáció rázta meg, s a tévékészülék a pünkösdisták szeme láttára felrobbant. Robertson atya ábrázatát fanyar, kékes füstfelhő takarta el, s panaszos könyörgése üvegcsörömpölés zajába veszett. A hittérítők lekászálódtak az ágyról, s térdre rogyva rázendítettek egy zsoltárra: - „Uram, a mennyben...” így talált rájuk a motel igazgatója, amikor tizenöt perccel később bejött menteketődni.

- Valami seggfej odalent elsütött egy háromötvenhetest - mondta.

Az éneklés abbamaradt. Az igazgató elhúzta a szétrobbant tévékészüléket a faltól, s egy megperzselt szélű lyukra mutatott a szőnyegen. - A golyó nyoma - magyarázta. - Aggodalomra már semmi ok. Kirúgtam őket.

- Fegyver? - kiáltotta az egyik idősebb hittérítő, s talpra ugrott.

- S ez még nem minden - felelte az igazgató. - Kutyákat is tartottak a szobában. Hát most mondják! Megrágták az ágytakarót, s ki tudja, még mi mindent csináltak. - Megígérte, hogy hozat másik tévékészüléket, s megkérte a hittérítőket, hogy halkabban zsolozmázzanak, nehogy zavarják a többi vendéget.

- Mindenkinek kötélén táncolnak az idegei - tette még hozzá teljesen feleslegesen.

Miután az igazgató távozott, a misszionáriusok magukra zárták az ajtót, s komoly tanácskozást tartottak. A végén úgy döntöttek, mindent, amit csak lehet, megtettek már Dél-Florida jámboraiért, így sietve összecsomagolták a holmijukat.

- Hát, ez briliáns volt!

Snapper rákiabált Edie Marshra, fogja már be végre a száját, s ne ismétелgesse unos-untalan. Ami megtörtént, megtörtént.

- Azért nem egészen így van - felelt a lány -, sikerült kidobotnod bennünket az egyetlen létező szállodai szobából. Zseniális tett volt.

Snapper zajosan behuppant a nyugágyba. Még van képe ennek a

nőnek itt cseszegetni, azok után, hogy hazavágta a lábát azzal a feszítővassal. Ki nem lenne harapós kedvében, ha akkorára dagadna a térde, mint egy cipő?

- A te hibád, meg a hülye kutyáké - morogta. - Hé, adj már ide egy Coorst.

Útban a Torres-ház felé megálltak egy benzinkútnál, vettek gázolajat, jeget és némi élelmet. Fred Dove aszpirint és mentolos Tic-Tac-ot vásárolt magának, mielőtt gyászos hangulatban továbbindult volna, hogy elvégezze a további kárbecsléseket. Olyan képpel hajtott el, mint akinek darabokra hullott az élete.

Edie Marsh kivett egy sört a hűtőládából, s odadobta Snappernek. - Örülhetünk, hogy nem vittek be a dutyiba - kezdte már vagy tizenötödször.

- Azok a rohadt kutyák nem fogták be a pofájukat.

- Erre te belelőttél a plafonba.

- Bele bizony. - Snapper addig igazgatta az alsó állkapcsát, míg az ital gond nélkül utat talált. Edie-nek erről Popeye, a rajzfilmfigura jutott eszébe.

- De majd én ellátom a bajukat - morgott tovább Snapper. - Még ma éjjel, amíg alszol. S akkor még mindig marad három golyóm, úgyhogy ne táplálj vérmes reményeket.

- Uh, a fejszámológóművész, még ehhez is van tehetsége - gúnyolódott Edie.

- Nem hiszel nekem?

- A kutyák odakint meg vannak kötve. Senkinek sem ártanak.

Snapper, miután lehajtotta a sörét, a dobozt összeroppantotta, s eldobta. Majd elővette a pisztolyát, s pörgetni kezdte úgy, ahogy a filmekben látta. Edie Marsh nem vett tudomást róla. Kiment a garázsba, gázolajat töltött a generátorba, különben nem megy a tévé, s akkor Snapper egész egyszerűen kezelhetetlen.

Így is volt, mire Edie visszatért, a férfi már kényelmesen elhelyezkedett a készülék előtt.

- Prostit - mondta a képernyőre meredve.

- Szerencsés napod van.

Edie Marshról szakadt a verejték. A hurrikán kizsigerelte Tony Torres légkondicionálójának vezetékeit. De még ha működne is, sokat akkor sem segítene, hisz a ház se ajtó, se ablak, se tető, amely bent tartaná a hűvöset. Edie bement a hálósobába, kibújt a ruhájából, s felvette Mrs. Torres egy drága, fehér vászonshortját, s hozzá egy bészszín rövid ujjú pulóvert. Vigasztalhatatlannak érezte volna magát, ha a ruhadarabok jók rá,

de hála istennek, nem így volt, Mrs. Torres legalább három számmal nagyobb ruhákat hordott. A bő ruhadarabokban ki-be járt a trópusi nedves levegő, és nem is festett bennük rémesen.

Edie épp megváltozott tükörképét szemlélte, amikor megszólalt a telefon. Az az átkozott Snapper meg torka szakadtából üvöltözött, hogy vegye fel.

Edie balsejtelve beigazolódott. Amikor fölemelte a kagylót, a központos megkérdezte, fogadják-e a meghívásos beszélgetést, a hívó Neria, s Memphisből telefonál.

Memphisből! Ez a boszorka délnek tart!

- Semmiféle Neriát nem ismerek - közölte Edie, igyekeztén nyugalmat erőltetni magára.

- Ez a 305-443-1676?

- Nem tudom. Nézze, én nem lakom itt, épp a ház előtt mentem el, amikor meghallottam a telefoncsörgést.

- Na de asszonyom, kérem...

- Ha nem hallotta volna, errefelé rettenetes hurrikán pusztított.

Edie Neria hangját hallotta: - A férjemmel akarok beszélni. Kérdezze meg tőle, ott van-e Antonio Torres?

Edie Marsh azt felelte: - Nézze, a ház teljesen üres. Erre jártam, s amikor meghallottam a csörgést, arra gondoltam, biztos, hogy valami rokon lehet. S feltehetően sürgős. A férfi, aki itt lakott, elment. Mindenét felpakolta egy Ryder teherautóra, s pénteken elköltözött. New Yorkba megy, azt mondta.

- Köszönöm - mondta a központos.

- Várjon! Magát hogy hívják, asszonyom? - kérdezte Neria izgatottan.

- Köszönöm - ismételte meg a központos, hogy rövidre fogja a beszélgetést.

Edie azonban kéretlenül is folytatta: - A férfi meg a fiatal hölgy egy bérelt teherautóval mentek el. Azt hiszem, a felesége lehetett. Olyan huszonhárom, huszonnégy év körüli, szőke, hosszú hajú.

Neria robbant: - Nem, én vagyok a felesége! Az az én házam!

Hát persze, gondolta Edie, most, hogy érzed a kártérítési összeg szagát a levegőben. Dobod a hájfejú professzort, s hanyatt-homlok rohansz a tökkelütött Tonykádhoz.

- Brooklynba mentek - cifrázta tovább Edie. - Azt hiszem, Brooklynt mondtak. - A központos udvariasan megkérdezte Mrs. Torrestől, kíván-e másik számot hívni. Választ nem kapott. Letette. Edie Marsh követte a példáját.

A szíve majd kiugrott a helyéből. Nedves tenyerét öntudatlanul beletörölte Mrs. Torres szép vászonshortjába. Majd kisietett a garázsba, s talált egy kis, zöld fogantyús drótvágót.

Snapper kiüvöltött a nappaliból: - Ki a franc volt az? Megint az asszony? - Amikor hallotta, hogy csukódik a garázsajtó, még nagyobb ordított. - Hé, hozzád beszélek!

Edie Marsh nem hallotta. Épp a szomszéd ajtajához lopakodott, hogy elvágja a telefonzsinórt, nehogy Neria Torres felhívhassa Mr. Vargát, s ellenőrizze, igaz-e az a vad történet Tonyról, a fiatal szőke nőről és a Ryder teherautóról.

A fekete Cherokee rendszámabláját a hurrikán másnapjának reggelén lopták le egy Ford Camaróról, a Turtle Meadow-nak nevezett városrészben. Augustine épp arrafelé igyekezett, amikor Skink arra kérte, hogy álljon meg egy táborvárosnál, amelyet a Nemzeti Gárda állított fel a hurrikán hontalanul maradt áldozatainak.

Skink kiszállt a teherautóból, s végigsétált a nyitott sátrak sorai közt. Bonnie és Augustine néhány lépéssel mögötte haladt, próbálták megemésztetni a szomorú látványt. Kábult tekintetek követték őket. Férfiak és nők heverésztek a semmibe bámulva a tábori ágyakon, unott tekintetű tinédzserek ugrándoztak a tejsűrűségű pocsolyákban, kisgyerekek szorongatták magukhoz a Vöröskeresztől kapott új babáikat.

- Szerencsétlen nyomorultak! - sajnálkozott Skink, s majomszerű karjaival dühösen gesztikulált hozzá.

A katonák úgy gondolták, becsavarodott a vihartól. Békén hagyták.

Egy rendetlen sor elején egy katona Evian ásványvizes palackokat osztogatott. Skink rendületlenül ment előre. Egy sáros, pelenkás kisfiú keveredett eléje. Az egyik kezével a magasba emelte a kicsit.

Bonnie Lamb megbökte Augustine-t: - Mit csináljunk?

Amikor odaértek a kormányzóhoz, azt hallották, hogy a férfi meglepően magas és lágy hangon énekel:

*Néhány dobozba zárt esőcsepp,
Vajon ki az, ki küldte?
Ha tetszik, higgy nekem,
Ha nem, ellenkezz velem.*

A kisfiúnak - Bonnie szerint még két éves sem lehetett - rózsás volt az arca, barna haja göndör, s a szemöldökénél egy gyógyuló forradás. Ujjatlan, Batmanes pólót viselt. A dal mosolyra fakasztotta, s kíváncsi

ujjaival beletúrt az idegen ezüstös szakállába. Langy eső permetezett a szürke felhőkből.

Augustine megérintette Skink vállát: - Kapitány?

Skink azt kérdezte a kicsitől: - Hogy hívnak?

Vidám kacarászás volt a válasz. Skink komolyan nézett a gyerekre: - Ugye, ezt sohasem felejtet el? A hurrikánokkal Isten int minket. Menj, és mondd meg a szüleidnek.

Tovább énekelt, kissé nazális hangon, mert a pici apró ujjaival belenyúlt az orrlukaiba.

*Csak néhány dobozba zárt esőcsepp,
Csak egy színes szalag a hajadban.
Hány, de hány évet kell elmúlass még,
S mit megéltél, milyen nagyon kevés.*

A kicsi tapsikolt. Skink puhán megcsókolta a homlokát, és azt mondta: - Kellemes társaság vagy, Napsugár. Mit szólnál egy kis kalandhoz?

- Nem! - Bonnie előre lépett. - Nem visszük magunkkal. Felejtse el.

- Pedig jól érezné magát velünk, nem?

- Kapitány, kérem! - Augustine elvette tőle a kisfiút, odaadta Bonnie-nak, aki sietett, hogy megkeresse a szüleit, mielőtt még a vadember meggondolná magát.

Az ólomszürke égen fülsüketítő dübörgés hallatszott. Az ásványvizes sorban állók mutogatni kezdtek az alacsonyan szálló, sárgásbarna katonai helikopterekre. A habverők körözni kezdtek a tábor felett, a sátrak ponyvái lebegtek a szélben. Nemsokára rendőrkocsik, kormányzati szedánok és tévés közvetítőkocsik gördültek be a táborba.

Skink azt mondta: - Ah! A legfőbb hadúr személyesen.

Az egyik kocsiból öt titkosrendőr alak szállt ki, nyomukban az elnök. Az inge és nyakkendője fölött tengerészkék, emblémás esőkabátot viselt. Beleintegített a tévékamerákba, s erőteljesen kezét rázott minden gárdistával és katonával, akit csak látott. Feltehetőleg sötétedésig így folytatta volna, ha az egyik embere (aki maga is kék esőköpenyt visel), nem súg valamit a fülébe. Ebben a pillanatban egy, a verejtékező, arctalan tömegből gondosan kiválasztott, viharkárosult családot vezettek eléje, hogy lefényképezhessék valamennyiüket az elnök társaságában. A család tagjai között ott volt az elmaradhatatlan bűbajos kisgyerek is, akihez a szabad világ vezére kedvére gügyöghetett. A fotózás mintegy három percet vett igénybe, ezt követően az elnök folytatta a látványos barátkozást

mindazokkal, akik egyenruhát viseltek. Ez az erőltetett érzelemnyilvánítás kiterjedt a helyi Üdvhadsereg egyik megőszült tisztjére is, akit a Hadak Ura látványosan magához ölelt. - Szóval, melyik egységnél szolgál? - csiripelte az elnök.

Augustine összefont karokkal álldogált a közelben. - Rémes - mondta.

Skink egyetértett vele. - Nézze, hogy ragyog a szeme. Nincs annál rosszabb, mint egy republikánus békeidőben.

Mihelyt Bonnie Lamb visszatért, tovább indultak Turtle Meadow felé.

18

Skink egy rendőrségi bejelentés kapcsán, Jim Tile jóvoltából jutott hozzá a címhez. Az utcatáblákat, postaládákat mind tönkretette a vihar, így beletelt némi időbe, míg rátaláltak a házra. Tisztes és tiszta megjelenése miatt a kérdezősködést Augustine-ra bízták. Skink a koci hátlujában várakozott, s a „Ventilátor Blues” dallamát dúdolta. Bonnie Lamb nem ismerte a dalt, de élvezettel hallgatta Skink basszus hangját. Ő odakint állt, s a szeme sarkából figyelte a kormányzót.

Augustine-nak egy fáradt tekintetű, rózsaszín háziruhás asszony nyitott ajtót. Azt mondta: - A rendőr említette, hogy jönni fog. - A hangjában sem volt több élet, mint a megjelenésében, a hurrikán teljesen elcsigázta.

- Már három napja lehet, hogy bejelentettem.

- Rengeteg a tennivaló - mondta Augustine.

Az asszony egész családja - a férje, négy gyerek és két macska - a hálósobában tanyáztak, az egyetlen tetőfoszlány alatt, amelyet a hurrikán megkímélt. A férfin hálós atlétatrikó, lötyögős shortnadrág, szandál s egy baseball sapka volt. Az állán háromnapos, őszes borosta. A fiókos szekrényre állított főzőlap mellett szorgoskodott, mellette hat doboz babos disznóhús sorakozott, valamennyi kinyitva. A gyerekek elemes elektronikus játékkal játszottak, amely csipogott, mint egy miniatűr radar.

- Áram még mindig nincs - panaszkolta az asszony Augustine-nak. A férjével közölte, ez az a férfi, akit a közlekedési járőr küldött ide az ellopott rendszámért. A férj megkérdezte Augustine-tól, miért nem egyenruhában van.

- Mert nyomozó vagyok - felelte Augustine. - Civilruhás.

- Ó.

- Mondja el, mi történt.

- Hát jött az a négy kölyök, s leszedték a Camaróm rendszámtábláját. Én odakint voltam a kertben, a halakat földeltem el, tudja, amikor kiment az áram, az akvárium is odalett, a guppik megdöglöttek.

- Sailfin molliék voltak - kiabált közbe az egyik gyerek.

- Akármik voltak, a lényeg, el kellett földelnem őket a kertben, hogy ne bűzölögjenek idebent. Akkor állt itt meg az a dzsip, négy színes kölyök ült benne, a rohadt sztereójuk teljes hangerővel üvöltött. Előkaptak egy csavarhúzó, s hozzáláttak. Miközben én odakint álltam az orruk előtt.

Az asszony folytatta: - Tudtam, hogy valami nincs rendben. A gyerekeket azonnal behoztam a hálóba.

A férfi két konzerv tartalmát beleürítette egy kisebb fazékba, amely a spirituszfőző kék lángjában álldogált. - Erre odarohantam az ásóval, s rájuk kiáltottam, mi a fenét csinálnak, mire az egyikük rám fogott egy pisztolyt, s mondta a szokásosat. Nem vitatkoztam, meghátráltam. Semmi kedvem sem volt egy nyomorult rendszámtábla miatt kilyukasztatni a bőrömet, tudja.

- S azután mi történt? - kérdezte Augustine.

- Felrakták a dzsipre, s elszágu dultak. Még öt mérföldről is hallani lehetett azt a zenének nevezett hangzavart.

A feleség hozzátette: - Davidnek is van pisztolya, tud is bänni vele. De...

- De nem egy harminc dolláros rendszámtábláért - jelentette ki a férj.

Augustine megdicsérte Davidet, amiért ilyen józanul viselkedett. - Hadd ellenőrizsem még egyszer a számot. - Elővett a zsebéből egy összehajtogatott papírlapot, s felolvasta: - BZQ-42G.

- Úgy van - mondta David -, de már nem ez van azon a dzsipen.

- Honnan tudja?

- Láttam valamelyik nap, amikor a Calusan jártam.

- Ugyanazt?

- Fekete Cherokee. Színes üvegek. A farmomba fogadom, hogy ugyanaz a kocsi. A matricákból tudom.

Az asszony összeráncolta a homlokát. - Mondd el azt is.

- Olyan matricák, amik a nagyobb kamionokon is vannak. Tudja, meztelen csajok.

- Krómozottak - folytatta az asszony. - Innen tudjuk, hogy ugyanaz...

- S hol ez a Calusa? - vágott közbe Augustine.

- ...csak most egy fehér pofa jár vele.

- Hogy néz ki?

- Nem valami barátságos - mondta a férj.

A feleség belekotyogott: - Figyelj a babra is, David. Aztán mondd el a

zenét is.

- Ja, ez a másik - vette át a szót David az edényt kavargatva. - Ennél is üvölt a magnó, mint a színes kölyköknél. Csakhogy nem rap, hanem Travis Tritt. Furesának találtam, hogy egy öltönyös pofa egy niggeres kocsiban Travis Trittet hallgasson.

- David! - Az asszony őszintén megütközve elvörösödött. Augustine mindjárt megkedvelte. Mindjárt gondolta, hogy ő az úr a háznál.

Augustine-nak eszébe jutott Brenda Rourke személyleírása a támadójáról. - Az öltöny biztos?

- Az hát.

Az asszony ezt mondta: - Arra gondoltunk, talán ő lehet a főnök. Talán a kölykök, akik ellopták a rendszámtáblát, neki dolgoznak.

- Elképzelhető - tűnődött Augustine. Tulajdonképpen élvezte, hogy rendőrt játszik, s friss nyomra lelt.

- Azt mondta korábban, nem valami barátságos kinézetű. Ezen mit értett?

David porcelán talakba mert a babos húsból. - Az arca - emlékezett. - Egyhamar nem felejem.

A felesége következett: - Jégért indultunk éppen. Először azt hittem, hogy Halloween álarc van, azon az emberen, ott a dzsipben. Annyira furcsa volt a képe... Jeremy, az még forró! - Még idejében elkapta az ételért ágaskodó kisfiút.

Augustine a rendőrség nevében megköszönte a segítségüket. Megígérte, mindent elkövet, hogy visszaszerezze az ellopott rendszámtáblát. - Már csak egy kérdés van.

- Hol van a Calusa? - nézett a szemébe David mosolyogva.

- Pontosan.

- Margó majd lerajzolja. Ott a szalvéta.

Avila a földön fetrengett, az asszony talált rá a garázsban, a Buick mellett. Erősen vérzett, az ágyékán egy lyuk tátongott. Az egyik áldozati kecske, megérezvén a sorsát, felöklelte.

- Hol vannak most? - kérdezte a felesége spanyolul.

Avila összeszorított fogakkal nyögte, hogy az állatok elmenekültek.

- Montam én! Montam én! - kiabálta a felesége angolra váltva. A hátára fordította Avilát, kinyitotta a nadrágját, hogy jobban lássa a sebet. - Randa egy seb.

- Vigyél orvoshoz.

- Eszembe sincs az én kocsimmal. Összevissza vérelnéd.

- Akkor segíts be az enyémbe.
- Csupa mocsok vagy.
- Azt akarod, hogy itt dögöljek meg a földön? Igen, azt akarod?

Avila egy santero pap unokaöccsétől vette a bakkecskéket Sweetwaterben. Az unokaöcsnek farmja volt, harci kakasokat és áldozatra szánt állatokat nevelt. Avila háromszáz dollárt fizetett ki az állatokért, de azok sehogy sem fértek meg egymással. A hazafele úton öklelték, rugdosták egymást. Nagy üggyel bajjal sikerült bevergődni velük a garázsba, ám mielőtt még kiköthette volna őket, s becsukhatta volna az ajtót, a kecskebakok hatalmas, sárgásbarna szeme vadul csillogni kezdett. Avila nem tudta volna megmondani, vajon Chango természetfeletti erejét érezték-e meg, vagy egyszerűen csak a korábbi áldozatok vérének és maradványainak szagát. Akárhogy is, teljesen megvadultak, s több más holmi mellett tönkretettek egy hibátlan motoros kapát. A nagyobbik bak meg, mielőtt nekiiramodott volna a szomszédságnak, szabályszerűen felöklelte Avilát.

Az asszony egyfolytában szapult a férjét a kórházba menet. - Háromszázat adni értők! Te isten barmája, te! - Amikor szitkozódott, spanyolról mindig angolra váltott, a hatásosabb szidalmak kedvéért.

Avila visszavágott: - Te csak ne beszélj nekem pénzről. Te meg a mami még azt a nagy kövér seggeteket is képesek vagytok elveszíteni egyszer a bingón, nem? S még te nevezel baromnak?!

Megnézte a sebet a lágyékán, ötven centes nagyságú lyuk volt. A vérzés elállt, de rettenetesen fájt. Egészen belekábult.

Ó, Chango, gondolta Avila, mivel haragítottalak magamra?

A kórházban egy szakavatottnak látszó nővér felfektette egy gurulós ágyra, s bekötött egy nagy adag infúziót. Avila azt mondta az orvosnak, hogy beleesett egy rozsdás kerti locsolóba. Az orvos szerint szerencséje volt, hogy nem szakított fel egy artériát. A bal kezén lévő piszkos kötésre mutatva megkérdezte, mi történt, mire Avila azt felelte, egy kis golfsérülés. Semmi különös.

Amikor szünni kezdett a fájdalom, Avila kábult szendergésbe zuhant. A szeme előtt Snapper torz pófája jelent meg.

- Megtalállak, cono! - fogadkozott.

De hogyan?

Félálomban felidézte magában az első találkozásukat. Egy vacsorázóhelyen történt, a LeJeune Roadon. Snapper a bárpultnál ült két nő társaságában, egy ügynökség küldte őket. Az arcuk vastagon kifestve, a hajuk égneek állt. Avila összebarátkozott velük. A zsebe teli volt

készpénzzel, percekkel azelőtt gyűjtötte be egy pasastól, aki kétes tartósságú üvegyaport tetőzsindelyt árult. A prostituáltak megmondták Avilának az ügynökség nevét, s azt is, hogy a hét minden napján üzemelnek. Azt is elfecsegték, hogy Snapper állandó vendégük, méghozzá az egyik legjobb. Most azért mulatozik velük, mert dutyiba zárják nemsokára, három-öt év vár rá, s ott nem szórakozhat majd cicuskákkal, se profival, se mással. Snapper elmondta Avilának, hogy megölt egy tetű, pity kis passzert. Az államügyészség beérte annyival, hogy gondatlanságból elkövetett emberölés, s kis szerencséivel egy év múlva kiengedik a kóterből. Avila egy árva hangot sem hitt az egészből, úgy gondolta, Snapper csak imponálni akar a babáknak. Egy csomó kört rendelt Snappernek is, meg a lányoknak is abban a reményben, hátha nagylelkű lesz a pasas. Pontosan így történt. Amikor Avila visszajött a férfimosdóból, az a lány, amelyik tetszett neki, a remek platinaszőke, név szerint Morganna, a fülébe súgta, Snapper azt mondta, OK, ha Avila fizeti a saját részét, így hát elmentek egy koszlott kis motelbe, s remekül szórakoztak. Morganna tele volt energiával és fantáziával, bőven megérte a zsindepénzt.

A narkotikus emlékezés elvonta Avila figyelmét arról, hogy fürge ujjak közben a köldökétől lefelé a sebét varrogatták. S ekkor váratlanul, a ködön át, eszébe ötlött az egyetlen mód, hogy becserkészhesse Snappert, s visszaszerezhesse tőle a hét lepedőt.

Nyomon van, ahogy a zsaruk mondanák.

Nem forró nyomon ugyan, de ez is több, mint a semmi.

Újabb kíváncsiskodó szomszéd toppant be, s Tony után érdeklődött. Edie Marsh ezúttal is azt a nevetséges történetet adta elő, hogy Torresék távoli unokahúga, és szívésségből vigyáz a házra. Arra még csak kísérletet sem tett, hogy megmagyarázza Snapper jelenlétét, aki a pisztollyal az ölében a nyugágyban hortyogott. Fred Dove is megjelent pár perccel később, Edie a kertben épp Donaldot és Marlát sétáltatta. A biztosítási ügynök még nyomottabb, borúsabb hangulatban volt, mint korábban. Abból, ahogy az irattáskáját felkapta az ülésről, Edie tudta, valami új fejlemény bosszantja.

- A főnököm maga is látni akarja a házat - közölte.

- Gyanút fogott?

- Nem. Rutin dolog.

- Akkor meg mi a baj, Fred? Mutasd meg neki a házat.

A férfi keserűen elnevette magát, s tovább sietett. Edie megkötötte a kutyákat, s utána ment a házba.

- Az a baj - mondta Fred Dove, - hogy Mister Reedy el akar beszélgetni

Mister és Mrs. Torressel. - Dühösen lecsapta az irattáskáját a mosogatóra, s ezzel felébresztette Snappert.

Edie azt mondta: - Ne pánikolj. Megoldjuk.

- Ne pánikoljak? A cég tudni akarja, miért rúgtak ki a szállodából. A feleségem tudni akarja, hol lakom, s kivel. Dennis Reedy holnap idejön, hogy találkozzék két olyan ügyféllel, akiket nem tudok produkálni. Szerintem minden okom megvan a pánikra.

- Hé, Mikulás! - ordította Snapper a nappaliból. - Megvan már az a csekk?

Edie Marsh odament az ajtóhoz és azt mondta: - Még nincs.

- Akkor meg ne üvöltözzön.

Fred Dove lehalkította a hangját. - Nem maradok itt ezzel a feleszüvel. Képtelenség.

- Fáj a lába - magyarázta Edie. Már az utolsó fájdalomcsillapítót is beadta neki, s úgy látszik, szünőben volt a hatása. - Ide figyelj, én sem örülök neki. De vagy itt maradsz, vagy letáborozol az erdőben.

A biztosítási ügynök levette a szemüvegét, s az ujjával megdörzsölte a halántékát. Az egyik szemhéjára szúnyog szállt. Megrázta a fejét, mint a kutyák, míg csak a vérszívó el nem röppent. - Ezt nem ússzuk meg - mondta panaszosan.

- Dehogyan, édes. Én leszek Mrs. Torres, Snapper pedig Tony.

Fred Dove magába roskadt. - Nem úgy nézel ki, mint egy kubai. Egyikőtök sem, az isten szerelmére! - Beleöklözött az egyik szekrénybe, és felkiáltott: - Hogy is mehettem bele?!

Snapper beüvöltött, hogy nagy valószínűséggel felszecskázza Fred Dove-ot, ha nem fogja be nyomban a pofáját. Edie Marsh Neria gardrób szobájába vezette a kétségbeesett ügynököt. Becsukta az ajtót, s lágyan megcsókolta. Egyidejűleg lehúzta a férfi cipzárját. Fred megugrott a forró, váratlan érintésre. Edie addig szorongatta, míg a férfi feszültsége nem oldódott.

- S milyen ez a Dennis Reedy? - súgta Edie.

Fred Dove jólesően megvonaglott.

- Kemény fickó? Vagy egy seggfej? Miben utazik?

- Rendes pasasnak látszik - mondta az ügynök. Eddig csak egyszer ellenőrizte őt Dallasban, egy árvízzel elborított területben. Reedy barátságtalanul, de tisztességesen viselkedett. Apróbb változtatásokkal jóváhagyta Fred Dove kárbecslését.

Edie a szabad kezével lehúzta Fred nadrágját, s közben azt mondta: - Ma este újból átnézzük a papírokat, hogy minden stimmeljen.

- És mi a helyzet Snapperrel?
- Kezelésbe veszem. Majd elpróbáljuk.
- Mit csinálsz? - A biztosítási ügynök kishíján elvesztette az egyensúlyát.

- Hogy fest a dolog, Fred? Mister Reedy hozza magával a csekket?

Fred Dove elködösült szemekkel nézte Edie fejtetőjét. Bársonyos hajába ujjak túrtak, a saját ujjai, rajtuk a karika-, s a Nebraskai Egyetem gyűrűje. Hiába próbált józanul gondolkodni. Ez a pillanat nem alkalmas a töprengésre, már nagyon várta ezt az érzést, ezt a mindent elsöprő érzéki élményt.

Igyekezett nem gondolni az aggodalmaira, a büntudatára, csak a közelgő extatikus pillanatokot várta. Mélyet lélegzett. Neria Torresnek a professzorát megelőző időkből származó ruhatára gardénia illatot és penész szagot árasztott, megülte a vihar utáni áporodott levegő. Fred Dove torkát fojtogatta, egyéb testrészei azonban remekül funkcionáltak.

Edie Marsh a keze segítségével nélkül a falnak döntötte a férfit. Fred nyomban elengedte a lány haját, s mint egy majom, gyorsan belecsimpaszkodott az akasztórúdba. Felfelé pillantva egy esküvői ruha selyemmel szegélyezett karkivágásával nézett farkasszemet.

Hirtelen eszébe jutottak azok a megalázó pillanatok, amikor legutóbb Snapper rájuk rontott a nappaliban. Hogy elejét vegye egy hasonló jelenetnek, a kezével tapogatódzva elfordította a kulcsot a zárban.

Odalent Edie Marsh abbahagyta a műveletet, s újból megkérdezte: - Reedy magával hozza a csekket?

- Nn... nem. A csekket mindig Omahából küldik.

- A francba!

Fred Dove nem tudta eldönteni, hallotta-e, vagy csak érezte, amit Edie mondott. A lényeg az, hogy folytatta, amit korábban csinált.

Amikor Augustine visszament a kocsihoz, Bonnie Lambet és a kormányzót nem találta ott. Néhány háztömbnyivel távolabb akadt rájuk, egy elhagyatott, romos ház mögött. Skink egy medence partján térdelt, kövér, barna békákat halászott ki a poshadt vízből, s a zsebébe rakta valamennyit. Bonnie az arca előtt rajzó szűnyograjt igyekezett elhessegetni.

Augustine elmesélte, hogy mit tudott meg a fekete Cherokee dzsipről. Skink azt kérdezte: - Hol van az a Calusa Drive?

- Rajzoltak nekem egy térképet.

- Odamegyünk? - kérdezte Bonnie.

- Holnap - felelte Skink. - Kell a napvilág.

Ő és Augustine úgy döntöttek, hogy a közelben éjszakáznak. Találtak egy üres telket, s tüzet raktak a vihar szaggatta fadarabokból. Nem messze kisebb tűz égett, egy kétszáz literes hordó nyilasánál villódtak a lángok, vándormunkások Ohióból. Ketten elindultak a társaságból, hogy egy kis kokóhoz jussanak. Augustine a nagyobb nyomaték kedvéért a harmincnolccsal beszélte le őket a vállalkozásról. Skink a békáival eltűnt egy sűrű, pálmás területen.

Bonnie azt kérdezte: - Mi az a DMT?

- Egy drog - felelte Augustine. - A mi időnknel régebbi keletű.

- Kiszáritja a varangymérget és elszívja. Az mondja, egyfajta hallucinogén anyag, DMT-változat.

- Én maradok a sörnél. - Augustine kivett a kocsiból két hálósákokat. Mindkettőt leterítette a tűz mellé.

Bonnie így szólt: - Sajnálom, ami tegnap történt.

- Hagyja már ezt abba. - Ez legyen élete legnagyobb bűne.

- Nem tudom, mi baj van velem - tűnődött Bonnie.

Augustine eligazgatta a hamvadó paraszakat. - Semmi baj sincs magával, Bonnie. Annyira normális, hogy az már-már ijesztő. - Augustine törökülésben ült az egyik hálósákon.

- Jöjjön ide - szólt Bonnie-nak. Amikor a férfi átkarolta a vállát, Bonnie felengedett, s biztonságban érezte magát mellette. Augustine így folytatta: - Kivihetem a repülőtérré.

- Nem!

- Ha nem ma, akkor már nyakig benne lesz.

Bonnie Lamb azt mondta: - Pontosan ezt akarom - mondta Bonnie. - Max már kivette a részét a kalandból, én is ezt szeretném.

Hangos üvöltés hallatszott a pálmás felől, amelyet hátborzongató nevetés követett.

Varangy örület, gondolta Augustine. Bonnie teste megfeszült. Határozottan kijelentette: - Nem megyek el. Nincs az a pénz.

Augustine felemelte az állat. - Ez az ember nincs rendben. Ez az ember egy nyakörvvel dresszírozta a férjét, s varangyok verejtékével mérgezi magát. Olyan dolgokat csinál, amikről jobb, ha nem tud, talán embert is ölt már.

- De legalább hisz valamiben.

- Te jó ég, Bonnie!

- S maga akkor miért van itt? Ha olyan veszélyes, ha olyan örült?

- Ki mondta, hogy örült?

- Válaszoljon a kérdésemre, Senor Herrera.

Augustine pislogott néhányat. - Mert magam sem vagyok egészen komplett. Azért.

Bonnie Lamb közelebb húzódott. Azon tűnődött, vajon miért élvezi, hogy két új ismerőse ennyire kiszámíthatatlan, ösztönlény, pont az ellentétük annak a férfinak, akihez feleségül ment. Max tökéletesen megbízható, de se mély érzelmei nincsenek, se nem rejtélyes. Az embernek elég öt percet együtt töltenie vele, s már tisztában van az egész repertoárral.

- Gondolom, lázadok. De hogy mi ellen, azt nem tudom. Ez az első alkalom - elemezte a helyzetét Bonnie.

Augustine szemrehányást tett magának, amiért bemutatta a koponyás mutatóványát, mondván, annak egyetlen nő sem képes ellenállni. Az asszony halkan elnevette magát.

- De komolyra fordítva a szót - folytatta Augustine -, kettőnk között van egy nagy különbség. Magának férje van. Nekem senkim sincs, és semmit sem veszíthetek.

- Na és a nagybátyja állatai?

- Azok már odavesztek. Persze rosszabb hely is létezik egy majom számára, mint Miami. Valahogy majd csak ellesznek. - Némi komor hallgatás után hozzátette: - Azt a bölényt nagyon sajnálom.

Bonnie azt mondta, semmi értelme a motivációikat elemezni. Mindketten érett, racionális, intelligens, felnőtt emberek. Mind a ketten pontosan tudják, mire vállalkoztak, még akkor is, ha az okát nem ismerik.

A pálmásból újabb harsogó üvöltés hallatszott. Az asszony arrafelé nézett: - Az az érzésem, hogy vagy elfogad bennünket, vagy megszökik.

- Ez így van. - Augustine minden köntörfalazás nélkül megkérdezte, őszintén szereti-e a férjét.

Bonnie bizonytalanul válaszolt: - Nem tudom. Odanézzen!

A kormányzó minden előzetes figyelmeztetés nélkül félmeztelenül kilépett a fák közül. Mintha lázas lett volna, verejtékben úszott. A jobb szeme csillogott, az üveget kivette, a szemüregben látszottak a sárgás csontok. Bonnie elé sietett.

- A fenébe - mondta zihálva -, piszok rossz varangyok voltak!

Augustine kételkedett abban, hogy Skink szakszerűen képes elvonni a mérget, s megfelelőképpen alakítja felszívhatóvá. Ahogy elnézte, ezúttal is erről lehetett szó.

- Jöjjön, üljön a tűz mellé - javasolta Bonnie.

Skink előrenyújtotta a kezeit, halvány pöttyös, sima tojásokkal volt tele. Augustine tizenkettőt számolt. Akkorák voltak, mint a golfabdák.

- Vacsora! - lehelte Skink.
- Mik ezek?
- Tojások, fiam!
- De milyenek?
- Fogalmam sincs. - A kormányzó odasétált a munkások tábortüzehez, s öt perccel később egy serpenyővel és egy benyomkodott oldalú ketchupos flakonnal tért vissza.

Akármilyen állat tojásai voltak is, a rántotta nagyon finomra sikeredett. Augustine örömmel látta, hogy Bonnie jó étvággal fog hozzá.

Amikor végeztek a vacsorával, Skink azt mondta, ideje elpihenni. - Nagy nap vár ránk. A maguké a hálózások, én elvonulok a pálmásba. - S ezzel már el is tűnt.

Augustine visszavitte a serpenyőt az ohiói csapatnak, akik mostanra már merev részek, ártalmatlanok voltak. Utána még sokáig figyelték a kihunyó lángokat, s közben alig beszéltek. Az első szúnyoginváziónál bebújtak együtt az egyik hálózásokba, s becipzárazták magukat. Mint két teknősbéka, jegyezte meg Bonnie, ugyanabban a páncélban.

Egymást átölelve fékezhetetlen nevetés vett erőt rajtuk. Bonnie, amikor már levegőt kapott, így szólt: - Te jó ég, milyen meleg van itt.

- Floridai augusztus.
- Leveszem a ruhámat.
- Nem tesz ilyet.
- De igen. És segíteni fog.
- Bonnie, aludnunk kell. Holnap kemény napunk lesz.
- S kemény éjszaka kell hozzá, hogy ne gondoljak rá. - Bonnie egymaga nem boldogult a trikójával. - Segítsen, kedves uram!

Augustine engedelmeskedett. Hisz végtére is mindketten érett, racionális és intelligens felnőttek.

19

Tony Torres halálára felfigyeltek a gyilkosságok, a keresztrefeszítés még Miami-ban is ritkaságszámba ment. Am a hurrikánt követő őrült napokban a legtöbb nyomozás szünetelt. Az utakon káosz uralkodott, a rendőrség komoly emberhiánnyal küzdött, minden rendű és rangú embert a forgalom irányítására, a fosztogatók üldözésére vagy a segélyszállítmányok kísérésére rendelték. A 92-312-es Nevenincs Jack (Tony Torres aktájának

neve) ügy felderítését tovább hátráltatta, hogy egyetlen rokon vagy barát sem jelentkezett, hogy azonosítsa a holttestet, ami a nyomozók számára azt jelentette, senki sem keresi. Ez arra engedett következtetni, hogy igazából senki sem bánta a halálát.

Két nappal a holttest megtalálása után, az ujjlenyomatosok faxot küldtek a hullaházba, mondván, most már nevesíthetik az azonosítatlan holttestet: Antonio Rodrigo Guevara-Torres, negyvenöt éves. Az elhunyt Mr. Torres ujjlenyomatai azért voltak meg a rendőrségnél, mert férfikora hajnalán, egy gyöngye pillanatban egymás után harminchét busás, fedezetlen csekket írt alá. Ha ezen csekkek egyike történetesen nem kerül el a Rendőrök Jótékonyági Egyesületéhez, akkor Tony Torres feltehetőleg elkerüli a felelősségrevonást. Hogy a börtöntől megmeneküljön, bűnösnek vallotta magát, s megesküdött, mindenkit kárpótol, bár ezt az ígéretét az A-Plus Affordable Homes konténerházakat forgalmazó társaság kezdő ügynökeként felvállalt megerőltető munka során hamar elfelejtette.

Mivel mindez nagyon régen történt, a rendőrségi iratokban fellelhető cím és telefonszám már nem volt igaz. A Yellow Pages-ben már az A-Plus Affordable sem szerepelt. A három sikertelen telefonérdeklődés hamar elvette a kedvét a fiatal nyomozónak, akit a megfeszített ügynök halálának kiderítésével bíztak meg. Nagyon megkönnyebbült, amikor főnökétől azt az utasítást kapta, hogy a gyilkossági ügyet félretéve hajtson a Cutler Ridge-hez, ahol ő az út közepét blokkolja az Erureka Drive és a 117th Avenue kereszteződésénél, hogy biztosítsa az elnök elhaladását.

A fiatal nyomozónak csak két nap múltán jutott újra eszébe a fedezetlen csekket kibocsátó házügynök, amikor is egy izgatott hangú asszony azzal hívta fel a rendőrséget, hogy ő az áldozat felesége.

Avila tárcsázta a Gentlemen's Choice call-girl ügynökséget, s Morgannát kérte. A lány felvette és azt mondta a kagylóba: - Már hat hónapja nem így hívatom magam. Most Jasmine vagyok.

- Legyen akkor Jasmine.

- Ismerlek, cicám?

Avila emlékeztette a West Flagler Street-i motelban átdorbézolt viharos éjszakára.

- Hm, ez mintegy kilencven pasasra szűkíti a kört.

- Egy barátnőddel voltál. Daphnénak, Dianának, vagy valami ilyesminek hívták. Vöröshajú, s tetoválás volt a bal cicijén.

Jasmine azt kérdezte: - Milyen tetoválás?

- Luftballon, vagy valami ilyesmi.

- Még most sem dereng.

Avila tovább próbálkozott: - De a másik pasasra egész biztosan emlékszel. Ijesztő kinézetű, a pofája teljesen szét volt barmolva.

- A kis Pépe, aki megégett?

- Nem, nem a megégett Pépe. Ezt Snappernek hívják. Teljesen el van deformálódva az állkapcsa. Emlékezned kell. Sokat ittunk, mielőtt felmentünk volna.

- Még mindig semmi - mondta Jasmine. - Na és ma este mit csinálsz, édes? Látni akarsz?

Micsoda mocskos, rohadt világ, gondolta Avila. Baráti szívesség már nem létezik, mindenki tartja azt a mocskos kezét.

- Találkozzunk a Ciscóban - közölte röviden. - Kilenckor a bárban.

- Ez a beszéd, fiú.

- Még mindig szőke vagy?

- Ha akarod.

Avila húsz percet késett, miután forró vízzel hosszasan zuhanyozott azután, hogy dühödten újból kiásta a pénzesdobozt. Az öltések sajogtak az átnedvesedett kötés alatt.

Jasmine a bárpultnál ülve Perrier vizet kortyolgatott. Kihívó vörös miniszoknya volt rajta, a fején egy ijesztő paróka. A kölnije gyümölcsöspultra emlékeztetett. Avila óvatosan felült a székre és rendelt egy sört, majd belenyomott egy százdollárost Jasmine üres kezébe.

A lány elmosolyodott. - Most már emlékszem rád.

- Na és Snapperre?

- Te vagy az, aki olyan, mint egy szopós malac.

- Cómo?

- Vinnyogsz dugás közben. Mint egy elégedett kismalac.

Avila elvörösödött, s nagyot kortyolt a söréből.

- Nincs mit szégyellned rajta - mondta Jasmine. Megfogta a férfi csuklóját, s megnézte magának a santería karkötő gyöngyeit. - Erre is emlékszem. Valamiféle vudu.

Avila elhúzódott. - Daphne találkozott mostanában Snapperrel?

- Már ő sem Daphne, hanem Bridget. - Jasmine előhalászott a táskájából egy doboz Marlborót. - Ami azt illeti, együtt voltak a hurrikánkor. Tökrészezen valami motelben a Browardon.

Avila nem mozdult, hogy tüzet adjon. Azt kérdezte: - Mikor láttad utoljára?

- Épp tegnap.

- Tegnap?

Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Köszönöm, kegyes Chango! Avila áhítatos, alázatos hangulatba került.

Jasmine fecsegett: - Ez a Snapper azóta is szakadatlanul hívja, hogy kikerült a Sumterből. Jól bepörgette azt a pasast. Apropos, a tetoválása nem luftballon, hanem nyalóka. - Jasmine elnevette magát. - Arra azonban ráhibáztál, hogy melyiken található.

- Szóval, hol van Snapper?

- Édesem, azt én honnan tudjam? Daphne a kedvence.

- Bridgetet akartál mondani.

Jasmine bólintott. - Tus.

Avila elővett egy másik százdollárost. Ezúttal kitette a bárpultra, a Perrieres üveg alá. - Motelben lakik? - kérdezte.

- Egy házban, azt hiszem.

- Hol?

- Meg kell kérdeznem - mondta Jasmine.

- S kell egy negyeddolláros a telefonra?

- Ma este dolgozik. Add meg a telefonszámodat.

Avila felfirkantotta a telefonszámot egy fecnire. Jasmine beletette a táskájába.

- Éhes vagyok - nyafogta.

- Én nem.

- Mi a baj? - Megszorította a térdét. - Ó, tudom már, mitől vagy így lelombozva.

- Egy frászt tudod.

- Dehogynem. Attól, amit mondtam, hogy milyen vagy az ágyban.

Avila felpattant, s a számláját kérte. Jasmine visszarángatta a bárszékre. A mellét a karjának nyomva azt súgta: - Hé, ne szívd már mellre. Én olyan kukinak találtam.

- Nem vinnyogok - jelentette ki Avila fagyosan.

- Úgy van, ahogy mondod - hagyta helyben Jasmine. - Pontosan úgy. Gyere, szívi, küldjünk le egy steaket.

Edie Marsh és Snapper csúnyán összekaptak a call girlön. Edie szerint most nincs helye a dugásnak, gyakorolniuk kellene a házaspár szerepet, hogy el ne rontsák, amikor Fred Dove főnöke beállít. Snapper azt mondta, csillapodjon és fogja be pofáját. A tévében látott prostik apropóján eszébe jutott, hogy nagy kedve lenne a valamikori Daphne nyalókájához.

A lány megörült a hívásnak, pangott az üzlet mostanában a hurrikán miatt. Taxival érkezett a Torres házhoz, de késett, mert a sofőr a

vaksötétben, táblák nélkül eltévedt.

Mivel ajtó hiányában kopogtatni nem tudott, Bridget csak egyszerűen besétált a házba. Edie Marsh és Snapper egymást bámulták a nappaliban a gyertyafénynél.

- Üdv újra - köszönt Bridget Edie-nek, aki kényszeredetten bólintott.

Bridget odament a nyugágyhoz, s átvetett lábakkal Snapper ölébe ereszkedett. Dundi lábait ollóba vágva Snapper nyakát csókolgatta (a széttört álkapcsokkal a csókolódzás némi problémát okozott).

Snapper rászólt: - A fegyveremen ülsz.

Bridget kislányosan ficáncolni kezdett, s közben kihúzta a feneke alól a pisztolyt. - Mi történt a lábaddal, szivi?

- Ettől a pszichotikus cafkától kérdezd.

Bridget Edie Marshra pillantott. - Megütött - mondta Edie különösebb megbánás nélkül -, én meg visszaütöttem.

- Egy rohadt feszítővassal.

- Úúúúh - szörnyülködött a prosti.

Snapper megkérte Edie-t, sétáljon pár órát azokkal a rohadt dögökkel.

Bridget azt kérdezte: - Kutya is van? Hol? - Izgatottan felállt. - Imádom a kutyákat.

- Te csak vetközz - mondta Snapper. - Hol a Stoli?

- Az italboltok mind be vannak deszkázva.

- Szentséges szüzanyám!

Edie Marsh közbeszólt: - Nézd, Bridget, ellened semmi kifogásom, de holnap nagyon fontos tárgyalásunk lesz.

- Hé, álljunk csak meg - vágott közbe Snapper. - Azt mondod, hogy nem hoztál vodkát? Jól hallottam?

- Bébi, itt vihar pusztított. Minden be van zárva.

- Egy szart. Meg se próbáltad.

- Csigavér - nyugtatta Bridget. - Nem kell ahhoz pia, hogy jól érezzük magunkat.

Edie Marsh újra próbálkozott: - Én csak annyit kérek, hogy kora reggel tűnj el, rendben? Egy férfit várunk, aki ezt nem értené meg.

- Semmi gond, szivi.

- Nem akartalak megbántani.

Bridget elnevette magát. - Nem fog megszakadni a szívem, ha nem maradhatok itt ebben a sárfészekben.

Edie rátett még egy lapáttal: - S ha látnád a fürdőszobát! Ekkora szúnyogok döngenek a klozetben.

Bridget vágott egy grimaszt, s önkéntelenül is összezárta a térdeit.

Snapper felcsattant: - Edie, tízig számolok. Húzd innen sebesen ki a seggedet.

Donald és Marla boldogan csaholtak a kertben.

- A te kutyusaid? - Bridget felpattant Snapper öléből, s a valamikori teraszablakhoz sietett. - Aranyos a hangjuk, micsodák? - Várakozásteljesen nézett ki az éjszakába.

Snapper az oldalára fordult. - Műtrágya adalékok - mondta.

- Műtrágya adalékok?

- Azok lesznek, ha kinyiffantom őket. Ezek a rohadékok másra sem jók. - Ezzel felemelte a pisztolyt, s kétszer a csaholó kutyák után lőtt. Bridget felkiáltott, s a kezét a fülére szorította. Edie Marsh hátulról visszafutott a házba, s jó nagyot rúgott Snapper fájós térdébe. A férfi egy meglepett nyögés kíséretében összecsuklott.

Odakint a kutyák veszttül rázendítettek. Donald és Marla hisztérikus lett a félelemtől. Edie Marsh kisietett, hogy levegye őket a poráztól, mielőtt egymásnak ugranának. Bridget letérdelt Snapper mellé, s leszidta, amiért ilyen örölséget csinált.

Levon Stichler úgy döntött, semmi veszítenivalója. A hurrikán mindenét elvitte, köztük nemrégiben elhunyt feleségének a hamvait is. Mindene, amibe a katonaságtól kapott nyugdíjának java részét ölte, oda, csak üvegcsérép és törmelék. Az órákon át tartó fájdalmas kutatással sem tudott több ép holmit összeszedni, mint amennyi egy kartondobozba befér. Levon Stichler szomszédai ott a konténerparkban ugyanilyen cipőben jártak. Az öregember dőbbenete és elkeseredése huszonnégy óra leforgása alatt vak dühvé desztillálódott. Valakinek fizetnie kell! - mennydörögte magában. S ez a valaki nem lehet más, mint az a rohadt gazember, aki eladta neki a házukat, az a kövér disznó, aki azt állította, hogy a konténer megfelel a szabványoknak és ellenáll a hurrikánnak.

Levon Stichler a vihar másnapján látta Tony Torrest a telepen, ám az az átkozott disznó pillanatok alatt elhúzta a csíkot. Az öregember még füstölgött néhány napig, s igyekezett összeszedgetni minden értéket a szeméttől, míg csak meg nem jelent egy buldózer, hogy simára vasalja a terepet. Megfordult a fejében, hogy odaköltözik az egyetlen lányához Saint Paulba, de aztán eszébe jutottak a hideg telek, s az, hogy hat szupereleven unokával kell egy fedél alatt élnie, s ezt nem tudta volna elviselni.

Északra tehát nem mehet. Levon Stichler úgy vélte, az élete romba dől, s ezért a tragédiáért erkölcsileg egyetlen ember felelős. Addig nem nyugodhat, míg Tony Torres él. Ha megöli azt az ügynököt, tán még hosszú

is avatják, legalábbis a sorstársak, a szomszédok körében, az öregember mindenesetre ezzel áltatta magát. Szinte érezte az emberek feléje áradó szimpátiáját, s lelki szemeivel látta az országos lapok főcímeit is, talán még Connie Chung, a sztárriporter is eljön hozzá interjút készíteni. S a börtön sem olyan rémes hely, mindenesetre százszor biztonságosabb, mint egy konténerház. A fenébe! Levon Stichler senkit sem avatott bele a terveibe. Ugyan nem örült bele a viharba, mindenesetre a tárgyaláson ezt fogja eljátszani. A másik védekezés az Alzheimer kór. Ehhez azonban valami egészen furcsa természetű gyilkosságot kell produkálnia.

Mihelyt a terv megszületett a fejében, Levon Stichler felhívta telefonon a PreFab Luxury Homes céget. A telefon csak csörgött, csörgött, az öreg már arra gondolt, hogy a vihar őket is elmosta a föld színéről. A valóságban azonban a PreFab Luxury egy hétig a Szövetségi Rendkívüli Állapotok Hivatalával karöltve diadalmenetet tartott. Állambácsi nagylelkűen konténerházakat osztogatott a földönfutóknak. Számos nyomorult, akinek a lakókocsiját az orkán mosta el, most megint a PreFab Luxury által gyártott konténerházakban lakhat. Sem a gyártó cég, sem a szövetségi kormány nem ütközött meg a sors iróniáján.

Végül egy információs hölgy felvette a telefont, s nem győzött mentegetődni, hogy mennyi dolguk van. Levon Stichler közölte, hogy Mr. Torressel szeretne beszélni. A nő azt felelte, hogy Tonyt a vihar óta nem látták, s nem is tudják, mikor áll újra munkába. Levon Stichler feltételezte, hogy nem ő az egyetlen felháborodott vevő, aki telefonál. A hölgy udvariasan azt mondta, nem adhatja meg az ügynök telefonszámát.

Az öregember az elázott telefonkönyvéből kitépte azt a lapot, amelyen a Miami-ban élő Tony Torresek telefonszámai és címei szerepeltek. Majd feltankolta az autóját, beült a kocsiba, s elindult az embervadászatra.

Az első nap végén a listájáról kihúzott három autószerelőt, egy könnyűbúvár-felszerelés javítót, egy mellkassebészt, egy tenyérjóst, két ügyvédet és egy egyetemi tanárt. Mindannyiukat Antonio Torresnek hívták, de egyikük sem az a disznó, akit Levon Stichler keresett. Fáradtan, de elszántan tovább kutatott.

Másnap tovább csökkentette a listáját, kiesett egy tőzsdeügynök, egy növénytermesztő, egy rákász, egy rendőr, két villanyszerelő, egy szemész és egy zöldséges. Egy fésületlen, nagyothalló Tony Torres megpróbált rásózni egy zacskó cipőtisztítót, egy másik megfenyegette, hogy kapával üti le a fejét.

Levon Stichler a harmadik napon jutott el a Turle Meadow kerület 15600-as épületéhez a Calusa Drive-on. Addigra már annyi romba dőlt,

elpusztult házat látott, hogy a mostani épület állapota meg sem lepte. Ennek legalább a falai álltak még, nem úgy, mint a sajátjáé.

Egy csinos, angolszásznak látszó nő fogadta a kapuban. Bő farmer és hosszú, levendulakék póló volt rajta. Levon Stichler úgy látta, hogy mezítláb van (hacsak hetvenegy éves szemei meg nem csalják), s melltartót sem hord. A lábujja körmei vörösek, mint a hibiszkuszok.

Az öregember azt kérdezte: - Ez a Torres ház?

A nő igennel felelt.

- Antonio Torresé? Az ügynöké?

- Úgy van. - A nő kezét nyújtott. - Mrs. Torres vagyok. Fáradjon be, már vártuk.

Levon Stichler döbbsen azt kérdezte: - Micsoda?

A mezítlásas, melltartó nélküli asszony nyomában elindult a házba. A nő a konyhába vezette, ahol festői rendetlenség uralkodott.

- A férje hol van?

- A hálósobában. Mister Dove is jön?

- Nem tudom - felelte Levon Stichler, arra gondolva, ki a fene lehet az a Mr. Dove.

- Mrs. Torres...

- Szólítson csak Neriának, kérem. - Az asszony elnézést kérve kiment, s elindította a generátort a garázsban. Amikor visszajött, bekapcsolta a kávéfőzőt, s három pohárba töltött az italból.

Levon Stichler mereven megköszönte, és belekortyolt. Az asszonnyal gond lehet, egyedül akar találkozni Tony Torressel. A mezítlásas nő két kanál cukrot tett a saját kávéjába.

- Ez ma az első megállója?

- Bizony az - felelte Levon Stichler zavartan. Mivel még soha nem ölt embert, nagyon ideges volt. Annyiszor pillantott az órájára, hogy az asszonynak is feltűnt.

- Tony zuhanyozik. De mindjárt elkészül.

- Rendben van.

- Ízlik a kávé? Sajnos tejszínünk nincs.

Levon Stichler azt felelte: - Nagyon finom.

Kedves ez a nő. Hogy tud egy ilyen disznóval együtt élni, mint ez a Torres?

Stichler a másik szobából fojtott hangokat hallott: egy férfi mély nevetését, s egy nő magasabb oktávú kacarászását. Levon Stichler lassan belenyúlt a viharkabátja jobb zsebébe. Az ujjait ráfonta a hűvös fegyverre.

- Drágám - szólt be a melltartó nélküli asszony. - Mister Reedy rád vár.

Reedy? Levon Stichler eltökéltsége kezdett alábbhagyni. Nagyon különös ez az egész helyzet. Mindenesetre a falon ott lógott „Az év legsikeresebb ügynöke” plakett, s azon domború nyomású arany betűkkel ott díszelgett a PreFab Luxury Homes emblémája. Ez az ő embere.

Levon Stichler tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, vagy egy életre fel kell hagyjon a bosszú gondolatával. A zsebéből kivette a fegyvert, s fenyegetően felemelte, hogy az asszony jól lássa.

- Jobb volna, ha elmenne - mondta neki.

Az asszony nyugodtan letette a csészéjét a pultra. A homlokát összeráncolta, de nem ijedtében, inkább, mintha valami rejtélyen gondolkodna. - Ez mi? - kérdezte a Levon Stichler kezében tartott valamire mutatva.

- Minek látszik?

- Óriáscsavar?

- Ez egy menetes csapszeg, Mrs. Torres. Ennek kellett volna megtartania a házamat a viharban.

Levon Stichler gondolatban már százszor is elpróbálta a gyilkosságot, legutóbb akkor, amikor a csapszeg hegyét köszörülte. A legjobb célpont Tony Torres elhízott képe. Bármelyik szőrös, tátongó orrlyukába bele tudja erőltetni az acélt, amely aztán (a számításai szerint) szépen utat talál az orrüregbe, s tovább, az agyba.

A mezítlás asszony azt kérdezte: - Ne haragudjon a kérdésért, de maga meghibbant?

Mielőtt azonban még Levon Stichler válaszolhatott volna, a konyhaajtóban egy magas férfi jelent meg. Az öregember a menetes csapszeget, mint valami lándzsát maga elé tartva, előrelendült. Az asszony figyelmeztetésül hangosan felkiáltott, a belépő férfi a földre vetette magát a vizes csempén. A csapszeg a fa konyhaszekrénybe fúródott olyan szorosan, hogy Levon Stichler a két kezével sem tudta kirángatni. Kétségbeesetten lenézett a megcélzott áldozatra.

- A fene egye meg - nyögött az öregember. - Maga nem az. - Elengedte a csapszeget. - Nem maga adta el nekem azt a házat!

Egy másik nő, dühödteként, hiányos öltözékben robbant ki a hálósobából. A mezítlás asszonnyal együtt felsegítették Snappert a földről.

Levon Stichler vádló hangon azt mondta: - Maga nem Tony Torres.

- A rohadt életbe! - szitkozódott Snapper.

Edie Marsh a két férfi közé állt. - Drágám - mondta Snappernek -, úgy látszik Mister Reedy teljesen megbolondult.

- Ez enyhe kifejezés - jelentette ki Bridget.

- Engem nem Reedynek hívnak.

Edie az öregemberre meredt. - Várjon csak, maga nem a Midwest Casualty-tól jött?

Levon Stichler, akinek volt ideje alaposan szemügyre venni Snapper vad tekintetét és deformált állkapcsát, úgy érezte, hogy öreg csontjai cserbenhagyják. - Hol van Mister Torres? - kérdezte most már szinte meghunyászkodva.

Edie bosszúsan felsóhajtott. - Hihetetlen - mondta Snappernek. - Ez nem Reedy. Hallottál már ilyet?

Snapper maga is meg akart győződni az igazságról. Egészen közel hajolt az öregemberhez: - Maga nem a biztosítótól jött? Nem Dove főnöke?

Levon Stichler, rosszul mérve fel a helyzetet, határozott nemet intett a fejével. Edie Marsh ellépett, hogy Snapper szabadon leüthesse az öregembert.

A feltekert hálózásokon ülve várták, hogy a kormányzó felébredjen a pálmásban.

Augustine, mint a legtöbb férfi, ha pompás hangulatban van, úgy érezte, hogy mentegetődznie kell.

Bonnie Lamb erre azt kérdezte: - Miért? Én akartam.

- Nem, nem, nem. Erre azt kellett volna mondanod, hogy súlyos hibát követtél el. Elveszítetted a fejedet. Nem is tudod, hogy történhetett. S most nyomorultnak, elveszettnek érzed magad, csúnyán kihasználtak, s nincs más vágyad, mint hogy szaladj a férjedhez.

- Valójában azonban remekül érzem magam.

- Én is. - Augustine megcsókolta. - Ne haragudj, de engem katolikus szellemben neveltek. Örömben csak úgy lehet részem, ha utána lelkiismeret-furdalásom támad.

- Vagy úgy, tehát erről van szó? Nos, lelkiismeret-furdalásom nekem is van. S nálad is indokolt, hisz egy friss házast csábítottál el. - Bonnie felállt és kinyújtóztatta a karjait. - Mindazonáltal Señor Herrera, óriási különbség van a büntudat és a megbánás között. Márpedig megbánásnak egy szikrányi sincs bennem.

- Bennem sem - mondta Augustine. - S emiatt büntudatom van.

Bonnie örömeiben felkiáltott, s játékosan meglökte hátulról Augustine-t. Összeölelkezve gurultak ide-oda a földön.

- Skink előjött a pálmásból, mosolygott: - Állatok! - mennydörögte, mint valami prédikátor. - Olyanok, mint az állatok, fényes nappal a

szabadban!

Bonnie és Augustine felálltak, s leporolták magukat. Csuda egy látvány volt a kormányzó. Faágacskák, nedves levelek tapadtak a hajába. Az arcán leheletfinom, szakadt pókháló csillogott.

Melodramatikusan odaügetett a tábortűzhez, s közben azt üvöltötte: - Paráznák! Üzekedők! Szégyellhetnék magukat!

Augustine Bonnie Lambre kacsintott. - Hát ez eddig nem jutott eszembe.

- Mindjárt gondoltam.

A kormányzó bejelentette, ízletes meglepetése van reggelire.

- Éjszaka is felverték a hangos örömködésükkel - mondta -, így hát jártam egyet az utakon.

Fáradozásainak eredménye két kicsi, frissen nyúzott állat volt. - Ki kér nyulat és ki kér mókust? - kérdezte.

Később leöntötték a tüzet és beszálltak a kocsiba. A kézzel rajzolt térképet követve, amelyet a segítőkész Margo és David készített, könnyen rátaláltak a Calusa Drive-ra. A fekete Cherokee dzsip félúton parkolt, egy romos ház előtt, a matricákat el sem lehetett volna téveszteni. Skink azt mondta Augustine-nak, hogy hajtson tovább. Mintegy fél mérföldnyire leállították a teherautót, és gyalog indultak visszafelé.

Bonnie Lamb ideges lett, látva, hogy Augustine se a pisztolyát, se a kábító fegyvert nem hozza magával. - Most csak becserkésszük - magyarázta a férfi.

A Calusa Drive-val párhuzamos utcán mentek. Amikor közel értek a házhoz, átvágtak egy telken, s besurrantak a 15600-as épülettel pont szemben lévő elhagyott házba. Az utcai hálósoba törött ablakából Tony Torres házának bejáratára, a garázsra, a fekete Cherokee-ra és a felhajtón álló két másik kocsira láttak.

Margo és David igazat mondott. A tőlük lopott rendszámtáblát valóban lecserélték. Skink így védekezett: - Szerintem a következő történt. Miután a pasas leütötte Brendát, levette a rendszámot a Cherokee-ról, s elhajította. Most annak a Chevynek a táblájával jár.

A garázshoz közelebb álló kocsi egy legújabb típusú Caprice volt. A rendszámtáblája hiányzott. A másik autó egy rozoga Oldsmobile, szakadozott műanyag tetővel, a díszlámpák hiányoztak. Augustine azt mondta, jó lenne tudni, hányan vannak a házban. Skink beleegyezően csak mordult egyet.

Bonnie megpróbálta kitalálni, mi lesz a következő lépés. Feltételezte, hogy a kormányzónak eszébe sincs a rendőrséget értesíteni. Körülnézett, s

a látvány elszomorította. Egy gyerekszobában voltak. A padlón színes játékok szétszórva, egy nedves játékmaci arccal előre pocsoltyában feküdt. A szemben lévő falon kivágott Disney figurák, Mickey egér, Donald kacska, Hófehérke. Furcsa módon Bonnie Lambnek minderről a nászútja és Max jutott eszébe. Egy Mickey egeres baseballsapka volt az első dolog, amit a férje Disney Worldben vásárolt magának.

Már korábban is sejtettem volna, gondolta Bonnie. Szegény ember, valószínűleg nem tehet róla.

Felállt, hogy megnézze a kiságyat. A rácsokhoz erősített trópusi lepkék füzére szétszakadt. A matracon sötétzöldes penészfoltok éktelenkedtek. A puha rózsaszín takarón fényes, vörös hangyák vonultak. Bonnie azon tűnődött, vajon mi lehet a kicsivel és a szüleivel. Biztos, hogy kimenekültek, mielőtt még leszakadt volna a tető.

Augustine a kezével az ablakhoz intette. Dobogó szívvel letérdelt a két férfi közé. Mit csinállok itt? Hová vezet mindez?

Újabb kocsik érkeztek a Calusa 15600-as házhoz. Fehér kisautó.

Egy férfi szállt ki belőle. Csontos, a megjelenése egyházfira vallott. A haja szürke. Barna viharkabát, bő nadrág. Bonnie-t a chicagói háziúrra emlékeztette. Mi is volt a neve? A felesége zongoraórákat adott. Mi a fene volt a neve?

Az öregember a kocsik mellett állva feltette a szemüvegét. Megnézett egy darab papírt, majd fölpillantott a festett házszámra. Bólintott. Levette a szemüveget. Beletette a viharkabátja bal zsebébe. Megtapogatta a jobbot, mintha csak ellenőrizni akarna valamit.

Túl meleg van most a viharkabáthoz, gondolta Bonnie. Miamiban nyár van, hogy fázhatsz itt valaki?

- Ki lehet? - kérdezte Augustine.

- Vállalkozó. Szerelő. Vagy valami ilyesmi - tűnődött Skink. Bonnie Lamb figyelte, ahogy az öregember kihúzza magát, s céltudatosan elindul a ház felé. Bemegy.

Augustine azt mondta: - Azt hiszem, egy nőt is láttam.

- Igen. - Skink elgondolkodva beletűrt a szakállába.

Creedlow! - jutott eszébe Bonnie-nak. Így hívták a háziurat. James Creedlow. A feleségének, a zongoratanárnőnek pedig Regina a neve. Nem olyan rég még ott élt, zavarba ejtő, hogy máris elfelejtette a nevüket. James és Regina Creedlow, hát persze.

- Na és most, kapitány? - kérdezte Augustine.

Skink megtámasztotta az állát az ablakpárkányon. - Várunk. Az öregember még két óra múlva sem került elő a Calusa Drive 15600-as

házából. Bonnie már aggódni kezdett. Ekkor újabb autó állt meg a romos épület előtt.

20

Neria Torresnek semmi kedve sem volt Brooklynig autózni a tolvaj férje nyomában. - Akkor repülj - mondta Celeste, a végzett diáklány, aki Neria és a szeretője, a professzor társaságában utazott a Volkswagenben.

A professzort Charles Gablernek hívták. A szakterülete a parapszichológia. - Neria nem repül - mondta. - Halálosan fél a repülőgépektől.

- Ó - nyugtázta Celeste, aki a mikrobusz hátuljában egy hordozható tűzhelyen kotyvasztott valamit. Ő gondoskodott az egészséges étrendről.

Neria így szólt: - Nem csak az utazásról van szó, hanem magáról Brooklynról. Hogy tudnám egy ilyen helyen megtalálni Tonyt?

- Én tudom, hogyan - kotyogta Celeste. - Keress egy médiumot.

- Remek ötlet. Majd felhívjuk Kreskint.

- Neria, semmi értelme gorombáskodni - nyugtatta a professzor.

- Már hogyan volna.

Neki és dr. Gablernek erőteljesen fogyóban volt a pénzük, amikor a férfi egy héttel ezelőtt, hogy az oregoni Eugene-ből Miami-ba indultak volna azt ajánlotta, vigyék magukkal a fiatal lányt is. Celestét számtalan erénnyel áldotta meg az ég, jól volt eleresztve pénzzel, jószívű lány, s a melle igen feszes, ruganyos. Neriának nem voltak kétségei a professzor szándékait illetően, de igyekezett félretenni az ellenérzéseit. Az üzemanyagra pénz kellett, s a fiatal Celeste táskájában számtalan hitelkártya lapult. Kansasban, valahol Salina környékén Neria úgy érezte, ideje tájékoztatnia dr. Gablert arról, hogy túl sok figyelmet tanúsít útítársuk iránt, s hogy ez a viselkedés nemcsak durva, de tiszteltlen is, s hogy nem a tűző nap perzselte alföldeken kellene újratanulnia az autóstoppolás alapelemeit. Úgy látszott, a professzor megszívlelte a hallottakat.

A valóságban Neria ráunt már dr. Gablerre és az abszurd kék-piros kristályaira. Még hogy misztikus gyógyítás, egy csomag drasztikus misztikusnak látszik, ha az ember eléggé be van löve. Márpedig a professzor éber óráinak zömét ilyen állapotban töltötte, lustán Neriára és Celestére bízva a vezetést.

- Én inkább Miami-ba mennék - közölte Celeste, miközben gondosan

kimért két csésze barna rizst. Szívesen dolgoznék az egyik táborvárosban. Főznék a hajlék nélkül maradiakra, ha elfogadnak.

A professzor vérekes, fürkész vizslatekintettel figyelte Neriát. - Drágám, te döntesz. Oda megyünk, ahová te akarsz.

- Hmm - mondta Neria. - Celeste nem hallotta a gúnyos felhangot, teljesen elmerült egy recept tanulmányozásában. Neria közölte, hogy sétál egyet, s kiszállt a kocsiból.

Az atlantai Interstate 20-as út közelében álltak le egy parkolóban, hogy megbeszéljék, merre folytatják az utat, New York vagy Miami, észak vagy dél felé. Neria felidézte az emlékezetében azt a nyugtalanító beszélgetést, amelyet azzal az idegen asszonnyal folytatott Tony telefonján. Minél többet gondolkodott rajta, annál hihetlenebbnek tartotta a történetet. Nem mintha arról a disznó férjéről nem tudta volna elképzelni, hogy beleesik egy huszonnégy éves szőkébe, fordítva volt hihetetlen a történet. Na és Brooklyn? Nem a legjobb piac egy konténerház ügynöknek. Ez a történet sehogy sem állt össze.

Neria Torres megpróbálta ellenőrizni a részleteket Mr. Vargával, azzal a minden lében kanál szomszédal, de a pasas telefonja nem működött. Neria két dologban biztos volt: A Miamiban lévő ház utáni kártérítési összeg fele őt illeti. S hogy az a gazember férje mesterkedik valamiben.

New York csillagászati távolságra van. Floridában legalább a nyomára bukkanhat. Neria úgy döntött, Miamiba mennek, ahogy eredetileg is tervezték.

Arra gondolt, hogy tágítania kellene a hálót. Miért ne kereshetné a rendőrség is Tonyt? Hiszen ők a profik az ilyesmiben. Neria elment egy telefonig, a férje személyi számát használva felhívta a rendőrséget, s bejelentette az eltűnését.

Miután az ügyeletes felvette az információt, arra kérte Neria Torrest, hogy várjon egy kicsit. Hosszúra nyúlt a várakozás, Neria egyre türelmetlenebb lett. Az eső is rákezdett. Neria már dült-fült magában. Dr. Gabler és a fiatal Celeste járt az eszében, azok ketten most együtt vannak a Volkswagen hátuljában. Vajon a lánynak is bemutatja a „humán Quija tábla” gyakorlatot, amellyel annak idején őt bűvölte el?

Neria nyakában egy rózsakvarckő csillogott, amelyet dr. Gablertől kapott azért, hogy összegyűjtse a szabadon keringő „feltétel nélküli szerelem” áramait. Seggfej! - gondolta Neria. Ebben a pillanatban feltehetően Celeste belső csakráit hangolja. Neria Torresnek fogalma sem volt arról, mi az a csakra, amíg a professzorral nem találkozott. Celeste bizonyára tudja. Ő és dr. Gabler láthatóan ugyanazon a hullámhosszon

mozognak.

A szemerkélő eső most már istenigazából rákezdett. Neria lába alatt a vöröses georgiai agyag iszamóssá vált. Egy férfi, újságpapírt tartva a feje fölé, zavaró közelségben megállt Neria háta mögött. Zajosan, sietve szedte a levegőt, jelezve, hogy sürgősen szeretne telefonálni. Neria hangosan átkozódva lecsapta a kagylót.

A vonal másik végén a rendőrség ügyeletes szorgalmasan kutatott az eltűnt férfi neve után az azonosítatlan holttestek listáján. Az egyik bejegyzésnél meglepetten kapta fel a fejét: Egy halott, a név stimmel, csakúgy, mint a születés dátuma, s említik a különleges karórát is.

Az ügyeletes tiszt Mrs. Torres hívását azonnal kapcsolta a gyilkossági csoporthoz. De mire egy nyomozó felvette, a vonalban már senki sem volt.

Max Lamb New Yorkból San Diegóba, majd Guadalajarába repült, ahol egyfolytában tizenegy órát aludt. Amikor felébredt, hívta a reptéri szállodát Miami-ban. Bonnie nem jelentkezett be. Max rágyújtott egy Broncóra, s a fejét visszafektette a párnára.

Úgy képzelte, hogy a vadonatúj felesége megcsalja valamelyik hóbotossal, de az is lehet, hogy mind a kettővel. Ezt fel nem foghatta. Az a Bonnie Brooks, akit ő ismert, nem volt szabados, épp ezért szerette meg. Megbízható és kiszámítható, Bonnie ilyen volt. Max ismeretei szerint a legváratlanabb mutatója az volt, hogy Manhattanban egy pizzát, frisbee módra kihajított az ablakon. Ami pedig a szexuális életet illeti, abban egyenesen konzervatív elveket vallott. Hétszer találkoztak már, amikor végül is lefeküdt vele.

Így aztán Max Lamb percek alatt meggyőzte magát arról, hogy Bonnie nem lehet hűtlen. Az önáltatás képességét meglehetősen elbizakodott természetének köszönhetette. Az alaptétel: Max el nem tudta képzelni, hogy Bonnie rajta kívül másvalakit is megkívánhatna. Különösen az efféléket nem, az egyik törvényen kívüli, a másik defektes. Lehetetlen! A feltételezéstől is kacagnia kellett. Csak bünteti, ez minden, bizonyára még mindig neheztel a hurrikán-kirándulásért.

Max Lamb a zuhany alatt állva már az előtte álló feladatra összpontosított: beszélnie kell a konok ifjabb Clyde Nottage-val, a Durham Gas Meat & Tobacco betegeskedő elnökével. Max azt a feladatot kapta, hogy térítse jobb belátásra az öreg szivart, értesse meg vele, milyen végzetes következményekkel jár, ha azokat a drága hirdetéseket visszavonja az újságoktól. Mielőtt még Max elutazott volna New Yorkból, a Rodale & Burns, négy alelnöke is hangsúlyozta, mennyire fontos a

guadalajarai küldetése. Tisztában volt vele, hogy ha sikerrel jár, akkor hosszú és dicsőséges pályafutásra számíthat a cégnél. Ez a játszmalabda, az egyik nagyfőnök így fogalmazott. Ha sikerül meggyőznie az öreget, akkor ez egyszer s mindenkorra eldöntheti a mérkőzést. Az ifjabb Clyde Nottage egy konok vén hülye.

Max Lamb taxival ment az Aragon Klinikára; kétemeletes, stukkódíszítéses, frissen festett épület, gyönyörű környezetben, a kertvárosban. A klinika előcsarnokát frissen renoválták, de sajnos, légkondicionálóval nem volt ellátva. Max meglazította a nyakkendőjét és leült. Egy üvegasztalkán spanyol nyelvű tájékoztató füzetek sorakoztak. Kíváncsian felvett egyet. Az első oldalon egy kos rajza, s egy nyíl a hátsó két lába közé mutatott.

Max a tájékoztató füzetet visszatette az asztalra. Szeretett volna rágyújtani, de a falon ott díszelgett a tiltó tábla: „*No Fumar*”. Izzadságcsöpp gördült végig az állán. Egy zsebkendővel letörölte.

Fehérköpenyes, fakó szemű, erős hatvanas amerikai férfi jött oda hozzá. Dr. Caulk néven mutatkozott be, ő Mr. Nottage kezelőorvosa, mondta.

- Mikor találkozhatok vele? - kérdezte Max Lamb.

- Pár perc múlva. A kezelése a vége felé közeledik.

- És hogy van?

- Mindent összevetve jobban - felelte dr. Caulk rejtélyesen.

A továbbiakban a klinikáról, a rákról beszélgettek. Az orvos megkérdezte, dohányzik-e.

- Nemrég szoktam rá.

- Nemrég szokott rá? - kérdezte az orvos hitetlenkedve.

- Hosszú történet - mondta Max.

- Mister Nottage négy doboz cigarettát szív el naponta.

- Én úgy tudtam, hogy hatot.

- Ó, itt szorítottuk le négyre - szólt az orvos, érzékeltetve, hogy nem ment valami könnyen.

Max Lamb azt tudakolta, általában milyen természetűek a kezelések. Dr. Caulk lelkesen válaszolt.

- Úgy tűnik, hogy sikerült ráhibáznunk - magyarázta Maxnek. - Az eddigi eredményeink igen biztatóak.

- S hogy jutott eszükbe, hogy... tudja...

- A birkasperma? - Dr. Caulk mindentudóan elmosolyodott. - Tulajdonképpen nagyon érdekes története van.

Miközben Max Lamb az orvos szavait hallgatta, arra gondolt, vajon látszik-e rajta a megdöbbenés. A Caulk-terápia azon a véletlen

megfigyelésen alapult, hogy a kosok között igen ritka a tüdőrák.

- Mihez képest...?

Az orvos kedélyesen Maxre mutatott az ujjával. - Pontosan úgy beszél, mint az Élelmiszer és Gyógyszer Felügyelet emberei. - Majd összefonta az ujjait és közelebb hajolt. - Gondolom, érdekli, hogyan gyűjtjük össze a spermát.

- A legkevésbé sem - felelte Max nagyon határozottan. Egy hústorony nővér jelent meg az orvos háta mögött. Jelentette, hogy Mr. Nottage kezelése befejeződött. Dr. Caulk elkísérte Maxet az öregemberhez.

Az ajtó előtt suttogóra fogta a hangját: - Egyedül hagyom magukat. Mostanában egy kicsit harapós kedvében van, ha engem lát.

Max Lamb eddig csak egyszer találkozott ifjabb Clyde Nottage-vel, egy golfpályán, Raleigh-ben. A robusztus, harcias, kékszemű, goromba alak, akire emlékezett, semmiben sem hasonlított erre a sovány, hamuszürke, ágyban fekvő betegre.

Míg ki nem nyitotta a száját: - Mi a francot bámul, fiú?

Max odahúzott egy széket az ágyhoz. Leült, s az irattáskáját az ölébe fektette.

- Adjon egy cigarettát! - förmedt rá Nottage.

Miközben Max a vértelen ajkak közé dugott egy Broncót, az kérdezte: - Uram, mondta az orvosa, hogy jövök? Hogy érzi magát?

Nottage tudomást sem vett róla. Kivette a cigarettát a szájából, s szánakozva vizsgálgatta. - Tökéletesen igazuk van. Abban, hogy ezek a vacakok rákot keltenek. Én már csak tudom, hogy így van. S maga is tudja. Meg az a rohadt kormány is tudja.

Max Lamb feszengett. - Mindenki maga dönti el - jelentette ki.

Nottage hörögve elnevette magát. Reszkető kézzel a szája elé emelte a cigarettát. Max tüzet adott.

Az öregember azt mondta: - Magát aztán mindenre megtanították. Nézzen rám, fiam, hallott erről a kosmicsoda kezelésről?

- Igen, uram.

- Akkora tumor van a tüdőmben, mint egy mangó, s most ezzel kezelnek. Ez az utolsó reményem.

- Az orvos azt mondta...

- Ó, ő le van szarva. - Nottage elhallgatott, s szívott egy mélyet a cigarettából. - Maga a hirdetések miatt jött, igaz? A Rodale azért küldte ide, hogy jobb belátásra bírjon.

- Uram, a NEI megállapításai hírek, még ha rosszak is. Az újságok és a hetilapok nem tettek mást, mint végezték a munkájukat. Meg kellett írniuk,

hisz a tévécsatornák mind...

Clyde Nottage úgy nevetett, hogy eleredt az orra vére. Ráncos, szőrtelen kézfejjével letörölte. - Krisztusom, maga semmit sem ért. Hát persze, hogy azt tették.

Az öregember kedélyes tónusa Maxet hamis illúziókba ringatta.

- Letiltattam azokat a nyavalyás hirdetéseket - folytatta Nottage -, mert begurultam. Ez igaz. De nem attól gőzöltem be, mert leadták az adatokat.

- Hanem miért?

A hamu az öregember cigarettájáról a takaróra hullott. Le akarta söpörni, de a rátörő nevetés megakadályozta benne, a tüdeje közben hörgött. Amikor megint rendesen szedte a levegőt, így folytatta: - Azért dühödtem meg, mert nyavalyás képmutatók. Telekürtölik a világot a címlapon azzal, hogy mérget árulunk. Ugyanakkor boldogan elfogadják a pénzünket, s készséggel reklámozzák ugyanazt a mérget egy másik oldalon. Mocskos, pénzéhes hipokriták egytől egyig, s ezt nyugodtan megmondhatja a fiúknak ott New Yorkban.

Max Lamb rájött, hogy veszélyes vizeken járnak. Megkockáztatta: - Az üzlet már csak ilyen, uram.

- Márpedig ebből én kiszállok. Most. Mielőtt még elhagyom ezt a szomorú világot.

Max várta a csattanót, de nem jött. A gyomra remegett.

Clyde Nottage a kialvó csikket beledobta egy narancsleves műanyag pohárba. - A Durham Gas Meat & and Tobacco mától már csak Durham Gas Meat.

- Kérem, uram - mondta Max Lamb -, várjon még ezzel. Nincs elég jól ahhoz, hogy ilyen fontos döntést hozzon.

- Haldoklom, maga ostoba idióta. Egy nővér, aki akkora, mint egy hegy, naponta háromszor birkaspermát döfköd a hasamba. Mi a francból érezném jól magam? Adjon egy zsebkendőt.

Max elvett az éjjeliszekrényről egy doboz tisztítókendőt, s a kezébe nyomta. Nottage kivett egyet, s hevesen beleköhögött.

- Mister Nottage, azt tanácsolnám, hogy ne tegyen semmi elhamarkodottat.

- A francba, már megtettem. Telefonáltam ma reggel. - Megint beleköpött a zsebkendőbe. Utána széthajtotta és alaposan megvizsgálta a tartalmát. - Amikor legutóbb ellenőrzést tartottam, kiderült, hogy a cég részvényeinek ötvenegy százaléka az enyém. Kidobott pénzt, amit a repülőjegyére költött, fiam. Már döntöttem.

Max Lamb, akit a rosszullét környékezett a kétségbeeséstől, tiltakozni

kezdett. Nottage előrehajolt, arcát a kezébe temette, heves köhögés rázta.

Max elugrott az ágytól. - Hívjam dr. Caulkot?

Az öregember megnézte a kezét és azt mondta: - Ó, a francba!

Max közelebb lépett. - Minden rendben van?

- Leszámítva, hogy kiköhögtem a fél tüdőmet.

- Jó ég! - Max elfordult.

- Ki tudja, talán erre is ráharap majd valamelyik múzeum. S kiállítják, mint annak a gengszter Dillingernek a dákóját - mondta az öregember némi öniróniával.

Vézna jobb kezét hátrarántotta, s a felszakadt szövetdarabot a falhoz vágta, amely úgy ült meg rajta, mint valami paradicsommártás.

Max Lamb kiviharzott a szobából. Pillanatokkal később ifjabb Clyde Nottage visszahajtotta a fejét a párnára, s egy boldog sóhajjal távozott az élők sorából. Az arcára diadalmas mosoly ült ki.

Dennis Reedynek külön belső radarja volt ahhoz, hogy kiszimatolja a gyanús dolgokat. Legendás ösztönei az elmúlt évek során dollármilliókat spóroltak már a Midwest Casualtynek, ezért az omahai irodánál nagy becsben tartották, mint fő kárértékelőt. Nem véletlenül nevezték ki őt a hurrikán csapat vezetőjévé, Dél-Florida hírhedten az ország biztosítási csalásainak a melegágya, Reedy kívülről, belülről ismerte a helyszínt.

A Calusa Drive 15600-as házánál a belső radar teljes riadókészültséget jelzett. A férfi állsérülése réginek, gyógyultnak látszott. De volt itt más baj is.

- Mister Torres - tudakolta -, mi történt a lábával?

A megszólított bosszúsan nézett fel a nyugágyból. - A viharban történt - jelentette ki.

Reedy mereven Fred Dove-hoz fordult. - Ezt nem említette.

- Nem jelentettek be rá kárigényt.

Reedy ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy a fiatal Fred Dove arcába nevesse. Antonio Torresről ordított, hogy nagy gazember. Torz, morózus, kötekedő, pontosan az a fajta elégedetlenkedő, aki minden különösebb skrupulus nélkül bármit kipróbálna egy biztosítóból. Talán ez eddig nem jutott eszébe, de még mindig megteheti.

Dennis Reedy megkérdezte, hogy történt a baleset. Mr. Torres gyorsan a feleségére pillantott, aki Fred Dove mellett állt. Reedy figyelmét nem kerülte el a tekintetében játszó ádáz gyűlölet.

Mr. Torres meg akart szólalni, ám a felesége közbevágtott: - Egy tetőgerenda zuhant rá.

- Ó?

- Amikor a kutyákat sétáltatta lent, az utca végén.

Fred Dove nagyon megkönnyebbült. Anyám, ezt ügyesen csinálta. És gyorsan.

Reedy azt mondta: - Vagyis a baleset nem itt történt?

- Nem - felelte Edie Marsh. - Bár itt lett volna. Akkor tudnánk, kit kell beperelni.

Snapper kivételével valamennyien elnevelték magukat. Ő megvetően nézte a férfi zakójára tűzött fürgé kis borz emblémát.

- Remélem, nem bánják, ha a balesetről érdeklődöm - kérdezte Reedy -, de fontos ismernünk a körülményeket, nehogy aztán később valami félreértés adódhasson.

Edie Marsh készségesen bólintott. - Nos, ahogy már Mister Dove-nak is említettem, én mondtam Tonymak, hogy ne sétáltassa a kutyákat abban a viharban. Nem halunk bele, ha a szőnyegre vizelnek. De azt hiszi, hallgatott rám? Annyira ragaszkodik hozzájuk, Donaldnak és Marlának nevezte el őket. El is kényeztette mindkettőt. Tudja, nincsenek gyerekeink.

Küldött Snapper felé egy szomorú, feleségre valló mosolyt. A válasz egy gyilkos pillantás. Edie így folytatta: - Tony megvárta, míg csillapul a vihar, s akkor kivitte őket. De nem jutottak messzire, a szél újból feltámadt, s mielőtt még visszaérhettek volna, valakinek a tetőjéből rázuhant egy gerenda. Nagyon csúnyán összetörte a térdét.

Reedy közömbösen bólintott. - Mister Torres, pontosan hol történt mindez?

- Lent az utca végén. Ahogy az asszony mondja. - Snapper színtelen hangon beszélt. Gyűlölte, ha aktakukacok faggatják.

- A házszámot meg tudná mondani, Mister Torres?

- Dehogyan tudnám, szakadt az eső.

- Orvosnál volt vele?

- Majd rendbe jön.

- Szerintem meg kellene nézetnie.

- Magam is ezt javasoltam - szólalt meg Fred Dove.

- Ó, Tony olyan makacs, mint egy öszvér. - Edie Marsh belekarolt Dennis Reedybe. - Jöjjön, hadd vezessem körül.

Reedy egy órán át járt-kelt a házban. Fred Dove idegei táncoltak, Edie azonban nyugodt maradt. Hogy flörtöljön Reedyvel, az szoba sem jöhetett, látszott rajta, régi motoros. A gardóbszekerénytől gyorsan elkormányozta, abba gyömöszölték bele a megkötözött, felpeckelt szájú örült öregembert.

Snapper változatlanul a tévé képernyőjére meredt. Edie figyelmeztette,

hogy fogyóban van a gázolaj a generátorban, de ez szemmel láthatóan hidegen hagyta. Donahue csinált műsort a különböző fajúak lesbikus házasságáról, s Snapper nem győzött utálkozni. Fehér tyúkok rágják a feketéket! Pontosan erről van szó, s ez a pofa meg úgy tesz, mintha minden a legnagyobb rendben volna, mintha bizony valami hírességgel csinálna interjút.

Miután Dennis Reedy végigjárta a házat és az udvart, a konyhában leült, hogy elkészítse a végső kalkulációt. Az ujjai csak úgy röpködtek a számológépen. Fred Dove és Edie Marsh várakozó pillantásokat cseréltek. Reedy számokat írkaít be egy hosszú papírlapra, majd Edie elé tolta. A nő átfutotta. A részletes követelések listája volt, ezt korábban még sohasem látta.

Reedy azt mondta: - Mister Dove a belkárt hatvanötezerre becsülte. Ez egy kicsit túlzó összeg, ezért én hatvanat javaslak. - S a ceruzája rádiós végével a kérdéses pontra mutatott. - Így összességében kettőszázegyezerre módosul az összeg. Látja?

Edie Marsh zavarba jött. - A belkár? - De aztán kapcsolt. - Ó, igen, hogyne. - Teljesen hülye. Ő eddig azt hitte, hogy ez is benne van a megállapított összegben. Fred Dove vetett rá egy alázatos pillantást.

- Száznegyvenegyezer az ingatlanlár - magyarázta Dennis Reedy -, és ehhez jön még hatvan az ingóságokra.

Edie azt mondta: - Nos, azt hiszem, kénytelenek leszünk beletörödni. - Élethűen alakította a csalódottat.

- A férjével pedig aláíratunk egy nyilatkozatot, amelyben kijelenti, hogy semmiféle kártérítési igényrel nem él a térsérülését illetően. Különben az úgy még sokáig elhúzódhat. S gondolom, az adott körülmények között, nem szívesen vennék a késlekedést:

- Tony alá fogja írni - mondta Edie. - Bízva csak rám.

Edie bement a nappaliba és letérdelt a nyugágy mellé. - Remekül ment - súgta, s mindkét dokumentumot, a nyilatkozatot és a kárbecslést odatette a karfára. - Vigyázz, két rr-el írd a Torrest.

Snapper a szemét szinte le sem véve a képernyőről, odahamisította a papírokra Tony aláírását. - Micsoda perverz alakok! - morgott a tévére mutatva. - Hozz már egy rohadt sört.

Odakint a konyhában Edie Marsh megköszönte Dennis Reedynek, hogy időt szakított rájuk. - Mennyi idő múlva kapjuk meg a pénzt?

- Csak pár nap. A lista elején vannak.

- Csodálatos, Mister Reedy!

- Maga is olvasta a hirdetésünket, Mrs. Torres. Mi dolgozunk a

leggyorsabban - mosolygott Fred Dove.

Szűzanyám, gondolta Edie, Fred túljátssza. De aztán eszébe jutott, hogy a borz rajzfilmfigurán kívül egyéb hirdetések is láttak a tévében a társaságról. Az egyikben egy elszánt ügynökük evezős csónakból osztogatta szét a csekket a Mississippi környéki árvízkárosultaknak.

- Van egy laptopom a szállodában - mondta Dennis Reedy. - Egy modemmel esténként haladéktalanul továbbítani tudom a jegyzőkönyveket Omahába.

Edie lelkesedett: - Ez fantasztikus! - Még pár nap! - gondolta, s ráadásul hatvanezerrel több.

Mihelyt Reedy távozott, Fred Dove átölelte Edie-t. Amikor meg akarta csókolni, a nő eltolta magától, és azt mondta: - Te tudtad ezt.

- Azt akartam, hogy meglepetés legyen.

- Ó, nagyszerű!

- Esküszöm! Hatvanezer plusz neked és nekem.

- Freddie, miben sántikálsz?

- Hogy nyelhetném le, Edie? A csekket Mister és Mrs. Torres nevére állítják ki. Azok pedig ti vagytok. Gondolkozz.

Edie idegesen fel s alá járkált a konyhában. - Teljesen hülye vagyok - ismerte el. - Jézusom.

Hát persze, hogy külön értékeli fel a bútorokat, a ruhákat, a berendezéseket, s minden más vacakot, ami a házban van. - Még sohasem adtál be korábban kárigényt. Nem tudhattad - nyugtatta Dove.

- A lakás és tartozékai.

- Úgy van.

Edie abbahagyta a mászkálást, és lehalkította a hangját. - Snapper nem nézte meg az új számokat.

Fred Dove felfelé mutatott a hüvelykujjával. - Ez lett volna a következő kérdésem.

- A kezemmel el is takartam, hogy ne láthassa.

- Okos kislány.

- Kaphatunk két csekket egy helyett?

- Azt hiszem, igen, Edie. Biztosan.

- Egyet a házra és egyet a tartozékaira.

- Ez a beszéd - mondta a biztosítási ügynök. - Plusz hatvanezer neked és nekem. De senkinek egy szót sem!

- Aztán el ne rontsd, Sherlock. Még mindig van három golyója, ne feledd. - Ezzel megcsókolta Fred Dove-ot, és kituszkolta a hátsó ajtón.

Skink és Bonnie Lamb folytatták a Calusa Drive-on lévő ház figyelését, miközben Augustine visszament a teherautóhoz a fegyverekért. Nem mintha lövöldözni támadt volna kedve, akár csak a majomkábitóval is. Az előző esti szerelmeskedés Bonnie-val derűssé, álmosá tette. Úgy gondolta, jobb, ha felrázza magát.

Eleinte kételyekkel, komoly szemrehányásokkal igyekezett elvenni a saját kedvét. A nő férjnél van, új házaspár! Összezavarodott, magányos, sebezhető, sorolta Augustine, mintegy szuggerálva saját magát, hogy igenis pocsék hangulatba kerüljön. De sokkal boldogabb volt annál, semhogy sikerülhetett volna. Bonnie teljesen elbűvölte a merészségével. Augustine még soha nem találkozott olyan nővel, aki evett volna az utakon elcsapott állatokból, vagy ne panaszkodott volna a szúnyogokra. Mi több, pontosan értette a koponyákkal történő zsonglörködés jótékony pszichés hatását. - Az ember megérinti a halált - jegyezte meg -, vagy talán csak kacérkodik vele.

A szenvedély hevében, meztelenül becipzározva egy hálózásba, a szerető társ önfeledt suttogását az ember könnyen félreértelmezi. Augustine óva intette magát, hogy túlzott következtetéseket vonjon le a Bonnie Lambbel átélt gyöngéd, heves pillanatokból. Mégis, a szíve szárnyalt, s az az átkozott tavasz mindössze karnyújtásnyira van. Hát már semmiből sem tanul? Augustine, bármennyire is élvezte Bonnie társaságát, aggódott, amiért az asszony csatlakozott Skink expedíciójához. Félt, hogy ez az aggodalom megakadályozza a józan gondolkodásban, márpedig most tiszta fejre és világos gondolatokra volt szüksége. Míg a kormányzó vezénnyel, biztos lehet számítani bonyodalmakra. Augustine számított rá, s már alig várta. A végén még, legalábbis átmenetileg, az életének célja és iránya lesz.

Bonnie azonban megnehezítette a dolgot. Egy héttel ezelőtt Augustine-nak még semmi veszténivalója nem volt, de most már van. S ez mindene. A szerelem ezúttal nagyon rosszul időzített, gondolta.

Könnyebben mozoghatnának észrevétlenül ketten, ő meg Skink. Bonnie azonban ragaszkodik hozzá, hogy a középpontban legyen. A kormányzó a jelek szerint nem bánja, ez érthető, hisz ő egy másik bolygón él. - „A boldogság nem főúri kegy” - súgta Skink Augustine-nak egy alkalommal. - Aldous Huxley. -”Az elégedettség soha nem olyan felemelő, mint ha

harcolnunk kell a balsors ellen.” Gondolkodjon el ezen.

Amikor Augustine odaért a kocsához, szétszedte a kábítópuskát, s a darabjait beletette egy vászonzsákba. A harmincnyolcast a farmere derékszíjába dugta, az inge alá. A zsákot a vállára dobva visszaindult a házhoz, s közben Huxley szavain rágódott.

Mihelyt Dennis Reedy és Fred Dove elhajtottak, Edie Marsh kirángatta Levon Stichlert a szekrényből. Snappernek nem sok hasznát vette. Azzal hárította el a segítséget, hogy spórolnia kell az energiáival.

Edie meztelen lábujjával megbökte az öregembert. - Mit csináljunk vele? - Ez a kérdés fölöttébb izgatta magát Levon Stichlert is. A szeme elkerekedett félelmében, miközben Snapper válaszára várt:

- Lepuffantjuk.
- Hol? - kérdezte Edie.
- Valahol messze - mondta Snapper. - A rohadék meg akart ölni.
- Csak szárnalmas kísérlet volt, lásd be.
- Na és? A gondolat számít.
- Nézz rá, Snapper - győzködte Edie. - A golyót sem érdemli meg.

Levon Stichler ezen egy csöppet sem sértődött meg. Edie kivette a pecket a szájából, az öregember nem győzött köpködni. Egy portörlőt gyömöszöltek be, érződött rajta a viaszos bútortisztító íze.

- Köszönöm - zihálta.
- Pofa be, seggfej! - mordult rá Snapper.

Edie Marsh azt kérdezte: - Mi a neve, öreg? Levon Stichler megmondta. S azt is elmagyarázta, miért akarta megölni a konténerház ügynököt.

- Hát, valaki már megelőzte. - Edie beszámolt a nagydarab fickó látogatásáról, aki a két tacsóval állított be. - Magával vitte azt a disznó Tonyt. Biztos, hogy már jön vissza.

- Ó - mondta Levon Stichler. - És maguk kicsodák?

Snapper dühödten nézett Edie-re. - Látod? Mondom, hogy le kell puffantani.

Az öregember nyomban mentegedődni kezdett a kíváncsisága miatt. Snapper azt mondta, ne fáradjon, így is, úgy is elintézik.

Levon azt mondta: - Nem szükséges. - S amikor könyörögni kezdett, Snapper a szájszelek mellett döntött. Az öregember kiköhögte a porrongyot, s felkiáltott: - Kérem - beteg a szívem!

- Remek. - Snapper ráparancsolt Edie Marshra, hogy szedje ki a fából a csapszeget. Levon Stichler mindent megértett. Szótlanul tűrte, hogy Snapper belegyömöszölje a rongyot a szájába.

- Kösd be a szemét - utasította Snapper.

Edie Neria Torres fehérenműs fiókjából kivett egy fekete sifon sálát. Remek szemkendő.

- Nem túl szoros? - kérdezte. Levon Stichler csak nyöszörgött.

- Na és most? - kérdezte Edie Snappertől.

A férfi boldogtalanul vállat vont. - Van még Darvon? Csak úgy lángol ez a rohadt lábam.

- Drágám, komolyan...

- A rohadt életbe! - A jó lábával mellkason rúgta Levon Stichlert, nem volt rá különösebb oka, csak hát kényelmes célpont volt. Edie elrántotta és magával húzta Snappert, s azt mondta, az isten szerelmére, uralkodjon már magán.

Majd súgva hozzátette: - Eddig minden remekül megy. Reedy aláírta a papírokat. Nincs más dolgunk, mint várni a pénzt. Mindent elszúrsz, ha megölöd ezt az öreg szivart.

Snapper állkapcsa fel-le járt, mint egy gőzkalapács. A szeme fájdalomról és macskajajról árulkodott. - Hát, nem tudom, mi mást csinálhatnánk vele.

- Ide figyelj - súgta Edie. - Berakjuk az öreg Levont a kocsiba, s valahol a dzsungelben kitesszük. Megmondjuk neki, hogy szép lassan araszoljon vissza a városba, különben felkeressük az unokáit és... mit tudom én...

- És elevenen megnyúzzuk valamennyit.

- Remek. Akármit. A lényeg az, hogy jól ráijesszünk, attól majd mindent szépen elfelejt. Mást sem akar ez, csak élni.

- Szét akar robbanni ez a rohadt lábam - nyögött Snapper.

- Menj, nézd a tévét. Keresek valami gyógyszert.

Edie az orvosságos szekrényben kotorászott, hátha hagyott valami használhatót a hurrikán. De csak egy felbontatlan doboz Midolt talált. Snappernek megmondta, hogy ópiumkészítmény, s a kezébe nyomott öt tablettát. A férfi meleg Budweiserrel vette be.

Edie azt kérdezte: - Van üzemanyag a dzsipben?

- Aha. A Sally Jessy után mehetünk.

- Ma mi a téma?

- Elfuserált csöcsörészés.

- Szórakoztató - jelentette ki Edie. Kiment, hogy megsétáltassa Donaldot és Marlát.

Jó pár nap morfiumos köd után, Brenda Rourke rendőr állapota lassan javult. A plasztikai sebész azt ígérte, hogy a hét végére betervezi az operációját.

Brenda a kötésen át azt mondta Jim Tile-nak: - Nyúzott vagy, nagyfiú.

- Még mindig két műszakban dolgozunk. Olyan az egész, mintha a daytonai gyorsasági versenypálya körül kellene szorgoskodnunk.

Brenda megkérdezte, tudja-e, mi történt. A pofa megpróbálta zálogba tenni a mama gyűrűjét, valahol a Kendall környékén.

- Ugyanaz a pasas?

- Nagyon úgy fest. A zálogos felfigyelt az arcára.

- Nos, biztató kezdet - szólt Jim.

A hír hallatán azonban ideges lett. Abban a reményben engedte szabad pórásra a kormányzót, hogy gyorsabb lesz, mint a rendőrség. Ezzel együtt a zálogházi epizód friss nyom lehet. Az is elképzelhető, hogy miközben Skink üldözőbe veszi a fekete Cherokee-t, összefut a nyomozókkal. Nem valami szerencsés forgatókönyv.

- Rémesen nézhetek ki - jegyezte meg Brenda -, hisz ilyen savanyúnak még nem láttalak.

Hát persze, hogy megviseli a látvány, amikor Brenda itt fekszik sápadtan, összetörten egy kórházi ágyon. Jim Tile a munkája során rengeteg vért, fájdalmat, elkeseredést látott, de olyan vak dühöt, mint amikor először állt Brenda ágya mellett, még soha nem érzett. Abban a pillanatban nevetségesen naiv s értelmetlen gondolatnak látszott az igazságszolgáltatásra bízni a támadót. Ez egy kirívó szörnyeteg. Látszik abból, amit csinált. Vagy a nőket, vagy a rendőröket gyűlöli elszántan, de az is lehet, hogy mindkettőjüket.

Most, hogy jobban utánagondolt az egésznek, Jim Tile megbánta már, hogy engedett első mérgének. Amikor kiderült, hogy Brenda emlékszik a Cherokee rendszámára, úgy, ahogy az a rendtartásban áll, továbbítania kellett volna az információt az illetékeseknek. Elhamarkodott, ostoba örültség volt szabad kezét adni a kormányzónak. Brenda felépül, viszont öreg barátját nagy veszélynek teszi ki. De most már majdnem teljesen lehetetlen leállítani.

- Muszáj tőled kérdezni valamit - mondta Brenda.

- Kérdezz.

- Járt ma nálam egy nyomozó a rendőrségtől. Meg egy nő az államügyészségről. Semmit sem tudtak a fekete dzsipről.

- Hmmm.

- A rendszám tábla számát, azt hittem, megmondtad nekik.

- Hibáztam, Bren.

- Elfelejtetted?

- Nem, nem felejtettem el. Hibáztam.

Jim Tile odaült az ágy szélére, s megvallotta, mit csinált. Brenda sokáig hallgatott, csak akkor kezdett el fecsegni, amikor bejött egy nővér, hogy kicserélje a kötését.

Amikor már újra kettesben voltak, Brenda azt kérdezte Jimről: - Szóval megtaláltad az őrült barátodat. Hogyan?

- Nem érdekes.

- Itt volt, ebben a szobában, s te még be sem mutattad?

Jim Tile elnevette magát. - Teljesen zümi voltál, drágám.

Brenda ráütött a kezére. Jim látta, hogy Brenda még mindig a hallottakon rágódik. Végül azt mondta: - Tudod, fiú, nagyon kell szeressél, ha még erre is képes voltál.

- Pedig ezt elszúrtam. Sajnálom.

- Ebből elég. Még egy kérdésem van.

- Ki vele.

- Mekkora az esélye, hogy a barátod elkapja azt a seggfejet, aki ellopta az anyám gyűrűjét?

- Nagyon nagy.

Brenda Rourke bólintott, és lehunyta a szemét. Jim Tile várt, míg szabályossá és egyenletessé vált a lélegzése, várt, míg biztos nem volt abban, hogy mélyen alszik, s nem valami más történt. Mielőtt elment volna, adott egy puszit az arcára, ott, ahol épp nem fedte kötés. Jóleső érzés volt megérinteni a meleg bőrét. Határozottan úgy érezte, hogy mosoly játszik Brenda száján.

Skink az ablakpárkányon nyugtatta az állat. Már egy órája nem szólt egy szót sem, akkor sem rezzent, amikor Augustine elment a fegyverekért. Bonnie Lamb nem tudta eldönteni, alszik-e, vagy csak nem vesz róla tudomást.

- Ez volt a gyerekszoba. Észrevette? - kérdezte.

Semmi válasz.

- Ébren van?

Megint semmi.

Egy darázs repült be az ablakon, s nyomban megtelepedett Skink orrfacsaró szagot árasztó sörényében. Bonnie elhajtotta. A Calusa Drive 15600-as háza előtti járdáról kutyaugatás hallatszott.

A kormányzó végre megszólalt. - Ó, visszajönnék. - A fejét meg se mozdította.

- Kicsodák?

- A kicsi szülei.

- Honnan veszi?

Hallgatás.

- A hurrikánon kívül mást talán nem is vittek magukkal.

- Milyen optimista - morogta Skink.

Az elázott játékmackóra pillantva Bonnie-nak az jutott eszébe, egyetlen család sem érdemli meg, hogy az élete így omoljon össze. A kormányzó mintha olvasott volna a gondolataiban: - Sajnálom, ami velük történt. De a legjobban azt sajnálom, hogy itt voltak.

- S még ennél is jobban azt sajnálná, ha visszajönnének.

Skink felnézett, s pislogott, mint egy álmos gyíkocsk. - Ez hurrikán övezet - jelentette ki egyszerűen.

Bonnie úgy gondolta, nem árt, ha tudja, miként vélekedik minderről egy kívülálló. - Az emberek azért jönnek ide, mert azt hiszik, itt jobb, mint ahonnan jöttek. Hisznek a képeslapoknak, és tudja mit? Sokuk számára itt valóban jobb, mint ahonnan jöttek, legyen az Long Island, Des Moines vagy Havanna. Napfényesebb itt az élet, s ez megéri a kockázatot. Talán még a hurrikánokat is.

A kormányzó az ép szemét körbejáratta a gyerekszobán, s azt mondta. - Szórakozunk a természettel, ő pedig elszórakozik velünk.

- Az emberek álmodoznak, ez minden. Ugyanúgy, mint az első telepések a vadnyugaton.

- Ó, gyermekem.

- Miért? - kérdezte Bonnie bosszúsan.

- Mondja meg nekem, hol lehet itt még letelepedni? - Skink újra lehajtotta a fejét.

Bonnie megrángatta az inge ujját. - Azt akarom, hogy megmutassa nekem is azt, amit Max látott. A legvadabb tájakat.

Skink kotkodácsoló hangot hallatott. - Miért? A férje egyáltalán nem élvezte.

- De én nem Max vagyok.

- Baromira remélem, hogy nem.

- Kérem. Megmutatja?

Választ ezúttal sem kapott. Bonnie nagyon szerette volna, ha Augustine mihamarabb visszatér. Megint a házat kezdte figyelni, amely előtt a fekete Cherokee parkolt, s gondolatban végigpergette, mi mindent láttak a hosszú, forró délelőttön.

Fél órával azután, hogy az öregember bement, egy taxi jelent meg a Calusa Drive 15600-as háza előtt. Egy vöröshajú, szűk, fényes koktéluhás nő jelent meg az ajtóban, életveszélyesen magas túsarkakon billegve.

Augustine és Bonnie prostituáltaknak vélte. Miközben a nő bekígyózott a hátsó ülésre, Skink megjegyezte, hogy ezek a merész harisnyák csalinak is beválnának pérhal ellen.

Nem sokkal ezután egy pávakék Taurus állt meg a kocsifelhajtón. A kormányzó megjegyezte, bérelt autó lehet, mivel csak a kölesönzők vásárolják ezt a szint. Két férfi szállt ki a Taurusból, egyiküknek sem volt eldeformálódva az állkapcsa. A fiatalabb ápolt, szemüveges, szőke férfi, a kezében egy nyersbőrszínű irattáska. Az idősebbik erős testalkatú, rövid hajú férfi, a kezében íromappa. A külseje hivatalos személyre vallott, talán leköszönt katona, találgatta Skink, az őrmesterségig vihetné. A két férfi sokáig időzött a házban. Végül az idősebb egyedül jött ki. Beült a kocsiba a volán mögé, az ajtót nyitva hagyta, s valamit írogatott a mappába. Hamarosan az aktatáskás férfi is megjelent a hátsó bejáratnál, s együtt távoztak.

Noha a látogatók nem erőszakos bűnözőknek néztek ki, Skink megjegyezte, hogy persze Miami-ban ezt sohasem lehet biztosan tudni. Augustine elérte a célzást, s elindult, hogy elhozza a fegyvereket a kocsiból.

A kormányzó most fejét az ablakpárkányon nyugtatva dúdolni kezdett. Bonnie megkérdezte a dal címét.

- „A kilencedik álom” - felelte az.

- Ezt nem ismerem.

Bonnie nagyon szeretett volna hallani az életéről. Szerette volna, ha megnyílik, s elmeséli legizgalmasabb, legmeggrázóbb élményeit.

- Énekelje el nekem - kérte.

- Majd máskor. - Skink az utca felé mutatott. Egy férfi és egy nő épp távozni készültek.

Bonnie Lamb figyelte a mozgást. - Mi a fenét csinálnak ezek?

A kormányzó gyorsan felegyenesedett. - Jöjjön, gyermekem - mondta.

Miután a Sally Jessy műsor lement, Snapper lebonyolított néhány telefont. Hogy pontosan mit intézett, arról Edie Marshnak fogalma sem volt. Nyilvánvalóan beindult az agya, hogy mi legyen az öreggel, hogyan végezzen vele.

- Segíts - mondta Edie-nek, s hozzálátott, hogy leszaggassa a sötétítő függönyt a karnisról. Bordélyházi rózsaszín anyag volt, súlyos és nedves. Nagyjából kitergették a földön, a közepére fektették Levon Stichlert, s beletekerték.

Edie-t a látvány egy hatalmas eperjégkrémre emlékeztette. Azt mondta:

- Remélem, kap levegőt.

Snapper rávágott a csomagra. - Hé, seggfej? Kap levegőt?

A betömött szájú öregember nyöszörögve válaszolt. Snapper azt mondta. - Megvan ez. Na gyere, dobjuk be a dzsipbe.

Levon Stichlert nem volt olyan egyszerű kivinni. Snapper fogta a nehezebbik felét, a rossz térde minden lépésnél hasogatott. Többször is leejtették az öreget, míg a kocsifelhajtóra értek. Snapper ilyenkor kegyetlenül káromkodott, s kínjában féllábon ugrándozott a csomag körül. Edie Marsh kinyitotta a Cherokee hátulját, s nagy ügyel-bajjal belegyömöszölték Levon Stichlert.

Snapper a kocs oldalának dőlve várt, míg a kínzó fájdalom alábbhagy, s ekkor vette észre a szomszédos ház felől feléje tartó idegent. A férfin katonai terepruha volt. Hosszú, bozontos haja kenderkócra emlékeztetett. Snapper először azt hitte, hogy csavargó, volt vietnami katona, vagy hajléktalan, aki a csatornában húzza meg magát. Ám ehhez túl gyorsan, túl elszántan tartott feléjük. A mozgásán látszott, hogy nem éhezik, az izmai erősek, s a tekintete komoly, elgondolkodó. Mögötte elmaradva egy csinos fiatalasszony igyekezett lépést tartani vele.

Edie Marsh is észrevette: - A francba! - mondta, s gyorsan lecsapta a kocs ajtaját. Ráripakodott Snapperre, hogy ki ne nyissa a száját, majd ő beszél.

Amikor az idegen odaért hozzájuk, Snapper kihúzta magát.

A lábába hasító fájdalomtól a fogait csikorgatta. A kezét becsúsztatta a zakója zsebébe.

- Elnézést - szólalt meg az idegen. A nő idegesen állt mögötte.

Edie Marsh szolgálatkészen megkérdezte: - Eltévedtek?

Az idegen szélesen elmosolyodott, a fogai csillogtak, mint egy filmsztáré. Snapper megfeszült. Ez nem csavargó.

- Remek kérdés! - mondta a férfi Edie-nek. Majd Snapperhez fordulva így folytatta: - Uram, magában és bennem van valami közös.

Snapper vicsorgott: - Mi a francról beszél?

- Idenézzen. - Az idegen halálos lelkinyugalommal kikotorta az üvegszemét, s mint egy csillogó követ, odamutatta Snappernek. Snapper térde megrogyott, nekitámaszkodott a kocsinak. A tátongó szemgödörből még inkább a rosszullét kerülgette, mint a csillogó protézistől.

- Üveg - mondta a férfi. - Egy kis testi hiba, mint a maga álla. S így a tükörrel mindketten hadilábon állunk, nem igaz?

- Nekem aztán semmi bajom vele - morogta Snapper, bár a férfi tekintetét kerülte. - Maga valami idióta prédikátor, vagy mi?

Edie Marsh közbevágott: - Uram, nem szeretnék udvariatlannak tűnni, de mennünk kell. Egy megbeszélésre várnak.

Az idegen megfoghatatlan varázsa, veszélyesnek és csapongónak látszó intelligenciája megijesztette Edie-t. A férfi szemmel látható nyugalommal várta a fizikai konfrontációt. A csinos, szelíd, finom vonású fiatalasszony valószínűleg partner, Edie-nek megfordult a fejében, hogy talán fogoly.

A nagydarab idegen hátradöntötte a fejét, s ügyesen a helyére illesztette a műszemét. Majd pislogott néhányat, s azt mondta. - Jól van, gyerekek. Akkor most belekukkantunk ebbe a csinos kis dzsipbe.

Snapper előrántotta a háromötvenhetest, s egyenest a férfi széles mellkasára célzott. - Beszállni - vicsorogta.

Az idegen megint elmosolyodott. - Már azt hittük, fel sem ajánlja. - A fiatalasszony a férfi karjába kapaszkodva igyekezett a remegését elfojtani.

Augustine egy lenszőke kisfiút vett észre, az egyik romos ház előtt üldögélt mereven egy szakadozott székből. A tető megrongálódott, a gerendák közé olcsó kék műanyagot feszítették az eső és a nap ellen. A szélben lebegett, zizegett a ponyva.

A gyerek tíz- vagy tizenegy éves lehetett. Egy mini tizenégyes, krómaccél Ruger volt a kezében, amelyet felemelt, amikor Augustine feltűnt a járdán. A fiú vékony, magas hangján rákiáltott: - A fosztogatókat lelövöm!

A figyelmeztetés összhangban állt azzal a másik intéssel, amelyet festékszóróval írtak a ház falára: - A FOSZTOGATÓKNAK JÓ LESZ VIGYÁZNI!

Augustine szembefordult a gyerekekkel. - Nem vagyok fosztogató. A papád hol van?

- Fáért ment. Itt hagyott, hogy vigyázzak a házra.

- Nagyon jól csinálod. - Augustine a nagyerejű fegyvert nézegette. Egy bankrabló pár évvel ezelőtt hasonló stukkerral végzett öt FBI ügynökkel Sunilandben.

A fiú tovább magyarázott: - Fosztogatók jártak itt a hurrikán utáni éjszakán. Mi Rick bácsinál voltunk, valami Dania nevű helyen. Ezek meg kihasználták, hogy nem vagyunk itt.

Augustine közelebb lépett, hogy jobban szemügyre vegye a fegyvert. A tölténytár bekattintva, a fegyver kibiztosítva. A fiú komolyan nézett, s egyik szemével hunyorított, mintha Augustine jó távol állna tőle. Fészkelődni kezdett a szakadt székből. Grimaszra húzta a száját.

A gyerek tovább beszélt: - Elvitték a tévénket meg a CD lejátszót. És az

apám szerszámoskészletét. Azért vagyok itt, hogy belelőjek a gazemberekbe, ha még egyszer idemerészkednek.

- S lőttél már ezzel a fegyverrel?

- Sokszor. - A fiú elszánt, szürkés-kék szeme megrezzent a hazugságtól. A mini tizenégyes nehéz fegyver. A gyerek vézna karja egészen belefáradt abba, hogy magasba tartja. - Jobb, ha megy - mondta.

Augustine bólintott, s hátrált. - De azért vigyázz vele, jó? Nehogy ártatlan emberre lőj vele.

- A papa robbanószereket rejtett el mindenütt, nagyon megjárják, ha megint próbálkoznának. Most a boltban van. A mama és Debbie Rick bácsinál maradtak. Debbie a féltestvérem, hétéves.

- Ígérd meg, hogy óvatos leszel.

- Belelépett egy rozsdás szögbe, s begyulladt a sebe.

- Ígérd meg, hogy nem csinálsz ostobaságot.

- Jól van - mondta a fiú. Egy kövér izzadtságcsepp gördült végig napbarnított arcán. Biztosan csiklandozta, ő azonban csak szorította a fegyvert.

Augustine búcsút intett, s folytatta az útját. A házat, ahol Bonnie Lambet és a kormányzót hagyta, üresen találta. A Calusa Drive 15600-as ajtajának kocsifelhajtajáról eltűnt a fekete Cherokee dzsip.

22

Augustine végigrohant a telken. Amikor a ház bejáratához ért, elővette a pisztolyt. Hiába szólította Bonnie-t, választ nem kapott. Óvatosan belépett. Életnek sehol semmi jele. A levegő áporodott, penészes izzadtságzag keveredett benne, kivéve az egyik hálósobát, amelyben erős parfüm és szeretkezés illata érződött. Az előszobában az egyik szekrény ajtaja nyitva, de odabent semmi rendkívüli. A nappali falán egy plakett arról tanúskodott, hogy a ház egy bizonyos Antonio Torres nevű ügynök tulajdona. A hurrikán komoly pusztítást végzett. A hátsó udvaron Augustine az öntözőcsőhöz kötözve két tacsót talált. Mihelyt meglátták, izgatott ugatásba kezdtek.

Augustine leült egy nyugágyba, s megpróbálta maga elé képzelni, mi történhetett azalatt a húsz perc alatt, míg ő távol volt. Valami nyilvánvalóan tette ösztökélte a kormányzót. Bonnie-nak biztos azt mondta, hogy várjon, ő azonban feltehetően utánament. Augustine gyanúja szerint most

mindannyian a dzsipben ülnek, s valamely ismeretlen cél felé tartanak.

Augustine még egyszer körbejárta a házat, hátha talál valami nyomot. A buja illatú hálószoba romjai között lelt egy eső áztatta fotóalbumot: az ügynök, a felesége s millió jóltáplált rokon. Brenda Rourke támadója nem egy elhízott latin, s Antonio Torres állkapcsa eldeformálódva sincs. Biztos, hogy nem erről az emberről van szó. Augustine kiment a konyhába. A dupla mosogató fölötti szekrényben, egy nagyobb méretű lábasba rejtve női bőrtáskát talált. A tárcában egy jogosítvány Edith Deborah Marsh névre kiállítva. Az illető fehérbőrű. Születési dátuma: 1963. július 5. A bejelentett cím egy West Palm Beach-i lakás. A fotó szokatlanul árulkodóra sikeredett: egy csinos ifjú hölgy távolba meredő, zsákmányra éhes szemekkel. A laborasszisztens felülmúlta önmagát. A tárcában gondosan összehajtogatva két kárfelvételi jegyzőkönyv másolat a Midwest Casualty-tól, az egyik 60.000, a másik 141.000 dollárról. A Calusa Drive 15600-as házáról állították ki, s az aláírások Antonio és Neria Torrestől származtak. Érdekes módon a mai napra keltezték. Augustine-t meglepte, hogy ezek a papírok Ms. Edith Marsh tulajdonában voltak, s vette magának a bátorságot, hogy a saját zsebébe csúsztassa őket.

Érdekes felfedezés, ám ettől Augustine még mindig nem tudta, hová tűnhetett Bonnie és a kormányzó. A rejtély kulcsa az a törött állkapcsú pasas. Nála kell legyen a Brenda Rourke-tól elvett szolgálati fegyver. S neki kell ülnie a Cherokee kormánya mögött. Bár a jelenlétére semmi sem utal a házban.

Augustine riadalma a percek múlásával egyenes arányban fokozódott. Pánikban gondolt arra, mi történhet. Elképzelhetetlen, hogy a kormányzó megadással túrné elrablását. Az ellenállás a vérében van. A homlokának szögezett háromötvenhetes csak a kihívást fokozza. Ám ha elrontja, Bonnie Lamb-nek is vége.

Augustine majd beleőrült a gondolatba. Az ösztöne azt súgta, üljön be a kocsiba, s induljon el, kétségbeesetten tágitva a köröket, s bízva abban, hogy előbb-utóbb kiszúrja a dzsipet. Az a mocok csak nemrég indulhatott, ám kétségtelen előnye, hogy tudja, merre megy.

Augustine-nak eszébe jutott Jim Tile, a közlekedési rendőr. Elég leadni a riadót a rádión, s Dél-Florida valamennyi zsaruja a Cherokee-t keresi. Augustine memorizálta a kocsí új rendszámát: PPZ-350, Manatee.

Felvette a telefonkagylót a konyhában, hogy tárcsázza a közlekedésieket, amikor a szeme régi barátján, az újratárcsázó gombon akadt meg.

Akkor használta ezt a trükköt, amikor még együtt élt a labilis lelkületű

sebészgyakornokkal, azzal, aki hajsza hímjén megölte a zuhany alatt. Amikor nem találta otthon, csak megnyomta az újratárcsázó gombot, s nyomban tudta, végighívta-e a várost kábszerért, s ellopott-e valamit a házból. Hamarosan már a hangjuk után meg tudta különböztetni a passzereket és zálogosokat egymástól. Ily módon ez a gomb sokat segített neki abban, hogy tudja, milyen hangulatban van a barátnője, s hogy visszaszerezhesse az eltűnt holmikat.

Ezúttal is megnyomta, hogy kiderüljön, kit hívtak utoljára a Calusa Drive 15600-as házból, azelőtt, hogy Skink és Bonnie eltűntek volna. Három csöngetés után egy barátságos női hang szólt bele a telefonba:

- Paradise Palms. Miben segíthetek?

Augustine elbizonytalanodott. Csak egy Paradise Palmsot ismert, egy tengerparti motelt Islamoradában. Rögtönzött. - A bátyám nemrégiben telefonált önöknek. Innen, Miamiból.

- Ó, igen. Mister Horn barátja.

- Tessék?

- A tulajdonos. Mister Horn. A bátyját Lesternek hívják?

- Igen - vágta rá Augustine vaktában.

- Ó az egyetlen, aki ma Miamiból telefonált. Le akarja mondani?

- Ó, nem - felelte Augustine. - Csak biztos akartam lenni a dolgomban. Tudja, meg akarjuk lepni, holnap van a születésnapja. El akarjuk vinni búvárkodni.

A nő erre azt mondta, hogy most sok a delfin a parti vizekben, s azt tanácsolta, hogy a Bud'n'Mary-vel próbálkozzanak, onnan rendeljenek hajót. - Akarja, hogy átszóljak nekik?

- Nem, köszönöm.

- És Mister Horn tudja?

- Mit? - kérdezte Augustine.

- Lester születésnapját. Szomorú lenne, ha kimaradna belőle, mert most éppen Tampában van üzleti úton.

- Ó, milyen kár - sajnálkozott Augustine. - Már csak azt szeretném tudni, mikorra ígérkezett be a bátyám? Csak hogy mindent pontosan előkészíthessünk. Tudja, a születésnapi partira.

- Ó, hogyne. Azt mondta, késő délutánra várható.

- Nagyszerű.

- És ne féljen. Egy szóval sem fogom elárulni.

Augustine így búcsúzott: - Asszonyom, nem is tudom, hogy köszönjem meg.

Egy napig tartó szakadatlan ivászat és heves önsajnálát után Max Lamb Guadalajarából Miami-ba repült azzal az eltökélt szándékkal, hogy leszokik a dohányzásról, visszaszerzi agymosott feleségét, s rendbe hozza az életét. Nagyon időszerű lenne egy újabb nászút, ezúttal azonban messze Floridától.

Hawaii-ban, gondolta Max. Vagy talán Ausztráliában.

Száz feje volt. A tequila macskajajtól élénk rémálmai támadtak a repülőn. Egyszer arra ébredt, hogy egy láthatatlan nyakörv szorítja a torkát, s alatta perzsel a bőre. Álmában azonban nem az emberrabló, hanem Bonnie kezében volt a távirányító, aki ördögi élvezettel nyomkodta a gombot. Egy órával később újból a feleségével álmodott. Ezúttal egy mocsárjáróban szeretkezve suhantak végig az Evergladesen a porcelánkéék éj alatt. Bonnie félig lehunytt szemekkel feküdt rajta, az arcát fűszálak cirógatták. Meztelen vállába egy majom kapaszkodott, ugyanaz a rühes dög, amelyiket a hurrikán után videoszalagra vett. Max nem láthatta a kormányánál álló férfit, de abban a hitben volt, ugyanaz a csendes fiatalember, aki koponyákkal zsonglörködött. Miközben Bonnie a csípejét mozgatta, az undorító majom a vállába kapaszkodva vele együtt ringott. Majd váratlanul felegyenedett, s láthatóvá vált miniatűr rózsaszín erekciója. Max ekkor felüvöltött, s erre felébredt. Mire a repülőgép leszállt, már teljesen éber volt és egészen lehiggadt.

Majd a Miami repülőtéren egy újság szalagcímére pillantva visszatértek a tequilamámor zavaros képei:

Fox Hollowban azonosították egy alvilági figura maradványait. A jelek szerint egy elszabadult oroszlán megtámadta és felfalta.

Max megvette az újságot, s szörnyülködve olvasta végig a cikket. Egy Ira Jackson nevű gengsztert falt fel egy nekivadult oroszlán, amely a hurrikán idején egy vadállattelepről szabadult el. A hátborzongató részletek még inkább sürgős cselekvésre ösztönözték Maxet.

Mire a házhoz érkezett, magában már végiggondolta a mondanivalóját, készen állt arra is, hogy perrel fenyegetőzzék. Odabent sötétség honolt. A csöngetésre senki nem felelt. Mivel konfrontációtól nem kellett tartania, Max bátran a ház mögé osont.

Az üveg tolóajtó nem volt bezárva. Odabent füledt meleg fogadta. Max bekapcsolta a légkondicionálót, s ahány lámpát csak talált, azt mind felgyújtotta. Tudatni akarta a jelenlétét, nem szerette volna, ha lopakodó besurranó tolvajnak vélik.

Max a saját merészségén meglepődve a felesége nyomai után kutatva tüzetesen átvizsgálta a házat. Az egyik szekrényben megtalálta azt a ruháját, amelyet aznap viselt, hogy őt elrabolták. Mivel a bérelt kocsijukat teljesen kifosztották, Max feltételezte, Bonnie most másvalaki ruháiban járhat, vagy a szülei küldtek neki pénzt, de az is lehet, hogy Augustine öltöztette fel drága pénzen. Nem ezt csinálja egy feleségtolvaj?

Max Lamb erőt vett magán és belépett a vendégszobába. Szándékosan nem nézett arra a falra, amelyen a koponyák voltak, ennek ellenére megborzongott a gondolatra, hogy valamennyien rá merednek. Elégedetten látta, hogy a takaró a bal oldalra van gyűrve, ez Bonnie sajátja. A párnában bemélyedés, közelebbről megvizsgálva egy fiatal asszony fejének helye. Az ágy nem árulkodott férfi jelenlétéről.

Egy tölgyfaszekrényben női ruhák, melltartók és farmerek a legkülönbözőbb méretekben. Max feltételezése szerint Augustine ex-barátnőinek relikviái. Az egyikük a fekete, amazoni méretekre utaló tréningnadrágból ítélve közel két méter magas lehetett. Max látott néhány kisebb fehéreneműt is, amelyek megegyeznek a felesége méretével, köztük egy pár halványkék zoknit, mind csinos halmokra rendezve a polcon. A tekintete megenyhült, Bonnie legalább kölcsön holmokban jár.

Max megacélozta magát a következő kutakodási terepre: Augustine szobájára.

A férfi ágya olyan volt, mint a csatatér. Max Lamb arra gondolt, vagy egy káprázatos szeretkezés nyomait őrzi, vagy rémálmai voltak az illetőnek. Azt lehetetlen volt megállapítani, hogy vajon ketten aludtak-e benne, a látottakból ítélve akár a „Chorus Line” egész tánccsapata is itt szórakozhatott.

A bizonytalanság pizskálta Max önérzetét. Eszébe jutott valami, gusztustalan ugyan, de hatásos. Lehajolt, s szaglászni kezdett, hátha megérzi Bonnie parfümjét. Rá nem jellemző módon a kölni márkájára nem emlékezett, de az illatát soha nem felejtí.

A fejtámlánál kezdte a szimatolást, s folytatta egészen az ágy lábáig. Mélyen beszívta a levegőt, s már tudta: Paco Rabanne, férfiparfüm. Jól ismert illat volt, hisz maga is használta (annak ellenére, hogy komoly allergiát váltott ki nála) hétfőnként, amikor a hatodik emeleti Rodale-beli megbeszélésekre készült.

Csak a Paco és a mosatás illata érződött Augustine ágyneműjén.

Már csupán egy helyet kell megvizsgálnia, a fürdőszobai szemetest. Max elszántan nézett végig mindent: hála istennek, használt kondom sehol.

Később, Augustine díványán elnyújtózva Max ráeszmélt, hogy

tulajdonképpen nem is Bonnie hűtlensége, vagy annak az ellenkezője az, ami számít. Hanem az örültsége. Ezek ketten, ez a két örült teljesen megfertőzte. Két furcsa, kultikus figura, az egyik az útról lakmározik, a másik meg emberi koponyákat dédelget.

Hogy engedheti egy ilyen okos lány, hogy két senkiházi átmossa az agyát?!

Max Lamb merész lépésre szánta el magát. Papírra vetett egy szöveget, s egy órán át tanulta és gyakorolta, mielőtt felemelte volna a telefont. A New York-i lakásuk számát tárcsázta, s üzenetet hagyott kóborló feleségének. Ultimátumot.

Ezután Max még egyszer tárcsázott, hogy hallja, hogy is hangzik. A hangja olyan keményen pattogott, hogy alig ismert magára.

Kitűnő, gondolta. Pontosan ez kell Bonnie-nak.

Feltéve, hogy telefonál.

Avila felesége gúnyosan bejelentette, hogy a férje drága santería kecskéi az Állatfelügyelőségen vannak. Az egyiket a Don Shula gyorsforgalmi út mentén fogták be, a másikat meg egy autómosóban, ahol a szarvával felszántotta egy Jaguár szedán hűtőjét. Az asszony közölte, hogy a hetes csatornán mondták be.

- Na és? Szerinted mit kéne tennem? - förmedt rá Avila.

- Ó, semmiccse. Potom háromszáz, haggyad csak vesznyi.

- Mit akarsz, lopjam őket vissza? Jó, ma este odamegyek, átmászom a kerítésen és ellopom őket. Most már boldog vagy? S ha már ott vagyok, hozok néhány macskát és kutyát is. Meg egy jó kövér tengerimalacot az anyádnak, jó lesz?

- Gyűlöllek! Gyűlöllek!

Avila megrázta a fejét. - Helyben vagyunk.

- Te meg az a baromállat Changód!

- Még hangosabban - biztatta Avila. - Talán sikerül felüvölned a halott rokonaidat ott Havannában.

Megcsörrent a telefon. Avila felkapta, s hátat fordított a feleségének, aki a földhöz vágott egy feketebabos konzervet, s hangos angol káromkodások közepette kiviharzott a konyhából.

Jasmine telefonált. Azt kérdezte: - Mi ez a lárma?

- Egy boldog házasság jelenetei - felelte Avila.

- Hát, szívi, itt ülünk Bridgettrel, s találd ki, hová megyünk ma este?

- Kiraboltok valakit?

- Uramatyám, te tényleg pocsék hangulatban vagy.

- Ne haragudj - szabadkozott Avila. - Szar egy napom volt.
- Az öblökhöz megyünk.
- Igazán?
- Hogy találkozunk a haveroddal - magyarázta Jasmine.
- Ez komoly? Hol?
- Egy tengerparti motelben. Képzeld, mindkettőnknek fizet azért, hogy valami rozoga vén szivart babusgassunk.
- Kicsodát? - Avila el nem tudta képzelni, micsoda újabb disznóság ez Snappertől.

- Gőzöm nincs róla - felelte Jasmine. - De el kell foglalnunk pár napig, meg csinálnunk kell róla néhány csúnya fotót. A haverod fejenként ötszáz dolcsit ad érte.

- Hogy oda ne rohanjak!
- Döglődik a bolt, szívi. A hurrikán az állandó kuncsaftokból szolid, hűséges, istenfélő férjeket csinált.

Avila Bridget nevetését hallotta a háttérből. - Nagyon jól jön az az ötszáz dolcsi ilyenkor.

- Megduplázhatjátok, ha megmondjátok a hotel nevét.
- Mégis mit gondolsz, miért telefonáltunk? Legalább büszke vagy rám?
Avila azt mondta: - Belevaló csaj vagy.
- De figyelj, szívi, tudnunk kell...
- Hadd beszéljek én Bridgettel.
- Nem, tudnunk kell, mire készülsz. Hisz mindketten feltételesen vagyunk, mint mindig...

- Ne izgulj - nyugtatta Avila.
- ...semmi szükségünk valami újabb jogi balhéra.
- Nyugi, mondtam már.
- Ugye nem akarod kinyírni a hapsit?
- Milyen hapsit? Snappert? A francba, dehogy, csak tartozik nekem.
Hánykor találkoztok vele?
- Nyolc körül.

Avila a karórájára pillantott. - Hacsak nem repültök, nyolcig oda nem értek a Key Westre.

- Nem oda megyünk, szívi, hanem Islamoradaba.
Az hetvenöt mérfölddel közelebb van, ám Avila még így sem volt biztos benne, hogy idejében odaér. Előtte még áldozatot kell bemutatnia, nem indulhat el egy ilyen fontos útra áldozat nélkül.

Azt kérdezte: - Jasmine, mi a motel neve?

- Nem árulom el, míg meg nem ígéred, hogy nekem, meg Bridgetnek

semmi bajunk nem lesz.

- Jézusom, mondtam már.

Jasmine folytatta: - Figyelj, az ábra a következő. Megvárod, amíg felcsípjük a pénzt Snappertől. S meg kell ígéred, hogy előttünk senkit sem nyiffantasz ki, rendben?

- A feleségem jövőbeni sírjára esküszöm - bizonygatta Avila.

- Na és azt is meg kell ígéred, hogy kipengeted az ötöst fejenként.

- Eegen.

- És jössz még két tarisznyarák vacsorával. Ez Bridget ötlete.

- Nem gond - hagyta rá Avila. Minek világosítsa fel ezeket a prostikat, hogy most nincs tarisznyarák szezon, csak tovább alkudoznának. - A nevet!
- mondta Avila.

- Paradise Palms. Még soha nem jártam ott. Bridget sem, de Snapper azt mondta, jó kis hely.

- A kóterhez képest biztos, hogy maga a Ritz. A szobaszám?

Jasmine megkérdezte Bridgettől. Bridget nem tudta.

- Nem számít - mondta Avila. - Megtalállak benneteket.

- Ne feledd, mit ígértél.

- Oké, igyekszem észben tartani. Legalábbis hét másodpercre.

- Nos, szívi, ideje indulnunk.

Avila már letenni készült a kagylót, amikor hirtelen eszébe jutott még valami: - Hé, Jasmine, figyelj!

- Mi van?

- Neki is megmondtad?

- Bridgetnek? Semmit sem mondtam neki. - Jasmine zavarba jött. - Mi a fenét mondhattam volna?

- Semmit.

- Ó... arra gondolsz...

- Nehogy kimondd!

- Szívi, egy szót sem szólok. Ez kettőnk közt marad. Esküszöm.

- Mert a múltkor azt mondtad, nagyon jó volt. - Avila legutóbb már kétségbeesett erőfeszítéssel igyekezett, hogy szeretkezés közben ne adjon ki hangokat. Az a néhány, ami végül is kiszakadt belőle, egyáltalán nem emlékeztetett vinnyogásra.

- Fantasztikus voltál a múltkor - bizonygatta Jasmine. - Egész egyszerűen fantasztikus. Jobb, mint ahogy emlékeztem.

Avila azt mondta: - Csakúgy, mint te.

Később, amikor már a Sweetwaterbe igyekezett a csirkékért, önkéntelenül is a prosti hízelgő szavai jutottak eszébe. Azon, hogy

komolyan gondolta-e vagy sem, semmi értelme rágódni; az őszinteség Avila világától olyan távol állt, hogy ez fel sem ötlött a fejében. Örült, hogy a lány most már nem Morgannának nevezte magát, ki a fene tud a szenvedély hevében egy ilyen flancos névre visszaemlékezni.

A marihuána és az élenkítő együttese nem tett jót dr. Charles Gabler ítélőképességének. Különösen nem szeptember elseje késő éjszakáján a Floridához közeli Bonifay útmenti moteljében, a 10-es államközi út vonalán. A professzor a vágytól hajtva kicsúszott a dupla ágyból, amelyet Neria Torressel osztott meg, s átsurrant a másik dupla ágyba, amelyben az éber, fiatal végzős diáklány, Celeste feküdt. Miközben hevesen rávetette magát Celeste egyik hamvas mellére, forró, harmonikus fizikai és metafizikai áramlatok áradtak szét a testében. Ennél rosszabbul nem is időzíthetett volna.

Neria Torres azóta, hogy a Mississippi-béli Jackson egyik útjának mentén megálltak, újraértékelte a kapcsolatát a professzorral, s csak az alkalmat kereste, hogyan hagyhatná faképnél. A volán mögül azt figyelve, hogy dr. Gablernek sikerül-e levizelnie az azáleabokrokat, Neria úgy gondolta, ezt már nem találja mulatságosnak.

Miközben a professzor visszatántorgott a furgonhoz, a fényszórók csóvájában felszikráztak a nyakában madzagon lógó rubinszínű kristályok.

- Ejha - kiáltott fel a fiatal Celeste misztikus elragadtatással és gyerekes hevülettel.

Ez volt az a pillanat, amikor Neria Torres a jövőbe nézett, és úgy döntött, hogy abban már a professzornak nem sok része lesz, különösen, ami a kártérítési összeget illeti. Neria a lelki szemei előtt látta, amint dr. Gabler szép szavakkal megpróbál kiénekelni belőle egy nagyobb összeget - amelyet persze baráti kölcsönnek nevezne -, majd az éjszaka kellős közepén szépen elillanna a szexis kis protezsáltjával. Végül is ugyanezt tette az előző szeretőjével, egy makramé árussal, amikor Neria Torres felbukkant az életében.

S még ha a professzort nem is vezérelték önző érdekek a szép kis summával kapcsolatban, Neriának akkor is jó oka volt rá, hogy szabaduljon tőle: megjelenése Miamiban csak tovább mérgecséne a gyűlöletes férjével folytatandó párbajt a pénzért. Nem valószínű, hogy Tony egykönnyen megbocsátaná neki, amiért elhagyta. S mivel a vihart követően képtelen volt kapcsolatba lépni vele, ez is csak arra engedte következtetni, hogy az a gazember be akarja zsebelni az ő részét is. Ha az ügyet bíróság elé kellene vinni, Neria Torres jól tudta, dr. Gabler jelenléte

csak rontaná az esélyeit.

Ezekkel a gondolatokkal aludt el a bonifay-i motelben. Ha mélyebb az álma, vagy ha a légkondicionáló néhány decibellel hangosabb, úgy Neria Torres nem ébredt volna fel a cuppanós hangokra, elfojtott nyögdéscselésekre. Így azonban meghallotta azokat.

Először nem mozdult, csak résnyire nyitotta a szemét. Feküdt utálkozva, s igyekezett úrrá lenni feltörő érzelmein. Egyrészt hihetetlenül megkönnyebbült, amiért nyomós ok kínálkozott a professzor faképnél hagyására. Másrészt dühöngött, amiért ez az álnok kis kígyó ennyire tapintatlan és kíméletlen. A házasságuk éveit alatt Tony Torres is megcsalta néhányszor, de sohasem úgy, hogy ő közben a másik ágyban aludt!

Végül is Celeste szemérmetlen kacarászása sarkallta tette. Kipattant az ágyból, felgyújtott minden lámpát, felkapta a dr. Gabler különleges gyógyító kristályait tartalmazó bársony zacskót, s mint a cséphadaró, nekiesett a takaró alatt megbújóknak. A zacskó nehéz volt, a kövek élesek, felszántották a professzor ernyedtt bőrét. Dr. Gabler állati üvöltést hallatva bemenekült a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót. A diáklány meztelenül zokogva reszketett félelmében. Dr. Gabler borostái a nyakától a remegő hasáig áruló, rózsaszín barázdákat hagytak a testén. Neria Torres vad kielégüléssel vett észre két halvány vágást a fiatal Celeste tökéletes mellei alatt: A Földanya kissé felpumpáltatta magát.

A lány egyre csak azt hüppögte: - Sajnálom, Neria, kérlek, ne ölj meg! Kérlek, ne...

Neria a földre dobta a kristályokkal teli zacskót. - Celeste, tudod mit kívánok neked? Azt, hogy ennél jobb, mint ez a klotyón gubbasztó seggfej, soha ne akadjon az életedben. Hol a kocs kulcsa?

Órákkal később, Gainesville-ben, egy kamion pihenőből újra megpróbálta felhívni Mr. Vargát, a korábbi szomszédját Miamiban. Ezúttal működött a telefon, Varga a harmadik csöngetésre felvette. Állította, hogy semmit sem tud Neria férjéről, meg a fiatal szőkéről és a bérelt teherautóról.

- Az az igazság, hogy Tonyt a hurrikán után két nappal láttam utoljára.

- S még mindig idegenek vannak a házban? - kérdezte Neria.

- Folyamatosan, folyton jönnek meg mennek. De szöke egy se volt közöttük.

- Kik azok, Leon?

- Nem tudom. Úgy hallottam, hogy Tony barátai és unokatestvérei. Van két kutájuk is, végigugatják a fél éjszakát. Gondolom, Tony kérte meg őket, hogy tartsák szemmel a házat.

Varga előadta a teóriáját: Neria férje dekkol valahol, mivel mindenki csak a konténerházakkal foglalkozik. - Minden rohadt ház ripityára tört a viharban - magyarázta. - Az újságok és a tévé csak ezzel a botrányral foglalkozik. Várhatóan nyomozni fognak. Az FBI, azt beszélik a népek.

- Ó, ugyan már.

- Hát, mégiscsak ezt mondják - jelentette ki Varga. - A maga Tonyja nem ostoba ember. Eltűnik, míg le nem csillapodnak a kedélyek, s az emberek észhez nem térnek. Már úgy értem, nem az ő hibája, hogy a konténerek összedőltek. Isten rendelése volt. Próbára akart tenni minket, ahogy annak idején Noét is.

- Azzal a különbséggel, hogy Noénak nem volt biztosítása - mondta Neria Torres.

Egy dologra azonban Mr. Varga ráhibázott: Tony biztos, hogy lelép, ha érzi, hogy forró a talaj a lába alatt. Meghúzza magát egy jó kis motelszobában, s vár. Ezalatt a tökkelütött rokonait, meg az idióta ügynök cimboráit a macáikkal rászabadítja a házra. Tony nem lehet messze, addig el nem hagyja a várost, amíg meg nem kaparintja a biztosítási pénzt.

Neria röpködött. A mese a szökérről, meg Brooklynról nyilvánvalóan hazugság, a férje találta ki az egészet. Éber álmodozás, gondolta gúnyosan. Ez a beszélgetés Mr. Vargával még inkább arra ösztökélte, hogy mihamarabb visszatérjen Miami-ba.

- Komolyan hazatart? - kérdezte Mr. Varga. - Megpróbálják még egyszer?

- Ennél furcsább dolgok is történtek már az életben - felelte Neria Torres. Mr. Vargát megeskette a bibliára, hogy senkinek sem szól egy szót sem. Azt mondta, mindent elrontana, ha Tony idő előtt megtudná, hogy úton van hazafelé.

23

Snapper utasította Edie Marshot, hogy hajtson fel a Turnpike-ra, s figyelje azt a rohadt sebességmérőt. Nekidőlt az anyósülés ajtajának, s a lopott háromötvenhetest a terepruhás pofára tartotta. A fiatal nő nem jelentett közvetlen veszélyt.

Az idegen, mint egy ráncos teknősbéka, nagyokat hunyorgott, majd megkérdezte: - Mennyit kapott a gyűrűért?

Snapper felvonta a szemöldökét. Ez a szemétláda tudja, de honnan?

Edie Marsh le nem vette a szemét az útról. - Miről beszél ez? Miféle gyűrűről?

Snapper lefelé pillantva maga is látta, hogy ide-oda ugrál az állkapcsa. Dühösen felmordult: - Mindenki fogja be azt a mocskos pofáját!

A hosszúhajú előrehajolva azt mondta Edie-nek: - A maga keménylegénye leütött egy rendőrnőt. Elvette a fegyverét és az anyja karikagyűrűjét, ezzel nem dicsekedett?

Edie megborzongott. Talán a nyakán érződő leheletétől, talán a mélyen zengő hangjától, vagy talán attól, amit mondott. Ezenközben Snapper a szolgálati fegyverrel hadonászott, és azt üvöltözte, hogy aki él és mozog, az mind fogja be a pofáját, vagy kinyír mindenkit.

Bedugott egy CD-t a lejátszóba: kilencvenöt decibelen harsogtak a szívszaggató dallamok. A dühe percekben belül alábbhagyott, vagy az énekesnő dallamos hangjának, vagy az Edie-től kapott gyógyszereknek köszönhetően. Jól van, öregem, és most gondolkodj. Snapper eredetileg azt tervezte, hogy a lökött öregembert elfekteti egy időre a prostikkal. Ezzel nincs gond. Snapper még a Lauderdale időkben összeismerkedett egy Johnny Horn nevű pofával, akinek van egy kis motelje az öbölnél. Ideális hely Levon Stichlernek egy rövid vakációra. Snapper azt is eltervezte, hogy vesz a lányoknak egy olcsó, eldobható fényképezőgépet, amivel csinálhatnak néhány olyan felvételt, amelyet egy tisztas úriember nem szívesen mutogatna az unokáinak. Ha két-három napig hentereg meztelenül, megkötözve egy motelszobában, akkor az öreg fing igyekszik mihamarabb elfelejteni, hogy valaha is betette a lábát a Calusa Drive 15600-as házába. S ha megígéri, hogy értelmesen viselkedik, az eldobható fényképezőgépet valóban el lehet dobni. S akkor a vén szivar égő bőrrel és sajgó farokkal kulloghat vissza Miamiba.

És a legszebb az egészben, hogy Snappernek még fizetnie sem kell a motelszobáért, mivel Johnny Horn tartozott neki egy szívességgel. Két évvel ezelőtt Snapper visszaszerzett egy sport Corvette-et Johnny Horn egyik exfeleségének ingyenélő fiújától. Egyenesen a kikötőbe száguldott vele, s fényes nappal felvitte egy Cartagena felé tartó teherhajó fedélzetére. Nagyon kockázatos vállalkozás volt, s Johnny akkor azt mondta Snappernek, bármikor szívesen látja a Paradise Palms-ban, ha meg akarja húzni magát, vagy lányokkal kíván hetyegni.

Snapper egymaga találta ki Stichler forgalomból való kivonásának tervét, még Edie-t sem avatta bele. Most nem szeretne volna ezt a bölcs elgondolást csak úgy kihajítani az ablakon, de sehogy sem tudta kitalálni, hogyan építhetné bele a két új betolakodót is, a beszedett gyógyszerektől

teljesen eltompult az agya. Ebben a pillanatban sokkal egyszerűbbnek látszott eltenni láb alól a félszeműt meg a barátnőjét, s ha már erre rászánja magát, akkor egyidejűleg Levonnal is végezhetne. Ebben az esetben, okoskodott, a két lotyónak sem kell fizetnie semmit, csak a benzinpénzt, s legfeljebb egy tengeri vacsorát.

Igen ám, de hogyan lehet megszabadulni három holttesttől? Itt a tudomány csődöt mondott. Snapper azt is gyanította, hogy kábult agya cserbenhagyja majd. A gyilkoláshoz energia kell, ő pedig úgy érezte, hogy a legszívesebben három hetet egyfolytában végigaludna.

Gondolatban igyekezett fellelkesítenie magát, s eszébe jutott, mit mondott egyszer egy dörzsölt vagány neki a börtönben: „Ha szabadulni akarsz egy hullától, tégy úgy, mintha házat akarnál vásárolni, a helyszín, a helyszín, a helyszín a legfontosabb.” Nézz már körül, öregem, biztatta magát Snapper. Itt ez a mangrovékkel teli vidék, itt az Everglades, meg ez a kurva nagy óceán. Mit akarsz még? Egy gyors fejlődés, s a többit bízd a cápákra, a rákokra vagy az aligátorokra. Mi olyan baromi nehéz ebben?

De, Jézusom, marha nagy a kockázat, ha elcseszem, életem végéig ott rohadhatok a Raifordban. S ha a mázlim cserbenhagy, akkor osztozhatok egy tízszer tízes cellán egy behemót, buzeráns súlyemelővel, aki rojtosra dugja a seggem, míg magam is úgy járok-kelek, mint egy Bazsamári.

Azonkívül baromi zajjal jár a pufogtatás. Edie Marsh bele nem egyezik, az már tuti. Marha nagy patáliát csapna. Őt meg nem volna bölcs dolog kinyírni a többiekkel, egy: mert nincs elég golyója, kettő: mert nélküle nem válthatja be azt a rohadt biztosítási csekket. A mocskos életbe!

- Mi van? - Edie megpróbálta túlharsogni az énekesnőt.

Snapper gúnyosan imitálva becipzározta a száját. Közben arra gondolt: baromi fáradt vagyok. Ha alhatnék egy keveset, biztos, kitalálnék valamit. Egy új tervet.

A félszemű idegen együtt énekelt Rebával. Snapper hidegen figyelte. Honnan tud arról a rendőrnőről? Snapper keze megremegett. A szája, mint a Szahara, teljesen kiszáradt. Lehet, hogy az a ringyó fogta magát, és feldobta a talpát? De előtte még személyleírást adott róla, s emlékezett a dzsipre is? Lehet, hogy már a tévében is leadták, s most Florida minden rendőre órá vadászik?

Snapper elhessegette magától a gondolatot, nem kell mindjárt a legrosszabbal kalkulálni, pozitívan kell gondolkodni. Napok óta ma először nem fáj annyira a feldagadt térde. Ennek örülnie kell.

A dzsip hátuljában ülő nő is csatlakozott külön társához az éneklésben. A szöveget többnyire rögtönözte, Snapper azonban nem bánta, mert szép

hangja volt.

Edie Marsh görcsösen markolta a kormányt, az amatőr kórus borzolta az idegeit. Mintegy három perc múltán kikapcsolta a lejátszót. Reba és a kórus elhallgatott.

Snapper közölte, hogy a következő Travis Tritt lesz.

- Kímélj meg tőle - dühöngött Edie.

- Mi a franc bajod van?

A hátul ülő nő megszólalt: - Az én nevem Bonnie. Ő pedig a kormányzó. De jobb szereti, ha kapitánynak hívják.

- A Skink is megteszi - mondta a félszemű. - S mit nem adnék egy Allman Brothers nótáért.

Snapper tudni akarta, mit akarnak, miért szaglászta a Torres ház körül. A magát Skinknek nevező férfi azt felelte: - Magát kerestük.

- Mi a francnak?

- Baráti szívességből. Őt nem ismeri.

Edie Marsh ezt mondta: - Ennek a világon semmi értelme...

Valami megmozdult a kocsí hátuljában, amit halk nyögés követett.

A nő, Bonnie azt kérdezte: - Magukat hogy hívják?

Edie Marsh a szemét forgatta, Bonnie jól látta a visszapillantó tükörben.

Snapper kijelentette: - Komplette idioták ezek itt ketten.

- Én mindösszesen azt szerettem volna tudni - magyarázta Bonnie Lamb -, hogy szólítsuk magukat?

- Én Farrah Fawcett vagyok - felelte Edie. Majd Snapper felé fordulva azt mondta: - Ő pedig Ryan O'Neil.

Bonnie elkedvetlenedve kibámult az ablakon. - Hagyjuk.

Egy meleg kéz állapotodott meg Edie vállán. - Bárkik legyenek is - jelentette ki bizalmaskodó hangszíjjal -, igazán összeillő, kedves pár.

- Baszódjon meg.

Snapper hátralendült, s a háromötvenhetes csövét a férfi barázdált arcához nyomta. - Azt hiszi, nem merem meghúzni?

Skink rendületlen nyugalommal eltolta a fegyver csövét. Kényelmesen hátradőlt, a karját keresztbe fonta. Edie-t zavarba ejtette a férfi hidegvére. Snapper ráordított, hogy a következő kijárónál álljon félre. Könnyítene kell magán.

Bonnie Lambet életében most először tartották sakkban pisztollyal, mégsem volt annyira megijedve, mint gondolta volna. Ezt a meglepő nyugalmat kalandvágyának és a kormányzóból áradó rendületlen nyugalomnak tudta be. Bonnie egészen biztos volt benne, Skink nem

hagyja, hogy ez a deformált képű autótolvaj ártson nekik. Persze idegesítő volt, amilyen szeszélyesen a pofa a fegyverrel hadonászott, de mégsem olyan fenyegető így, hogy egy másik nő is van ott a dzsipben. Bonnie biztos volt benne, nem közönséges kamionlotyó, vakmerő teremtés, s nem mondhatni, hogy különösebben tartana ettől a pisztolyos idiótától. Bonnie úgy érezte, hogy kocsin belül biztos nem lesz öldöklés.

Az jutott eszébe, vajon míg gondolna Max Lamb, ha most látná? Persze jobb, hogy nem látja. Megbántani semmiképp sem szeretné a férjét, de vajon hiányzik neki? Semmi ilyesmit nem érzett. Talán épp élete legnagyobb szívességét teszi most Maxnek. Miután egy teljes hétig várt, hogy aztán lefeküdjön egy majdnem teljesen vadidegen emberrel, Bonnie feltételezte: a közkedvelt pszichoterápia nyelvén ezt úgy fogalmaznák, hogy „megoldatlan problémákkal” kell konfrontálódnia. Ez a szegény Max hamis csomagolás áldozata lett. Úgy gondolta, tudja, milyen nőt vesz feleségül, s kiderült, hogy másvalakit kapott. Bonnie emiatt némi büntudatot érzett.

Fogadkozott, nem fogja azzal keseríteni magát, hogy túlanalizálja hirtelen támadt vonzalmát Augustine iránt. Bár itt volna, gondolta Bonnie, miközben el sem tudta képzelni, hogy is találhatna rájuk. Hisz ő maga sem tudta, merre tartanak.

- Délnek - közölte a kormányzót. - S az jó.

A pisztolyos férfi rájuk förmedt: - Kuss, seggfej!

Bonnie-nak hirtelen hologramszerű, hátborzongató víziója támadt, ott látta a fegyveres fickó lecsupasztított koponyáját Augustine vendégszobájának falán. A törött állkapocstól a csontok torz vigyorba merevedtek a polcon, gonosz martalócra emlékeztettek. Bonnie egy villanásra azt is látta, hogy Augustine a többivel együtt magasba dobálja.

Skink elővett a zsebéből egy kapálódzó varangyot, amely azonnal lepisilte. A revolveres pasas undorodva elhúzta a száját.

A nő a volán mögül hátrapillantott a válla fölött. - És most? - kérdezte.

- Ha az ember elszívja a verejtékét - felelte Skink a tenyerén ringatva az állatot és ürülékét - mindenütt masztadonokat lát.

- Dobja ki innen azt a bűdös dögöt - mondta a fegyveres.

- Tudták, hogy valaha masztadonok özönlöttek el Floridát? Évezredekkel azelőtt, hogy a maguk ősei átkos szaporodásba kezdtek volna. Akkorák voltak, mint a betonkeverők. - Skink kilendítette a varangyot az ablakon, majd a pisit beletörölte a fegyveres hajszálcsíkos öltönyébe.

- Te rohadék! - Snapper megcélozta Skink ép szemét.

A volán mögött ülő nő rászólt, hogy csillapodjon, az elhaladó autósok mind őket figyelik. A következő leágazásnál kihajtott, s megállt egy elhagyatott autójavító és benzinkútnál. A hurrikán, mint egy dominósort, úgy borogatta fel a töltőcsapokat, A fosztogatók teljesen kirámolták a műhelyt. Egy Mazda Miata váza, mint egy katicabogár, a hátára döntve hevert a földön.

Mialatt a fegyveres az épület mögé ment könnyíteni magán, a nő kényszeredetten átvette a háromötvenhetest. Olyan kínban volt, hogy Bonnie Lamb szinte megsajnálta; szegény lány még tartani is alig bírta. Bonnie bizonyos volt benne, most jött el az a pillanat, hogy Skink cselekedjék.

A kormányzó azonban nem mozdult. Ehelyett rámosolygott a volán mögött ülő nőre és azt mondta neki: - Maga nagyon csinos. S persze tisztában is van vele. Gondolom, erre építi az életét, a vonzó megjelenésére.

A nő elpirult, majd újból megkeményedtek a vonásai.

- Hol volt a vihar idején? - kérdezte Skink.

- Egy motelben. Mel Gibsonnal - felelte, majd Skink felé intve a fejével, hozzátette -, meg egy lotyóval.

- Én egy hídhoz voltam kötözve. Egyszer magának is ki kellene próbálnia.

- Feltétlenül.

- Komolyan beszél - erősítette meg Bonnie.

A nő a másik kezébe vette a fegyvert. - Mi a fenét akarnak maguk? Ki küldte magukat hozzánk, Tony felesége? - Megfordult, feltérdelt az ülésen, s a fegyvert tartó kezét a támlán nyugtatta. - Bonnie, kedves - mondta élesen. - Méltányolnám, ha válaszolna.

- Elhiszi, ha azt mondom, hogy nászúton vagyok?

- Maga tréfál. - A nő hitetlenkedve nézett Skinkre.

Bonnie azt mondta: - Ó, nem vele. A férjem Mexikóban van.

- Nahát, elvesztették egymást? - kérdezte Edie.

Bonnie megrázta a fejét. - Nem egészen.

A vihar Florida City valamennyi közlekedési lámpáját megrongálta. Egy sárga esőkabátos, nyúzott rendőr irányította a forgalmat a kereszteződésnél. Edie Marsh teste megfeszült a volán mögött. Odaszólt Snappernek, hogy tüntesse el szem elől a fegyvert. Amikor elhajtottak mellette, Bonnie Lamb úgy gondolta, ez remek alkalom lenne segítségért kiáltani, Skink azonban nem adott biztatást. Az áll a mellére bukott.

A vihar a legtöbb utcatáblát is leszaggatta, Bonnie azonban mégiscsak látott egyet, amelyből megtudhatta, hogy a híres floridai öblök felé tartanak. Snapper félt, hogy a Highway 1-en ellenőrzési pontokba szaladnak, ezért utasította Edie Marshot, hogy a Card Sound Roadon menjenek inkább.

- Ott pénzt szednek - jegyezte meg a nő.

- Na és?

- Otthon hagytam a táskámat.

Snapper azt mondta: - Jézusom, nálam van pénz.

- Mindjárt gondoltam. - Edie Marshnak egyre csak az járt a fejében, amit a félszemű idegen mondott, hogy Snapper megtámadott egy rendőrnőt, s ellopta tőle az anyja jegygyűrűjét.

- Mennyit kaptál érte? - kérdezte.

- Miért?

- A gyűrűért. - Edie az egyenes utat figyelte, jó messzire el lehetett látni kelet felé.

Snapper káromkodott az orra alatt. Kotorászni kezdett a zsebében, s előhalászott egy aranygyűrűt. Edie szeme elé tartotta.

- Most boldog vagy? - kérdezte.

A lopott ékszer látványára Edie meglepő módon reagált: először undort érzett, majd nagyon elkedvetlenedett. Megpróbálta maga elé képzelni a rendőrnőt, azt találgatta, férjnél van-e, vannak-e gyerekei, s hogy vajon milyen rettenetes módon bánt el vele Snapper.

Istenem, gondolta Edie. Milyen silány, ostoba életet választottam. Hinni akarta, minden másképpen alakulhatott volna, ha azt a bátortalan Kennedy fiút sikerül behálóznia. De már igazából ebben sem volt biztos.

- Nem sikerült túladni rajta - mondta Snapper. - Gravírozva van ez a szar, a kutyának sem kell.

- Mi van beleírva? - kérdezte Edie csöndesen.

- Kit érdekel?

- Gyerünk! Mi van beleírva?

A dzsip hátuljában ülő nő is kíváncsian közelebb hajolt, miközben Snapper felolvasta: - „Az én Cynthiámnak. Örök szerelemmel.” Snapper gúnyosan felröhögött, s csontos karját kidugva az ablakon el akarta hajítani a gyűrűt.

- Meg ne próbáld - szólt rá Edie, s levette a lábát a gázzról.

- Mi a francért ne? Ha már keresni nem tudok ezen a szaron, jobb, ha eldobom. Nem kell, hogy nálam találják.

Edie Marsh ismét azt mondta: - Meg ne tedd!

- Hopp! Késő. - Snapper meglendítette a karját, s milyen messzire csak tudta, elhajította a gyűrűt. Egy útmenti pocsolyába esett, koncentrikus körök fodrozódtak a felszínén.

Edie mindent látott a szeme sarkából. - Te rohadt tetű. - A hangja kemény volt, mint a márvány. Bonnie a hátsó ülésen érezte, hogy az autó felgyorsul.

Snapper dacosan hadonászott a nehéz, fekete fegyverrel: - Ha esetleg nem tudnád, közlöm veled, hogy „a lopott holmik birtoklása” bűncselekmény. Folytathatom. Törvényséééértés, büűűűntetendő! Lefordítva: húzhatom a csontos seggemet egyenest a Starke-be, ha elkapnak. S akkor nincs tovább, nincs ki felvegye a viharkár pénzt. A rosseb ott egye a zsarú gyűrűjét, világos?

Edie Marsh egy szót sem szólt. A csúszós, kétsávos útra összpontosított, amelyet fenyőfa koronák, szakadozott pálmaágak és furnérlemez darabok tarkítottak. Mint egy akadályversenyen. Edie a sebességmérőre pillantott: kilencvenkét mérföld per óra. Nem rossz egy városi lánytól.

Snapper ráordított, hogy hajtsen lassabban, a hangjából érződött, mennyire ideges. Edie úgy tett, mintha nem hallotta volna.

A magát Skinknek nevező pasas nem ébredt fel a szundikálásból, transzból, kómából, vagy bármiben is leledzett. Ezalatt az újházas (Edie a visszapillantó tükörből látta) óvatosan lehúzta az ujjáról a saját jegygyűrűjét.

A pénzszedő kapu fülkéjében senki sem volt, a sorompó felhúzva állt. Edie egy pillanatra sem lassított. Bonnie Lamb visszatartotta a lélegzetét.

Amikor túljutottak a keskeny átjárón, Snapper felkiáltott: - Jézusom!

Mihelyt a dzsip felkapaszkodott a meredek hídra, Skink felkapta a fejét. - Ez az a hely!

- Ahol a viharban volt? - kérdezte Bonnie.

A kormányzó bólintott. - Varázslatos élmény.

Alattuk a fel-felbukkanó nap sugarai rezes, ezüstös csillogásba vonták a Biscayne öböl vizét. Előttük, az ibolyakék felhők olykor esővízzel öntözték a North Key Largo zöld mangrove fákkal borított partszakaszát. A híd derekára érve Skink lemutatott a fodrozódó vízű kikötőn túl úszkáló csúcsos orrú delfinekre. Ebből a magasságból farkuszonyaik ezüstös villanások voltak csupán, amikor rövid időre felbukkantak a habokból.

- Nézzék - lelkesedett Bonnie Lamb. - A kormányzónak igaza volt, tényleg varázslatos innen a táj.

Még Edie Marshra is hatott. A dzsipet a lejtős szakaszig vitte, s ott

leállította a motort. Úgy állt meg, hogy láthassa a fickándo­zó delfineket.

Snapper őrjöngött. - Mit szarakodsz? - A háromötvenhetes, Edie karjába nyomta. - Nyomás, indulj már!

- Nyugi.

- A kurva életbe, azt mondtam, hogy indulj!

- Én meg azt mondtam, a kurva életbe, hogy nyugi!

Edie-ben forrt a méreg. Legutóbb akkor látta a szemében Snapper ezeket a gyűlölködő villámokat, amikor elcsapta a lábát azzal a feszítővassal. Kibiztosította a fegyvert. - Te hülye pica!

- Már megbocsáss! - Edie felvonta a szemöldökét. - De mit mondtál?

Bonnie Lamb attól félt, hogy Edie elveszti a fejét és nekiugrik Snapper torkának, s akkor semmi sem menti meg a golyótól. Snapper dühében Edie jobb melléhez szorította a fegyvert.

A kormányzó mit sem tudott róla. Felsőtestével egészen kihajolt az ablakon, hogy gyönyörköd­jék az észak felé tartó delfinek játékában, s élvezze a frissen permetező esőt.

Bonnie megrántotta a karját, s mivel ez nem segített, megszorította két ujját. Skink lassan visszahúzódott a dzsipbe, s figyelte a feszült drámát.

- Jól hallottad - mondta Snapper.

- Vagyis te merészeltél hülye picsának nevezni - sziszegte Edie.

Snapper dühödt­en tekert egyet a fegyveren, össze­gyűrte Edie blúzá­­t, s mélyen belenyomta a csövet a húsba. Szent isten, gondolta Bonnie, ez nagyon fájhat.

Edie Marsh nem mutatta.

- Indíts! - üvöltött rá Snapper ismét.

- Majd ha már kigyönyörködtem magam.

- A rohadt életbe! - Snapper elfordította a fegyver csövét, s belelőtt a dzsip tetejébe.

Bonnie Lamb felkiáltott és befogta a fülét. Edie Marsh, hogy csillapodjék, erősen megmarkolta a volánt. A jobb mellében égő fájdalomtól még az is megfordult a fejében, őt érte-e a golyó. De nem.

Snapper jókedvűen szemlélte a tetőn ütött lyukat, a fanyar szagtól tüsszentenie kellett. - Az anyját - mondta sötéten kacarászva.

Nyílt egy ajtó. Skink kiszállt, hogy nyújtózzék egyet. - Hát nem csodálatos hely? - Hosszú karjait az égre emelte. - Kihozza az állatot az emberből!

Varázslatos, súgta Edie. Erre nincs más szó.

- Vissza a kocsiba! - ugatta Snapper.

Skink, miután mint egy kutya, lerázta magáról a vizet,

engedelmeskedett. Edie Marsh egy szó nélkül bekapcsolta a motort és indított.

24

- Azt meg hogy érti, hogy nincs kakas?

A tulajdonos mentegetődzött. Ezen a héten nagy keletjük volt a szárnyasoknak. Csak áldozati kecskét tudott felajánlani Avilának. Avila azt mondta: - Az lehetetlen, José. - Az ágyéka még mindig rettenetesen sajgott. - Ilyet soha nem hallottam, hogy elfogyjanak a kakasok. Mije van még?

- Teknős.

- Arra most nincs idő - mondta Avila. Macerás leszedni róluk a páncélt. - Galambja van?

- Sajna, nincs, cimbora.

- Hát bárány?

- Holnap reggel.

- Na és macska?

- Nincs, cimbora, tilos.

- Ja, mintha ez annyira érdekelné. - Avila az órájára pillantott. Sietnie kell, előbb ez, aztán indulás az öbölbe. - Jól van, senior, mije van?

A tulajdonos bevezette egy raktárhelyiségbe, s egy falárára mutatott. Avila egy barnabundás, kopó nagyságú állatot látott benne. Gomb szemei voltak, az orra olyan, mint a hangyászé, s hosszú, vékony farka ezüst csíkos.

- Mi ez, mosómedve? - kérdezte.

- Pontosabban koatimundi. Dél-Amerikából.

Az állatka kíváncsi hangokat hallatott, s bársonyos orrocskáját nekidugta a láda réseinek. Ilyen különös teremtményt Avila még sohasem látott.

- Remek darab - dicsérte a tulaj.

- Changónak kell.

- Ó, Chango kedveli. - Az állatbolt tulajdonosa bármibe lefogadta volna, hogy Avila tisztára amatőr, s halványlila gőze sincs a santeriáról. Spanyolul is megismételte: - Sí, es muy bueno por Chango.

Avila azt kérdezte: - És harap?

- Nem, barátom. Nézze. - A tulaj megcsiklandozta a koati nedves orrát. - Szelíd, mint egy kutyakölyök.

- Oké, mennyi?

- Hetvenöt.

- Itt van hatvan, chico. És segít kivinni a kocsiba.

Avila a ház felé közeledve látta, hogy a Buick épp most fordul ki a kocsifelhajtóról, a felesége és az anyja minden valószínűség szerint bingózni mennek. Integtetett. Visszaintegettek.

Avila örvendezett. Tökéletes időzítés. Most először övé a terep. Gyorsan bevonszolta a faládát a garázsba, és leeresztette az ajtót. A koati morogva tiltakozott. Avila egy fonott szekrényből sebtében előszedegette az áldozati kegytárgyakat: elszínesedett pennyket, kókuszdióhéjat, megsárgult macska-csontokat, fényes teknőspáncélt s egy régi ónkupát. Egy zárható kis fémdobozból elővette a legújabb, s várhatóan a leghatásosabb kincset, annak a gonosz férfinak egy csontdarabkáját, aki keresztre akarta feszíteni. Avila nagy reményekkel és tisztelettel beletette a csontszilánkot az ón kupába, amelybe nemsokára felfogja az állat vérét.

Changónak a túléléshez száraz borra és süteményekre volt szüksége, Avila ilyen rövid idő alatt egy korsó sangriát és egy darab csokoládérudat tudott beszerezni. Meggyújtott három hosszú gyertyát, s háromszög alakban elhelyezte a garázs cementpadlóján. A háromszögön belül felállította az oltárt. A koatimundi elhallgatott, Avila a láda résein át magán érezte az állat tekintetét. Lehet, hogy tudja? Avila elhessegette magától a gondolatot.

A legfontosabb kellék, amit még elő kellett szednie a szekrényből egy tizenöt centi hosszú vadászkés, a fogantyúját jávorantilop szarvából faragták. Régi darab volt, Wyomingban készítették. Egy engedély nélkül dolgozó tetőfedő vesztegette meg vele egy karácsonyon, amikor még műszaki ellenőrként dolgozott, hogy elnézzen egy hibás tetőszerkezetet. Avilának nem esett nehezére az ilyesmi.

Nekiállt kiköszörülni a kést. A koati morogva fel s alá mászkált. Avila diszkréten eltakarta a megriadt állat elől a csillogó pengét. Majd belépett a gyertyák háromszögébe, egy rövid imádságot rögtönzött Changóhoz, aki (Avila így hitte) tudni fogja, hogy hajtja az idő.

Ezután fogott egy feszítővasat, s lefeszegette a tetőléceket. Az áldozatnak szánt koati egyre idegesebb lett. Avila gyöngéd szavakkal igyekezett megnyugtatni, az állatot azonban nem tudta becsapni. Kiszökkent a ládából, s eszeveszett köröket futott a garázsban, szétszórta a csontokat, s feldöntött két santería gyertyát. Avila a feszítővassal csapkodva próbálta jobb belátásra téríteni a koatit, az azonban gyorsan és lendületesen kitért az ütések elől. Mint egy majom, fürgén felmászott egy

fém polcon, s a mennyezetre erősített elektromos vezetéken, amely az ajtó nyitásához kellett, továbbment. Mint egy madár, úgy araszolt előre, hosszú farkával egyensúlyozott, s közben mindenféle méltatlankodó hangokat hallatva láttatni engedte túhegyes, sárga fogait. Ezalatt az egyik santeria gyertya Avila fűnyírója alá gurult, s belobbantotta a benzintartályt. Avila káromkodva berohant a konyhába a poroltóért. A garázsajtóhoz érve újabb csapás fogadta.

Odakint a kocsifelhajtón ott állt a felesége Buickja. Avila el nem tudta képzelni, miért jött vissza. Talán megint megcsapolni az elásott edényt, hogy folytathassák a játékot. De most ez sem számított.

Az anyósa szállt ki elsőnek a kocsiból. Az elkövetkező jelenet annyira elképesztő volt, hogy Avila pillanatnyilag egészen megfeledkezett az égő fűnyíróról. A nekivadult koatimundi levetette magát a plafonról, kirohant, s felkapaszkodott Avila anyósára. Az asszony feje búbján állapotodott meg, egy narancssárga szénaboglya kellős közepén. Avila mindig azt hitte, hogy a felesége anyja parókát visel, de most a saját szemével győződhetett meg róla, hogy ez a hajköltemény valódi. Az öregasszony visítva rohangált körbe-körbe, s veszettül kapkodott a feje tetején trónoló állatkához. A rémült koati mind a négy mancsával erősen kapaszkodott. Nincs az a paróka, ami egy ilyen tesztet kibírna, gondolta Avila.

A felesége keveréknyelven azt üvöltötte, az isten szerelmére, csináljon már valamit, ne álljon ott úgy, mint egy faszent. A feszítővas szóba sem jöhetett, ha elvéti, az anyósának befellegzett. Nem maradt más, mint a poroltó. Avila kis sugárra állította, s ráfújta a makacs állatkára a nátrium bikarbonát habot. A koati morgott, vicsorgott, de bármily hihetetlen, maradt, ahol volt. Az egyedüli vesztes láthatóan csak az öregasszony lehetett, veszettül dörzsölte a szemeit az öklével, s vakon, tébolyultan rohanni kezdett. Avila három háztömbön át futott utána, időnként kilövellt némi habot, ám az anyósa meglepő sebességgel iramodott előre.

Avila feladta a versenyfutást, s hazaügetett, hogy eloltsa a tüzet a garázsban. A kiégett fűnyírót kigurította a kertbe, s levette róla a kábelt. A felesége szétvetett lábakkal állt a Buick előtt, s kétségbeesetten kiabált: - Mamí, mamí, nézd mán, micsinátá' a mamíval?

A jajveszékelést is túlharsogva sziréna harsant, valamelyik szomszéd riasztotta a tűzoltókat. Mi a bánatért ütik bele mások dolgába az orrukát az emberek? - gondolta Avila. Dühöngve sietett a kocsijához.

Abban a pillanatban, hogy bekapcsolta a gyújtást, az anyósülés felőli ablak szétrobbant. Avila ijedtében kishíján összevizezte magát. A felesége céklavörös fejjel kárált, kezében a feszítővas.

- Te mocskos gazember! - vonyította.

Avila a sarkával beletaposott a gázba, s elhúzott.

- Ó, Chango, Chango - súgta, s az üvegszilánkokat söprögette az öléből.

- Tudom, hogy megint elbarmoltam, de ne hagyj el, kérlek. Ma este még ne.

A North Key Largo felé tartva Jim Tile azon tűnődött, milyen különös látni a hurrikán pusztításának csapását. A vihar magja, mint egy golyó söpört végig egy keskeny folyosón, s gyakorlatilag teljesen érintetlenül hagyta az északi és déli partszakaszt. Az augusztusi hurrikánok csak ritkán ilyen előzékenyek. Ez a mostani vihar elpusztította az elegáns Ocean Reefet, s kidöntött egy hosszú mangrove fasort. Két mérfölddel távolabb azonban a fák teljes pompájukban, üdén ragyogtak, meg nem mondta volna senki, hogy a közelükben gyilkos orkán tombolt. Épen sorakoztak az ócska konténerházak, még egy ablak sem tört ki, egyetlen fát sem csupázott meg a szél.

Hihetetlen, gondolta Jim Tile.

Lendületes, kilencvenöt mérfölddel suhant a Crown Victoriával, a kék lámpát bekapcsolta, a szirénát nem. Ilyen nagy sebességnél a Ford sivített, mint egy kilőtt rakéta.

A Paradise Palms ígéretes nyom lehet, de nem biztos. Augustine ebben a nehéz helyzetben nagyon okosan cselekedett, igazán elmés volt az a trükk az újratárcsázó gombbal. Lehet, hogy az a pasas, aki leütötte Brendát, ott ül a fekete Cherokee-ban. Augustine sem tudta biztosan. Talán az öblök felé tartanak, de az is lehet, hogy nem. Talán megmaradnak a dzsipnél, de az is lehet, hogy kocsit cserélnek.

Az egyedüli bizonyosság, hogy magukkal vitték Skinket és azt a turistánőt, Augustine barátnőjét. Az elrablás körülményeit és célját teljes homály fedi. Augustine megígérte, hogy semmit sem csinál, megvárja a Paradise Palmsban, s ezt a járőr kitűnő ötletnek tartotta. Az egyszemélyes akciók csak a filmekben működnek.

Az Ocean Reefből induló régi út Jew-fish Creeknél futott bele a Highway One-ba, ahol négysávossá szélesedett. A forgalom sűrű volt, így Jim Tile visszavette a sebességet hetven mérföldre, ügyesen kerülgette a többi autót. A nyárnak ebben a szakaszában a lenyugvó nap fényei gyakorta próbára teszik a gyakorlatlanabb vezetőket, ezúttal azonban nem sütött. Jókor, szakadozott fellegek közeledtek az égen, sötétben derengtek a szigetek és a víz fölött. Messzebbre, a Florida Bay fölött nagyokat villámlott. Jim Tile nem tudott gyönyörködni benne, komoran latolgatta a

várható zivatart. Egy autós üldözés akkor is veszélyes, ha csontszárazak az utak.

A Plantation Key-nél két sávja szűkült az út, s Jim Tile nem messze előre mintha a fekete Cherokee-t látta volna. Gyorsan kikapcsolta a kék fényt. Az kell legyen, hisz a fényes matricák pontosan olyan rémesek, amilyeneknek Augustine leírta.

Négy jármű haladt Jim Tile kocsija és a dzsip között, három személyautó és egy kombi, amely egy imbolygó traileren halászcsonakot vontatott. A csónak elég magas és masszív volt ahhoz, hogy a dzsiből a lassú forgalomban ne lehessen észrevenni a megkülönböztető jelekkel ellátott rendőrautót. Az eső is eleredt közben, kövér csöppek koppantak a Ford motorháztetején. Az egyre sűrűsödő felhők komoly özönvizet ígértek.

A Jim Tile előtt haladó kombi hirtelen, ámde nem váratlanul, fékezett. Jim rossz előjelek egész sorát tapasztalhatta: a michigani rendszám tábla a helyismeret hiányáról árulkodott. A kocsiban ülő sofőr és női utasa hevesen gesztikuláltak, nyilvánvalóan a szokásos férj-feleség perpatvar vette kezdetét. Ami ennél is idegesítőbb volt Jim Tile számára jól látta, hogy egy harmadik utas abrosznyi nagyságú térképet hajtogat.

Eltévedtek, gondolta a járőr. Eltévedtek a floridai öblöknél. Egy olyan úton, amelynek csak egy bejárata, és egy kijárata van. Pazar.

A térkép most az első ülésre vándorolt, férj-feleség felváltva kapkodták ki egymás kezéből. A kombi meg-megugrott, a trailer bizonytalanul himbálódzott. A kocsi egyik ablakából két McDonalds-os zacskó repült ki, a nem kívánt sültburgonyák és kechupos zacskók nekivágódtak az útmenti korlátnak.

- Disznók! - mondta hangosan Jim Tile. Lenézett a sebességmérőre: harminckét rohadt mérföld! Ha megpróbálja leelőzni őket, az a pofa ott a dzsipben észreveheti. A járőrben forrt a méreg. Amikor az eső még jobban rákezdett, bekapcsolta az ablaktörlőt és a lámpákat.

A kombi csigalassúsággal vánszorgott Jim Tile előtt egészen Plantation Key-ig, amikor is felvillogott a féklámpa. A trailer lecövekelt.

Jim Tile rosszkedvűen maga is megállt, s arra gondolt, ez nem az ő napja.

Előttük a Snake Creek csapóhíd. A fekete dzsip és a másik három kocsi gond nélkül ráhajtott, mielőtt még leeresztették volna a sorompókat. Ez a buggyant kombis is ráhajthatott volna még, ha van annyi esze, hogy rálépjen a gázra.

A járőr elakadt. A dzsip már a víz túloldalán járt, eltűnt a szeme előtt. Jim Tile kiszállt a kocsiból és becsapta az ajtót. Miközben esőcseppek

gördültek a kalapja peremén, odament a kombis mazsolához, elkérte a jogosítványát és a biztosítását. Az alatt a nyolc perc alatt, míg a Snake Creek hidat újra leengedték, a járőr az elképedt turistát hét különböző szabálysértésért jelentette fel, amelyből három azzal a kellemetlenséggel is járt, hogy személyesen kell majd a bíróság előtt megjelennie.

Útban a Torres ház felé, Fred Dove vett egy csokor virágot és egy üveg fehér bort. Szerette volna, ha Edie Marsh tudja, büszke rá, amiért nagyon jól alakította Tony szerető hitvesének, Neriának a szerepét.

Amikor azt látta, hogy a dzsip nem áll ott a Calusa Drive 15600 kocsifelhajtóján, a szíve hevesebben vert, arra gondolva, hogy Snapper elment, s magára hagyta Edie-t. Nem mintha a lányt különösebben zavarta volna az intimitás hiánya, Fred Dove-ot azonban igen. Képtelen volt tökéletes teljesítményt nyújtani szexuálisan, miközben egy gyilkos őrült tévén a másik szobában. Snapper hangos és durva jelenléte minden szempontból lelombozóan hatott rá.

Senki sem válaszolt, amikor a biztosítási ügynök kopogtatott az ajtófélfán. Belépett a Torres házba, s Edie-t szólította. Csak a két mini tacsó felelt a hátsó udvarból, fáradt, rekedt ugatás volt.

A ronda nyugágyban a nappaliban senki sem hevert, a tévé kikapcsolva. Fred Dove egyre bizakodóbb lett, Snapper sehol. A házban félhomály uralkodott. Amikor felkapcsolta az egyik lámpát, semmi sem történt. A generátor nem működött, valószínűleg kifogyott a gázolaj. Megtalálta Snapper elemlámpáját, körbejárt, azt remélve, hogy Edie békésen szundikál valahol egy matracon. De csalódnia kellett.

Fred Dove a konyhapulton meglátta Edie táskáját. A tárcája nyitva a tetején. Benne huszonkét dollár és egy Visa kártya.

Fred Dove megkönnyebbült; legalább a házat nem rabolták ki. Edie jogosítványát a fényhez tartotta, a fénykép meglepte. Nem egy talpig becsületes, feddhetetlen nő portréja.

- Na és, gondolta, a legtöbb lány olyan a jogosítványképén, mint egy anyagyilkos.

A biztosítási ügynök visszament a nappaliba, meggyújtott egy gyertyát és beleült a nyugágyba. Azon gondolkodott, hová mehetett Edie, s miért hagyta itt a táskáját, amikor tudja jól, hogy az utcákon mindenütt fosztogatók nyüzsögnek. Úgy festett, sietve távozott, s feltehetőleg a dzsippel, Snapper társaságában.

Fred Dove berendezkedett a várakozásra. A gyertyának vanília illata volt. A lángok játéka a falon arra az estére emlékeztette, amikor épp, hogy

szeretkezni kezdtek lent a földön, a matracon, és Snapper rájuk tört. A megalázó pillanatok emléke még mindig fáj, Snapper hatalmat nyert fölötte. Ezzel, meg a csőre töltött fegyverrel. Fred Dove alig várta már, hogy kifizessék ezt a defektest. Akkor ő és Edie végre megszabadulhatnak tőle.

A biztosítási ügynök olykor felkattintotta az elemlámpát, s újból és újból megnézte magának Edie jogosítvány fényképét. A ragadózó szemek nem lettek szelídebbek. Fred Dove azon gondolkodott, hogy vajon a tekintetéből áradó ravasz számítás nyugtalanítja-e. Ez a gondolat nagyon zavarta, ezért ártalmatlanabb okfejtésekbe kezdett. Példának okáért eddig azt sem tudta, hogy Edie második keresztnéve Deborah. Tetszett neki ez a név, megbízhatóan cseng, közép-nyugati, s kitartásra utal. Bármibe lefogadta volna, hogy az amerikai női börtönökben jó, ha fél-tucat Deborah-t lehetne találni. Talán Edie valamelyik nagyanyját, vagy egy kedvenc nagynénit hívhattak így. Akárhogy is, Fred ezt pozitív jelnek vélte.

Azzal a gondolattal is eljátszadozott, hogy milyen lehet Edie West Palmon lévő bejelentett lakása, milyen műtárgyak lógnak a falakon, milyen színűek a törülközői a fürdőszobában, milyen mágnesfigurákat ragasztott a hűtőszekrénye ajtajára. Linust és Snoopyt? Garfieldet? Már ha egyáltalán ragasztott. Az ágy is izgatta. Remélte, hogy dupla ágy, rézből vagy fából, és semmiképp sem vízágy, amely negatívan hatott potenciájára. Fred Dove azt szerette volna, ha import selyem lepedő feszül rajta, s egy nap majd Edie meghívja az ágyába.

A biztosítási ügynök több mint két órát üldögélt a nyugágyban. A szomszédságban már minden láncfűrész és kalapács elhallgatott. Végül odament az egyik ablakhoz, attól tartva, hogy a lármás, hetvenkedő tinédzserek még valami kárt tesznek a bérelt kocsiában. Szerencsére nem izgatta őket Fred Dove szürkés szedánja, ám percekkel azután, hogy elvonultak a ház előtt, valami dörrenés hallatszott, lehetett egy koci kipufogója, de lehetett lövés is. A hátsó udvarban Donald és Marla vad ugatásba kezdett, amelyhez még egy csomó éber kutya csatlakozott. Fred Dove lassan már nem bírta idegekkel. Edie jogosítványát visszatette a tárcájába. Sietve beletette a virágokat egy vázába, s odaállította a kibontatlan üveg bor mellé. Elfújta a gyertyát és kiment a daxlikhoz.

Már egészen belegabalyodtak a pórásaikba, s nyűszítettek az éhségtől, magányosságtól és az általános feszültségtől. Korlátozott emlékezetük még őrizte a majdnem végzetes találkozást azzal a morgó medvével. Abban a pillanatban, hogy Fred Dove szabadon eresztette őket, a kutyák felugráltak rá, s összevissza nyalogatták a képét. Mit tehetett volna mást, elvitte őket

egy rövid sétára.

Miközben elnézte, hogy Donald és Marla milyen fesztelenül ágaskodnak, pisilnek, kellemetlenül érezte magát attól a gondolattól, hogy éjszakára odakint, egymaguk maradjanak. Fred Dove írt egy üzenetet Edie-nek, s összehajtogatva a táskájára tette. Majd a két tacsót berakta a bérelt szedánba, visszahajtott a motelbe, s egy patyolatzsákban felcsempészte a két állatot a szobájába. Ez is jobb, mint ha egész éjjel a kábelcsatornát lesné.

Az Upper Keys moteljei tele voltak a biztosítók embereivel. A Paradise Palms recepciós elmondta, kényelmetlenül érzi magát, amiért profitálnak a hurrikánból.

- De hát a lakó az lakó. Megmondaná a nevét?

Augustine Lester öccseként jelentkezett be. - Nemrég telefonáltam. Mi a szobaszáma a bátyámnak?

- Még nem érkezett meg. - A recepciós közelebb hajolt, s azt mondta: - De a húgaik mintegy húsz perccel ezelőtt már bejelentkeztek. A kettőötvenötösbe. Gondolom, hogy azok lehetnek, hisz ők is Parsons néven tettek.

- Parsons néven - Augustine bólintott, s úgy tett, mint aki örvendezik. Húgok? Ez meg micsoda?

Készpénzzel fizetett a szobáért. A recepciós rákacsintott: - Azok a lányok, mondhatom, tudják, hogy kell felöltözni egy partira.

- Jaj, istenem - mondta Augustine. - Valami rosszat csináltak?

- Nehogy bántsa őket, hadd érezzék jól magukat. - Odaadta Augustine-nak a kulcsot. - A magáé a kettőnegyvenes. Szerettem volna a szomszédos szobát adni, de sajnos a Prudential okoskodói nem voltak hajlandók másik szobába költözni.

- Semmi baj.

Augustine a szobájába érve a bejárat melletti asztalkára tette a csőre töltött harmincnyolcast. A zsákjából előszedegette a kábítópuska darabjait, s lerakta az ágytakaróra. A torka egészen görcsbe szorult. Bárcsak magával hozott volna néhány koponyát is, pihenésképpen.

Augustine bekapcsolta a tévét, s közben összerakta a puskát. Meglepte, hogy előbb ért Islamoradaba, mint a fekete Cherokee, nem emlékezett rá, hogy megelőzte volna a Florida Cityből idáig vezető tizennyolc mérföldes szakaszon. Vajon rátértek a Card Sound Roadra, vagy csak megálltak valahol? De miért? A legnagyobb félelme az volt, amelyet természetesen igyekezett elhessegetni magától, hogy a csapott képű pofa már rég végzett

Skinkkel és Bonnie-val, s valahol útközben megszabadult tőlük. Homestead és Key Largo között legalább száz ideális hely kínálkozik erre; hosszú évek is beletelhetnek, mire megtalálják a hullájukat.

Nos, nemsokára ez is kiderül. Ha ez a seggfej nélkülük ér ide, akkor Augustine pontosan tudni fogja.

Már ha egyáltalán idejön. Még abban sem lehetett biztos, hogy ez a Lester Parsons nevű pofa azonos-e a csapottképűvel.

A puskát beállította a szekrénybe, a pisztolyt a deréköve alá csúsztatta, s ráengedte az ingét. Mihelyt kilépett az épületből, eső verte az arcát. A homloka elé tette a kezét, hogy legalább lásson valamit, s átsietett a 255-ös szobához. A bizalmas szomszédok közt szokásos módon ütemesen kopogtatott, három apró, szünet, kettő, azt sugallva, hogy ismerős érkezett.

Egy illatos, vöröshajú, túsarkakon billegő, csillogó zöld bikinis nő nyitott ajtót. Augustine a Calusa Drive 15600-as házból kilépő hálósharisnyás prostira ismert benne.

A bal melle lejtőjére egy narancsszínű nyalóka volt tetoválva. A bal kezében italos poharat tartott.

Azt mondta: - A francba, azt hittem Snapper az.

- Eltévesztettem a szobát - mondta Augustine. - Sajnálom.

- Nincs mit.

A fürdőszobából egy másik nő lépett ki, s bosszankodott: - A franc üssön ebbe az esőbe. Le akartam menni az uszodába. - Egyberészes ezüst színű fürdőruha volt rajta, a fején bodros, szőke paróka, a fülében arany csüngők. Amikor meglátta az ajtóban álldogáló Augustine-t, azt kérdezte: - Maga ki?

- Azt hittem, ez a húgom szobája, de félek, hogy rossz motelnál álltam meg.

A vöröshajú Bridgetként mutatkozott be. - Nem akar bejönni megszáradni?

- Nem, ha azzal felbőszíteném ezt a Snappert. - Augustine arra gondolt: Snapper, ez meg micsoda hülye név?

A vöröshajú elnevette magát. - Ami azt illeti, tényleg egy féltékeny őrült. De azért csak jöjjön.

A szőke azt mondta: - Jézusom, Bridget, bármelyik pillanatban itt lehetnek...

De Augustine már bent is volt, óvatosan körülmélt: egy kisebb táska, két piperedoboz, egy koktéluha felakasztva. Semmi rendkívüli. Bridget odanyújtott neki egy törülközőt. Közölte, hogy a barátnőjét Jasmine-nak hívják. Miami-ba valók.

- Az én nevem George - mutatkozott be Augustine -, s Kaliforniából jöttem. - Semmitmondóan kezét rázott a prostikkal.

Bridget megfordította a kezét, gyűrű után kutatva: - Nem nős?

- Sajnos, nem - Augustine óvatosan elhúzta a kezét.

Jasmine azt mondta Bridgetnek, felejtse el, erre most nincs idő. Bridget erre megjegyezte, sok nem is kell.

- George nem úgy néz ki, mint aki sokat teketóriázik. - Rutinból Augustine-ra kacsintott. - Van kedve szórakozni egyet, míg eláll az eső?

- Kösz, de tényleg nem maradhatok.

- Száz dolcsi - ajánlotta Bridget. - Kettőnkkel.

Jasmine felvett a fürdőruhája fölé egy hosszú, fehér pólót, s azt fuvalázta: - Hé, nekem is van beleszólásom! Száz dolcsi mire?

Bridget a karjával átölelte Augustine derekát, s magához húzta. Szilikonos melle olyan volt, mintha apróval tömött zsákot nyomtak volna a férfi bordáihoz. - Hetvenöt - mondta a lány a mellén csillogó tetoválásra pillantva -, s megízlelheted a nyalókámat.

- Sajna, nem lehet - felelte Augustine. - Cukorbeteg vagyok.

Jasmine hangosan elnevette magát. - Mindketten szájalmasak vagytok. Bridget, engedd, hogy a kaliforniai George megkeresse a húgát. - A lány keresztbefont lábakkal ült az ágyon, s az egyik leesett műkörmét ragasztózta. - A francba, ez a rohadt idő - morogta a levegőbe.

Bridget felhagyott a csábítással, s lassan ellépett Augustine mellől. - A mi George-unknál fegyver van. - Egyszerre riadtan és csalódottan mondta. - Éreztem.

Jasmine, a ragasztót fújdogálva felnézett. - A rohadt életbe, Bridget, tudtam! Most boldog vagy? Most aztán benne vagyunk a szarban.

- Nem, nincsenek. - Augustine elővette a pisztolyt, s lazán, fesztelenül tartotta a kezében, remélve, hogy a lányok megnyugszanak. - Nem vagyok zsaru.

Jasmine szeme elsötétült. - A francba, most már értem. Az az idióta küldte.

- Kicsoda?

- Ávila.

- Fogalmam sincs, ki az.

Bridget odahátrált az ágyhoz és leült a barátnője mellé. Idegesen keresztbe fonta karját a mellén. - De akkor meg ki a fene maga, George? És mit akar?

- Információt.

- Aha.

- Komolyan. Meséljenek nekem erről a „Snapper”-ről - mondta Augustine. - No meg arra is kíváncsi vagyok, hölgyeim, hogy tudnak-e titkot tartani.

25

A professzor Volkswagen mikrobusza mintegy két mérföldre a Fort Drum töltőállomás és szerviztől kifogyott az üzemanyagból. Neria Torres kiállt a Turnpike-ra, és leintett egy teherautót. Egy régi Chevy volt, a vezetőfülkében hárman ültek, négy másik az ágyon kuporgott. Tennessyből jöttek. Neria nem örült túlzottan a létszámnak.

- Munkáé'járunk - magyarázta a sofőr, egy mosdatlan, borotvátlan pasas, akinek bibliai képek voltak a két karjára tetoválva. Elmondta, a családneve Matthew, a keresztnéve pedig Luke.

Neriát ez sem nyugtatta meg. A férfiak éhes tekintettel vizslatták.

- Na és mihez értenek, fiúk? - kérdezte.

- Az építkezéső'. A hurrikán mián gyövíünk. - Matthewnál volt egy pótkanna. Áttöltött tizenennyolc liternyit a mikrobuszba. Neria megköszönte.

- Csak három dollárom van - mondta a sofőrnek.

- Jó lesz a'.

- Na és milyen munkát akarnak?

Matthew azt felelte: - Bármit franc' beérjük. - A férfiak elnevelték magukat. - Fa is gyöhet. Tudok én bálni a láncfűrésszel - magyarázta tovább Matthew.

Neria Torres nem kérdezte meg tőlük, van-e engedélyük Floridára. Tudta a választ. A férfiak kimásztak, hogy nyújtózzanak egyet, s könnyítsenek magukon. Az egyikükben volt annyi jóérzés, hogy hátat fordított, miközben lehúzta a cipzárját.

Neria úgy döntött, jó lesz indulni. Matthew azonban elé állt. - Mit is mondott, hogy híjják?

- Neria.

- Kubai név, ugyi?

- Igen.

- Nem éreznyi.

Neria azt gondolta: - Kösz, haver. - Miamiban születtem - mondta.

Matthew elégedett volt a válasszal. - Szóva hazamén. Osztán mivé lett a háza?

Neria azt felelte: - Majd akkor tudom meg, ha hazaértem.

- A házho' is értünk.

- Gondolom.

- Fa, vagy kőművesmunka, mindegy a'. Tető is gyűhet. Az ott piszkosú' tud kátrányozni. - Matthew rámutatott. - Az a kopasz ott ni, az dőgozott Chattanooga-ban is a Wal-Mart áruháznál. A asszony unokaöccse, Chip a neve.

Neria Torres így szólt: - Hát, abból, amit elmondtak, biztos, hogy nem lesz gondjuk munkát találni Dade megyében.

- Szóval, hogy áll a maga háza?

- Nem tudom. Még nem láttam.

- Szóva' csurranhat valami - szívóskodott Matthew reménykedve.

Neria lassan kinyitotta a mikrobusz ajtaját. Matthew csak akkor állt el az útból, amikor az ajtó a bordáinak ütközött.

Neria beült a volán mögé, s indított. - Mondok magának valamit. Ha hazaérek, s látom, milyen állapotban van a tető, felhívom magukat. Hol laknak?

A munkások újra elnevelték magukat. - A Sterno Hiltonba' - felelte Matthew. - Ideki táborozunk mink a szabadba'. - Motelszobát nem engedhetnek meg maguknak, tette még hozzá.

Neria kotorászni kezdett, s végül talált egy megrágott ceruzacsonkot, s a professzor egy jegyzetömbjét, amely teljesen magába szívta a fű szagát. Hasból leírt egy telefonszámot, s odaadta Matthew-nak. - Jól van, akkor hívjanak maguk.

A férfi meg sem nézte a számot. - Mást mondok én. Egyikőnk se vót még Mijamiba...

Jaj, ne, gondolta Neria. Csak ezt ne.

- ...maga után mennék. Tuti, hogy így nem keveredünk el. Oszt ha csinýáni kő valamit, mindgyár kéznél vagyunk.

Matthew tervét a többiek szívesen fogadták. Neria tehetetlenül azt mondta: - Nem hinném, hogy ez jó ötlet.

- Vannak nekünk ajánlóink is.

Neria jól megnézte magának a teherautót, azt találgatta, vajon a professzor mikrobusza képes lesz-e elhagyni.

- Belénk rohant valami marha Charlestonba', a Hugó után - magyarázkodott Matthew félreértve a pillantást.

- Elég későre jár - szólt Neria.

- No, akkó' megyünk maga után.

És így is tettek, végig a Turnpike-on.

A teherautó egyetlen reflektora úgy bevilágította a furgont, mintha valami stúdió lenne. Neria a hirtelen világosságban megmerevedett, tudván, hogy hét éhes hím szempár mered a tarkójára. Nevetségesen lassan vezetett, abban bízva, hogy a tirpákok majd csak elunják, s megelőzik. Nem így történt

Neriának nem maradt más választása, mint a saját javára fordítani a helyzetet. Még ha ezeknek a neandervölgyieknek halvány lila gőzük sincs az építkezéshez, abban talán segíthetnek, hogy felhajtsák azt a tolvaj férjét.

Max Lamb résnyire nyitotta az ajtót, s kidugta rajta a fejét. Még soha nem találkozott közletről FBI-ügynökkel. Ez nem olyan volt, mint amilyeneket a filmekben látni. Zöld pólót viselt, homoksínú Dockerc overált és Bass Weejuns kecskebőr mokaszint. A kezében egy Ace Hardware táska.

Ha márkanevekről volt szó, arra Max mindig kínosan odafigyelt. A meggyőződése szerint elkerülhetetlen, hogy tudja, ki mit visel Amerikában.

Az ügynök azt kérdezte: - Augustine itthon van?

- Nem, nincs.

- Maga kicsoda?

- Láthatnék valami igazolványt? - kérdezte Max.

Az ügynök felmutatta a jelvényét. Max beljebb invitálta. A nappaliban ültek le. Max megkérdezte, mi van táskájában, mire az ügynök azt felelte, fűró meg fejek. - A vihar leszaggatta a konyhaszekrényeket a fakói - magyarázta.

- Black and Decker?

- Makita.

- Az remek szerszám - állapította meg Max.

Az ügynök hihetetlenül türelmes volt. - Maga Augustine barátja?

- Olyasmi. Max Lamb a nevem.

- Igazán? Örülök, hogy nincs semmi baja.

Max felvonta a szemöldökét.

- Hát az emberrablás - mondta az ügynök. - Magát rabolták el, nem?

- Igen! - Max fellelkesedett, amikor rájött, Bonnie annyira aggódott érte, hogy még az FBI-t is riasztotta. Ez is azt bizonyítja, hogy szereti.

Az ügynök folytatta: - Lejátszotta nekem a szalagot, amin az üzenete volt.

- Akkor az ő hangját is hallotta, azét a pasasét, aki elrabolt. - Max kivett egy Michelob sört a hűtőből. Az FBI-ügynök elfogadott egy Sprite-ot.

- Hol van a felesége? - kérdezte.

- Nem tudom.

Max izgatottan beszámolt mindenről, onnan kezdve, hogy a Calusa Drive-on rabolták el, s hogy Stilsville-ben menekítették meg éjszaka, meg azt, hogy Bonnie eltűnt Augustine-nal és a hibbant, félszemű kormányzóval. Az FBI embere őszinte érdeklődéssel hallgatta, de nem jegyzetelt. Maxnek az jutott eszébe, biztos úgy képezték ki őket, hogy mindenre, amit hallanak, vissza tudjanak emlékezni.

- Veszélyes emberek ezek - magyarázta Max vészjt jósló hangon.
- A feleségét az akarata ellenére vitték magukkal?
- Nem, uram. Pontosan ezért veszélyesek.
- S azt állítja, hogy az az ember nyakörvet akasztott magára?
- Olyat, amilyennel a vadászkutyákat trenírozzák.

Az FBI-ügynök megkérdezte, vajon ugyanezt tette-e az az ember Bonnie-val. Max azt felelte, nem valószínű. - Ő mindenkiben megbízik és befolyásolható. Ezzel éltek vissza.

- S mi ebben az egészben Augustine szerepe?
- Szerintem - mondta Max -, az emberrabló az ő agyát is átmosta. - Hozott magának még egy sört és felbontott egy pereces zacskót.

Az ügynök így szólt: - A bizonyítás nem egyszerű. A maga szava áll szemben az övével.

- De hisz nekem, ugye?
- Mister Lamb, nem az számít, hogy én mit hiszek. Képzelve magát az esküdtszék helyébe. Nagyon különös történetet kell elhitetnie velük...

Max felpattant. A szája tele volt perecdarabkákkal. - Az iften szevelmére, eltűnt a feleségem!

- Értem én. Magam is nyugtalan lennék. - Az FBI-ügynök örjítőén barátságos és udvarias volt. - Eszembe sincs megmondanom magának, hogy mit tegyen. Mindenesetre tudnia kell, mivel számolhat.

Max dühösen visszaült a helyére.

Az ügynök elmagyarázta, hogy az Iroda addig nem avatkozhat be, amíg nem követelnek váltságdíjat. - A maga esetében sem kértek. És most sem.

- Nos, szerintem veszélyben van az élete - erősködött Max -, s maguk komoly bajba kerülhetnek, ha valami történik vele.
- Higgye el, Mister Lamb, megértem az aggodalmát.

Dehogysis érti, füstölgőn magában Max, különben nem beszélne úgy velem, mint egy taknyos kölyökkel.

Az ügynök folytatta: - A rendőrségen bejelentette?

- Max beszámolt a fekete közlekedési járőréről, aki ismerte az emberrablót.
- Azt mondta nekem, hogy feljelenthetem. Felajánlotta, bevisz kihallgatni.

Az FBI-ügynök bólintott. - Ez volna a leghelyesebb, ha már eldöntötte

magában, hogy mit akar tenni.

Max azt mondta az ügynöknek, van itt valami, amit feltétlenül látnia kellene. Azzal bevezette a férfit Augustine vendégszobájába, s megmutatta neki a polcokon sorakozó koponyákat. - Mondja meg nekem, de őszintén - kérdezte -, magát ez nem idegesítené? S az a pasas ezekkel a vacakokkal zsonglörködött.

- Augustine? Igen.

- Maga tudta ezt?

- Ő nem ártana a maga feleségének, Mister Lamb.

- Mondhatom, ettől aztán máhára megnyugodtam.

Az ügynök fel sem vette a gúnyt. - Előbb vagy utóbb hírt fog kapni a feleségéről. Én legalábbis így gondolom. Ha nem, akkor hívjon fel. Illetve akkor is, ha igen. - Ezzel átnyújtotta a névjegykártyáját Maxnek, aki szkeptikusan tanulmányozta. Majd elindult a konyhába, az ügynök a nyomában.

- Azon gondolkodom - mondta az FBI-os -, vajon Augustine kulcsot adott magának?

Max megfordult.

- A házhoz - folytatta a férfi.

- Nem, uram. A verandaajtó nyitva volt.

- Szóval maga csak úgy besétált. S ő nem is tudja, hogy itt van?

- Nos... - Max Lambnek eddig eszébe sem jutott, hogy maga is törvényt sértett. Egy nehéz pillanatig arra gondolt, hogy az FBI-ügynök talán még le is tartóztatja.

A férfi azonban azt mondta: - Ez a legjobb módja annak, hogy szétlövesse a fejét, a házigazda tudta nélkül jön-megy egy idegen házban. Pláne itt Miami-ban.

Max fogcsikorgatva rájött, milyen egy képtelen, fejtetőre állított kutyaszorítóba került. Csak vesztegeti az energiáit. A járőr az emberrabló, az FBI-ügynök pedig a koponyagyűjtő barátja.

- Tudja, mihez volna a legnagyobb kedvem? - Max egy kortyra kiitta a sörét, s az üveget lecsapta a pultra. - Megtalálni a feleségemet, felültetni a repülőre, és visszamenni New Yorkba. Aztán egy életre elfelejteni ezt a rohadt helyet, meg a hurrikánt.

Az ügynök azt mondta: - Piszok jó terv, Mister Lamb.

Snapper megparancsolta Edie Marshnak, hogy álljon meg egy palackos italokat árusító boltnál Islamoradában.

- Ne még - ellenkezett a lány.

- Muszáj.

- Már majdnem ott vagyunk.

A hátsó ülésen egy hang azt mondta: - Hadd igyon ez az ember.

Edie a bolt mögött állt le, messze az úttól. Jim Tile nem láthatta a fekete Cherokee-t, amikor ott kisvártatva elhajtott. És Avila sem, aki tíz perccel később járt arra.

Snappert nem lehetett jobb belátásra bírni, Edie nagyon nyugtalan lett. Tudta jól, mi lehet a következménye, ha a gyógyszerekre még iszik is. Úgy kiütheti magát, hogy egy hónapig se lehet hasznát venni.

A Bonnie nevű nő egy hideg Colát kért. - Teljesen kiszáradtam.

- Isten hozta Floridában - mondta Edie.

Snapper egy tízdollárost dobott oda Edie ölébe. - Egy Johnnie-t hozzá, piros címkéset.

- Tele vagy gyógyszerekkel.

- Ennél szarabb helyzetben is voltam már. Azonkívül nincs is semmi hatásuk a tablettáknak.

Edie azt kérdezte: - De a térded már nem fáj, igaz? Az üvegen az állt, hogy ópiumos.

Snapper átvette a háromötvenhetest a bal kezébe. A jobbal belemarkolt Edie hajába, mintha csak egy gazcsomót akarna kitépni. Amikor a lány fájdalmában feljajdult, azt mondta: - Az sem érdekel, ha terpentin van benne. Hozd a Johnnie Walkeremet.

Edie kiszabadította a haját és kiugrott a dzsipből. Mielőtt még belépett volna az üzletbe, beintett Snappernek, aki így kommentálta: - Konok kurva.

- Eleven - jelentette ki Skink.

Bonnie Lambnek égett a bőre. A legszívesebben frissen hullott hóban hempergett volna. - Istenem, rémes ez a hőség. Ha tehetném, leháynám a ruháimat.

Őt magát is meglepte, amit mondott.

Snapper meghökkent, zavaros vágy ébredt benne. - Jézusom, maguk tök bolondok.

Bonnie fölsóhajtott: - Majd meggyulladok.

Snapper tekintete a nő mellére tévedt. Két jó duda, s képes lenne elveszíteni a fejét. Más se kell, minthogy megmarkolássza őket, és máris

oda a tekintélye, nem ura többé a helyzetnek. Még a háromötvenhetes sem segítene.

- Csak hagyja magán azt a rohadt trikót - vetette oda Bonnie-nak.

- Ne izguljon. - Bonnie zavartan legyezgette magát. A dzsip hátuljában a sötétítőfüggönybe szorosan bebábozott Levon Stichler erőtlenül nyöszörgött. Skink szerint hallgatódzott, nehogy kimaradjon valamiből.

Edie Marsh visszajött. A hajában esőcseppek csillogtak. Egy dr. Peppert nyújtott oda Bonnie-nak. - Hideg Colájuk nem volt. Nesze, te seggfej. - Egy barna zacskót lökött oda Snappernek. Az kivette a Johnnie Walker-t, s egy kézzel kinyitotta. Hátrahajtotta a fejét, s egy jókora kortyot gurított le a torkán.

- Csak lassan - korholta Edie.

Snapper elégedetten nyalogatta a szája szélét. - Baromi jól mutatnál kopaszon - mondta Edie-nek. - Pont olyan lennél, mint az a pofa, az a Gene Luke a Star Trekben.

- Csak próbálj meg még egyszer hozzám érni! - vágott vissza Edie.

Snapper Edie orrához nyomta a fegyvert. Kibiztosította és azt mondta: - Na most jártasd a szádat!

Ó, édes istenem, gondolta Bonnie. Bár verejtékezett, mégis megborzongott.

Snapper húzott még egyet a whiskyből. A félszemű a töltények számára emlékeztette. - Lője csak le, akkor marad egy tölténye a többiekre.

- Nem csak fegyver van a világon.

Skink harsányan elnevette magát. - Ember, én immúnis vagyok a tompa és hegyes tárgyakra.

Edie rákontrázott: - Húzd csak meg azt a ravaszt, s örökre búcsút mondhatsz a viharpénznek. Negyvenhétezer dolcsi repül ki az ablakon az agyvelőmmel együtt.

Snapper állkapcsa megcsikordult, amit Skink a komoly fontolgtatás jelének remélt. Ez az elmebeteg azon őrlődött, hogy a hosszabb távú pénzt, vagy a jelen pillanat kínálta gyönyört válassza-e, s most mindjárt eressze bele a golyót Edie fejébe. Szemmel láthatóan nem könnyű döntés.

Skink még megtoldotta: - Ez itt most intelligencia teszt, főnök.

Bonnie hirtelen ötlettől vezérelve kinyitotta a hideg dr. Peppert, és a blúza alá öntötte; a buborékos karamell illatú ital a nyakától az ölégig csörgött végig a testén.

- Elég! - üvöltötte rá Snapper. - Azonnal hagyja abba!

- Megfulladok...

- Nem érdekel! A rohadt életbe!

Bonnie teljesen kábult volt a hőségtől, Snapper őrjöngése hidegen hagyta. - Sajnálom - mondta -, tényleg sajnálom, de legalább ötven fok van ebben a rohadt járgányban.

Az üdítőital teljesen átáztatta Bonnie pólóját, így Snapper tisztán láthatta a csipkés melltartó vonalát, s a has ovális formáját. Skink megkérte Edie Marshot, hogy kapcsolja be a légkondicionálót.

- Már megpróbáltam. Nem működik - válaszolta Edie tompán.

- Meg ne próbáljon levetkőzni - figyelmeztette Snapper Bonnie-t -, különben megölöm. - A fejében hangok lármáztak, köztük a sajátja. Dühösen tovább üvöltözött: - Azt hiszik, nem merek végezni ezzel az örült bagázssal? Azt? Nem elég az a rohadt lyuk a tetőn?

De, gondolta Edie. A két füled közt is az van.

- Mi lenne, ha indulnánk? - vetette fel savanyúan. - Pokoli ez a pára.

Bonnie, miután lehült, nem győzött mentegetődni, jóllehet abszurdnak érezte, hogy szégyenkezik azért, amit tett. Miért kéne izgassa, hogy mit gondol róla két bűnöző?

Mégis izgatta. Nem tehetett róla. Őt így nevelték. Egy tisztas fiatalasszony nem locsolgatja magát üdítővel két vadidegen előtt, még akkor sem, ha azok gengszterek.

- Semmi baj - nyugtatta Skink. - Fél, ennyi az egész.

- Igen, azt hiszem.

Snapper meghallotta. Durván elröhögte magát és azt mondta: - Remek. Jól is tesz, ha félnek. - Kezdte már kiütni magát.

Edie lassan, rémülten vezetett. Ez egy érzéketlen állat. Hogy tudnának megszabadulni tőle? Elképzelte, mit fog csinálni: mihelyt Snapper agyát elborítja az alkohol, egész egyszerűen kilöki a dzsipből. Utána bocsánatot kér ettől a külön pártól, s azt mondja, végzetes félreértés történt. Felajánlja nekik Snapper részét a biztosítási pénzből, ha hajlandóak elfelejteni ezt a rettenetes estét. Haladéktalanul visszaviszi őket Miami-ba (hogy bebizonyítsa, alapján véve rendes ember), s azt is felajánlja, kárpótolja őket a rendőrnő gyűrűjéért. Az öntudatlan Snappert meg majd elgázolja valamelyik rohadt teherautó, s többé már nem jelent veszélyt se a társadalomra, se az ő jövőjére.

Sajnos azonban Snapper nem bódult el. A Johnnie Walker becsavarozva pihent a műszerfal tetején. A férfi a fegyverével játszadozott, pörgette az ujján, s közben dudorászott.

Edie Marsh most azt mondta: - Volnál szíves abbahagyni?

Snapper előre ugró állkapoccsal, részegen gurgulázta: - Meleged van és

izzadsz, Edie, csináld azt, amit ez akart. Vedd le a ruhádat.

- Szeretnéd, mi?

- Marha jó lenne. Mindenki szeretné? - A háromötvenhetessel Skink és Bonnie Lamb felé hadonászott. - Ugye, látni akarják Edie csöcseit? Gyönyörűek.

Bonnie pocsékul érezte magát, amiért ő adta Snappernek az ötletet.

Skink azt mondta: - Ami engem illet, igen, biztosan szépek. De talán majd máskor.

Edie Marsh elvörösödött. Senki sem szólt egy szót sem. Snapper tovább dudorászott, miközben az ablaktörlők ütemesen nyikorogtak. Távolabb, az út túloldalán Edie megpillantotta a Paradise Palms Motel kékes neonját.

Skink, mint egy zsák lisztet, ledobta a teraszra Levon Stichlert, s kigurigatta a szőnyegből. Valaki kivette a szájából a pecket, s levette a szeméről a kötést.

A hirtelen fénytől az öregember szeme könnyezni kezdett.

Egy női hang azt mondta: - Megint maga!

Levon sűrűn pislogott, hogy kitisztuljon a látása, s akkor felismerte azt a vöröshajú nőt, akit a Calusa Drive-on látott. A sifon kendő, amellyel az öregember szemét bekötötték, ott lógott vörösre lakkozott körmei közt. A vöröshajú mellett egy bombázó szőke állt, s azt kérdezte: - Hogy hívnak, szívi?

A vöröshajún áttetsző, testhez simuló bőrd neccharisnya s magas sarkú cipő volt. A szökén ezüstlamé bugyi és rövid kombiné csillogott, mint valami ezüstös páncél. A levegőben édes parfümillat terjengett, maga a mennyország a három órán át tartó penész és dohszag után. Levon Stichler felülve érdeklődők egész csoportjának kellős közepén találta magát: a két prosti, a hajszálcsíkos öltönyös tuskó, a csinos, hosszú hajú barna, s egy másik fiatal nő, tejfehér bőrrel, szép vonásokkal, ráadásul egy nagydarab, szakállas, virágos fürdősapkás férfi. A szakállas a dzsekije ujjával az üvegszemét tisztogatta. Valamennyien egy kis motelszobában voltak.

Levon Stichler azt mondta: - Mi ez az egész?

A prostituáltak bemutatkoztak: Bridget és Jasmine.

Snapper leguggolt. Durván megpöckölte az öregember tarkóját. - Meg akart ölni, nem emlékszik?

- Tévedés volt. Mondtam már.

- Az ábra a következő. Szépen itt marad két vagy három napig. A lányok addig gyömöszölik, nyalogatják, amíg már járni sem tud. És, le is fényképezik.

Levon hitetlenkedve hallgatta. A férfiből alkoholszag áradt, s akadozó nyelvvvel beszélt.

- Inkább lőjön le, s azzal vége.

- Senkit sem lövünk le - mondta a csinos barna. - Komolyan - tette még hozzá -, ha okosan viselkedik.

Snapper azt mondta: - Tán túl öreg már ahhoz, hogy felálljon, tán a fiúkat szereti, szarok rá. A lényeg az, hogy marad itt a lányokkal, míg azt nem mondom, mehet. Akkor húzhat vissza Miami-ba. Vagyis kiállhat az útra integetni. Világos?

Levon sűrűket pislogva hebegett valamit. Snapper kétszer képen törölte.

- Azt hiszem, Mister Stichler nem tudja, mi az alternatívája - mondta Edie -, nem más, mint hogy szépen elmegyünk a rendőrségre, s elmondjuk: Snappert meg akarta ölni azzal a csapszeggel, engem pedig meg akart erőszakolni. A családjá szénilisnek fogja gondolni. S akkor ott lesznek még a képek, amint a nagypapa két call girllel hancúrozik.

Levon Bridgetre és Jasmine-re pillantott. Nagydarab, ijesztő lányok. Nem először dolgoznak együtt.

- Tekintse nyaralásnak - mondta Edie. - Hisz végtére is a kedvére szórakozhat.

- Bár tehetném.

- Uh...ó! - Bridget mellé térdelt. - Proszta?

Az öregember szomorúan bólintott. - Tavalý operáltak.

Jasmine azt mondta, rá se rántsón. - Majd kitalálunk valamit.

Skink, a helyére csúsztatva az üvegszemét, azt mondta Levon Stichlernek, tegye, amit mondtak neki. - Jobb, mintha agyonlőnék.

- Kösz - sértődött meg Bridget.

Snapper a tetőfedésért kicsalt pénzből kifizette a lányokat, azok megszámlálták, elosztották és eltették. Háta fordítottak, hogy Snapper ne láthasson bele a tárcájukba, amelyben ott dagadozott az a pénz, amit tíz perccel korábban Avilától, s azt megelőzően attól a jóképű, harmincnyolccsal játszó fiatallembertől kaptak.

- Van a vödörben jég? - kérdezte Bonnie Lamb. A Jasmine-nak nevezett lány azt mondta, vegyen magának, mire Bonnie kivett két marokra való, s az arcához nyomta.

A félszemű segített a prostiknak talpra állítani Levon Stichlert. Snapper a fegyver csövét az öregember ádámcsutkájához nyomta. - És semmi ostobaság! - figyelmeztette. - Ezek a lányok a lábukkal egy kókuszdiót is képesek összeroppantani. Semmiből nem áll nekik kinyíffantam egy ilyen rozoga vén füttyit.

Levon Stichler ebben egy pillanatig sem kételkedett. - Nincs mitől tartania, uram. Én nem vagyok hős.

A vöröshajú játékosan belecsípett a fenekébe. - Ezt majd meglátjuk.

Augustine egy szemetes konténer mögött rejtőzött, amikor a fekete Cherokee a pikáns matricákkal megérkezett a Paradise Palmshoz. A szíve nagyot dobban, amikor meglátta kiszállni Bonnie Lambet, s nyomában mindjárt a kormányzót. A dzsipet egy barna hajú, ibolyakék blúzos nő vezette, őt láthatta azon a jogosítványképen, Edith Deborah Marsh, a kora huszonkilenc. Ő szállt ki harmadiknak a kocsiból. Az anyósülésről egy magas, sárgásbőrű férfi kászálódott ki, gyűrött öltönyben, nyakkendő nélkül. A kezében fegyver és egy üveg, bizonytalanul lépkedett. Az utcai lámpa fényében jól lehetett látni a törött állkapcsát. Augustine már nem kételkedett. Ő az, ugyanaz a pasas, aki megtámadta Brenda Rourke-t, s amelyikről az egyik prosti beszélt. A valóságban Snapper, a szállodai bejelentőn lapon Lester Parsons.

A férfi kinyitotta a Cherokee hátulját, s odaugatott valamit Skinknek, aki erre kihúzott egy hosszú rolnit, s a hátára vetette. Mihelyt a társaság bemasírozott a motelbe, Augustine odarohant a dzsiphez, bemászott a csomagtartóba, s magára csukta az ajtót. Elfeküdt a hátsó ablak alatt, a harmincnyolcast a keze ügyébe helyezte. A mellére fektetett kábítópuskát fogta mind a kéz kezével.

Ez olyasvalami, amit feltétlenül el kell mondania az öregének. Ettől egészen biztosan kidagadnak a homlokán azok a vastag, féregszerű erek.

Apának a legvadabb álmában sem jutna eszébe a nyakát kockáztatni, hacsak nem örületes pénzekekről van szó. A szeretet, a hűség és a becsület távol álltak az ő csempész hitvallásától. Augustine szinte hallotta a szemrehányó szavakat: - „Aug, hogy csinálhattál ekkora ostobaságot?”

Azért, mert ez a pasas megérdemli. Leütött egy rendőrnőt és ellopta tőle az anyja jegygyűrűjét. Egy rohadt terű.

- „Hogy lehetsz ilyen ostoba! Meg is ölhettek volna.”

Elrabolta azt a nőt, akit szeretek.

- „Egy hülyét neveltem!”

Nem. Te senkit sem neveltél.

Augustine valahányszor csak levelet írt az apjának, mindig beszámolt róla, hogy mennyi pénzt adott a volt barátnőinek, s mennyit utalt át homályos jótékonyági célokra és ultraliberális politikai ügyek támogatására. Szinte látta, hogy szürkül el utálkozva az apja arca olvasás közben.

- „Csalódtam benned, Aug.”

Mondja mindezt egy rakás szerencsétlenség, aki a hajófenéken harminchárom kilóval teljes gőzzel menekült, miközben az egész kábítószer ellenes rendőrség a nyomában loholt.

- „Csalódtam benned.”

Nagyon helyes. Augustine a dzsip tetején kopogó esőt hallgatta. Egészen elálmosodott tőle.

Mivel nem számított rá, hogy a kómából felébredve az apját fogja látni az ágya mellett, így nem is csalódott. Mindennél jobban örült annak, hogy él. Egy Lucy nevű, középkorú haiti nővér arcát látta meg elsőnek. Ő számolt be neki a repülőszerencsétlenségről, s az öntudatlanság hónapjairól. Augustine könnyes szemmel borult a nyakába. Lucy megmutatta neki az apja levelét, amelyet a Talladega börtönből küldött neki, s amelyet már akkor hangosan felolvasott Augustine-nak, amikor még kómában feküdt. Most újra vállalkozott rá.

Fiam, remélem, feléptél, s elolvashatod ezeket a sorokat. Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok. A legjobb lett volna, ha itt aláírja, de az apjának sosem volt erőssége a tapintat és az elegancia.

Mindent érted csináltam, írta tovább. Mindent, akár jó volt, akár rossz.

Ami persze szemenszedett, fölösleges hazugság. Augustine kissé elszomorodott, de keserőség már nem volt benne. Azon már túljutott. A repülőgép-szerencsétlenség a gyökerekig kiszáritott benne minden érzelmet. Már semmi nem volt rá olyan hatással, mint régebben, s ez nem is baj. Egy rövid kóma hasznára válna mindenkinek. Tiszta lappal lehet kezdeni.

Lehet, hogy innentől kezdve új fejezet kezdődik az életében? Minden adott hozzá. Itt van ő, Bonnie.

Az apja persze nem örülne neki. De ez szerencsére nem számít.

Augustine hallotta, hogy csukódik egy ajtó, cuppogós léptek, s egyre közelebb hangok hallatszottak. Vett egy mély lélegzetet, s ellenőrizte a kábítópuskát.

Örült, hogy esett, a párától ködös ablakon át kívülről nem lehetett észrevenni. A hangok egyre dühösebbek lettek, két férfi veszekedett. Augustine nem tudta, kik azok. Feltehetően Snapper és még valaki, de ki?

Az eső halk suttogását üvöltözés nyomta el. Augustine úgy döntött, addig nem mozdul, míg Bonnie Lamb nincs veszélyben. Egyre közeledett a láрма. Fenyegetés, verekedés hangja, egy üveg szilánkokra robbant a járdán.

Az egyik férfi azt kiabálta: - Fogd meg a fegyvert, míg megfojtom ezt a

rohadékot!

Snappert joggal aggasztotta, hogy már csak két golyó volt a háromötvenhetesben. S különben sem volt parádés céllövő.

Egy 1989. július hetedikén keltezett rendőrségi jegyzőkönyv tanúsága szerint egy bizonyos Lester Maddox Parsonst letartóztattak, amiért a Floridai Dania-ban, a Satellite Grille előtt rálőtt Theodore „Sunny” Sheara. Az áldozatról kiderült, hogy nem egy mezei passzer, ahogy azt Snapper állította az incidenst követően. Sunny Shea valójában a cinkostársa volt. A bűnlajstromukon nemcsak a drogkereskedelem szerepelt, válogatás nélkül loptak is, fegyvereket, ékszereket, ruhákat, kerti bútorokat, sztereó berendezéseket, egyszer még egy rakomány bébiételt is. Sunny Shea a végén gyanakodni kezdett, hogy Snapper becsapja az elszámolásnál, s egy párás nyári estén, tizenhat szemtanú jelenlétében a Satellite Grille bejáratánál kérdőre vonta a cimboráját.

Snapper erre dühében úgy reagált, hogy a zsebéből előrántott egy kilenc milliméteres Glockot (amelyet egy jelzés nélküli Coral Springs-i rendőrautó kesztyűtartójából emelt el), s igyekezett a tárat Sunny Shea-ba üríteni. Snapper két és fél méter távolságról összesen tizenegy lövést adott le a nevezett fegyverből. Ebből csak hat talált, s nemes szervet egyik sem ért, ami elképesztő, tekintve, hogy Sunny Shea mindössze hatvan kilót nyomott, s egy deka zsír sem volt rajta. A szerencsétlen kimenetelű durroztatás másik pikantériája, hogy Snapper azokban a percekben teljesen józan állapotban leledzett.

Sunny Shea még az eszméletét sem veszítette el, s készséggel együttműködött a rendőrséggel, amikor a támadója kiléte után érdeklődtek. A két nyomozó, akik a Broward Megyei Börtönbe kísérték Lester Maddox Parsonst, egész úton kegyetlenül ugratták, amiért ilyen pancser.

Amikor másnap ugyanez a két nyomozó felkereste a cellájában, hogy közöljék vele, a gyilkossági kísérlet vádját emberölésre módosították, Snapper ragyogott. De azt kellett hallania, hogy nem az ő lövései végeztek cingár, utálatos cimborájával, hanem a kórházban valami nagyokos injektált bele Theodore „Sunny” Shea-ba olyan antibiotikumot, amelytől heves és végzetes allergiát kapott.

Snappert gondatlanságból elkövetett emberölésért ítélték el, nem kapott kemény büntetést, mindenesetre a löfegyverek hatékonyságába vetett bizalma egy életre megrendült. A háromötvenhetesben lévő két töltény majdnem olyan, mintha egy se lenne.

Ezért is nem akarta Avilára, erre a kerge latinra vesztegetni. Álmában

sem jutott volna eszébe, hogy pont vele találkozzon a Paradise Palmsnál. Mint valami szellem, úgy toppant elé az esőben, s a Mrs. Whitmarktól kicsalt előlegről hablatyolt.

- Tudod te, ki az a nő? Tudod te, ki a férje? - kárálta Avila. Skink és a két nő az eső elől a motel eresze alá húzódtak, miközben Avila, mint egy terrier kergette Snappert a parkolóban. Nehéz volt kihámozni, min veszekszenek, Edie Marsh azonban a lényeget felfogta: - Snapper átvágta hétezer dollárral.

Vicces, hogy erről is elfelejtett beszámolni. Ugyanúgy, ahogy a jeggyűrűről.

A Snapper kezében lévő fegyver ugyan idegesítette Avilát, mégsem hátrált. Nyolcvan mérföldön át imádkozott Changóhoz, úgy érezte, némiképp fel van vértézve. Snapper csapzott és kuszált, valószínűleg megszállták a sötét szellemek.

Avila azt kiabálta: - Ide a pénzt!

- Kapd be - vicsorgott Snapper.

Amikor hátat fordított, Avila ráugrott. Snapper lerázta magáról. Avila újból nekirontott, elszakította Snapper zakóját, s kiütötte a kezéből a Johnnie Walkert. A két férfi összeakaszkodott, körbe-körbe táncoltak az esőben. Végül Snapper egy pálmafa felé hátrált, s megpördülve nekivágta Avilát a fa törzsének. A férfi felüvöltött fájdalmában, és összeesett.

Snapper zihálva intett Edie-nek: - Fogd meg a fegyvert, míg megfojtom ezt a rohadékot!

Edie kelletlenül elvette a pisztolyt, s Bonnie-ra meg Skinkre szegezte. Snapper nekiesett Avilának, s könnyörtelenül ütlegette. Avilát meglepte a fájdalom hevesége. Amikor Snapper ökölcsapása alatt szétrobbant az orra, Avila rájött, ostobaság volt az égiek kegyében bízni. Chango a jelek szerint nem bocsátotta meg neki a sikerületlen koati áldozatot.

Miközben Snapper koszos körmei összezárultak a nyakán, Avila több forrásból táplálkozó agóniát élt meg: sajgott a frissen szétvert orra, a keresztre feszítéskor szerzett, be nem hegedt seb a bal tenyerében, a bakkecskeszarv tépte lyuk a lágyékán, a whisky-s üveg szilánkjai felszabdalták a jobb combját, s hamarosan szétreped a nyelőcsőve.

A francba a hét lepedővel. Gar Whitmark pedig baszódjon meg. Futni kéne, gondolta Avila.

A jobb térdével erőteljesen Snapper két lába közé rúgott. Snapper tekintete elhomályosult, a szorításon azonban nem engedett. Avila még kétszer rúgott, mire végre bekövetkezett a kívánt eredmény. Snapper nyögve legurult róla. Avila nagy nehezen felállt. Lépett hármat, majd

összerogyott. Amikor újból felegyenesedett, hallotta, hogy Snapper is emelkedik. Avila eszeveszett tempóban rohanni kezdett az út felé.

Az eső függönyén keresztül nehéz volt megállapítani, kicsoda a Highway One felé rohanó két ember. Egyikük sem olyan magas, hogy a kormányzó lehetne, s nem is olyan alkatúak, mint Augustine. A mintegy száz méternyire álló járórkocsiból Jim Tile még azt sem látta, hogy a magasabbiknak törött-e az állkapcsa, vagy sem. Akár egy helyi részeges is lehetett az elázott hajszálcsíkos öltönyében.

A fekete dzsip még mindig ott parkolt a Paradise Palms előtt. A járór úgy döntött, hogy marad és vár.

Avila hamarosan kifogyott a szusból. A Tea-Table Bridge-nél megállt, s gőrnyedten levegő után kapkodott. Integtetett az autósoknak, de azok jeges szíve nem olvadt meg egy szakadt, nyál és vér pettyezte autóstopos láttán. Avila nyomorúságát tovább fokozta, amikor egy elsuhanó Airstream ablakán kihajolva egy szeplős tinédzserlány lefotózta.

Micsoda rohadt egy világ, gondolta, egy sebesült emberi lény látványa már nem több pusztá útmenti szórakozásnál.

S a zuhogó esőben egyszerre csak Snapper is megjelent. Mint egy örült kísértet vágatott a hídon. Fegyverként egy elhagyatott hajó trailerből kihúzott rozsdás tengelyt szorongatott.

Avila könyörögve emelte fel a két kezét: - Felejsük el az egészset, OK?

- Ne mozdulj! - Snapper szorosan megmarkolta a tengely egyik végét, s mint egy pörölyt, magasan a feje fölé emelte.

Avila egy riadt pillantás után levetette magát a hídról. Mindössze négy méteres mélység volt, mivel azonban tériszonyban szenvedett, legalább tizennégy emeletnyinek tetszett. Avila maga is meglepődött, hogy túlélte a mutatványt.

A víz meleg, az ár erőteljes volt. Hagyta, hogy sodorja az óceán felé, hisz az úszáshoz semmi ereje sem maradt. Amikor átázott ruhái kezdték lefelé húzni, lerúgta magáról a cipőjét és a nadrágját, s végül az ingétől is megszabadult. Az Overseas Highway fényei lassan belevesztek a sötétségbe és az esőbe.

Avila semmi mást nem látott, csak néha egy-egy távoli villámlást. Ekkor valami nehéz tárgy verődött a hátának, Avila biztos volt benne, hogy egy hatalmas fehér cápa, s hogy a halál elkerülhetetlen.

Pedig csak egy palánk volt. Úgy kapaszkodott bele, mint egy dögledező béka. Arra gondolt, a sors furcsa ironiája, hogy ez a palánk talán pont egy olyan ház tetejéről szabadult el, amelyet ő némi kenőpénz fejében

elmulasztott ellenőrizni. Talán épp Chango akarta így megrézfálni.

Avila a fadarabon sodródva egész éjszaka átkozta a hurrikánt, amiért ilyen nyomorúságot hozott rá: a szadista fánkos pasast, Whitmarkot és természetesen Snappert. Hajnal felé az eső elállt, ám a nap még mindig nem süttött át a felhőkön. Már délutánra járt, mire Avila motorzúgást hallott. Segítségért kiáltott. Egy fehér halászhajó ringatódzott a vízen, elég közel. Avila integetett. A kormányos és a tropikus öltözetet viselő turisták visszaintegettek.

- Türelem, amigo - üvöltötte felé a csónakos, s elhúzott. Húsz perccel később megérkezett a parti őrseg hajója, s a fedélzetre vették Avilát. A legénység adott neki száraz ruhákat, forró kávét és házi készítésű chilit. A férfi csendben evett. Utána lekísérték egy kisebb helyiségbe, ahol a Bevándorlási Hivatal egy embere köszöntötte.

A tisztviselő tört angolsággal megkérdezte Avilától, melyik kubai kikötőben szállt vízre. Avila elnevette magát és azt mondta, hogy Miamiba való.

- Akkor meg mit csinált itt alsóneműben?

Avila azt felelte, egy rabló kergette, s hogy megmeneküljön, Islamoradában egy hídról beleugrott a vízbe.

- Az igazat mondja - szólt rá a tisztviselő szigorúan. - Egész biztos, hogy tutajos. Szóval, honnan jött? Havannából? Marielből?

Avila már-már ellenkezni akart, amikor eszébe jutott, ennél nagyszerűbb alkalma aligha kínálkozhat arra, hogy megszabaduljon a terheitől. Hisz most mi vár rá? Egy hárpia feleség, egy sokkos anyós, teljes anyagi csőd, Gar Whitmark haragja, s feltehetőleg perbefogás.

Azt kérdezte a tisztviselőtől: - Mi lesz akkor, ha bevallom?

- Semmi. Krome-ben meghallgatják, s valószínűleg szabadon eresztik.

- Mint politikai menekültet?

- Többnyire ez az eljárás.

- Sí - mondta Avila. - Yo soy balsero. Tutajos vagyok.

A tisztviselő láthatóan nagyon megkönnyebbült, s Avila (aki maga is volt közhivatalnok) ebből azt a következtetést vonta le, hogy rengeteg papírmunkától menekítette meg.

- Su nombre, por favor!

- Juan - felelte Avila. - Juan Gómez. Havannából.

- S ott mivel foglalkozott?

- Műszaki ellenőr voltam.

A dzsipben vártak, Edie Marsh ült elől, kezében a revolverrel; Bonnie Lamb hátul, a kormányzónak dőlve. Bonnie volt az, aki megkérdezte: - És ha nem jön vissza?

Edie is ugyanerre gondolt. Ebben reménykedett. A baj csak az, hogy Snappernél vannak azok a nyavalyás kulcsok. Megkérdezte a fürdősapkás férfitől: - Tudja, hogy kell összekötni a drótokat?

- Az törvénytelen.

Edie meglepődött a filmsztáros mosoly láttán. - Maga miért nem fél?

- Mitől?

- A fegyvertől. A haláltól. Bármitől.

Bonnie azt mondta, fél ő valamennyiük helyett. Az eső alábbhagyott, de Snappernek vagy Avilának továbbra sem volt semmi nyoma. Edie nem tudta levenni a szemét a Skinknek nevezett férfiről.

- Mi a baj? - kérdezte a férfi. - A sapkám?

Edie felemelte a háromötvenhetest. - Ezt bármikor el tudná venni tőlem. S ezzel maga is tisztában van.

- Talán nem akarom.

Edie-t pontosan ez rémítette. Mi értelme fegyvert szegezni egy ilyen emberre?

Skink ezt mondta: - Magát nem fogom bántani. - S ezúttal is mosolygott.

Edie Marshnak imponáltak a szeme körül megjelenő ráncok. - Azt hiszem, tudom, mit lát benne - fordult Bonnie-hoz.

- Csak barátok vagyunk.

- Igazán? Akkor talán azt is elárulhatná - kérdezte Edie -, hogy mi a terve.

- Nem tudom, komolyan. Bár tudnám.

Edie reszketett belülről, s kavarogtak benne az érzelmek. A motelszobában, amikor Mr. Stichlert a prostituáltak gondjára bízták, látott valamit a tévében, amitől megint álmódzni kezdett, új felvételeket mutattak az Egyesült Államok elnökéről, aki még mindig járta a hurrikán pusztította vidéket. Mellette egy magas, kisfiúsán vonzó, harmincas férfi, akiről a riporter elmondta, hogy az elnök fia. S amikor az is elhangzott, hogy Miami-ban él, Edie Marsh felvillanyozódott. Mit számít, hogy nem Kennedy? De talán túlontúl fiatal demokrata ahhoz, hogy felcípjen egy tüzes lányt valamelyik bárban, s belehabarodjon. Ám az is lehet, hogy

egész elfojtott életében csak erre a pillanatra várt. S végtére is az elnök fia. Talán a jövőt illetően érdemes számolni vele. Különösen, ha a biztosítási csalás ebben a fázisában elakadna.

Ledobta Snapper fegyverét az ülésre. - Menjenek - mondta Skinknek és Bonnie-nak. - Tűnés. Majd azt mondom neki, hogy leütöttek s meglógtak.

Bonnie a kormányzóra nézett, aki azt mondta: - Itt a lehetősége, gyermekem.

- Na és maga?

Skink megrázta a fejét. - Én megígértem Jimnek.

- Ki a fene az a Jim? - kérdezte Edie Marsh.

- Akkor azt hiszem, maradok - szólt Bonnie.

Skink biztatta: - Menjen, hívja fel Augustine-t. Tudassa vele, hogy jól van.

- Nem - makacsolta meg magát az asszony.

- És a férjének is telefonáljon.

- Nem! Amíg ennek nincs vége.

Edie dühös lett, táncoltak az idegei. Snappernek igaza volt, ezek lököttek. - Jól van - mondta -, maguk csak maradjanak, ha akarnak, én mindenesetre megyek.

Skink rávágta: - Remek döntés.

- Mondják azt neki, hogy a mosdóba mentem.

- Nem gond - felelte Bonnie.

- Hogy megjött, vagy valami ilyesmi.

- Rendben.

Skink előrehajolt: - Ideadná a fegyvert?

- Miért is ne - felelte Edie. Talán ez a mosolygós lelővi Snappert. Edie-nek pontosan negyvenhétezer érve - nem is beszélve a jobb mellén lévő zúzódásról - volt arra, hogy ne nyugtalanítsa ez a gondolat.

Edie a férfi felé nyújtotta a háromötvenhetest, Skink azonban elhárította, mondván: - Meggondoltam magam.

Edie megfordult, s elakadt a lélegzete. Snapper nyomta neki az ablaküvegnek víztől csöpögő ábrázatát. A benyomódott orrával és a csapott állával úgy nézett ki, mint egy ronda vízköpő.

- Hiányoztam, béeéééiiiiii? - turbékolta, s vértelen ajkai, mint valami csúszómászók, mozogtak az üvegen.

Jim Tile erős kísértést érzett, hogy segítséget hívjon, de ezzel véget vetne a kormányzó remete életének.

Évekkel ezelőtt egyezséget kötöttek: csak akkor riasztják a rendőrséget,

ha ártatlan emberek élete forog veszélyben. A járőr a többé-kevésbé ártatlan turistanőre gondolt. Talán már Skinkkel együtt halottak.

Jim Tile komoran figyelte az eső áztatta kocsikat a Highway One-on. Ezúttal is szemrehányást tett magának, amiért hagyta, hogy az érzelmei felülkerekedjenek a józan eszén. Brenda él. Meg kellett volna köszönnie Istennek, s ezzel vége.

De ő nem így tett. A kormányzó minden különösebb erőfeszítés nélkül megszerezte tőle a rendszámot.

- Féregirtás - mondta Skink, amikor kiléptek a kórház kapuján. - Bárki tette is ezt Mrs. Rourke-vel, az az emberi faj szemetje. Nem szívesen látott donor a génátörökítők közt. Nem így gondolná maga Darwin is?

A járőr csupán annyit mondott: - Légy óvatos.

- Jim, ezek a mutáns poragyúak csak fertőzik az életünket. Nézd, mit csináltak ebből a helyből is.

A rendőr, gondolatban messzire kalandozva, így szólt: - Valószínűleg lopott rendszám. Lehet, hogy semmire sem mész vele.

A kormányzó, pillanatnyilag kiszabadulva a barátja szorításából, azt felelte: - Pöcegödrt csinálnak mindenből. Ki fegyverrel, ki aktatáskával, egyre megy, bűnöző valamennyi.

- Féregirtás.

- Megtesszük, amit lehet.

- Légy óvatos, kormányzó.

Skink felragyogtatta a fogait, ugyanaz a filmsztáros mosoly volt ez, amely miatt annak idején megválasztották. Jim Tile ellépett, s útjára engedte. Hadd kapja el a fekete Cherokee dzsipes pasast.

És ez a kocsis most ott parkol a Paradise Palms előtt a szeles esőben. A rendőr három alakot látott a kocsiban, kettejükről azt remélte, hogy Skink és Bonnie Lamb.

Jim Tile az út mentén egy sötét alakra lett figyelmes.

A magas, öltönyös férfi a Highway One kavicsos padkáján haladt sietve. Mintha kicsit bicegett volna, s úgy látszott, nehezőre esik egyenes vonalban haladni, de igyekeznie kellett, ha nem akarta, hogy az autók elcsapják. Összerezcent, amikor egy gázolaj szállító magasan lévő reflektora az arcába világított.

Ezúttal Jim Tile jól láthatta a deformált állkapcsát.

A férfi letért az útról, s a motel fénylő neonjai alatt folytatta útját. Odament a dzsiphez, s az egyik ablakhoz hajolt. Majd átfutott a vezetőülés felőli oldalra, kinyitotta az ajtót és beült. A kipufogócsőből füst szállt. Felvillant a féklámpa.

Jim Tile indított.

Az est sötétjét váratlanul kék-fehér villódzás szabdalta.

Snapper tolatott a dzsippel, s közben zajosan mesélte, mi történt Avilával: - Ez az idióta, bumm, belevetette magát a folyóba, látnotok kellett volna - Hé! A rohadt életbe...

Mindenütt ez a villogás. A pocsolyákban. A motel korall színű falain. A pálmafák között.

Snapper üresbe tette a dzsipet. - Mocskos zsaruk!

- Lehetetlen - mondta Edie, de tudta, hogy Snapper igazat beszél.

Egy szürke egyenruhás alak igyekezett a Cherokee-hoz. Snapper lehúzta az ablakot. Egy közlekedési járőr, s ráadásul egy nagydarab rohadt fekete. A kocsijával elállta a dzsip útját.

Snapper agyában egymást kergették a félrészeg, ideges gondolatok: - Atyaúristen, a mama meg a papa megzavarodik, ha megtudják, hogy egy néger zsaru kapott el. Különösen a mama.

Snapper egy pillanat alatt rájött, mi történhetett: A rendőrnő vagy túlélte, vagy még volt annyi ereje, hogy leírja a dzsipet, s talán magát Snappert is.

Vagyis ez itt hajtóvadászat.

Snapper tisztában volt vele, hogy a történetek után okosabb lett volna megválni a dzsiptől. Hát persze, bele kellett volna löknie az első csatornába, s azzal kész. De hát istenem, annyira szerette a sztereó berendezését! Reba, Garth, az ifi. Hank, csodálatos volt. Snapper egész életében egy olyan kocsira vágyott, amelyben megfelelő hangszórók vannak. Csak emiatt tartotta meg a dzsipet, s most fizetnie kell érte.

Ez a mocskos fekete disznó jön felé, a kezében fegyverrel.

A félszemű megérintette a vállát: - Húzzon el, főnök.

- Hm?

- Én ezt tenném.

- Ne - suttogta Edie Marsh. - Elég volt már.

Snapper rászólt, hogy fogja be a száját. Felkapta az ülésről a háromötvenhetest, a csövét kidugta az ablakon, és valahogy sikerült eltalálnia a rendőrt a mellkasa közepén. A férfi hátratántorodott, s belezuhan egy tócsába.

- Jó éjt, nigger - ujjongott Snapper.

Skink megmerevedett. Bonnie és Edie sikított. Snapper sebességbe kapcsol, s gázt adott.

- Láttátok eeeeezt? - vinnyogta. - Egy lövés, s a nigrónak annyi! Juhéj! Egyetlen lövésre!

A Cherokee hátuljában Augustine feltérdelt. A vállához emelte a kábítópuskát, s megcélozta vele Snapper tarkóját. Megleپődött, amikor Skink megfordult, s intett, hogy fekűdjön vissza.

Ebben a pillanatban a dzsip hátsó ablaka hatalmasat dőrent.

Snappert elmélyűlt koncentrálásából riasztotta fel, épp az útját elálló járőrökcsit próbálta megkerűlni, amely úgy ki volt világítva, mint a Mardi Grass felvonulások élőképei.

Snapper lebukott, onnan kukucskált a visszapillantó tűkörbe. Azt látta, hogy a fekete járőr a pocsolyában fekve hadonászik, de már nem céloz a még fűstölűő fegyverrel. Majd a keze ernyedten a teste mellé hullott. Snapper felvihogott.

A Cherokee gumijai csak úgy fűstöltek a nedves aszfalton, amikor ráfordult az útra. Edie Marsh meggőrnyedt, mint egy hajlott korű öregasszony, s arcát a két kezébe temetve zokogott. Skink az őlébe vonta Bonnie Lambet, hogy ne legyen ott a tűzvonalban. A dzsip hátuljában Augustine csőndben néhány golyóállű üvegdarabkát szedegetett le a ruhájáról.

Snapperben dolgozott a gyógyszer, a Johnnie Walker és az izgalmak hatására felszőkött adrenalin. - Látátok, hogy elnyűlt az a nagydarab nigger? - üvöltötte torokszakadtából. - Látátok, mint egy zsák!

Christophe Michel a hurrikán éjszakáját a Key West biztonságos és kellemes környezetében töltötte. Másnap délben réműlten látta a televízióban a Gables-on-the-Bay nevű luxus lakőnegyed romjait. A házakat a Zenith Custom Homes nevű társaság építette, amelynél Christophe Michel építészmérűőkként dolgozott, s akinek világszerte elismert érdemeit még a reklámfűzeteikben is közzétették. Michelt az egyik legrégibb francia mérűőki irodától csábították el, a cég nem kapálódzott kézzel-lábbal a távozása ellen. Az egyik olyan terület, amelyen Michelnek semmiféle tapasztalata nem volt, az a tropikus viharoknak ellenállű családi házak tervezése. Új munkaadója megnyugtatta, nem nagy ügy az egész, s gyorsfutárral elkűldték neki a Dél-Floridai Építési Kődex több kilós példányát. Christophe Michel az Orlyból Miami-ba tartű repűlűőgépben belelapozott.

Mihelyt nyilvánvalű lett számára, hogy a társaság űzletpolitikájában nagyobb hangsűlyt fektet az ár kalkulációra, mint a szerkezeti integritásra, remekűl boldogult a cégnél. A társaság, hogy igazolja a botrányosan magas árakat, a Gables-on-the-Bay-t keresetlen egyszerűsűggel „Dél-Florida első hurrikánbiztos negyedének” aposztrofálta. Ugyanűgy, jutott eszébe később

Michelnek, ahogy annak idején a Titanicról is kijelentették, hogy az nem sülyedhet el.

Dade megyéből egész héten át egyre aggasztóbb hírek érkeztek. Az újság építészmérnököket szerződtetett, hogy mérjék fel a viharkárokat, s ezek az emberek annyi konstrukciós hibát találtak, hogy a terjedelmes listát csak a legapróbb nyomdai betűformátummal lehetett kinyomtatni. Az egyik mérnök gúnyos szójátékot kreált a lakónegyed nevéből, amelyet most már nem az „Erődök-az-öböl-partján”, hanem „Erődök-az-öböl-vizében” néven emlegettek, s ez került rá szalagcímként, nagy betűkkel és vastagon szedve az újság címlapjára.

Miközben a felháborodott háztulajdonosok a Zenith irodáit ostromolták és perrel fenyegetődöztek, Christophe Michel bölcsen az Egyesült Államokból történő távozását fontolgatta. Megszüntette a bankszámláját, leeresztette a redőnyöket a Key West-i öröklakásán, bepakolt a Seville-be, s elhajtott az öbölből.

Az eső csak még inkább megingatta az amerikai közlekedésbe vetett amúgy is törékeny hitében. A tengerparti főút kanyarulatai és emelkedői erőteljesen próbára tették a reflexeit és az önuralmát. Az utolsó cigarettáját a Bahia Honda Bridge-en szívta el, s mire Islamoradaba ért, a fogaival tönkretette a negyven dolláros manikűr eredményét. Az első adandó alkalommal megállt egy útmenti üzletnél, a Circle K-nél, s vett egy karton amerikai Bronco cigarettát, amelyre itt kapott rá.

Amikor visszaért a kocsijához, négy idegen lépett elő az árnyékból. Egyikük pisztolyt fogott rá.

- Ide azzal a rohadt kocsival - szólította fel.
- Hogyne, parancsoljon.
- És ne bámuljon rám!
- Elnézést. - A mérnök gyakorlott szemével nyomban megállapította, hogy a férfi állkapcsa harmincöt fokkal tér el a normálistól.
- Maradt még egy golyóm!
- Elhiszem - mondta Christophe Michel.

A torz pofájú alak ráparancsolt, hogy menjen vissza az üzletbe, s számoljon száztól lassan visszafelé. Michel megkérdezte: - A bőrröndömet megtarthatom?

- Egy frászt!
- Értettem.

Christophe Michel hangosan visszaszámlálva lépett be másodszorra is a Circle K-be. Az eladó megkérdezte, valami baj van-e. Michel, miközben rágyújtott egy Broncóra, határozottan bólintott.

- Most hajtanak el minden megtakarított pénzzel - mondta. - Megengedi, hogy telefonáljak egyet?

Bonnie Lamb arra számított, Skink gyilkos haragra lobban látva, hogy lelőtték a legjobb barátját. De semmi ilyesmi nem történt. Bonnie-t nyugtalanította vállainak egykedvű emelkedése, s a mozdulatainak teljes közömbössége. A tekintete üres, tompa, mintha totálisan kába lenne. Bonnie szomorúan látta, hogy életnek és energiának semmi jele a kormányzóban.

Snapper közben vadul káromkodott, mivel a Seville-ben nem volt CD-lejátszó, csak egy kazettatartó, mire nekilátott, hogy kiszerezze azt a rohadt berendezést a dzsipből, mielőtt ott hagyták volna az üzlet háta mögött.

Bonnie megszorította Skink karját, s érdeklődött, jól van-e. Skink megmozdult, s a lába alatt fémesen reccsent valami. Felvette és megkérdezte: - Ez meg mi?

Egy piros, villás szerkezet volt, fekete műanyag markolattal, s króm zárral.

Snapper a válla fölött hátrapillantott, s azt mondta. - A Club bütyök!

- Az mi?

Bonnie Lamb magyarázni kezdte: - Tudja. Az a micsoda, amit a tévében is hirdetnek.

- Nem nézek tévét - mondta Skink.

Snapper őrzöngött. - Club kormányzár, az isten szerelmére! Ide kell felszerelni - Snapper a kormányra ütött -, s akkor nem tudják ellopni a kocsit.

- Igazán?

- Ja. Sokat segített azon a marhán is ott a Circle K-ben. - Snapper diadalmasan felröhögött.

Edie Marsh a lövöldözés óta képtelen volt összeszedni magát. Bonnie még a sötétben is látta, hogy friss könnyek csillognak a szemében.

- A barátomnak is volt ilyen - szipogta Edie -, az új Firebirdjén. Mégis elvitték. Méghozzá fényes nappal, a kocsifelhajtójáról. Lefagyasztották a zárat, s szétsapták egy kalapáccsal.

- Ez komoly? Lefagyasztották? - kérdezte Snapper.

- Igen. - Edie képtelenjeit napirendre térni a Paradise Palmsnál történt örültség fölött. Ezt meg nem ússzák. Nem létezik. Megöltek egy zsarut! Úristen, mivé fajult az az ártatlan biztosítási család?

Skinket teljesen lenyűgözte a Club kormányzár zseniális egyszerűsége. Érdeklődéssel nézegette a mechanikus szerkezetet, amelyet gyakorlatilag

bármilyen méretű kormánystruktúrára rá lehetett csúsztatni.

- Lehetetlenség elfordítani a kormányt - magyarázta Snapper remekül szórakozva a sors iróniáján -, vagyis senki sem kötheti el az ember vadonatúj Cadillac Seville-jét. Hacsak valaki nem nyom fegyvert az illető bordái közé. Ha, ha! Átkulccsal nem működik.

Skink letette a szerkezetet.

- Átkulccsal nem működik! - ismételte meg Snapper, s meglóbálta hozzá a háromötvenhetest.

Skink kibámult az ablakon, az eső újból rákezdett. Bonnie nem állhatta meg, hogy ne ugrassa: - Hihetetlen, hogy nem látott még ilyet.

A kormányzó ezúttal szomorúan mosolyodott el: - Védett életet élek.

Edie Marshnak az járt a fejében, hogy Snapper ennél jobb helyet már nem is választhatott volna egy zsaru kinyírására, egyik öböl a másik után, s csak egyetlen út. Folyton hátrafelé bámult, hogy mikor látja meg a járőrökocsik fényeit.

Snapper ráüvöltött, hagyja abba, az agyára megy mindenkinek. - Még fél óra és szabadok vagyunk - mondta -, beérünk a szárazföldre. Ott majd szerzünk egy másik kocsit.

- Fogadok, olyat, amelyikben van CD-lejátszó.

- Bizony olyat.

A Seville megrekedt egy lassú sörszállító mögött. A Key Largonál megálltak a piros lámpánál. Edie újból hátrapillantott. Snapper meghallotta, hogy elakadt a lélegzete.

- Mi az? - Gyorsan hátrafordult. - Zsaruk?

- Nem. A dzsip.

- Te megőrültél, az lehetetlen...

- Pont mögöttünk - bizonygatta Edie.

Bonnie Lamb is hátra akart fordulni, Skink azonban megfogta a vállát. A lámpa zöldre váltott. Snapper megugrott a Seville-lel, s bevágott a söröskocsi és egy táncoló Toyota közé. - Te teljesen megőrültél, legalább egy millió rohadt dzsip közlekedik az utakon.

- Igazán? - kérdezte Edie. - Olyan is, amelyiknek átlyukasztották a tetejét? - Az anyósülés fölött Edie jól látta az elszabadult acélszalagokat.

- Jézusom! - Snapper a háromötvenhetes csövével igazított a visszapiillantó tükrön. - Jézusom, biztos vagy benne?

A Cherokee még mindig a nyomukban volt. Bonnie észrevette a kormányzó ajkán játszó halvány mosolyt. Edie is meglátta, s azt kérdezte: - Mi folyik itt? Ki jön mögöttünk?

Skink vállat vont. Snapper felcsattant: - Hát ide figyeljete! Szarok rá,

ki az mögöttünk, úgyis mindjárt kinyiffantom. Pontosan ennyi golyóm van.

A kormányzó, Bonnie szemében egyetlen összefüggő mozdulatsorral, előrehajolt, kikapta a háromötvenhetest Snapper kezéből és belelőtt a Cadillac műszerfalába.

Majd a fegyvert visszadobta Snapper ölébe és azt mondta: - Most már lószara van, nem tölténye.

Snapper minden igyekezetével igyekezett kikerülni egy útmenti póznát. Edie Marsh füle még mindig csöngött a hatalmas durranástól, bár nem lepte meg, ami történt. Csak idő kérdése volt. A mosolygós mindvégig szórakozott velük.

Bonnie Lamb fejében egyetlen gondolat kavargott: - Mi lesz most? Mi az ördög jön most?

Snapper, a félelmét leplezve, a válla fölött odaüvöltötte Skinknek: - Ha csak megpróbálkozik, ha bármivel próbálkozik, esküszöm, átszakítom a korlátot. Megértette? Valamennyien ott veszünk.

- Az utat figyelje, főnök.

- A rohadt életbe, hozzám ne érjen!

Skink nekitámasztotta az arcát a fejtámlának, s közvetlen közélről azt mondta Snappernek: - Az a zsarú, akit lelőtt, a barátom volt.

Edie Marshnak leesett az álla: - Csak nem azt akarja mondani, hogy ő volt „Jim”?

- De igen.

- Hát persze - sóhajtotta Edie keserűen.

- Na és aztán? - hisztériázott Snapper, s a válla megrándult. - Honnan a francból tudhattam volna? Csak egy rohadt zsarú a sok közül.

Bonnie-nak mindaz, ami a lopott Seville-ben történt, szürreálisnak tetszett. Logikusan gondolkodva, az emberrablásnak annak a pillanatban véget kellett volna érnie, hogy Snapper fegyverében már nem maradt golyó. Ezzel szemben hajtának tovább, mintha mi sem történt volna. Innentől kezdve olyan, mint egy kirándulás. Akár meg is állhatnának valahol egy pizzára és egy turmixra.

Bonnie így szólt: - Kérdezhetek valamit? Hová megyünk? Most ki a parancsnok?

Snapper azt felelte: - A francba, hát én! Amíg az én kezemben van a volán...

Érezte, hogy Edie oldalba böki. - A dzsip - mondta hátra mutatva. - Odanézz!

A fekete autó a baloldali sávban a Cadillac-kel egyforma sebességgel haladt. Snapper gázt adott, a dzsip tartotta a tempót.

- A rohadt életbe! - káromkodott Snapper. Edie-nek igaza volt. Ez ugyanaz a kocsi, amit tíz perccel ezelőtt magára hagytak. Snapper teljesen megzavarodott. Ki lehet benne?

A Cadillacben ülők azt látták, hogy a Cherokee anyósülésén leeresztik az ablakot. A kísértetkocsi vezetője tekerte le a bal kezével. Közben a szemét egy pillanatra sem vette le az útról. A következő lámpa fényénél Snapper láthatta a férfi arcát, korábban nem találkozott vele. Ám azt is észrevette, hogy nincs rajta egyenruha. Snapper ettől mérhetetlenül megkönnyebbült.

Bonnie Lamb azonban nyomban megismerte. Lopva intett neki. A kormányzó is.

- Mi folyik itt?! - Edie Marsh négykézlábra ereszkedve mutogatott és kiabált: - Mi folyik itt? Ki ez a mocsok?

Inkább elszomorodott, semmint megijedt, amikor azt látta, hogy a dzsip vezetője fél kézzel felemel egy puskát. Mire Snapper észrevette, már hallotta is a lövés hangját.

Hissssss! Mint egy gyerek légpuska.

Csípéshez hasonló fájdalom a füle alatt, forróság száguldott végig a karján, a mellkasán, a lábán. Ernyedten jobbra dőlt, s azt motyogta: - Mi a rosseb, mi a rosseb....

Skink odaszólt Edie-nek, jó lenne, ha kormányozna. - Csak lassan - tette még hozzá. - Megállunk.

Edie Snapper testén áthajolva idegesen az útpadkára kormányozta a kocsit. A fekete dzsip halkan eléjük suhant.

Edie az ajkába harapott. - Ez hihetetlen. Ez egész egyszerűen hihetetlen.

- Szerintem is - mondta Bonnie Lamb, s meg sem várva, hogy a kocsi megálljon, kiugrott és rohant Augustine felé.

Jim Tile valamikor játszott az University of Florida csapatában. Elsőéves korában, a szezon utolsó mérkőzésén egy csontos alabamai támadójátékos sisakostól, mindenestől teljes erejéből belerohant a lágyékába. Jim Tile ugyan folytatta a játékot, de hosszú pillanatokra teljesen elfelejtette, hogyan kell lélegezni.

Most is ugyanígy érezte magát a pocsolyában fekve, miközben egy platinaszőke prosti hajolt fölé aggódó arccal. A lövés ereje elakasztotta Jim Tile lélegzetét, a tüdeje zihálva kapkodott levegő után. A járőrökcsi vészvillogója kék-fehéren tükröződött a lány szemében.

Jim tudta, hogy nincs itt a vég, hiába érezte úgy. Annak a seggfejnek a golyója nem szaggatta át a létfontosságú légzőszerveket, hála istennek megakadt a Du Pont Kevlar golyóálló páncél áthatolhatatlan rétegeiben. Mint minden rendőr, Jim Tile is gyűlölte a mellényt, különösen nyáron, mert meleg volt, ormótlan, s alatta viszketett a bőr. De viselte, mert megígérte az anyjának, az unokahúgainak, a nagybátyjának s természetesen Brendának, aki szintén hordta a sajátját. A statisztikák tanúsága szerint a rendfenntartók közt a közlekedési járőrök voltak a legfenyegetettebb helyzetben. S természetesen őket fizették a legrosszabbul. Jó néhány közlekedési járőrnek kellett megsebesülnie ahhoz, hogy napirendre kerüljön a golyóálló mellények kérdése, ám a közlekedésiek saját forrásból ezeket nem tudták beszerezni, adományokért kellett kilincselniük.

Jim Tile szerettei azonban úgy döntöttek, nem várják ki, míg az államnak sikerül kézzelfoghatóan bizonyítania, mennyire a szíven viseli rendőrtisztjei sorsát. Ezért karácsonyi ajándékkul meglepték egy Kevlarral Jimet. Panhandle békésebb vidékét járva nem mindig viselte, itt Miami-ban azonban még a templomba sem tette be a lábát nélküle. Örült, hogy ezen a napon sem cselekedett másként. Csak azt tudná, hogyan kell lélegezni.

- Nyugalom, szívi - mondogatta a prosti. - Nyugalom. Már hívtuk a 911-et.

Jim Tile felülve olyan cuppanós hangot hallatott, mint amikor kiszakad egy szemeteszsák. Amikor a lány a férfi hóna alá nyúlva segített a felülésben, egy összelapult ólomdarabka hullott ki a rendőr féldolláros nagyságban felszakadt ingének hasadéka, s belegurult a pocsolyába. Jim felvette: háromötvenhetes töltény.

- Merre mentek? - kérdezte. Reszelősen törtek elő belőle a hangok.

Nagy keservesen visszadugta a tokba a revolverét.

- Ne mozogjon - figyelmeztette a nő.
- Eltaláltam.
- Maradjon nyugton.
- Segítsen fel, asszonyom. Kérem.

A kocsija felé botorkált, amikor megérkezett a rohamkocsi. A mentősök lefektették, lehámozták róla az ingét és a mellényt. Azt mondták, jó nagy zúzódásra számíthat. Jim azt felelte, piszok szerencséje volt.

Mire a mentősök elmentek, a Paradise Palms parkolója megtelt helyi kíváncsiskodókkal, turistákkal, a motel vendégeivel, Monroe megye seriffhelyetteseivel, két tévés közvetítőkocsival és három, a Jim Tile egységéhez tartozó mosolygó, rendetlen fogsorú közlekedési járőrrel. Fekete ernyők alatt állva töltögették a jegyzőkönyvet.

Ezenközben a lövöldöző a Highway One-on száguld a kormányzóval és az új házassal.

A tizedes igyekezett megnyugtatni Jim Tile-t, mondván, az öbölből úgysem jutnak ki.

- Uram, szeretném folytatni a hajszát. Jól vagyok.

- Maga nem megy sehová. - A tizedes baráti nevetéssel enyhítette a parancs élet. - A francba, Jimmy, még csak most kezdjük.

Azzal a járőr kezébe nyomta a formanyomtatványokat és egy tollat.

Tony Torres holtteste felkeltette érdeklődését, egy újságíró aki a viharkárok áldozatai után kutatott. A boncolási jegyzőkönyv sehol sem használta a „keresztre feszítés” megnevezést, de a pontszerű sebekről készített rajzolat ékesen elmondta az egész rémséges történetet. Hogy a nyilvánosság kényelmetlen felelősségre vonását megelőzzék, a rendőrség sietve újra indította a nyomozást, amely elakadt annál a félbeszakadt telefonbejelentésnél, amikor egy nő azt állította, hogy ő a halott férfi özvegye. Egy veterán nyomozó, név szerint Brickhouse, egy nap leforgása alatt kiderítette a meggyilkolt Tony Torres jelenlegi lakcímét. Ezt úgy érte el, hogy az áldozat Cartier karórájával elment egy Bal Harbour-beli ékszerészhez, aki emlékezett arra az arrogáns pasasra, aki megvette, s a további üzlet reményében megőrizte a tranzakció számláit. Az ékszerész szíve nem hasadt meg Tony halálának hírére, s készséggel megadta a nyomozónak a keresett címet. S mialatt a rendőrség információs szolgálata hátráltatta a riporter munkáját, Brickhouse elhajtott a megadott Turtle Meadow-i címre.

Egy vihar rombolta házat talált, s a kocsifelhajtón egy újabb típusú

Chevroletet és egy rozoga Oldsmobile-t. A Chevy rendszámablája hiányzott, a rozsdás Olds rendszámablája pedig egy bizonyos Lester Maddox Parsons tulajdona. Brickhouse rádión beszólt a bűnügyi nyilvántartásba, akik vagy találnak valamit, mire beér az irodába, vagy nem, a hurrikán ördöge ugyanis a számítógépeket is megtréfálta.

A nyomozó első ösztöne azt súgta, hogy menjen be a házba, ami nem is leküzdhetetlen feladat, tekintve, hogy ajtó nincs rajta. Ebben Brickhouse-t nem a házkutatási parancs hiánya akadályozta, hanem a szomszéd épület megrongált verandaajtaja mögül leselkedő öregember. Szükség esetén ő lenne a védelem első számú tanúja annak bizonyítására, hogy illetéktelenül hatolt be.

Brickhouse ezért az udvaron maradt, s csak a törött ablakokon, kidőlt ajtókon át kukucskált be a házba. A garázsban egy gázolaj generátort, az ebédlőben bort és virágokat, egy női táskát, a nappaliban félig égett gyertyákat, egy Iglo hűtőt, s mindjárt mellette egy nyugágyat látott, kétségtelenül valamennyien a hurrikán utáni idők tábori körülményeire utaltak. Minden más rom és törmelék. Brickhouse vérnyomokat sehol sem látott, ez az eredeti teóriáját támasztotta alá, miszerint a konténerházügynököt máshol próbálták meg keresztre feszíteni.

A nyomozó átment a szomszédba, hogy elbeszélgessen a minden lében kanál szomszédal, aki Leonel Varga néven mutatkozott be. Fantasztikus történetet adott elő ijesztő képű látogatókról, titokzatos hosszúlábú nőkről és elviselhetetlen kutyaugatásról. Brickhouse udvariasan jegyzetelt. Varga elmondta, hogy Mr. és Mrs. Torres külön éltek, bár az asszony nemrégiben azzal hívta fel, hogy hazafelé tart.

- De ez titok - mondta.

- Értettem - jelentette ki Brickhouse. Mielőtt még továbbállt volna, a névjegyét a Calusa Drive 15600-as házának ajtófélfájába erősítette.

Ott találta meg Neria Torres hajnalban.

Matthew a teherautójával Fort Drumtól egészen a Turtle Meadow-i házig követte Neria kocsiját. A hét Tennessee-ből jött ember a romos épület láttán majdhogynem üdvívalgásban tört ki, amiért az Isten ilyen lehetőséget sodort az útjukba. Matthew drámai hangon bejelentette, hogy azonnal hozzáfognak a munkához.

Neria azt mondta: - Még ne. Előbb segítsenek megkeresni a férjemet, aztán hagyom, hogy dolgozzanak a házon.

- Jó' van no. Oszt merre keressük?

- Előbb telefonálnom kell.

- Jó' van - egyezett bele Matthew. - Addigle megnézzük, mi is a helyzet.
- Megkérdezte Neriától, kereshetnek-e szerszámokat a garázsban.

- Várjanak még vele - szólt az asszony.

De azok már, mint egy csapat csupasz csimpánz, másztak is fel a tetőre s a gerendákra. Neria hagyta. A ház látványa rémisztőbb volt, mint amilyenre számított. A CNN-en ugyan látta a hurrikán pusztítását, de egész más érzés volt térdig járni a törmelékben, lesújtó érzés, különösen, ha az épület valamikor az ember otthona volt. A kereteiben megpenészedett esküvői képektől egy pillanatra elérzékenyült, ám ez a gyöngeség mindjárt elszállt, mihelyt az ebédlőben meglátta a virágokat és az üveg bort. Neria Torres arra gondolt, hogy Tony vásárolta valamelyik cafkának.

A kezébe vette a nyomozó névjegykártyáját. Azt remélte, hogy a zsaruk bekaszlízták azt a seggfej férjét, s így szabad az út a biztosítási összeg őt megillető feléhez. Vagy talán többhöz is.

Zúgást hallott a garázs felől, a találékony tennessee-iek feltöltötték üzemanyaggal a generátort. A nappaliban villogni kezdett egy csupasz villanykörte.

Leonel Varga háziköntösben ájtott, hogy köszöntse. Megnyugtatólag kijelentette, hogy kedves ember volt az a nyomozó.

- Mit akart? Tony miatt jött?

- Azt hiszem. Bár nem mondta. - Mr. Varga felnézett a tetőre, amelyen az emberek szorgoskodtak a derengő napfényben. - Talált tetőfedőket?

Neria Torres azt felelte: - Ő, ebben kételkedem.

Letárcsázta Brickhouse otthoni számát, amelyet a nyomozó a névjegy hátuljára firkantott ceruzával. Úgy fogadta a hívást, mint az az ember, aki hozzászokott már, hogy vadidegenek ébresszék. - Örülök, hogy felhívott - mondta.

- Tony miatt járt itt?

- Félek, igen.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy leültették - kérdezte Neria, remélve, hogy pontosan ezt fogja hallani Brickhouse szájából.

- Nem - felelte a nyomozó. - Mrs. Torres, a maga férje halott.

- Ő, istenem. Ő, istenem. Ő, istenem. - Neria csak ezt az egy mondatot volt képes szajkózni, mint egy elakadt lemez.

- Sajnálom...

- Ez biztos? - kérdezte. - Biztos, hogy Antonio az?

- El kellene mennünk a hullaházba. Otthonról beszél?

- Igen. Igen, itthonról.

Brickhouse így folytatta: - Délelőtt be kell mennem a bíróságra. Mi

lenne, ha délben találkoznánk. Együtt mehetnénk, s elbeszélgethetnénk.

- Miről?

- Nagyon úgy fest, hogy Antoniót megölték.

- Micsoda? Megölték?

- Később megtárgyaljuk, Mrs. Torres. Most pihenjen.

Neria nem tudta eldönteni, mit érez, vagy hogy mit kellene éreznie. A holttest abban a hullaházban azé az emberé, akihez feleségül ment. Egy kövér disznó, de mégiscsak a férje, akiről valamikor azt gondolta, hogy szereti. A döbbenet természetes. Meg a kíváncsiság. Önző félelmet is érzett. Talán még bánatot is. Tony egy disznó volt, de mégiscsak...

A szeme most először állapotodott meg a táskán. Egy női táska, kinyitva, a konyhapulton. Azon egy nyomtatott betűkkel írt üzenet, F. D. kezdőbetűkkel írva alá. Az üzenet szerint a levélke írója magával vitte a kutyákat a motelbe. „Én szexis kedvesem”, ez volt a megszólítás, s végén az állt: „szerelemmel”.

Kutyák? - tűnődött Neria Torres.

Utána meg az jutott eszébe, vajon Tony biggyesztette-e oda az „F. D.” monogramot, s ha igen, akkor vajon mit jelent? Füttyi Dinó?

Kíváncsian kikutatta a táska tartalmát. A jogosítvány Edith Deborah Marsh névre van kiállítva. Neria elolvasta a születési évet, s magában számolni kezdett. Huszonkilenc éves.

Tony, te mocskos perverz alak!

Neria hosszasan tanulmányozta az arcot. Igazi tutajos szemek. Adhatott munkát Tony mindkét kövér kezének. Neria hálát adott a sorsnak, amiért Edith élénk szemű barna lány, s nem egy ostoba szőke.

Neria a háta mögött hangos lélegzésre lett figyelmes. Gyorsan sarkon fordult, s Matthew-val találta magát szemben.

- Jézusom!

- Nem akartam én megijeszteni.

- Mi van? Mit akar?

- Rákezdte az eső.

- Észrevettem.

- Jó vóna kihasználni. Le kőne menni a boltba kátrányér', szögekér', fájér', meg effélékér'.

- Fűrészáruért - mondta Neria Torres csípősen. - Az építőszakmában ezt így mondják. Nem fának.

- Úgy is van. - Matthew a bibliai tetoválásait vakargatta.

- S miért nem mennek? - kérdezte Neria

- Há', mer kőne egy kis píz. A fűrészárura.

- Matthew, mondanom kell valamit.

- Tessék.

- A férjemet megölték. Nemsokára idejön egy nyomozó.

Matthew hátrált egy lépést, s azt mondta: - Szűzmáriám, de igen sajnálom. - Belefogott egy imádságba, de Neria közbevágott.

- Magának meg az embereinek ugye van engedélyük arra, hogy Dade megyében dolgozzanak? Úgy értem, nem lesz semmi baj, ha a nyomozó kérdezősködni kezd...?

A tennessee-iek tizenöt perc alatt összehakoltak és továbbálltak. Neriát megnyugtatta a magány, csak az eső suttogott, s néha-néha egy-egy szúnyog zümmögött. Tonyra gondolt, meg arra, vajon kit bősztített fel annyira, hogy megölje, talán épp ezt az elszánt Edithet. A professzor is eszébe jutott, vajon ő meg a Földanya fuvolaművésznője mihez kezdenek kocsni nélkül?

Azt is sorra vette gondolatban, mi mindenhez nincsen kedve, például visszaköltözni ebbe a rozoga házba a Calusa Drive-on. Vagy találkozni azzal a gyilkossági nyomozóval. Vagy ahhoz, hogy a hullaházban azonosítsa a megölt férje holttestét.

A legnagyobb gond a pénz. Neria azon törte a fejét, vajon az az ostoba Tony törölte-e a nevét a bankszámlákon, s van-e egyáltalán pénzük a bankban. A legértékesebb dolog, ami megmaradt, az a kocsni, az túlélte a vihart. Neria a garázsban megtalálta a pótkulcsot, a motort azonban nem tudta beindítani.

- Segíthetek?

Egy borotvált, FedEx futár egyenruhás fiatalember szólította meg. Borítékot hozott Neria Torres nevére. Neria aláírta, s letette a Chevy ülésére.

A srác így folytatta: - Van indító akku a kocsimban.

- Megtenné?

Pillanatokon belül sikerült beindítani a motort. Neria üresben járatta egy darabig, hogy az akkumulátor feltöltődjék. A futár azt mondta, most már jó hangja van. A kocsijához menet félúton megállt, megfordult.

- Nézze, valaki levette a rendszámtáblát.

- A francba! - Neria odament, hogy maga is megnézzék. A futár szerint fosztogatók lehetnek.

- A környéken mindenkitől elszedtek valamit - magyarázta a fiú.

- Én észre se vettem. Köszönöm.

Mihelyt a futár távozott, Neria kinyitotta a borítékot. Mámoros örömköltése kiugrasztotta a kíváncsi Mr. Vargát a verandára. Ing nem volt

rajta, a szájából fogkefe lógott. Érdeklődve figyelte, amint a szomszédasszony beoldalaz a házba.

A borítékban két, Antonio és Neria Torres nevére kiállított csekk volt. A kibocsátó a Midwest Life and Casualty Company of Omaha, Nebraska. Az összeg 201,000 dollár. A megjegyzésben ez állt: „Viharkár”.

Nem sokkal dél után, amikor Brickhouse nyomozó megérkezett a Calusa 15600-hoz, csak üres házat talált. A Chevrolet és Antonio Torres özvegye eltűnt. Egy felszakított boríték hevert a kocsifelhajtón, a rozsdás Oldsmobile mellett. Mr. Varga, a szomszéd elmondta a nyomozónak, Neria Torres még búcsút sem intve porzott el.

Brickhouse épp kifarolt a kocsifelhajtóról, amikor a ház előtt megállt egy kölcsönzött kocsí. Sovány, szőke, szemüveges fiatalember szállt ki belőle. Világos színű Hush Puppies cipő volt a lábán, a kezében egy doboz Whitman csokoládé. A látogató kocsijából hangos ugatás hallatszott.

A nyomozó megszólította a férfit. - Mrs. Torrest keresi?

A férfi habozva állt, Brickhouse bemutatkozott. A férfi nagyokat pislogott, mintha csak bepárasodott volna a szemüvege.

Azt felelte: - Semmiféle Torrest nem ismerek. Félek, eltévesztettem a címet. - Azzal visszasietett a kocsijához.

Brickhouse kihajolt a sajátja ablakán. - És a csokoládét kinek szánta?

- Az anyámnak - felelte Fred Dove, igyekezve túlkibálni a kutyaugatást.

A nyomozó figyelte, ahogy a megzavarodott fiatalember elhajt, s közben arra gondolt, vajon miért hazudott. Még a hülyék is tudják, hol lakik az anyjuk. Brickhouse-nak megfordult a fejében, hogy utána megy, de aztán úgy döntött, csak az idejét vesztegetné. Bárki feszítette is keresztre Tony Torrest, az biztos hogy nem Hush Puppies cipőben jár. Brickhouse a nyugdíjába lefogadta volna.

Augustine egy benzinkútnál megállt a telefon mellett. A kocsiban vártak, míg a kormányzó lebonyolította a beszélgetést. Egy Beatles-dalt dúdolva jött vissza.

- Jim él - újságolta.

Edie Marsh közelebb hajolt. - A barátja! Honnan tudja?

- Van egy szám, amin üzeneteket hagyunk egymásnak.

Bonnie azt kérdezte, súlyos-e a sebesülése.

- Dehogy. A mellény felfogta.

Augustine örömeiben beleöklözött a levegőbe. Mindenkinek felderült a kedve, még Edie-nek is. Skink azt mondta Bonnie-nak, fel kellene hívnia

az anyját, de siessen. A beszélgetés így zajlott:

- Mama, történt valami.
- Rájöttem.
- Max és köztem.
- Jaj, nem - Bonnie anyja igyekezett eljátszani, hogy meglepődött, ő azonban pontosan tudta, mit érezhet.

- Mit csinált, drágám?
- Semmit, mama. Én vagyok az oka.
- Veszekedtetek? - kérdezte az anyja.
- Figyelj, találkoztam két rendkívüli emberrel. Azt hiszem, az egyikbe beleszerettem.

- A nászutadon, Bonnie?
- Úgy tűnik, igen.
- Na és mit csinál?
- Semmi konkrétat - felelte Bonnie.
- És ezek a férfiak, veszélyesek?
- Velem nem. Mama, egészen mások, mint akiket eddig ismertem. Egész egyszerűen... karizmatikusak.

- Ezt azért apádnak ne említsd.

Bonnie ezután felhívta a lakását New Yorkban. Amikor visszaült a Seville-be, azt mondta Skinknek, hogy menjenek tovább nélküle.

- Max hagyott egy üzenetet a rögzítőn. - Miközben ezt mondta, kerülte Augustine pillantását. Nem tudott a szemébe nézni.

Bonnie elmondta a férje üzenetének tartalmát. - Azt üzenté, mindennek vége, ha nem találkozom vele.

- Ettől függetlenül is vége - jelentette ki Skink.

- Kérem!

- Hívja vissza, s hagyjon maga is üzenetet. - A kormányzó elmagyarázta, mit mondjon, megadta a helyet, az időpontot, s azt is, kik lesznek ott.

Miután Bonnie üzenetet hagyott, Skink maga is telefonált még egyet. Miután beszálltak a kocsiba, Augustine indított, s gázt adott. Bonnie megérintette a karját. A férfi erőtlenül, szomorúan elmosolyodott.

Épp időben értek oda a 905-ös lehajtóhoz. Lake Surprise-on túl az északra tartó forgalom már akadozott, Skink úgy számított, hogy a rendőrök a Jewfish Creek hidat felhúzták, hogy ellenőrizhessék a kocsikat. A következő ellenőrzőpontot feltehetően a Card Soundnál állíthatták fel, ha már a járőrökocsik elindultak.

Edie Marsh azt kérdezte: - Hová megyünk?

- Türelem - felelte a kormányzó.

Ők ketten a kocsi hátuljában ültek. A kormányzó ölében a Bili Blass bőrönd, a Cadillac csomagtartójából vették ki, hogy helyet csináljanak az ájult Snappernek.

Skink azt mondta: - Sofőr, egy kis fényt. Por favor.

Augustine addig keresgélt a műszerfalon, míg megtalálta a belső világítás gombját. Skink feltörte a bőrönd zárjait. - Lássuk, mi van benne! - mondta.

A járőrök egész éjszaka vártak a Jewfish Creeknél. Ahogy arra Jim Tile számított, a fekete Cherokee dzsip nem jött arra, ugyanúgy, ahogy a Kely Largo-i üzletnél ellopott ezüstsínű Cadillac sem. A francia károsult nemes egyszerűséggel „szétkalapált pofájúnak” jellemezte a felfegyverzett autótolvajt.

A rendőrök kora reggel felszámolták az ellenőrzőpontot, s Upper Keys felé indultak. A magára hagyott Seville-t három nap múlva találták meg egy ma már nem használatos csempészösvényen a 905-ös út közelében, mindössze néhány mérföldnyire az előkelő Ocean Reef Clubtól. A rendőrség további negyvennyolc órát várt még a bejelentéssel. Azt gondosan elhallgatták, hogy golyó ütötte át a műszerfalat, mivel nem szerették volna fölöslegesen megijeszteni az Ocean Reefben lakókat, s a vendégeket, akiknek többségét az Egyesült Államok keleti vidékének társadalmilag prominens, politikailag rendkívül befolyásos és betegesen lelkes adófizető személyiségei közt tartották számon. Sokan már így is elég feldúltak voltak, amiért a hurrikán elmosta a nyaralóikat. Tallahassee és Washington, D. C. vezércikkei mással se foglalkoznának, csak azzal a hírrel, hogy egy gyilkos szaladgál a mangrove fák között. Az Ocean Reef közönsége nem ismeri a tréfát.

S különben is, mint kiderült, semmiféle veszély nem fenyegette őket.

A legtöbb újházas, ha váratlanul elhagyják, majd beleőrülne a csalódásba, a féltékenységbe és a méregbe. Max Lamb esetében azonban mindezt jótékonyan elfedte, tompította a karrierépítés vágya.

Egyetlen bosszantó gondolat azonban minduntalan megfordult a fejében, bár ennek semmi köze a szökött feleségéhez. Az a lökött emberrabló mondta neki egyszer. - Örökségre szükségünk van.

Egy teherautó platóján utaztak akkor, s örök életű hirdetési szövegekről beszélgettek. Max semmi elmés dologgal sem tudta elkápráztatni, csak azzal a rövid életű Szilvarázs próbálkozással. Miután a termék megbukott, a hatodik emeletiek többnyire csak plakáttervekkel és egyéb grafikákkal

bízták meg, a szóbeli alkotás művészetétől megfosztották.

Ez fájt, mivel Max leleményes, tehetséges szókovácsnak tartotta magát. Szentül hitte, tud ő olyan reklámszöveget produkálni, amely még a lexikonokba is bekerülhet, s amelyek révén halhatatlanná válik, pontosan úgy, ahogy azt az emberrabló értette. Ha úgy tetszik, ez lehetne az ő öröksége.

Most, hogy a Bronco cigaretta már a múlté, Max kénytelen volt újabb lehetőségek után kutatni. A Miami-ba tartó repülőgépen felszolgált szénsavval dúsított üdítőital eszébe juttatta az Old Faithful üdítőt. Az Old Faithful 1962-ben volt a csúcson, s azóta a frissítők piacán apró buboréknyira zsugorodott a jelentősége. A Rodale feladata most az volt, hogy új életre keltse az italt, s a külön mormon család, amely a kezében tartotta a gyártást, e célra hajlandónak mutatkoztak tisztes hétjegyű összeget áldozni.

A Rodale & Burns berkein belül az Old Faithful felélesztését gyümölcsöző, ámde reménytelen vállalkozásnak tekintették. Az ott dolgozók közül senki sem szerette, mert egyetlen kis üvegtől az ember napokig hatalmasakat böfögött. Egy baráti összejöveten Pete Archibald részeg agyából ki is pattant egy reklámversike: - „Pompás érzés, bőffeteg, el nem feledheted!”

Augustine házában heverészve Max Lamb azt tervezgette, hogy szép csöndben egymaga kitalálja az Old Faithful felélesztésének módját. Olyan tett lenne ez, amely mítoszt teremtene körötte a Madison Avenue-n. Némi ihletért belelapozott a házi csomagküldő szolgálatok katalógusába. A tétlen órák alatt egyre csak az üdítőkkal kapcsolatos alliterációkon, rímeken, szójátékokon, versikéken, hasonlatokon törte a fejét. Bonnie az eszébe sem jutott.

Hosszas vajúdas után végül kiötlötte az igazit, azt, ami a gyerekek fülében mókásan hangzik, de még a tinédzserek, fiatal felnőttek körében is osztatlan sikert arathat:

„Gyöngyöző pezsgés, csiklandós érzés, ez a régi-új Old Faithful!”

Max Lamb olyan izgatott lett, hogy még aludni sem tudott. Újból feltárcsázta a lakása számát. Ezúttal sem Bonnie vette fel, a rögzítő síphangja felelt. Beütötte a kódszámát és várt.

Bonnie lehallgatta az üzenetét, s másikat hagyott helyette, méghozzá olyat, hogy Max nyomban elfeledkezett az Old Faithful reklámról. Az inge gallérja alatt azonnal viszketni, égni kezdett a bőre, verejtékezett, s hajnalig el sem múlt.

A tünetek nem lepték meg. Ha látni akarja a feleségét, akkor azzal az

őrült emberrablóval is találkoznia kell. Ettől a kilátástól csak egy elmebeteget nem rázna ki a hideg.

29

Snapper kezdte visszanyerni az öntudatát, ködösen úgy érezte, olyan helyzetben van, amilyenben utoljára huszonnégy évvel ezelőtt: egy fogorvosi székben ül. Érezte az orvos jelenlétét, hatalmas ujjak matattak a szájában. Amikor utoljára tömték a fogát, hajsza hímjén leharapta a fogorvos fél mutatoujját. Ezúttal azonban a kábító lövedék hatása alatt nyugodtan tűrte a beavatkozást.

- Lester Maddox Parsons! - A fogorvos szölongatta, hogy felébressze.

Snapper csak ködöt látott maga előtt, amikor kinyitotta a szemét. Ahogy tisztult a tudata, a ködön át egy ezüstös szakáll övezte mosoly sugárzott felé. Fogorvos úszósapkában? Snapper szólani akart.

- Miafnnnnenne? - kérdezte.

- Nyugi, főnök.

A fogorvos basszus nevetése úgy hatott Snapperre, mintha egy tehervonat robogott volna át a koponyáján. A szája nagyra tátva, készen a fúrásra. Gyerünk már, gondolta, legyünk már túl rajta.

Zümmögő hangot hallott. Jól van!

Igen ám, de nem a szájában, hanem a fülénél. Bogár. Valami rohadt bogár akar belemászni a fülébe!

- Hrrnnffff! - Snapper hevesen megrázta a fejét. Fájt. Ebben a pillanatban sós víz ömlött a képébe. Amit nagy hirtelenjében nem nyelt le belőle, az most, mint valami ciszternában, mind összegyűlt a deformált alsó állkapcsában.

Ettől teljesen magához tért. Most már mindenre emlékezett. A kód leszállt az agyáról. Táborüzet látott. Mellette Edie, izzadtan, mezítláb. És ott az a fiatal pipi, az a Bonnie, azt a lökött punkot ölelgeti, aki őt meglötte.

- Nahát, Lester, - Ez meg az az idióta félszemű óriás, a kezében egy üres vödörrel. Fogorvos sehol.

Ám a száját valami hideg fémtárgy tartja tátva, szorosan nyomódik a szájpadlásának, s nyomja a lágy szöveteket a nyelve alatt, valami, ami olyan nehéz, hogy előrebukik a feje tőle, valami, ami átlósan folytatódik a száján kívül a pofacsontjától a homloka fölé.

Valami nehéz nyél. Snapper bandzsított, hogy láthassa. A nyél vörös.

A rohadt életbe.

Üvöltve megpróbált felállni. A lábai cserbenhagyták. Érzéketlen ujjaival hadonászva ki akarta rángatni azt a valamit a szájából.

Skink az orra elé tartott egy krómozott kulcsot és azt mondta: - Álkulccsal nem működik.

- Nnnngggoooo!

- Lelőtte a barátomat. Niggernek nevezte. - Skink lemondóan vállalt vont. - Leütött egy nőt, elvette tőle az anyja jegygyűrűjét, s az út mentén elhajította. Milyen választást hagyott nekem?

A hajánál fogva felrántotta a vinnyogó Snappert, s odavonszolta egy széles, tejeszöld vizű folyócska partjára.

- Milyen választást hagyott? - ismételte meg Skink lágyan.

- Unngh! Unnnngggghhhhh!

- Hát persze. Sajnálja.

Edie, Bonnie és Augustine is lementek a partra. Skink ott guggolt Snapper mellett a sárban.

- Elmondom. Mint a legtöbb fajnak, már magának is rég ki kellett volna halnia. Hallott valaha Charles Darwinról?

Snapper bólintott, közben moszkítók raja lepte el a szemhéjait.

- Nagyszerű - mondta Skink. - Akkor tudja, mi fog történni. - A többiekhez fordult. - Megmondaná valaki Mister Lester Maddox Parsonsnek, hol vagyunk?

Augustine vállalkozott rá: - A Krokodil Tavaknál.

- Úgy ám. - Skink felállt. Még egyszer felmutatta a krómozott kulcsot, az egyetlen, amely nyitja a Snapper torz állkapcsai közé erősített Club kormányzarat.

Skink belehajította a tóba és azt mondta: - Krokodil Tavak Vadrezervátum. Találja ki, miről kapta a nevét?

Snapper gyászosan figyelte azt a fodrozódó pontot, ahol a kulcs alámerült a tóban.

A County Road 905-ösön csupán egyszer álltak meg, hogy Skink felvehessen az úttestről egy döglött gyémánthátút.

- Csak azt ne mondja, hogy olyan íze van, mint a csirkének.

A kormányzó, miközben karikába tekerte az élettelen csörgőkígyót, úgy tett, mint aki megbántódott. Azt mondta Edie-nek, sokkal csinosabb annál, semhogy jól állnának neki az efféle cinikus megjegyzések. Lecsapta a kígyó farkát, s emlékül Edie-nek adta.

- Más már nem is kellett. - Edie beledobta a hamutartóba.

Miután a kocsit magára hagyták, Skink egy ragacsos, vastag fenyőágból fáklyát gyújtott. Majdnem két órán át vezette a társaságot platánok, füge- és mahagონni fák árnyékában. Snappert, mint egy zsákot, átdobta a vállán. A jobb kezében a gyertyát tartotta, a másikban a Bili Blass bőröndöt. Edie Marsh lépkedett mögötte egy olyan szűk ösvényen, amelyen még egy nyúl is csak nehezen tudná átréselni magát. Bonnie következett, s szorosan a nyomában Augustine, kezében (Skink utasítására) a kábítópuska és a Club kormányzár. A derékszíjában pedig a harmincnyolcas.

Végül kiértek egy kis tisztásra. A közepén kormos kövek, tábornúz nyoma. Néhány méterrel arrébb egy rozsdafoltokkal tarkított, megfakult narancssárga csikkal szegélyezett kocsironcs állt. A tetején törött piros lámpák. Bonnie és Augustine közelebb léptek, egy öreg Monroe megyei mentőautó volt, a váz téglákon állt. Augustine kinyitotta a hátulját, s elismerően füttyentett. A mentőautó könyvekkel volt tele.

A kormányzó letette Snappert a földre, nekitámasztotta egy koszos fatörzsnek. Átsétált a tisztás másik végére, elrugdosta a leveleket és az ágakat, alattuk egy olajzöld vitorlavászon rejtőzött. Kotorászott a ponyva alatt, s kivett egy doboz zsemlemorzsát, egy üveg növényolajat, egy vizespalackot, s egy gyantás, katonai rovarriasztó rudat, amelyet mindjárt körbe is adott.

Miközben száraz faágakat gyűjtött a tűzhöz, Edie Marsh mögé lépett, és azt kérdezte: - Hol vagyunk?

- A semmi közepén.

- Miért?

- Mert ennél jobb hely nincs.

Valamennyien köré gyűltek, s nézték, hogy nyúzza meg a csörgőkígyót. Edie-t teljesen elbűvölték hatalmas kezei, s a biztos, könnyed és gyors mozdulatok.

Amikor a tűz lángra lobbant, Augustine magához húzta Bonnie-t, s arcát beletemette bársonyos hajába. Élvezettel hallgatta a tűz pattogását, egy bagoly huhogását valahol a távolban, a mosómedvék neszezését, suhanását, a rovarokra vadászó éjszakai állatok surranását. Az egyedüli hang, amely nem illett bele a hangulatba, az Lester Maddox Parsons kábult horkolása volt.

A levegő friss, az eső kitombolta magát. Augustine senkivel sem cserélt volna. Nagyon kellemes, meleg szeptember este ez a Krokodil Tavaknál. Lágyan megcsókolta Bonnie-t, élvezte a pillanatot. Nem akart most Max Lambre gondolni, aki holnap idejön, hogy visszaszerezze magának a feleségét.

Skink mindenkinek szedett a serpenyős kígyóból. Edie Marsh tréfásan megjegyezte, nem szép dolog, hogy Snappernek nem adnak belőle. Skink kijelentette, kegyeletsértés lenne az elhullott hullóval szemben.

S ekkor elkérte a Club kormányzarat Augustine-től.

A többieknek hátat fordítva beillesztette Snapper hamuszürke, vértelen ajkai közé. Bonnie szerint fizikailag lehetetlen lett volna megcsinálni, ha nincs ilyen lehetetlenül eldeformálódva a férfi állkapcsa. Senki sem szólt egy szót sem, csak Snapper nyöszörgött.

Skink fölé hajolt. - Lester?

- Mmmmmfrttthh.

- Lester Maddox Parsons!

Snapper szemhéja megrebbent. A kormányzó azt mondta Augustine-nak, merítse meg a vödröt a tóban, hogy felébreszthessék ezt a nyavalyást.

Még a narancsrózsaszín hajnal pírja sem tudta jobb kedvre hangolni Edie-t. A bőre ragadós, nyúlós, melege volt, szomjazott, koszos volt, ilyen nyomorultul még nem érezte magát. A legszívesebben a haját tépve sikoltozni, sírni szeretett volna. Hisztériázni. De még ennél is jobban megszökni, ami persze lehetetlen. Csapdába esett, minden oldalról neszező, idegtépő világ vette körül, rosszabb volt, mint egy tíz méter magas elektromos kerítés. Se a keze, se a lába nem volt megkötve. A kormányzó fegyvert sem szögezett a fejéhez. Semmi nem akadályozta abban, hogy elfusson, leszámítva a tudatot, hogy soha nem találna ki innen, hogy menthetetlenül elveszne a vadonban, éhen halna, s csonttá soványodott testén krokodilok, trópusi hangyák marakodnának. Edie méltóságát sértette a jeltelen halál gondolata ezen a mocsárvidéken. Nagyon nem szerette volna, ha napégette csontjait vadászok, halászok vagy madárlesők találják meg, hogy aztán nagyon okos orvosok és kórboncnokok rakosgassák össze, s azonosítsák a gyerekkori röntgenfelvételei alapján.

Odalépett a kormányzóhoz. - Beszélni akarok magával.

Skink az ingét tapogatva magában motyogott. - A fenébe - mondta aztán. - Kifogytam a varangyból. - Edie-re pillantott. - Maga sokat járt-kelt a világban. Bufót szívott már?

- Beszélnünk kell - mondta Edie. - Külön.

- Ha a bőröndről van szó, felejtse el.

- Nem arról.

- Akkor rendben. Mihelyt elbeszélgettem Lesterrel.

- Nem, most!

Skink az egyik durva tenyerével és ujjával szinte satuba fogta a nő arcát. Edie Marsh érezte, hogy minden különösebb erőfeszítés nélkül könnyedén össze tudná roppantani a nyakát, annyi lenne neki, mint amikor felpattint egy sörösdobozt. Skink azt mondta: - Nagyon rossz modora van. Menjen és üljön vissza a többiekhez.

Bonnie és Augustine a mentőautóroncs hátuljában ültek, Skink könyvtárát nézegették. Edie fel nem foghatta, mitől ilyen nyugodtak.

Azt mondta: - Csinálnunk kell valamit. - Szinte parancsnak hangzott.

Augustine Falkner: Absalom! Absalom! című könyvének első kiadását mutatta épp Bonnie-nak. Edie-re pillantva így szólt: - Olyan ez, mint egy utazás. Majd akkor lesz vége, ha vége.

- De ki ő? - Skink felé mutatott. Ezután Bonnie-hoz fordulva azt kérdezte: - Maga nem fél? Szent isten, én vagyok az egyetlen, akinek elég esze van ahhoz, hogy féljen?

- Tegnapi féltem - mondta Bonnie. - Most nem.

Augustine azt tanácsolta Edie-nek, hogy csillapodjon. - Majd akkor lesz vége, ha Skink úgy akarja. Addig is jó volna, ha nem bosszantaná.

Edie-t meglepte Augustine nyers tónusa. A férfi az ujjával a fának támasztott, tátott szájú Snapper felé bökött. - S különben is, hogy került össze ezzel a szarjankóval?

Bonnie közbevágott: - Hagyjuk az egészet.

- Nem, semmi baj. Szívesen megmagyarázom - mondta Edie. - Üzleti ügy. Együtt voltunk benne.

- A csalásban.

- Biztosítási csalásban - vallotta meg Edie. Bonnie rábámult. - Isten hozta a valóságban, hercegnő.

- Na és mikor söpörheti be a pénzt? - kérdezte Augustine.

Edie gúnyosan felnevetett: - A biztosító szerint egy-két napon belül. Azt mondták, futárral küldik. Én pedig itt vagyok, a rohadt Everglades kellős közepén.

- Ez nem az Everglades - javította ki Augustine. - Ez itt az Evergladeshez viszonyítva maga Saint-Tropez. De értem, hogy ideges, hisz az a kétszáz lepedő most elszáll.

Edie Marsh teljesen elképedt. Bonnie azt mondta: - Te viccelsz. Kétszázezer dollár?

- Egész pontosan kétszázegyezer - mondta Augustine Edie-re kacsintva.

Edie alig hallhatóan azt kérdezte: - Honnan tudja?

- Ott felejtett valamit a Calusában.

- A francba!

Augustine széthajtogatta a Midwest Casualty rózsaszín kárfelvételi jegyzőkönyvének másolatát. Edie ráismert a hód figurára a lap tetején. Augustine apró darabokra tépte, s azt mondta: - A maga helyében kitalálnék valami okosat arra, hogy került a táskája abba a bizonyos konyhába. A rendőrséget esetleg érdekelni fogja.

- A rohadt életbe!

- Úgyhogy én a maga helyében nem sietnék vissza a civilizációba. - Augustine ezzel visszafordult a kormányzó könyveihez.

Edie beharapta az ajkát. Istenem, néha nagyon nehéz az embernek megőrizni a hidegvérét. Megint a padlóra került. - Mi ez az egész? Valamiféle játék?

- Nem hiszem - mondta Bonnie.

- Jézusom.

- Ezt végig kell csinálni. Ki kell várni.

De nem nekem, gondolta Edie. Nincs az a pénz.

A Club felnagyította Snapper eleve torz vonásait. Arcának felső fele vastag ráncokba szaladt, olyan volt, mint egy palotapincsi, a szemei nedves résekké szűkültek, az orra a szemöldökéig feltolódott. Az összes többi egy hatalmas, tátott száj.

- Kitűnő száj lélegeztető - mondta Skink, s alaposan megnézte magának, mint egy kiállítási tárgyat szokás.

- Fhhrrrgaaah - hörögte Snapper. A könyöke fájt a karcolásoktól, amelyeket akkor szerzett be, amikor ez az örült a tó partjára vonszolta.

És ez az örült most így folytatta: - Istenem, gyűlölöm azt a szót, hogy nigger. Majdnem megöltem a szálloda előtt, amikor ezt mondta. A legszívesebben kiloccsantottam volna azt a három szánalmas teáskanálban elférő agyvelejét a dzsipben. Még ha nem lőtte volna le a barátomat, akkor is ez a gondolat foglalkoztatna.

Snapper abbahagyta a nyöszörgést. A nyálát igyekezett visszatartani. A szúnyogok és moszkítók rajokban röpködtek ki-be a szájában.

- Ezen nem lehet segíteni. - Skink a szúnyogok közé pöccintett. A rovarriasztóval előzőleg már alaposan bekente a fogoly nyakát és karját. - Belsőleg nem használható. - Rá is van írva a csomagolásra.

Snapper beletörődve bólintott.

- A jogosítvány Lester Maddox Parsons névre van kiállítva. Valami merész feltételezés azt súgja, hogy arról a betonagyú georgiai bigottról nevezték el. Igazam volna?

Snapper erőtlenül bólintott.

- Vagyis újabb rosszpontot gyűjtött. Szégyen, Lester, bár ha belegondolok, a szülei akár Gandhira is keresztelhetnék volna, magából akkor is egy kolosszális barom lenne. És most mutatok valamit.

A kormányzó kihúzta az ülepe alól a Bili Blass bőröndöt. Snapper elé tette és kárörömmel kinyitotta. - Rá ne csorgassa a nyálát - mondta neki.

Snapper összekuporodott. A bőrönd tele volt pénzzel: a bank szalagjával átkötött húszas csomagokban.

- Kilencvennégyezer dollár - közölte Skink. - Valamint márkás ingek, zoknik és egyéb ruhadarabok. Két csomag francia kondom, egy pár arany mandzsetta gomb, s egy tubus síkosító kenőcs... és még mi is? Ó, igen, személyes iratok.

Beletúrt a bőröndbe. - Bankbizonylatok, újságkivágások a hurrikánról. És ez...

Egy színes prospektus a Gables-on-the-Bay negyedről. Skink odaült Snapper mellé, és kinyitotta a füzetet.

- Ez a mi emberünk. Christophe Michel. - Nemzetközi hírű építészmérnök. Látja, itt a képe.

Snapper felismerte benne a Circle K-ben vásárló pofát.

- Mit csinálna - kérdezte Skink elgondolkodva -, ha maga tervezte volna ezeket a képtelenül drága házakat, amelyek az első komoly viharban összeomlanak, mint a kártyavár? Egy dörzsölt pasas, azt hiszem, ilyenkor fogja a pénzt és odébb áll, mielőtt még röpködni kezdenének az idézések. Szerintem ez volt Monsieur Michel terve is.

Törődött is azzal Snapper, mit csinált a francia. Meredten bámulta a töméntelen pénzt. Akkor is csak zihálva kapkodta volna a levegőt, ha nincs a szájában a kormányzár. Eszébe jutott egy Sally Jessy, vagy talán Donahue tévéműsor. Miami Beachben egy szobalány negyvenkétezer dollár talált az ágy alatt. És a lány ahelyett, hogy lenyúlta volna a pénzt, odavitte az igazgatónak! Így került be a Sally Jessy műsorba, annak az epizódnak „Becsületes emberek” volt a címe. Snappernek eszébe jutott, hogy üvöltött, amikor látta: - Ilyen egy hülye picsát! - Amikor megmutatták a pénzt, Snapper hajszaál híján bevizelt mérgében.

S ez itt most kétszer annyi. Az orra előtt.

- Whhhrrroognnn? Whhaakkkffif?

- Jó kérdés, Lester.

A félszemű idióta minden szó nélkül felállt, kigombolta a sliccét, elővette a szervét és Snapper legnagyobb megdöbbenésére, látható élvezettel levizelte a pénzt.

Snapper kínjában a sarkain ringatódzott. A rosszullét környékezte. Skink

begombolta magát, s elment a majomkábitóért. Visszasétált Snapperhez, meglökte a mellkasát, s beleszúrta a hátsó fertályába a tűt. Nyomban köd szállt Snapper agyára. Már csak annyit hallott, hogy Skink megkérdi: - Ki akar fürdeni?

Bonnie és Augustine változatlanul a könyveket nézegették, Edie a kormányzóval tartott a tóhoz. Beszélni akart vele, Skink pedig fürdeni készült. Levetkőzött, a fürdősapkával kezdte.

Amikor belelépett a vízbe, Edie megkérdezte: - És a krokodilok?

- Nem bántanak. Nincsenek már annyian, hogy bárkit is bánthatnának. Bár lennének.

Vidáman lemerült, majd felugrott a levegőbe, s lerázta a vizet és a buborékokat a szakálláról. A teste barna és hatalmas. Edie nem készült fel a látványra: pózna méretű karok, széles mellkas, a nyaka olyan vastag, mint egy ciprusfa törzse. A terepruhában mindebből semmi sem látszott.

- Bejön?

- Csak ha beszélünk - felelte Edie.

- Mi mást csinálnánk?

Már megint ez az átkozott mosoly, gondolta Edie. Megkérte, hogy forduljon el, amíg levetkőzik.

A kormányzó hallotta, amikor becsusszant a vízbe. Majd megérezte karcsú karjait, lábait, Edie a hátához simult. Miközben Skink elindult a mélyebb vizekbe, Edie szorosan belecsimpaszkodott.

- Egy kicsit félek - mondta.

- Ha! Maga meg én vagyunk a legfélősebb fenevadak itt a dzsungelben.

Edie azt súgta a fülébe: - Vissza akarok menni Miamiba.

- Menjen.

- De nem ismerem a kiutat.

A kormányzó az erős árral szemben haladt. Csak a fejük látszott ki a vízből, olyanok voltak, mint két úszó fadarab.

Edie lélegzete felgyorsult az izgalomtól, hogy sebes sodrású vízben van. Azt mondta: - Abban a pillanatban, hogy maga és Naivka megjelentek a háznál, tudtam, mindennek vége. Hiába volt Snappernél fegyver. Nem mi raboltuk el magukat, hanem fordítva.

- A természetben hierarchia uralkodik - jelentette ki Skink.

Edie elhaló hangon azt súgta: - Kérem! Vezessen ki innen!

- Én meg milyen biztos voltam benne, hogy a bőrrönd izgatja.

- Dehogy - mondta a lány, bár futólag ez is megfordult a fejében. Mégis úgy döntött, inkább arra összpontosít, hogy élve kikerülhessen innen.

Egy ezüstösen csillogó halacska ugrott fel a közelben. Skink játékosan utánakapott, s azt mondta: - Edie, magának rossz véleménye van a férfiakról, és ez jó. Ebben egyformák vagyunk. Istenem, gondolja csak el, milyen lenne Florida ma, ha a nők kezében lett volna az irányítás. Képzeld el az öblöket azok nélkül a ronda felhőkarcolók nélkül. Képzeld el a tavakat golfpályák nélkül. - Összezsapta a kezét, a tenyeréből vízszugár szökken fel.

- Rosszul látja - vitatkozott a lány.

- Kedvesem, álmodozni lehet. - A férfi megérezte Edie száját a nyakán. Majd a nyelvét, s mellbimbójának feszítését. - Ez meg mi volt? - kérdezte.

- Mit gondol?

Amikor Edie újra megcsókolta, Skink, a hátán Edie-vel, alámerült a vízben. A sós víz égette a lány szemét, mégis kinyitotta. A férfi buborékokat fújva rámosolygott. A felszínre úsztak, s nevettek. Edie óvatosan visszamászott a korábbi helyzetbe, mint valami fa törzsére, felkúszott a derekára, majd erős karjaiba és a vállába kapaszkodva, térdeit szorosan a csípőjéhez nyomva előrecsusszant. Közben érezte, hogy a férfi a sekélyebb vizek felé tart, hogy míg tartja, leállhasson a lábával.

Szemtől szembe kerültek, s köztük ott fodrozódott a zöldes víz. Edie azt kérdezte: - Nos?

- Nem maga volt ideges a krokodilok miatt?

- Mindkettőnket meg kell egyenek, nem?

- A dolgok jelenlegi állása szerint igen.

- Ez pedig azt jelenti, hogy baromi nagynak és éhesnek kell lenniük.

Skink figyelmeztetett: - Ezzel együtt jobb, ha csöndben maradunk. Bizonyos zajok felkeltik az érdeklődésüket. - Komolyan beszélt.

- Mennyire kell csöndben lenniük? - Gyöngéden nekidörzsölte a mellét a férfi bordáinak.

- Nagyon. Egy hangot se.

- Az lehetetlen. - Edie két kezét érzett a fenekén. A férfi felemelte, könnyedén megtartotta. S már benne is volt. Ilyen egyszerűen.

- Tsss - mondta.

- Nem tudok.

- De igen, Edie.

Olyan lassan szeretkeztek, hogy úgy tetszett, egyetlen izmuk sem mozdul. Csak a meleg áramlat érintette őket, az örvénylett körülöttük és köztük. A mangrove fák között nagyot rikoltott egy dühös madár. Ezüstös pérhalak siklottak a sekélyebb vizek felé. Egy hosszú, fekete kígyó suhant tova, közönyösen ringatózódott a bársonyos jade színű víz tetején.

Edie Marsh jól csinálta. Szinte egyetlen hangot sem hallatott. Hosszú időre még a csábítás céljáról is megfeledkezett.

Utána szerette volna, ha megszáritkoznak és szundítanak egyet, de Skink azt mondta, erre most nincs idő. Gyorsan felöltöztek. Egyetlen szó nélkül vezette a fák sűrűjében. Edie-nek fogalma sem volt, hol vannak, néha úgy tetszett, hogy körbejárnak. Amikor kiértek egy aszfaltos útra, a férfi megfogta a karját. Továbbmentek egy mérföldet, s egy közlekedési lámpával ellátott kereszteződéshez értek. Az útjelző táblák egyike Miami-ba, a másik Key West felé mutatott. Skink azt mondta Edie-nek, itt várjon.

- Mire?

- Valaki hazaviszi. Mindjárt itt lesz.

Edie meglepődött. - Kicsoda?

- Nyugalom.

- De azt akartam, hogy te kísérsz el.

- Sajnálom - mondta Skink. - Én eddig jöttem.

- Esni fog.

- Igen.

- Mennydörgést is hallottam! - háborgott Edie.

- Akkor ne eregess sárkányokat.

- Ezt meg mikor találtad ki? Hogy itt hagysz... - Most már dühös volt.

Rájött, hogy a férfi amúgy is elengedte volna, teljesen felesleges volt tehát az a szex-a-vízben.

Nem mintha nem élvezte volna, s nem próbálná meg szívesen újból, de mégiscsak bosszantotta.

- Miért nem mondtad tegnap?

Skink rávillantotta politikusi mosolyai egyikét. - Kiment a fejemből.

- Seggfej. - Edie kivett egy levelet a vizes hajából, s dühösen szélnek eresztette. A bokájától elhessentett egy bögölyt. Keresztbe fonta a karját és maga elé bámult.

Skink lehajolt és megcsókolta a homlokát. - A jó oldalát nézd, kislány. Legyőzted a krokodiloktól való félelmedet.

Fél tizenkettőkor egy járőr-kocsi állt meg a Card Sound Road és a County Road 905-ös kereszteződésénél. Egy szélesvállú, utcai ruhát viselő fekete férfi kettőt dudált Edie Marshnak. Miközben a fickó intett neki, hogy menjen oda, Edie felismerte, ez az a zsaru, akire Snapper rálőtt a Paradise Palms előtt. - Lehet, hogy nem hiszi el - mosolygott Edie -, de komolyan örülök, amiért jól van.

- Köszönöm, hogy aggódott. - Olyan közömbös hangon mondta, hogy Edie első pillanatra nem érezte ki belőle a gúnyt. A férfin sötét napszemüveg volt, s a szája sarkából egy fogpiszkáló állt ki. Amikor áthajolt, hogy kinyissa a kocsi ajtaját, Edie a két gomblyuk közötti résen látta, hogy kötés van a mellkasán.

- Maga Jim, igaz? Edie vagyok.

- Kitaláltam.

A járőr Miami felé indult. Edie úgy gondolta, le van tartóztatva. Azt mondta: - Nem mintha számítana, de nem hittem volna, hogy löni fog.

- Vicces, ha az ilyen idióták fegyverrel mászkálnak.

- Ide hallgasson, tudom hol van. Odavezethetem.

- Én is tudom.

Edie ekkor megértette. A rendőrnek esze ágában sincs megtalálni Snappert. Neki befellegzett.

- Na és velem mi lesz? - kérdezte, s magában önkéntelenül is azt számolgatta, hányféle büntetért ítélik el. Emberölési kísérlet. Cserbenhagyás. Bűnpártolás és felbujtás. Autólopás. S nem is beszélve a biztosítási csalásról, amelyről a rendőr vagy tud, vagy sem, attól függ, mennyit mondott el neki a kormányzó.

- Velem mi lesz? - kérdezte ismét.

- Tegnap este kaptam egy telefonhívást, hogy egy hölgyet vigyek be a szárazföldre.

- És magának nem akadt jobb dolga.

A sötét szemüveg mögül azt a választ kapta: - Egy régi barátom hívott fel.

Edie Marsh igyekezett bátornak látszani. Nem ment könnyen. Autót sehol sem látott. Ez a pasas megerőszakolhat, megölhet, s bedob valahol a mocsárba. Ki tudná meg? Ráadásul rendőr.

- Nem válaszolt a kérdésemre - szívóskodott a lány.

A fogpiszkáló megrezzent. - A válasz az: semmi. Semmi sem fog

történni magával. A barátom, aki az üzenetet hagyta, mondott pár jó szót.

- Igazán?

- „Ezen a nőn a börtön sem segít. Csak az idődet vesztegetnéd.” - Szó szerint idéztem.

Edie elvörösödött. - Ezek lennének a jó szavak.

- Ezért ingyen beviszem Florida Citybe. Pont.

Miután áthajtottak a Card Sound Bridge-en, a járőr megállt az Alabama Jack's-nél. Megkérdezte Edie-től, halas szendvicset, vagy hamburgert kér-e.

- Mezítláb vagyok - mondta ő.

A férfi végre elmosolyodott. - Nem hiszem, hogy az estélyi ruha előírás itt.

Ebéd közben Edie Marsh újból próbálkozott. - Rosszul lettem, amikor Snapper meghúzta a ravaszt - bizonygatta -, esküszöm. Én nem akartam.

Jim Tile azt mondta, nem számít. Edie a barátság kedvéért megkérdezte, mióta dolgozik Miamiban.

- Tíz napja.

- A hurrikán hozta ide?

- Csakúgy, mint magát - felelte Jim, hogy a tudtára adja, mindent tud róla.

Az étteremből kifelé jövet vett még neki az útra egy dupla adag sült krumplit és egy Colát. A kocsiban Edie társalogni próbált. Kényelmesebben érezte magát, ha a rendőr beszél, s nem csak bámul maga elé, mint egy szfinx, s rágja azt a rohadt fogpiszkálót.

Megkérdezte, megnézheti-e a golyóálló mellényt. A férfi azt válaszolta, bizonyítékképpen benntartották a rendőrségen. Ekkor azt tudakolta, lyukat ütött-e rajta a lövedék, mire Jim azt felelte, nem, épp csak behorpadt.

- Fogadok, nem gondolta volna, hogy ilyen hajmeresztő lesz itt a munkája.

Jim Tile a rádió gombját csavargatta. Edie tovább próbálkozott: - S mi volt eddig a legrémesebb élménye?

- Azon kívül, hogy az idióta barátja rám lőtt?

- Igen, azon kívül.

- Az Egyesült Államok elnöke - mondta a rendőr -, amikor megpróbált beleverni egy szöveget egy fába. Legalább kilencszer veselkedett neki.

Edie kiegyenesedett. - Látta az elnököt?!

- Egen. Mi kísértük.

Edie elgondolkodva betett a szájába egy adag krumplit. - A fiát is látta?

- Ugyanabban a limóban ültek.

- Nem is tudtam, hogy Miamiban él az elnök fia.

- Ez a szerencséje - jegyezte meg Jim.

Edie Marsh a Coláját kortyolgatva próbált nem átlátszónak lenni: - Vajon hol lakhat egy ilyen ember, mint ő? Valószínűleg Key Biscayne-ben, vagy Gablesben. Engem foglalkoztatnak a híres emberek. Hogy hová járnak enni. Hol mosatják a kocsijukat. Ki a fogorvosuk. Gondolja csak el, még az elnök fiának is kell fogorvoshoz járnia. Magát nem érdekli az ilyesmi?

- Egyáltalán nem. - Kövér esőcseppek koppantak a szélvédőn. A rendőr azonban még mindig fennhagyta a napszemüvegét.

Edie nem adta fel. - Barátnője van? - kérdezte.

- Igen.

Na végre, gondolta Edie. Ezzel már lehet valamit kezdeni. - És most hol van?

- Kórházban - felelte Jim Tile. - A cimborája péppé verte.

- Ó istenem, nem...

Jim Tile látta, hogy Edie magára öntötte a Colát, de még csak észre sem vette.

- Istenem, nagyon sajnálom - mondta a lány. - Esküszöm, nem... felépül?

Jim Tile a kezébe nyomott egy csomag papírzsebkendőt. Edie megpróbálta felitatni az ölébe ömlött italt. A keze remegett.

- Nem tudtam - ismételte. Eszébe jutott a jegygyűrű gravírozása, az, amelyik a lány anyjáié volt, s amit Snapper ellopott. Cynthia, ez a név volt belevésve, így hívták a rendőr barátnőjének anyját.

Edie most először érezte meg a bűn súlyát. A rosszullét kerülgette.

Jim Tile azt mondta: - Az orvosok szerint felépül.

Edie csak bólintani tudott, teljesen összeomlott. A járőr felhangosította a rendőrségi adót. Megállt egy bedeszkázott McDonald's-nál. A hurrikán kidöntötte az ablakait, az ajtaját.

Egy metálkék kocsi vesztegelt az egyik csupasz pálma alatt. Egy zöld, Day-Glo esőköpenyes férfi ült a motorháztetőn, az éles ráncokból ítélve a pelerin köpeny vadonatúj volt. A férfi nyomban talpra szökkent, amikor meglátta a járőrököt.

- Ő ki? - kérdezte Edie.

- Vigyázzon az üvegszilánkokra - mondta Jim Tile.

- Itt akar hagyni?

- Igen, asszonyom.

Edie Marsh kilépett a kocsiból, a férfi meg beszállt a helyére. A járőr azt mondta neki, hogy csukja be az ajtót és kösse be magát. Edie csak állt a

kocsi mellett, s félig-meddig durcásan keresztbe fonta a karját. A hatáson sokat rontott a zuhogó eső, amelytől sűrűn pislogott, s megrándult, meg a viharos szél, amely mint egy szénaboglyát, összekuszálta a haját.

Az esőt és a szelet túlkiabálva azt kérdezte: - És most itt mit csináljak?

- Imádkozzon - mondta a járőr. Csinált egy U-kanyart, s visszaindult Key Largo felé.

Bonnie idegesen megcsókolta Augustine-t, mielőtt elindult volna a táborhelyről Skinkkel. A férje már ide tart. Az útnál kell találkozniuk.

Augustine magára maradvá olvasni próbált, a régi mentőkocsiban húzódott meg, hogy szárazon maradjanak a lapok. De képtelen volt a betűkre figyelni. Gondolatban Bonnie és Max párbeszédét találgatta. Két verziót gondolt végig, az egyik a szomorú „ég áldjon”, a másik a „sajnálom-próbáljuk-meg-újra”.

Enjének egyik fele arra számított, hogy nem látja viszont Bonnie-t, meggondolja magát és felül egy New York-i repülőre. Augustine hozzászólt már az efféle meglepetésekhez.

Ugyanakkor a három exmenyasszonya ki nem bírta volna ennyit időt az erdőben jelenet vagy veszekedés nélkül. Bonnie Lamb más volt, mint az eddigiék. Augustine azt remélte, ezúttal is másmilyennek bizonyul, s nem szökik meg tőle.

Az érzelmi vihar ellenére Augustine szemmel tartotta Snappert, aki még mindig kábultan hevert. De nemsokára dűnnyögve magához tér ez az átkozott. Az olcsó öltönyétől eltekintve Augustine-t azokra a bamba alakokra emlékeztette, akiket az apja a hajójára vitt segíteni.

A másik dolog, ami az öregére emlékeztette, ez a nyavalyás idő. Augustine-nek eszébe jutott egy borús szeptember délután, amikor az apja hatvan csomagot dobott a tengerbe, abban a tévhitben, hogy a közelgő hajó a parti őrségé, pedig csak a Hatteras volt az, a fedélzetén italozó sebészekkel, akik Cat Cay felé igyekeztek. A marihuána meg ott lebegett a Golf áramlatban, miközben Augustine apja rémülten összetrombitálta a barátait, szomszédait, unokatestvéreit, a kikötői patkányokat s magát Augustine-t is, hogy segítsenek kimenteni. Csónakcsákyákkal és szigonyokkal négy csomag kivételével, amelyeket egy elhaladó görög tankhajó lelkes legénysége orozott el előlük, valamennyit kihalászták. Apja még aznap éjszaka, miután a szállítmány biztonságban száradt már egy raktárházban, ünnepséget adott a segítőinek. Mindenki merev részeg lett, kivéve Augustine-t, aki akkor még csak tizenkét éves volt. Már akkor

tudta, hogy ehhez a mesterséghez semmi köze.

Augustine kimászott a mentőautóból és kinyújtóztatta elgémberedett tagjait. Egy vörösfarkú héja körözött a táborhely fölött. Odasétált az alvó Snapperhez. A kormányzó ott hagyta mellette a vizelettel öntözött pénzes bőröndöt. Augustine a cipője orrával megbökte Snappert. Semmi. Megfogta a Club kormányzarat, s ide-oda rángatta a férfi fejét. Snapper ernyedt volt, mint egy rongybab. A mozgásra álmos hortyogással reagált, a szeme azonban csukva maradt. Augustine felemelte Snapper egyik kezét, s jó erősen megszorította a hüvelykujja körmét. A pasas meg se rezzett.

Ez odaát van álmországban, gondolta Augustine. Nem kell megkötni.

Azzal a gondolattal viaskodva, hogy Bonnie Lamb esetleg nem jön vissza, Augustine még visszataszítóbbnak találta Lester Maddox Parsons látványát és hortyogását. Nem valami felemelő érzés együtt táborozni egy mocskos gazemberrel. Snapper lehangoló jelenléte sokat rontott az eső üdesége, a héja körözése, s a hűvös, zöld lombátor teremtette hangulaton.

Augustine képtelen volt továbbra is ott maradni a társaságában. Ez rosszabb, mintha egyedül lenne.

Jim Tile azt kérdezte: - A fiatalember hol van?

- A könyvtárban - felelte Skink.

A járőr kocsijában ültek, nem messze attól az ösvénytől, amelyen a kormányzó idáig vezette Bonnie-t. Ő meg a férje egymás mellett ültek a Krokodil Tavakat övező fémkorláton. A járőrkocsi mintegy százméternyire állt meg tőlük, ennél bizalmasabb együttlétet Jim Tile és Skink nem ajánlhatott. Max Lamb és a rikító esőköpenye még ebből a távolságból, s az eső vízfüggönyén át is jól látható volt.

- Az apja börtönben van - Skink még mindig Augustine-ről beszélt. - S ezt hallgasd meg: a lány szerint egy hurrikán alatt fogant.

- Melyik alatt?

- A Donna volt az.

Jim Tile elmosolyodott. - Ez igen.

- És harminckét évvel később jön egy másik vihar, s az élete újra kezdődik. Tényleg a csillagok állása határozza meg az életét, nem?

A rendőr elnevette magát. - Te másra sem tudsz gondolni. - Szeretettel mondta. - Mit csinált az apja?

- Csempész volt - mondta Skink. - De a tehetségtelenebbek közül való.

- Hát, nekem tetszik az a srác. Rendes gyerek.

- Igen, az.

A járőr bekapcsolta az ablaktörlőket. A köpeny mozgásából jól láthatták, hogy Bonnie férje felállt, s járkálni kezdett.

- Őt nem irigylem - mutatott felé Jim Tile.

Skink megvonta a vállát. Ő még mindig nem tudta megbocsátani Max Lambnek, hogy videóstól beállított Miami-ba. - Mutasd, hol lőttek meg!

A rendőr kigombolta az ingét, s levette a kötést. A golyóálló mellény ellenére jó nagy szilvakék zúzódás volt a mellkasán. A kormányzó fűttyentett és azt mondta: - Neked meg Brendának el kellene utaznotok.

- Az mondják a kórházban, hogy tíz nap múlva talán már kiengedhetik.

- Menjetek el valamelyik szigetre - javasolta Skink.

- Nyugaton sem járt még. Imádja a lovakat.

- Akkor a hegyekbe. Wyomingba.

- Ez tetszeni fog neki - helyeselt a rendőr.

- Bárhová, Jim. Az a fontos, hogy elmenjetek innen.

- Egen. - Jim kikapcsolta az ablaktörlőket. Az esővíz, mint valami szirup beborította a szélvédőt. Snapperről nem beszéltek.

- Melyikük az? - kérdezte Max Lamb.

Az remélte, hogy az emberrabló, a vadabb. Ez alátámasztaná a teóriáját, hogy a feleségének elment az esze, valami olyasmi történt vele, amit Stockholm-szindrómaként emlegetnek, amikor az elrablott beleszeret fogva tartójába. Ezt könnyebb lenne elfogadni, s megmagyarázni a barátainak és a szüleinek. Bonnie-t megbűvölte egy örült, kábszeres remete. Egy magányos Manson.

Bonnie azt felelte: - Max, velem van baj.

Ez azonban nem teljesen igaz, Bonnie tudta. Az asszony látta: amikor Max kiszállt a járőrkocsiból, egy mezei nyúl láttán akkorát ugrott, mintha legalábbis egy hatalmas prérifarkas lett volna.

Max Lamb így folytatta: - Bonnie, neked teljesen átmosták az agyadat.

- Senki...

- Lefeküdtél vele?

- Kivel?

- Akármelyikükkel.

- Nem! - Bonnie felháborodva mondta, hogy leplezze a hazugságot.

- De akartál.

Max Lamb felállt, az esőcseppek végiggördültek a köpenyén. - Azt akarod mondani, hogy ezt - kezével utálkozva kaszált a levegőben - jobban kedveled, mint a várost?

Bonnie sóhajtott. - Nem zavar, ha találkozom egy bébi krokodillal. Én

csak ennyit mondtam. - Pontosan tudta, milyen rémesen hangzik ez olyasvalakinek a fülében, mint Max.

- Te is füstöltél abból a szarból, igaz?

- Ó, kérlek.

Max Lamb fel és alá járkált. - Ezt én képtelen vagyok elhinni.

- Én is - sóhajtott Bonnie. - Sajnálom, Max.

Maxnek megrándult a válla, a tavak felé fordult. Dühösebb volt, semhogy sírva fakadjon, s mert megbántották, könnyörögni sem tudott. Még az is megfordult a fejében, hogy Bonnie-nak talán igaza van, nem ismerte őt elég jól. Még ha meg is gondolná magát és visszamenne vele New Yorkba, egyre csak az járna a fejében, vajon mikor szökik meg újra. Ami itt történt, az elrontotta a kapcsolatukat, talán örökre.

Amikor visszafordult Bonnie-hoz, leplezetlen csalódással a hangjában ezt mondta: - Azt hittem... több eszed van.

- Én is. - A vita csak tovább mérgesítené a helyzetet. Bonnie úgy döntött, hogy mindent elfogad, bármit mondjon is Max. Hagynia kell neki valamit, s ha már ez nem lehet a büszkesége, akkor legyen a férfiúi fensőbbrendűségének hamis tudata. Úgy gondolta, nem nagy ár ez azért, hogy el tudja viselni a fájdalmát.

- Ez az utolsó lehetőség - szólt Max, azzal benyúlt a köpeny alá és kivett két repülőjegyet.

- Sajnálom - mondta Bonnie, és megrázta a fejét.

- Szeretsz, vagy sem?

- Nem tudom, Max.

Max eltette a repülőjegyeket. - Ez hihetetlen.

Bonnie felállt, s az arcára lehelt egy búcsúcsókot. A szeméből könnyesepp gördült, de Max feltehetően észre sem vette, hisz az eső is áztatta az arcát.

- Hívj fel - búcsúzott Max keserűen -, ha már tisztába jöttél magaddal.

Egyedül ment vissza a járőrközihoz. Az emberrabló kinyitotta neki az ajtót.

Max szó nélkül ült a kocsiban, vádló némasággal hallgatott. A rendőr barátja ennek a háborodottnak, aki elrabolta őt, s átmosta a felesége agyát. Pedig az lenne a morális és törvényes kötelessége, hogy megakadályozza a csábítást, legalábbis megpróbálja. Mindenesetre Maxnek ez volt a véleménye.

Amikor odaértek a bedeszkázott McDonald's-hoz, Max azt mondta a rendőrnek: - Legalább arra legyen gondja, hogy az a félszemű gazember rendesen bánjon vele.

Fenyegető hangsúllyal mondta, s Jim Tile normális esetben jót mulatott volna Max arroganciáján. De most sajnálta a rossz hír miatt, amelyet tőle kell hallania.

- A kormányzót ma látta utoljára - közölte vele.

- De akkor...

- Félek, téved - mondta a rendőr. - Abba a koponyás fiatalemberbe, abba szeretett bele.

- Jézusom - borzongott meg Max undorral.

Mielőtt Jim Tile továbbhajtott volna, a visszapillantó tükörből még megnézte magának. Max Lamb a pocsolyákat rugdosva ment a kocsija felé, a köpeny szárnyai lebegtek utána.

Már egy mérföldnyire voltak az úttól, amikor meglátták Augustine-t az ösvényen. Bonnie odaszaladt hozzá. Még akkor is szorosan tartották egymást, amikor Skink közölte, ő visszamegy a táborhelyre.

Augustine és Bonnie letértek a tópartra. Egy szárazabb helyen leültek a fűbe. Bonnie észrevette, hogy Augustine egy könyvet is hozott magával.

- Ó, szonettek akarsz felolvasni nekem! - Mindkét kezét a mellére tette, mint aki nyomban elájul.

- Térj észhez - mondta Augustine, s beletúrt Bonnie hajába. - Emlékszel, amikor a férjed az emberrablást követően először hagyott üzenetet a rögzítőn?

Az asszony már képtelen volt emberrablásnak tekinteni a történeteket, bár gyakorlatilag tényleg erről volt szó.

Augustine így folytatta: - A kormányzó felolvastatott vele valamit. Nos, megtaláltam. - Bonnie felé mutatta a könyv gerincét. Henry Miller: A rák heve.

- Figyelj - kérte a férfi.

„Valaha úgy gondoltam, nincs magasztosabb cél, mint emberségesnek lenni, de most már tudom, ez okozta romlásomat. Ma már büszkén állíthatom, embertelen vagyok, nincs közöm az emberiséghez, nincs a kormányzáshoz, a hitvallás és elvek számomra semmit sem jelentenek. Semmi közöm az emberiség csikorgó gépezetéhez... én a föld része vagyok. A párnámon fekve mondom mindezt, s közben érzem, hogy agancsok nőnek a homlokomon.”

Augustine odaadta a könyvet Bonnie-nak. Skink piros tintával jelölte meg a sorokat.

- Pontosan róla szól.

- Vagy rólam - mondta Augustine. - Valamikor.

Az égbolt kékeslila színben játszott. Egerészölyvek csapata röpült a szellők szárnyán. A távolban mennydörgés hallatszott. Augustine megkérdezte, mi lett Maxszel.

- Egyedül megy haza - felelte az asszony. - Tudod, az is megfordult a fejemben, hogy bekattantam. - Bonnie lehúzta az ujjáról a jegygyűrűt. Augustine arra számított, hogy vagy visszahúzza, vagy belehajítja a tóba.

- Ne - kérte mindkét eshetőséggel számolva.

- Visszaküldöm neki. Nem tudom, mi mást kezdhetnék vele. - Szomorúan, erőtlenül csengett a hangja. Sietve eltette a gyűrűt.

- És most mit akarsz csinálni? - kérdezte a férfi.

- Egy darabig veled maradnék. Lehet?

- Tökéletes.

Bonnie jobb kedvre derült: - Na és maga, Mister-Csak-a-Mának-Élek?

- Talán szívesen hallod, hogy van egy tervem.

- Ezt nehéz elhinni.

- Komolyan - mondta Augustine. - Eladom Felix nagybácsi állatfarmját, vagyis inkább azt, ami maradt belőle. Meg a házat is. És aztán keresek valami ehhez hasonló helyet, s mindent újra kezdek. Egy helyet, valahol a világ végén. Ez is érdekel?

- Nem is tudom. Telefon lesz?

- Nem fordulhat elő.

- Csörgőkígyók?

- Valószínűleg.

- Nahát. A világ legeslegvégén. - Bonnie úgy tett, mint aki gondolkodik.

Augustine azt kérdezte: - Hallottál már a Tízezer szigetről?

- Valaki megszámlolta őket?

- Nem, kedvesem. Ahhoz egy egész élet sem lenne elég.

- És ez volna a terved?

Augustine jól ismerte a párválasztás dilemmáit. Bonnie azon töri a fejét, hogy lehorgonyozzon-e, vagy tovább vitorlázzon. - Létezik ott egy Chokoloskee nevű helység - mondta. De lehet, hogy te nem szeretnéd.

- Marhaság. Itt várj meg. - Bonnie talpra szökkent.

- Most meg hová mész?

- Vissza a táborba egy verseskötetért.

- Ülj le, még nem fejeztem be.

Bonnie lerázta a kezét magáról. - Te olvastál nekem. Most én fogok neked.

Bonnie egy Whitman kötetért sietett vissza az ösvényen. Valahol a rozsdás mentőautóban látta a „Dalok rólam” című kötetet, ez volt az egyik

kedvence a középiskolában. Különösen egy sort szeretett: „Saját porladó csontjától a masztadon hasztalan menekül”, valahogy Skinkre emlékeztette.

A táborhelyre érve azt látta, hogy Skink mozdulatlanul fekszik a földön. Snapper torokhangokat hallatva magasodik föléje. Rettenő dühe lassan alábbhagyott. Az egyik kezében az az égett fahasáb, amelyet a kormányzó fáklyának használt.

Bonnie mozdulatlanul állt, az öklei ökölbe szorultak. Snapper amúgy is deformált képe még ádázabb volt a szájába erősített piros-króm kormányzártól. A fáklyát ledobta a földre, felkapta a bőrröndöt és futásnak eredt.

Bonnie örült módon szaladt utána.

31

Snappert a hűvös eső ébresztette fel. A táborhely nyugodt. A félszemű örült aludt, mocskos terepszínű ruhájában elnyúlt egy fa alatt. Edie Marshnak, a céllövőnek, meg annak a lökött tyúknak, aki üdítővel locsolgatta magát a dzsipben, semmi nyoma.

Snapper lassan felült. A szeme égett, a szája kiszáradt. A szemöldökén alvadt vér: ezredszer próbálta meg kitépni a szájából a kormányzárat. A fájdalom elviselhetetlen, úgy érezte, bármelyik pillanatban szétrobbannak a csontjai. Hálás volt, amiért nem láthatta magát: egész biztosan úgy fest, mint valami ócska cirkuszi attrakció. A Vödörszájú Jack. A húgyagyú népség meg sorba áll, és pingponglabdákat hajigál a tátongó lyukba.

Jézusom, gondolta, tán már pókháló is van benne. Előtte a földön ott ásítozott a pénzzel teli bőrrönd úgy, ahogy Skink hagyta. A bűz arra emlékeztette, hogy nem rémálmot látott, az a seggfej tényleg levizelte ezeket a gyönyörűséges, hamisítatlan USA dollárokat, mind a kilencvennégyezret.

Snapper a lábait próbálgatta, bal, jobb, bal, jobb. Utána ökölbe szorította a kezét, s megfeszítette az izmait. Eddig megvolnánk. Elmúlt a hatása a második adag nyugtatónak.

Felállt. Óvatosan lépett egyet a pénz felé. Majd még egyet. A nehéz szerkezet ólomsúllyal húzta lefelé az állat, kis híján elvesztette az egyensúlyát, és orra bukott. Miközben bezárta a bőrröndöt, igyekezett visszatartani a lélegzetét, a bűz azonban még így is penetráns volt. Snapper

meglátta a vizesedényt, töltött magába. Az alvó hibbant nem ébredt fel a zajra.

Snapper szeme megakadt a vastag fadarabon, amelynek az egyik vége elüszkösödött.

A nagydarab állat meghallhatta, hogy jön, mert megpróbált odébb gurulni, miközben Snapper lesújtott. A feje helyett a vállán találta el, de Snapper jól hallotta, hogy csontja tört. Tudta, hogy nagyon fájhat.

- Ahhheegggnnn! - gurgulázta, miközben tovább ütött, míg ez az idióta már nem mozdult többet, csak sziszegő hangot adott, mint amikor leereszt egy autógumi.

Bonnie a természetéhez képest mindig is harcias volt. A középiskolában is megkergetett egy fiút, aki a büfében felrántotta a szoknyáját. Eric Schulznak hívták. A srác magas volt, magabiztos és mocskos szájú, a kosárlabda csapat egyik csillaga. Súlyra is sokkal többet nyomott Bonnie-nál. Megpróbált elfutni, Bonnie azonban ráugrott, feldöntötte és nagyot ütött a heréire. Eric Schultz kénytelen volt kimaradni két mérkőzéssorozatból. Bonnie Brooksot három napra eltiltották az iskolától. Az apja szerint megérte, büszke volt a lányára. Bonnie anyja azonban úgy vélte, a lánya eltúlozta, hiszen a fiú már másodszorra járta a nyolcadikat, kicsit visszamaradott volt. Csak azért csinálta Bonnie-val, amit csinált, mert jobb ötlete nem volt. Most majd lesz, mondta erre Bonnie. Ő az apjával értett egyet, a hülyeség nem mentség.

Snappert a bedagadt lábával könnyű volt utolérni. Az iramát tovább lassította a szájába akasztott szerszám, amely minden faágba, indába beakadt. Ugyanúgy bukott fel, mint annak idején Eric Schultz, orral előre, kinyúlt végtagokkal. Snappernek pár pillanatába telt, hogy rájöjjön, egy nő akaszkodik a hátába, még hozzá egy törékeny darab. Abból, hogy olyan könnyedén szabadult, Bonnie mindjárt tudta, erőtlenségei hatástalanok maradtak. Eric Schulztól eltérően Lester Maddox Parsons már a börtönt is megjárta, ahol kitanulhatta a komoly verekedések minden fortélyát. Nem engedhette, hogy egy ötven valahány kilós lány eltalálja a mogyoróit.

Két kézre kapta a francia bőrröndjét, s oldalról akkorát sózott rá, hogy Bonnie egy göcsörtös, öreg fatörzsnek tántorodott. A hátára zuhanva tovább öklözött. Ám a Snapper álkapcsai közé erősített kormányzár felfogta a legjobb ütések. A férfi könnyűszerrel a földhöz szögezte a csuklóit, Bonnie azonban csak akkor hagyta abba a rúgkapálást, amikor a férfi a szeméremcsontjára térdelt.

A férfi torzójának holt súlya alatt Bonnie szeme elől eltűntek az ölyvek

és a gyülekező felhők. Nem látott mást, csak egy fénylő, rózsaszínes, fisztulás üreget, a férfi szájüregét, amely állandó sikolyba merevedett. Snapper zihált az erőfeszítéstől, a lehelete bűzös, forró volt. Bonnie megpróbálta lelökni magáról. Közben valami nedves, féregszerű nyomódott az arcához.

Egy száj.

Bonnie jó erősen beleharapott. Snapper nyüszítve elkapta a fejét. Fél másodperccel később azonban éles fájdalom hasított Bonnie halántékába. A Club. A gazember a kormányzárral ütötte úgy, hogy közben hevesen csapkodott a fejével. Bonnie képtelen volt védekezni. Rádöbrent, Snapper nem fogja elengedni a kezét, hisz a veréshez semmi szükség a sajátjára, megteszi az a tök feje is. Bonnie egészen belekábult a következő ütés fájdalmába. Lehunyta a szemét, hogy legalább azt a rémületes, tátongó űrt ne lássa. Elernyed, s arra gondolt, az öntudatlanság mindennél jobb.

Snapper eközben vad, támadó bikának képzelte magát egy aréna kellős közepén, aki kedvére öklei a szarvával. Ez a cafat tehetetlenül fekszik alatta, szinte már nem is mozdul. Abbahagyta az ütlegetést, hogy levegőt vegyen, vért köpött, s gratulált magának, amiért a hendikepjét ilyen okosan tudta előnyére fordítani. Annak a zsarunak a reklámban tökéletesen igaza volt: a Club kormányzárnak nincs párja! Fájó ajka, égő térde és az állkapcsában lüktető fájdalomhoz képest nem is érezte olyan rosszul magát. A büszkesége feledtette a fájdalmat. Kétségtelenül megérdemli a francia pénzt.

Ebben a pillanatban azonban egy kéz nyúlt a lába közé, puhán, ahogy egy veréb száll az ágra.

- Nnnngguuuuhhh!

A kéz azonban megragadta a mogyoróit. Snapper feljajdult. Hátrakapta a fejét, hogy újból lesújtsa a kormányzár végével. De közben rájött, nem a lány szorongatja a heréit, hisz annak még mindkét kezét a földre nyomva tartja. S nem is mozog. Ez valaki más.

Majd valahonnan messziről egy hangot hallott: - Elég! Eressze el!

Snapper igyekezett nem mozdulni. Próbált rezzenés nélkül levegőt venni. Nagyon óvatosan megfordulni, hogy lássa, ki az a szemét, aki a heréjét (illetve valószínűleg mindkettőt) vasmarokkal szorítja.

Ugyanaz a hang, ezúttal közelebből: - Ne merészelje! Ne!

A félszemű örült az.

De kihez beszél, tűnődött Snapper. S mit ne merészeljen?

Ám amikor fegyver dörrent a feje mellett, mindjárt tudta.

Max Lamb meglepődve látta, hogy egy nő alszik a bérelt kocsija első

ülésén. Felismerte, ő az, akit a rendőr kitett a parkolóban délután.

A nő felült, s kisimította hosszú barna haját a szeméből. - Esett az eső. Nem volt hová mennem. - Még csak nem is szégyenkezett.

- Semmi baj - mondta Max. Lehámozta magáról a Day-Glo köpenyt, s a hátsó ülésre dobta.

- Edie-nek hívnak. - A kezét nyújtotta.

Max gépiesen kezét fogott vele. A nőnek erős volt a szorítása.

- Max vagyok - mondta, s rögtön utána meglepődve hallotta a saját hangját: - Bevigyem Miami-ba?

Edie Marsh hálásan bólintott. Pontosan erre számított, így vagy úgy, a legtöbb bérelt kocsit Miami-ban kötött ki. Azt mondta: - Kiálltam volna stoppolni, de villámlott.

- Igen, láttam.

Max elvétette az utat, nem könnyű dolog, mégis így történt. Edie szó nélkül megállta. Az autóstóp az autóstóp. S végül is minden út Miami-ba vezet.

- Hová valósi, Max? - Ugyan a férfi teljesen ártalmatlannak látszott, Edie mégis szerette volna beszélgetésre bírni. A csendes mélázás idegesítette.

- New Yorkba. A reklámszakmában dolgozom.

- Komolyan?

Max már bele is lendült. Edie az elkövetkező egy órában sok mindent megtudott a Madison Avenue-ről. Max majd meghalt a gyönyörűségtől, amikor kiderült, hogy Edie imádta a Szilvarázt. S még a reklámszövegre is emlékezett, méghozzá szóról szóra.

- És még melyik a magáé? - kérdezte Edie élénken.

Max kísértést érzett, hogy beszámoljon az Intimate Mist-ről, de aztán meggondolta magát. Talán nem mindenki beszélget szívesen a tusfürdőkről.

- A Bronco cigaretta - mondta.

- Komolyan?

- Ha már itt tartunk, nem baj, ha rágyújtok?

- Nem hát - felelte Edie Marsh.

Max megkínálta egy menthollal. Edie udvariasan elhárította. Amikor a dohányfüst betöltötte a kocsit, letekerte az ablakot, s megpróbálta nem kékre köhögni magát. - És mikor megy vissza New Yorkba?

- Holnap - felelte Max elcsöndesedve.

Edie hirtelen azt mondta: - Ha maga megmondja, megmondom én is.

Max zavartan nézett rá.

A lány így folytatta: - Tudja azt, hogy mi közünk van ahhoz a zsaruhoz. Én jöttem, maga ment.

- Ó. Nem vagyok bajban, ha erre gondol.

- Mindjárt sejtettem, hogy nem apagyilkos.

Micsoda szemek, bámulta Max. Milyen izgalmas nő! Nem kétséges, ő is tudja, hogy hatással van rá.

- Ehhez mit szól: maga nem mondja el, s én sem. Aminek vége, annak vége - ajánlotta a férfi.

- Tetszik nekem.

- Maradjunk abban, hogy rossz napunk volt.

- Rendben.

A megye déli részén, ahol a vihar komoly károkat okozott a partvidéken, összetorlódott a forgalom. Edie Marsh a hurrikán másnapján látta a pusztulás nyomait, de most sokkal rémesebbnek tetszettek. Meglepődve azon kapta magát, hogy nyeli a könnyeit.

Max váratlanul így szólt: - Hé, fogadjunk, hogy kitalálom, milyen kocsija van. - Feltehetőleg azért javasolta ezt a játékot, hogy elterelje a figyelmüket az elébük táruló látványról: két borotvátalan férfi a sarkon egy ötgallonos vizespalackon marakodott. A feleségeik és a gyerekeik aggódva figyelték a jelenetet.

- Komolyan - folytatta Max. - Adottságom van hozzá. Az embert látva megmondom, milyen kocsival jár.

- Milyen alapon?

- Intuíció, azt hiszem, így mondják.

- Rendben, próbálja meg - egyezett bele a lány.

Max tetőtől talpig végigmérte, mintha csak a súlyát akarná megbecsülni.

- Nissan 300?

- Hideg.

- 280Z?

- Hideg.

Max felvonta a szemöldökét. - Pedig azt hittem, hogy sportkocsikban utazik.

- Nos, ez hízelgő rám nézve - mondta Edie, s lágyan elnevette magát.

Volt valami brutális igazság Max ostoba játékában. A partiképes Kennedyk és a soros elnökök fiai nem olyan nők után futnak, akik 1987-es Plymouths-val járnak.

Később, amikor Max rátalált a Turnpike-re felvezető útra, azt kérdezte Edie-től: - Hol tegyem le?

- Hadd gondolkodjak rajta - felelte Edie Marsh.

- Kapitány, tükre van?

- Nincs.

- Remek - mondta Bonnie.

Úgy érezte, hogy bedagadt a homloka, meg a pofacsontja. Augustine azzal vigasztalta, nem is néz ki olyan rémesen, mint gondolná. - De azért egy kis jég nem ártana.

- Majd később. - Bonnie Skinket nézte. - Ismerek valakit, akinek viszont kórházra lenne szüksége.

- Nem - jelentette ki a kormányzó.

- Augustine azt mondta, hogy eltört a kulcscsontja.

- Szerintem igaza is van.

- És néhány bordája.

- Úgy van, Nightingale nővér.

- Miért ilyen makacs?

- Ismerek egy orvost Tavernierben.

- És hogy akar odajutni?

- Gyalog - felelte Skink. - A fajunk által kitaposott ösvények egyikén.

Bonnie azt mondta, ne legyen már nevetséges. - Tudom, hogy szörnyű fájdalmai vannak.

- Az egész világ egy sajgó seb, kislány.

Bonnie segélykérően nézett Augustine-ra. - Beszélj vele, kérlek.

- Felnőtt ember, Bonnie. Maradj nyugodtan.

Az ingével nekiállt letisztogatni az arcát, amelyet előzőleg bevizezett a tóban. Skink egy fatörzsön üldögélt, a karjait szorosan összefonta. Néhány perccel korábban lenyelt egy marék fájdalomcsillapítót, a sátorlap alól szedte elő. Bonnie nagy merészen csak hármat vett be.

Snapper nem kapott aszpirint, őt egy rozsdás láncsal egy fához kötötték. Vizes levelek, sár és alvadt vér borította. Olcsó öltönye mocskos és szakadt. A verekedés során Augustine szép kis árkot ásott a képével, a szája tele volt apró kavicsokkal és földdel. Ezenkívül hiányzott az egyik fülcimpája is, Augustine lőtte el elkeseredett dühében. Snapper el sem tudta volna képzelni, hogy egy ilyen fitty-fütyt sérülés ilyen pokolian tudjon fájni.

Skink azt mondta Augustine-nek: - Azt hittem, nyomban megöli.

- Nagy volt a kísértés.

- Én elnézőbb vagyok.

- Azok után is, hogy mit csinált Jim barátnőjével?

- Igen. Azok után is. - A kormányzó lehajtotta a fejét. Nagy fájdalmai

voltak.

Augustine-nak teljesen kiszáradt az agya. Az adrenalin kiürült belőle. Már nem szerzett örömet a gondolat, hogy megöli Snappert, s nem is lett volna képes rá. Egy órával ezelőtt igen. De nem most. Talán ideje lenne távozni.

Bonnie figyelte az arcát, miközben a fiú tisztogatta a sebeit. - Valami baj van? - kérdezte.

- Nem is tudom. Ahogy elbánt veled...

- Hé, magamnak kerestem.

- De nem lennél itt, ha nem mászom bele.

Bonnie játékosan a bordái közé bökött az ujjával. - Mitől vagy ebben ilyen biztos? Az is lehet, hogy miatta vagyok itt.

Skink elvigyorodott, de nem nézett fel. Ezen Augustine-nak is nevetnie kellett. Mindketten ezért vagyunk itt, gondolta. Miatta.

- Rossz modorra vall, ha megkérdezem, mit akar csinálni azzal a pénzzel? - kérdezte Bonnie Skinktől.

A férfi felemelte a fejét. - Ó, azzal? - Vágott egy grimaszt, s felállt a fatönkről. - Lester, magánál van? Hé, Lester!

- Ghhhhunggh.

A kormányzó a francia bőröndjét végigrugdosta a tisztáson a fához, amelyhez Snapper volt kötve, s lábával felpattintotta a zárat. Snapper nem is leplezett mohósággal és gyanakodva nézte a bőrönd tartalmát. Azon gondolkodott, vajon most miben mesterkedik ez a hibbant idióta.

Csak a felül lévő bankjegyek voltak elázva. Skink a vizeseket elsöpörte a kezével. Bonnie és Augustine közelebb léptek.

A kormányzó azt kérdezte: - Kérnek belőle? - Mindketten megrázták a fejüket.

- Én sem - morogta. - Csak bajt hoz az emberre. - Snapper-hez fordult. - Főnök, gondolom, volt idő ebben a tyúkszaros életében, amikor jól jött volna kilencvennégyezer dollár. Higgye el, ennek már vége.

Skink előhalászott a zsebéből egy doboz gyufát. Megkérte Bonnie-t és Augustine-t, hogy legyenek a segítségére. Snapper földet köhögött, s kínjában nekifeszült a láncnak.

Az égő bankjegyek kellemes illatot árasztottak.

Skink később eloldozta Snapper láncait. A férfi kétségbeesetten rámutatott a piros nyelű kormányzóra. Skink nemet intett a fejével.

- Állapodjunk meg a következőben, Lester. Tűnjön el innen, mire visszaérek. Eszébe ne jusson tönkretenni a táborhelyet vagy a könyveimet.

Nemsokára szakadni fog az eső, feküdjön hanyatt, s igyon, amennyi magába fér. Szüksége lesz rá.

Snapper némán hallgatta. Augustine előrelépett. Elővette a harmincnyolcasát, és azt mondta: - Meg ne próbáljon utánunk jönni, mert szétloccsantom a fejét.

Bonnie megborzongott. A kormányzó kivett néhány holmit a vitorlavászonlap alól, s belerakta a hátizsákba. Majd meggyújtotta a fáklyát, s elindultak a fák között.

Snappernek esze ágában sem volt utánuk menni, örült, hogy ezek az örültek valamennyien elmentek. A szél belekapott a lábánál üszkösödő hamuba, s tovább fújta.

Később a levelek surrogására ébredt. Eleredt az eső. Snapper megfogadta a kormányzó tanácsát. Nyelte a vizet.

Hajnalban útnak indul.

Új csapást vágta a fák között. Bonnie nyugtalankodott, hogy Snapper rálel és a nyomukba szegődik. - De nem a tavon át - mondta Skink.

Bonnie Augustine derékszíjába akasztotta az ujjait, miközben úsztak. A kormányzó a feje fölé tartotta a fáklyát, a csizmáit és a hátizsákját, hogy szárazak maradjanak. Augustine-t teljesen megdöbbenetette, hogy Skink ennyire jól tudott úszni a törött kulcscsontjával. Az átkelés kevesebb mint tizenöt percig tartott, bár Bonnie egy örökkévalóságnak érezte. Képtelen volt meggyőzni magát arról, hogy a krokodilok kerülnek a nyílt lángot.

Miután partot értek, megpihentek. Skink, a fűző nélküli csizmáival küszködve azt mondta: - Ha sikerül kiverekednie magát, megérdemli, hogy szabad legyen.

Augustine azt mondta: - De nem fog neki sikerülni.

- Nem, a rossz irányt fogja választani. Ilyen a természete.

Ezzel Skink újra nekiindult, narancssárgás fény jelezte az útját a sűrű fák között. Bonnie szaporán szedte a lábát. - És valami elkapja. Egy párdúc vagy ilyesmi.

Augustine azt mondta: - Semmi ilyen egzotikus lény, Mrs. Lamb.

- De akkor mi?

- Az idő. Az idő fogja legyőzni.

- Pontosan! - harsogta a kormányzó. - Minden élőlény ura. Lester esetében csak felgyorsítottuk a sétát ezen a szomorú promenádon. Ma éjjel mi voltunk Darwin kis manói.

Bonnie kilépett. Örült, hogy a semmi kellős közepén velük lehet. Elöl a csapáson Skink dudorászott magában. Valószínűleg úgy érezte, agancsok

nőnek a homlokából.

Két óra múlva kijutottak az erdőből. Szél akaszkodott beléjük.

- Szent ég - szólt Augustine -, bármely pillanatban kitörhet a vihar.

Skink egy grimasz kíséretében felé nyújtotta a hátizsákot. - Ez a maguké az útra.

- Nincs olyan messze.

- Azért csak vigyék magukkal.

- Jó ég, a szeme - kiáltott fel Bonnie.

Az üres szemgödörben egy krisztustövis ág ült. A kormányzó dühöngött magában. - A fenébe. Azt hiszem, kiesett.

Bonnie alig tudott ránézni.

- Semmi baj - nyugtatta. - Egy egész doboz pótszemem van.

- Térjen észre. Jöjjön velünk - agitálta Bonnie.

- Nem!

Sárral kevert eső süvített végig az úton. Bonnie megborzongott, amikor elérte őket. Skink odahajolt Augustine-hoz: - Azért legalább három hónapot várjon vele.

- Biztos lehet benne.

- Mivel? - kérdezte Bonnie.

- Mielőtt újra visszajönnék - felelte Augustine.

- Miért még vissza?

- Tudásvágyból - mondta Augustine.

- Nostalgiaából - vágta rá a kormányzó.

A szélroham kioltotta a fáklyát, amelyet Skink a vörös mangrovefák közé hajított. A fejére húzta a fürdősapkát, és elköszönt. Bonnie megcsókolta kétfelől az arcát, s azt mondta, vigyázzon magára. Augustine kedvesen szalutált.

Egy darabig még látták délnek tartó, magas alakját a hatalmas villámok fényében. Majd eltűnt a szemük elől. Mint egy bokor, maga is beleveszett az éjszakába.

Megfordultak, és elindultak a másik irányba. Augustine sietve lépkedett az aszfalton, a hátizsák ide-oda billegett meztelen vállán.

- Hé, még mindig jól áll az a vágás neked - mondta Bonnie.

- Még mindig tetszik?

- Gyönyörű. - Tökéletesen látta a forradást, valahányszor csak kigyulladt az égbolt. - S komolyan egy dugóhúzóval csinálta a zuhany alatt?

- Istenem, bár ne úgy lett volna - borzongott meg Augustine.

Hallották, hogy egy autó jön mögöttük. Ahogy közeledett, a fényszórók

felrajzolták a járdára megnyúlt árnyékukat. Augustine megkérdezte Bonnie-t, akar-e stoppolni. Bonnie nemmel felelt. Felléptek az útról, hogy hagyják a kocsit elhaladni.

Hamarosan odaértek a Card Sound hídhoz. Augustine azt mondta, ideje megpihenni. Kinyitotta a hátizsákot, hogy lássa, mit csomagolt a kormányzó: kötelet, két kést, négy színes kendőt, egy tubus fertőtlenítő krémet, egy doboz vízhatlan gyufát, egy üveg friss vizet, klórtablettát, néhány narancsot, egy rúd rovarriasztót, négy lencsekonzervet s egy doboz azonosíthatatlan szárított húst.

Augustine és Bonnie ittak egy kis vizet, s elindultak a hídon át.

Az esőcseppek, mint megannyi tű, szurkálták Bonnie sebeit, miközben nekivágott az emelkedőnek. A szél sós ízt hozott a szájába, s Bonnie minden különösebb szégyenkezés nélkül belekapaszkodott Augustine karjába. A szellőkések olyan erősek voltak, hogy hajsza hímjén ledöntötték a lábáról.

- Lehet, hogy egy újabb hurrikán?

- Nem elképzelhetetlen - mondta Augustine.

A híd tetején megálltak. Augustine jó messzire elhajította a pisztolyt. Bonnie áthajolt a korláton, hogy lássa a néma csobbanást. Augustine szorosan fogta a csípőjét, erősen tartotta. Kellemes érzés volt, egyben a bizalom jele.

Odalent a mélyben háborgott, habzott a víz, félelmetesen más volt, mint amilyennek Bonnie először látta. Ez nem a delfinek éjszakája.

Bonnie magához húzta Augustine-t, s hosszan megcsókolta. Majd megfordult és beletúrt a hátizsákba.

- Mit csinálsz? - Augustine igyekezett túlkiabálni a szelet.

- Csitt.

Visszafordulva Bonnie csillogó szemekkel állt előtte. A kötelet tartotta a kezében.

- Kötözz oda a hídhoz - kérte.

EPILOGUS

Bonnie Brooks és **Max Lamb** házasságát egy bíró, aki történetesen Max Lamb apjának a síelőtársa, szép csöndben semmissé nyilvánította. Max visszament a Rodale & Burns-höz, s minden energiájával az új, Old Faithful üdítőital reklámkampányán dolgozott. Max naiv elszántságának köszönhetően a társaság hamarosan huszonnégy százalékos forgalom növekedést ért el a hazai piacokon. Maxet előléptettek, felköltöztetett a hatodik emeletre, s rábízták egy 18 millió dolláros reklámhadjárat beindítását. A termék egy Steed nevű, alacsony kalóriájú likőr volt.

Az év vége felé **Max** és **Edie Marsh** eljegyezték egymást. Manhattan északnyugati felében vettek egy lakást, s Edie játékonysági körökben tevékenykedett. Két évvel a hurrikán után, a kolumbiai földcsuszamlás áldozatainak megsegítésére rendezett koncerten Edie találkozott azzal a Kennedyvel, akit régen olyan nagyon meg akart szerezni magának. Meglepődött, amikor a férfi üdvözléskor a nyelvével belecsókolt a fülébe. Max szerint csupán a képzelete játszott vele.

Brenda Rourke teljesen felépült, s visszatért a Közlekedésrendészethez. Észak-Floridába kérte az áthelyezését, amelyhez meg is kapta a jóváhagyást, s ott az Ochlockone folyó partján építettek maguknak egy házat **Jim Tile**-lal. Jim karácsonyra megcsináltatta neki az anyja gravírozott jegygyűrűjének hű mását, s hozatott Stuttgartból két felnőtt rottweilert.

Avilát, miután Islamorada partjainál kimentették az óceánból, elvitték a Miami Krome Detention Centerbe, ahol Juan Gómez Duran havannai politikai menekültként tartották számon. Kilenc napot töltött a táborban, amikor is egy spanyol nyelvű rádióállomás hajlandó volt finanszírozni az elbocsátását. Cserébe a bátor „Senor Gómez” beleegyezett, hogy a rádióhallgatónak beszámol a tengeri menekülésének részleteiről. A hallgatóságot könnyekig megihatotta ugyan a szívszaggató történet, de azért felkapták a fejüket, hallván, milyen hajmeresztő képtelenségeket állít ez az ember Kuba földrajzi adottságait illetően. Avila ezt követően összecsomagolt és a Florida nyugati partján lévő Fort Myersbe költözött, ahol azonnal alkalmazták műszaki felügyelőként. Az első négy hét során 212 új házat fogadott el, s ezzel rekordot döntött. Tizenkilenc hónappal a

hurrikán után, miközben új vízparti luxuslakása verandáján újabb áldozatot készült bemutatni Changónak, egy veszett nyúl megharapta a combját. Mivel szégyellte a dolgot, s így orvoshoz nem ment, huszonkét nap múltán a fürdőkádban érte a halál. A Lee County Home Builders Association rövid, de annál produktívabb pályafutása elismeréseképpen létrehozta a Juan Gómez Duran Ösztöndíj Alapítványt.

Egy nappal azután, hogy a Florida Keys-i Paradise Palms Motel parkolójában meglőttek egy járőrt, újból a mentőket riasztották. Ezúttal egy **Levon Stichler** nevű öregemberhez, aki enyhe lefolyású infarktuszt szenvedett. Útban a kórház felé a beteg delíriumában egyre csak azt hajtogatta, hogy két mindenre elszánt prostituált tartotta fogva. A Mariners Hospital orvosai értesítették Levon Stichler Saint Paulban élő lányát, aki rémülten hallgatta, hogy az apjának hallucinációi vannak. Miután letette a telefont, közölte a gyerekeivel, hogy a nagyapa nemsokára hozzájuk költözik egy időre.

Miután **Ira Jackson** földi maradványait röntgennel sikerült azonosítani, a Staten Island-i temetőben magánszertartás keretében elhamvasztottak és örök nyugalomra helyezték. Számos szakszervezeti vezető, valamint a nyugdíjbiztosító nyugalmazott számvevője is küldött virágot a temetésre. Az afrikai oroszlánt, amelyik megtámadta Ira Jacksont, három héttel a hurrikán után fogták be, miközben egy perrinei Pizza Hut szemetesében élelem után kutatott. Az elkábított fenevadat megfürdették, beoltották, féregtelenítették és Pepperoni névre keresztelték. Ma is látható West Palm Beach vadasparkjában.

Tony Torres meggyilkolása felderítetlen maradt, bár a rendőrség élt a gyanúperrel, hogy a felesége ölette meg, hogy felvehesse a Midwest Casualty-tól a kártérítési összeget. A nyomozók kiderítették, hogy Neria Torres Belize-be költözött, egy tengerparti villát bérelt, s összeállt egy amerikai állampolgárságáról lemondott idegenvezetővel. Az ügyészség által elrendelt banknyomozás kiderítette, hogy Mrs. Torres mielőtt elhagyta volna az Egyesült Államokat, 201.000 dolláros csekket váltott be. A 15600 Calusa Drive-on álló házat senki sem renováltatta, s huszonkét hónapon át állt elhagyottan, amikor is lebontották.

Fred Dove a hurrikán után öt héttel hazautazott Omahába, s két, a viharban elárvult tacsóval ajándékozta meg a feleségét. Őt, Dennis Reedyt és nyolc

másik munkatársát a Midwest Casualty heroikus munkájukért jutalomban részesítette. A biztosító, hogy népszerűsítse, milyen gyorsan és lelkiismeretesen teljesítették a viharkárosultak kárpótlását, egy országos karácsonyi műsorban szerepeltette a floridai krízisteamet. Fred Dove azt remélte, hogy a műsor után Edie Marsh kapcsolatba lép vele, de soha többé nem hallott róla.

Gar Whitmark, miután 186-an indítottak ellene pert, amiért a házaik a hurrikánban többé-kevésbé romba dőltek, csődöt jelentett, s új neveken átmentette építőipari cégeit. Tizenhárom hónappal később egyik építkezésén halt meg ostoba balesetben, amikor egy trópusi szélroham a tetőn felborított egy forró kátránnyal teli tartályt, amely az Infiniti Q45 szélvédőjét átszakítva ráömlött. A gyászoló özvegy abbahagyta a gyógyszereszt, csatlakozott egy kuruzsló szektához, s elhunyt férje minden vagyonát nekik adományozta.

Az **ifjabb Clyde Nottage** holttestét Guadalaraból az észak-karolinai Durhamba szállították, ahol - a család kérésére - a Duke University Klinikáján felboncolták. Négy nappal később a mexikói hatóságok letartóztatták **dr. Alan Caulkot**, a laboratóriumát lefoglalták, őt pedig a Bahamákra deportálták. Furcsa mód az Aragon Klinikán birkát sohasem láttak.

Annak ellenére, hogy két jeles pszichiáter egymásnak ellentmondó szakvéleményt adott, a **Durham Gas Meat & Tobbaco** jogi képviselői Raleigh-ben rávettek egy bírót, hogy az ifjabb Clyde Nottage-ot nyilvánítsák szellemileg beszámíthatatlannak. A posztumusz megállapítás a mexikói hatóságok által rendelkezésükre bocsátott zavarba ejtő orvosi bizonyítékokra épült, amelyet az észak-karolinai bíróság utána örök időkre titkosított. Nottage halála után hatvan nappal a DGM&T beszüntette a Bronco cigaretták gyártását. A reklámszerződést a Rodale & Burns-szel nem újították meg.

Tizenegy hónappal a hurrikán után az USA Halászati és Vadgazdálkodási Intézetének egy biológusa a North Key Largo-beli Krokodil Tavak Vadrezervátumának egy elhagyatott felső vidékén szörnyű leletre bukkant: egy eldeformálódott emberi állkapocsra. A csontra egy szabályozható vasrúd volt erősítve, olyan, amilyenekkel az autók kormányát védik lopás ellen. A fogrontgenek alapján sikerült megállapítani, hogy az állkapocs

valaha **Lester Maddox Parsonshoz** tartozott, aki bűnöző és gyilkos, s aki ellen körözést adtak ki, mivel súlyosan bántalmazott Floridában két közlekedési rendőrt. A Monroe megyei Halottkémi Hivatal feltételezése szerint ez a bizonyos Parsons éhen halt. A környék alapos átkutatása során a csontvázát is megtalálták, csak a koponyáját nem.

Augustine Herrera eladta elhunyt nagybátyja állatfarmját és **Bonnie Brooksszal** a floridai Tízezer Sziget szélén lévő, Chokoloskee nevű halászfaluba költözött. Ott vett egy rákászcsonakot, épített egy fenyőfa házat hatalmas könyvtárral, amelynek egyik falát az addigra már húsz darabból álló koponyagyűjteménye díszítette.

Bonnie Brooks festegetett, kerékpározott és fotózott. Az egyik legszebb képe egy ciprusfa ágain tanyázó sas párról az Audubon magazin címlapjára került.

A néhai **Felix Mojack** farmjáról a vihar alatt megszökött állatok legtöbbször sikerült befogni, néhányukat azonban megölték a felfegyverzett helybéliek. A kivételek között van egy nőstény puma, negyvennégy ritka madár, több mint háromszáz egzotikus gyík, harmincnyolc kígyó (szelídek és mérgesek vegyesen) és huszonkilenc rézus-majom, amelyek ravasz csoportokba verődve a mai napig Dade megyében közlekednek.

Vége